

சங்க இலக்கியங்களில் போரும் அமைதியும்

அண்ணாமலை பல்கலைக்கழகத் தமிழியல் துறையில்
முனைவர் (Ph.D.,) பட்டத்திற்காகப் பணிக்கப்பெற்ற ஆய்வேடு

ஆய்வாளர்

இரா. அனுமாதா

சுழல் எண்: 1425060003

நெறியாளர்

முனைவர் **பி. இன்னமுது**

உதவிப் பேராசிரியர்
தமிழியல்துறை

தமிழியல்துறை

அண்ணாமலை பல்கலைக்கழகம்

அண்ணாமலை நகர் - 608 002

2019

நெறியாளர் சான்றிதழ்

முனைவர் பி. இன்னமுது
உதவிப்பேராசிரியர்
தமிழியல்துறை
அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழகம்
அண்ணாமலை நகர் - 608 002.

இடம் : அண்ணாமலைநகர்
நாள் :

“சங்க இலக்கியங்களில் போரும் அமைதியும்” என்னும் தலைப்பில் இரா. அனுமாதா என்பவர், 2014-2016 ஆம் கல்வியாண்டில் அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழகத் தமிழியல்துறையில் முனைவர் பட்ட ஆய்வாளராக இருந்து செய்யப் பெற்ற இவ்வாய்வு அவரது சொந்த முயற்சியில் உருவானது என்றும், இவ்வாய்வின் மீது வேறு எந்தப் பட்டமும் ஆய்வாளருக்கு அளிக்கப் பெறவில்லை என்றும் சான்றளிக்கின்றேன்.

(பேரா. முனைவர் ந. வெங்கடேசன்)
தமிழியல் துறைத் தலைவர்

(முனைவர் பி. இன்னமுது)
நெறியாளர்

நன்றியுரை

தமிழ் செய்யுட்களைச் சங்கப் பலகையில் ஏற்றினான் பாண்டிய மன்னன். அவ்வாறே தமிழ் மொழியை உலக மேடையில் ஏற்றிய அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழகத் தமிழியல் துறையில் “சங்க இலக்கியங்களில் போரும் அமைதியும்” என்னும் தலைப்பில் முனைவர் பட்டத்திற்காக ஆய்வு நிகழ்த்த அனுமதியளித்த அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழகப் **பதிவாளர், தேர்வுக்கட்டுப்பாட்டாளர், இந்திய மொழிப்புல முதன்மையர்** அனைவருக்கும் முதற்கண் எனது நன்றியைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன். முனைவர் பட்ட ஆய்வுக்காக ஊக்கத் தொகையளித்தப் பல்கலைக்கழக **மான்யக்குழுவிற்கு** உள்ளார்ந்த நன்றியைத் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

ஆய்வுப்பணி செம்மையடைய உதவிய முன்னையத் துறைத்தலைவர் பேராசிரியர் முனைவர் **ப. ஞானம்** அவர்களுக்கும், பேராசிரியர் **அரங்க. பாரி** அவர்களுக்கும் நன்றியை உரித்தாக்கக் கடமைப்பட்டிருக்கிறேன். மேலும், கண்டிப்புடன், கனிவுடன் தமிழியல் துறை மாணவர்களை வழி நடத்தி வரும் ஆற்றல் மிகு துறைத்தலைவர் பேராசிரியர் **ந. வெங்கடேசன்** அவர்களுக்கு நெஞ்சார்ந்த நன்றிகளை உரித்தாக்குகிறேன்.

பொறுமையின் சிகரமாக விளங்கி என்னை அன்றாடம் ஆய்வுப்பணிகளில் ஈடுபடச் செய்து எனக்கு ஏற்பட்ட அனைத்து சந்தேகங்களுக்கும் விளக்கங்களைத் தந்து அயராது பாடுபட்ட எனது நெறியாளர் உதவிப்பேராசிரியர் முனைவர் **பி. இன்னமுது** அவர்களுக்குப் பணிவான நன்றியைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன். முட்லூர் அரசு கல்லூரி தமிழ்த்துறை உதவிப்பேராசிரியர் முனைவர் **ரேவதி** அவர்களுக்கும் நன்றியைத் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

இவ்வாய்வில் அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழகத்தின் சிறப்புநிலை பேராசிரியராக பணியாற்றிய முனைவர் **கு.வெ. பாலசுப்பிரமணியன்** அவர்களின் பங்கு அளவிடற்கரியது. ஆய்விற்கு தேவையான நூல்களை அளித்தும்,

சந்தேகங்களை தீர்த்து வழிகாட்டியாக விளங்கிய ஐயா அவர்களுக்கு இதயங்கனிந்த நன்றியை உரித்தாக்குகின்றேன்.

இந்த ஆய்வு சிறப்பாக அமையக் காரணமாக விளங்கிய **தமிழியல்துறைப் பேராசிரியர்களுக்கும், ஆய்விற்குத் தேவையான நூல்களை வழங்கிய பல்கலைக்கழகப் பொது நூலகத்தாருக்கும், தமிழியல்துறை நூலகத்தாருக்கும், தமிழியல் துறை அலுவலர்களுக்கும் நன்றியைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.**

கல்விக்கண் கொடுத்த எனது பாட்டனார் **திரு. த. பட்டுசாமி** அவர்களுக்கும் தாயார் **திருமதி இரா. பீரேமாவதி** அவர்களுக்கும் உளமார நன்றியைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன். என்னுடைய அனைத்து வளர்ச்சிக்கும் உந்துதலாகவும் ஊன்றுகோலாகவும் இருந்து வரும் நெஞ்சிற்கினிய கணவர் **சு. இராஜராஜன்** அவர்களுக்கும் எனது அடுத்த தாய்தந்தையாக விளங்கும் மாமனார் மாமியார் **திரு. சே. சுந்தரராஜன் திருமதி சு. காவேரி** அவர்களுக்கும் மற்றும் என் குடும்பத்தார் அனைவருக்கும் நன்றியை தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

ஆய்வுப் பணி சீருடனும் சிறப்புடனும் நடைபெற உதவிய **சா. இரம்யாதேவி உள்ளிட்ட அனைத்து நண்பர்களுக்கும்** அன்பான நன்றியைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

ஆய்வேட்டினை உரிய முறையில் அச்சிட்டு பிழைநீக்கி பொலிவுடன் வழங்கிய சிதம்பரம், அண்ணாமலைநகர் **ஆனந்த் கணினியகத்தார்க்கும்** நன்றியைத் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

(இரா. அனுமாதா)
ஆய்வாளர்

முன்னுரை

கல்தோன்றி மண்தோன்றாக் காலத்தே

வாளோடு முன்தோன்றிய மூத்தக்குடி! தமிழ்க்குடி

என்று புறப்பொருள் வெண்பாமாலை தமிழ் மொழியின் தொன்மையைப் பறைசாற்றுகிறது. அத்தகைய தமிழரின் பழம் பெருமை வாய்ந்த இலக்கியம் சங்க இலக்கியமாகும். இவ்விலக்கியங்கள் சங்ககால மக்களின் வாழ்வியலை அகம், புறமென இரண்டாகப் பகுத்துள்ளன. அகம் பாடும் பாடல்கள் அதிகமான எண்ணிக்கைகளில் இடம்பெற்றுள்ள போதிலும், அக்கால மக்களின் வரலாற்றைப் பதிவு செய்யும் கருவூலமாகச் சங்கப் புறப்பாடல்கள் அமைகின்றன. வீரம், கொடை, புகழ் போன்ற புறவொழுக்கங்களைப் பாடுவதாக சங்கப் புறப்பாடல்கள் அமைந்தாலும் பெரும்பான்மையாக வீரம் சார்ந்தப் போரியலையே அவை பாடுகின்றன. ஏனெனில் போர்க்குணம் நோய் எதிர்ப்புச் சக்தி போல மனிதனுடைய குருதியில் இயல்பாக உள்ளது. ஆகையால் தமிழரின் வீரம் சங்க காலப் பாடல்களில் அதிகமாக வெளிப்பட்டுள்ளது.

தொடக்க கால மனிதன் உணவுக்காகவும், உறவுக்காகவும், தன் உடல் வலிமையை மூலதனமாகக் கொண்டு போராடினான். இப்போராட்டம் பின்னர் உடைமைக்காகவும் புகழுக்காகவும் வலுப்பெற்றது. மேலும் போர் வேண்டாமென்ற மனநிலையை அடைவதற்கு அவனுடைய வாழ்க்கை நாகரிகத்தை நோக்கி நகர வேண்டியிருக்கிறது. இதன் தொடக்கமான அமைதிவிருப்பம், போர்வேண்டா மனநிலை முதலியவை சங்கப் பாடல்களில் காணப்படுகிறது. இத்தகைய சூழல் குறித்து இந்த ஆய்வேடு ஆராய்கின்றது.

ஆய்வுத் தலைப்பு

“சங்க இலக்கியங்களில் போரும் அமைதியும்” என்பது ஆய்வுத் தலைப்பாகும்.

ஆய்வு எல்லை

சங்க இலக்கியங்களான பத்துப்பாட்டு, எட்டுத்தொகை ஆகிய பதினெட்டு நூல்களும் இவ்வாய்வின் எல்லையாகும்.

ஆய்வின் நோக்கம்

சங்கப் பாடல்களில் புறப்பாடல்களைப் போலவே அகப்பாடல்களிலும் போரும், வீரம் சார்ந்த செய்திகளும் அதிகமாகக் காணப்படுகின்றன. இப்பாடல்களில் போரில்லா அமைதி வாழ்வு, போரின் மீதான அச்சம், வருத்தம் ஆகியவற்றைப் பதிவு செய்வதே இவ்வாய்வின் நோக்கமாகும்.

கருதுகோள்

பண்டைய தமிழரின் போர் மீதான நாட்டம், வீரம், புகழ் மோகம் ஆகியவற்றையும் தாண்டி, போரை வெறுக்கும் மனப்பான்மையும் சங்க இலக்கியங்களில் காணப்படுகின்றது. குடிமக்கள் முதல் நாடாண்ட முடியுடை வேந்தர்கள் வரை ஒரு கட்டத்தில் போர் வேண்டாம் என்ற எண்ணம் தோன்றியிருக்க வேண்டும். அந்த எண்ணம் சங்க இலக்கியங்களில் இழையோடி காணப்படுகிறது. இதனால் சங்க கால மக்கள் அனைவரும் போரை விரும்பியவர்கள் இல்லை. போர் வேண்டா மனநிலை சங்க இலக்கியங்களில் அழுத்தமாக பதிவு செய்யப்படாவிட்டாலும் ஆங்காங்கே காணப்படுகிறது என்பதே இவ்வாய்வின் கருதுகோளாக அமைகிறது.

ஆய்வின் முதன்மை ஆதாரங்கள்

சங்க இலக்கிய நூல்களான எட்டுத்தொகை, பத்துப்பாட்டு நூல்களில் காணப்படும் போர்த் தொடர்பான செய்திகளைக் கொண்ட பாடல்கள் அனைத்தும் இவ்வாய்வின் முதன்மை ஆதாரங்களாகும்.

ஆய்வின் துணைமை ஆதாரங்கள்

சங்க இலக்கியத்தில் போர்த்தொடர்பாக நிகழ்த்தப்பட்ட ஆய்வுகள், திறனாய்வு நூல்கள், ஆய்வுக் கட்டுரைகள், ஆய்வுக் கோவைகள், இதழ்கள்

ஆய்வுத் தொடர்பான பிற நூல்கள் இவ்வாய்வின் துணைமை ஆதாரங்களாக எடுத்துக்கொள்ளப்பட்டுள்ளன.

ஆய்வின் முன்னோடிகள்

சங்க இலக்கியத்தில் பல்வேறுபட்ட ஆய்வுகள் நிகழ்ந்துள்ளன. இவ்வாய்வுகளில் போரியல் தொடர்பாக நிகழ்த்தப்பட்ட சோ.ந. கந்தசாமியின் புறத்திணை வாழ்வியலும், கு.வெ. பாலசுப்ரமணியனின் சங்க இலக்கியத்தில் புறப்பொருளும், கா. கோவிந்தனின் பண்டைத்தமிழர் போர்நெறியும், திருச்சி தூய வளனார் தன்னாட்சிக் கல்லூரி வெளியிட்ட தமிழ் இலக்கியத்தில் போரும் அமைதியும் என்ற கருத்தரங்க கட்டுரைகள் அடங்கிய நூலும் இவ்வாய்வின் முன்னோடிகளாகும்.

ஆய்வு அணுகுமுறை

ஆய்வின் வளர்ச்சிக்கும், சிறப்பிற்கும் உகந்ததாய் அமைவது அதில் பின்பற்றப்படும் அணுகுமுறைகளாகும். இவ்வாய்வில் விளக்கமுறை, பகுப்புமுறை ஆகிய அணுகுமுறைகள் பின்பற்றப்பட்டுள்ளன.

ஆய்வேட்டின் அமைப்பு

இவ்வாய்வேடு முன்னுரை, முடிவுரை நீங்கலாக ஐந்து இயல்களாக பகுக்கப்பட்டுள்ளது. அவை,

- இயல்-1:** தொல்காப்பிய புறத்திணையியல் காட்டும் போர் மரபு
- இயல்-2:** சங்க இலக்கியங்கள் காட்டும் போர்ச்சூழல் போருக்கான காரணங்கள்
- இயல்-3:** சங்க இலக்கியங்களில் போர் வருணனைகள்
- இயல்-4:** சங்க இலக்கியங்களில் போரைத் தவிர்த்தலும் அமைதி காத்தலும்
- இயல்-5:** சங்க இலக்கியங்களில் போர் வேண்டா மனநிலை

இயல் விளக்கம்

இயல்-1: தொல்காப்பிய புறத்திணையியல் காட்டும் போர் மரபு

தொல்காப்பியர் குறிப்பிடும் ஏழு புறத்திணைகள் அவற்றின் விளக்கங்கள் ஆராயப்பட்டுள்ளன. அத்துடன் அவற்றின் போர்த் துறைகள் சங்க இலக்கியப் பாடல்களுடன் ஒப்பிடப்பட்டுள்ளன. தொல்காப்பியர் குறிப்பிடும் பொருளதிகாரப் புறத்திணையியலின் வழி சங்க இலக்கியங்களில் குறிப்பிடப்படும் போர்த்திணைகள் ஆராயப்பட்டு கிடைத்த முடிவுகள் இயலின் இறுதியில் கொடுக்கப்பட்டுள்ளன.

இயல்-2: சங்க இலக்கியங்கள் காட்டும் போர்ச்சூழல் போருக்கான காரணங்கள்

சங்க காலத்தில் போர் மூளுவதற்கான காரணங்கள், போர் மரபுகள், போர் உண்டாவதற்கான சூழல்கள், போர் அறம் போன்றவை இவ்வியலில் ஆராயப்பட்டு ஆய்வின் முடிவுகள் இயலின் இறுதியில் தரப்பட்டுள்ளன.

இயல்-3: சங்க இலக்கியங்களில் போர் வருணனைகள்

சங்க இலக்கியங்களில் போர்த் தொடர்பான வருணனைச் செய்திகள் இவ்வியலில் இடம்பெற்றுள்ளன. போர்க்கருவிகள், நால்வகைப் படைகள், படைத்தலைவன், வெற்றிச் செருக்கு, போரில் வெற்றி, போரில் தோல்வி, பேய்க்கூத்து, போரினால் ஏற்படும் அழிவு, போர் அவலம், இரவலர்கள் அல்லல் உறும் அவலம், அஃறிணை உயிர்களின் வருத்தம் போன்றவை குறித்த வருணனைச் செய்திகள் இவ்வியலில் ஆராயப்பட்டு கண்டறிந்த கருத்துக்கள் இயலின் இறுதியில் கொடுக்கப்பட்டுள்ளன.

இயல்-4: சங்க இலக்கியங்களில் போரைத் தவிர்த்தலும் அமைதி காத்தலும்

சங்க இலக்கியங்களில் போரைத் தவிர்க்கும் சந்து செய்வித்தல் முயற்சிகள், மகட்பாற் காஞ்சி குறிப்பிடும் போரமைதி, தொகைநிலை துறையும் அமைதியும், பெருங்காஞ்சி பாடல்களில் போரமைதி, போரச்சம், அடிபணிதல், நாட்டின் அழிவு, பகைவரது அழிவு, நிலையாமை, புறமுதுகிடல், அமைதி விருப்பம்

ஆகியவை தொடர்பான செய்திகள் இவ்வியலில் ஆராயப்பட்டு முடிவுகள் இயலின் நிறைவாகக் கொடுக்கப்பட்டுள்ளன.

இயல்-5: சங்க இலக்கியங்களில் போர் வேண்டா மனநிலை

போர் வேண்டா மனநிலைக்கு அடிப்படைக் காரணங்களுள் ஒன்றான சமயக் கோட்பாடுகள் இவ்வியலில் ஆராயப்பட்டுள்ளன. அத்துடன் முதல் மற்றும் இரண்டாம் உலகப்போர்களால் நாடுகளுக்கு ஏற்பட்ட பேரழிவு சங்ககாலப் போர்களுடன், ஒப்பிட்டுப் பார்க்கப்பட்டுள்ளது. போரினால் உண்டாகும் துயர நிகழ்வுகளான கைம்மைத் துன்பம், பெண்கள் அவமதிக்கப்படுதல், பொதுமக்கள், பாணர்கள் அவதியுறுதல், போர் வேண்டா மனநிலை ஆகியன ஆராயப்பட்டு இவ்வியலின் இறுதியில் முடிவுகள் கொடுக்கப்பட்டுள்ளன.

முடிவுரை

ஆய்வேட்டின் ஒவ்வொரு இயலிலும் இடம்பெற்றுள்ள ஆய்வு முடிவுகள் தொகுத்து முடிவுரையாகத் தரப்பட்டுள்ளன. இவ்வாய்வினைத் தொடர்ந்து மேலாய்வு செய்வதற்கான வழிமுறை வாய்ப்புகள் தரப்பட்டுள்ளன.

துணைநூற்பட்டியல்

ஆய்வுக்குப் பயன்படுத்தப்பட்ட முதன்மைச் சான்றுகள், துணைமைச் சான்றுகள், அகராதிகள், கலைக்களஞ்சியம், ஆய்வுக்கோவைகள் போன்றவை அகர வரிசைப்படுத்தப்பட்டு துணைநூற்பட்டியலாக தரப்படுகின்றது.

பின்னிணைப்புகள்

1. இதழ்களில் வெளியான ஆய்வாளரின் ஆய்வுக்கட்டுரைகள் இணைக்கப்பட்டுள்ளன.
2. புறநானூற்றுப் பாடல்கள் தொல்காப்பிய புறத்திணை குறிப்பிடும் திணைத் துறைகள் அடிப்படையில் பகுக்கப்பட்டு அட்டவணைப் படுத்தப்பட்டுள்ளன.

3. சங்ககால மக்கள் பயன்படுத்திய போர்க்கருவிகளின் புகைப்படங்கள் அவற்றின் பெயர்களுடன் இணைக்கப்பட்டுள்ளன.
4. ஒவ்வொரு இயல் தொடர்பான படங்கள் கொடுக்கப்பட்டுள்ளன.

ஆய்வுப் பயன்

காதலையும் வீரத்தையும் போற்றும் சங்கத் தமிழர்கள் கூட அமைதிக்கான விதைகளைத் தூவிச் சென்றுள்ளனர். இக்காலத்தில் முறையான அறிவிப்பில்லாமல் போர்ப்புரியும் சூழல் உள்ளது. அத்துடன் படைக்கருவிகளே இல்லாமல் அறிவியல் கண்டுபிடிப்புகளை அழிவிற்கு பயன்படுத்தி கூட்டம் கூட்டமாக மக்களை அழிக்கும் நுட்பங்களைக் கண்டுள்ளன. இதனால் இன்றைய சூழ்நிலையில் அமைதியை வலியுறுத்திக் கூறுவது அவசியமாக உள்ளது.

இயல் - 1

தொல்காப்பியப் புறத்திணையியல் காட்டும்

போர் மரபு

1.1. முன்னுரை

இயற்கையின் மறைபொருளான கூறுகளால் அச்சப்பட்ட மனிதன் அதனை உணர முடியாத நிலையில் வழிபடத் தொடங்கினான் என்பர் மானிடவியலாளர். மலை, கடல், ஞாயிறு, திங்கள், தீ முதலிய இயற்கைக் கூறுகளைப் பழந்தமிழர் வழிபட்ட முறையினைச் சங்கப் பனுவல்கள் எடுத்துரைக்கின்றன. காடுகளில் வாழ்ந்த மனிதன் விலங்குகளிடமிருந்து தம்மைக் காத்துக்கொள்ள கற்களையும் மரக்குச்சிகளையும் கூர்மையாக்கி ஆயுதங்களை உருவாக்கினான். அதனைக் கொண்டு தாக்கவரும் விலங்குகளிடமிருந்து தம்மைக் காத்துக்கொண்டான். உணவுக்காக இவ்வாயுதங்களைக் கொண்டு அவற்றை வேட்டையாடத் தொடங்கினான். பின்னர் மனிதன் குழுவாக வாழத் தொடங்கியபோது இரு குழுக்களுக்கு இடையே சிறு பூசல் ஏற்பட்டது. இதுவே பெரும் போரின் துவக்கமாகக் கருதப்படுகிறது.

போரின் விளைவை அறிந்த தமிழ் மக்கள் அழிவைக் குறைக்க பல அறநெறிகளையும் கட்டுப்பாட்டினையும் விதித்தனர். இதனைப் பழமையான இலக்கண நூலான தொல்காப்பியம் மிகவும் நுண்மையாக ஆராய்ந்துள்ளது.

போரின் வரலாறும், மனிதகுல வரலாறும் தண்டவாளங்களைப் போல மிக நீண்டு இணையாக வருவன. ஆசை, அதிகாரம், ஆதிக்கம், உரிமை, இனம், அழுக்காறு, உடைமை, பெருவலி, உடல்தினவு, பகைக்குணம் ஆகியன மனித மனத்தில் இடம்பெறும்போதெல்லாம் மாறுபாடு நிகழும். இஃது ஆட்சி, அரசு, எனப் பேரெல்லைகளை ஆட்கொள்ளும்போது 'போர்' என்னும் வினை உருவாகும். தமிழ் இலக்கண உலகில் போர்வினை புறத்திற்குரியதாகும். அகம், புறம் என்னும்

இருவகையான பொருளிலக்கணத்தில் புறம் என்பது, பாலுணர்ச்சியல்லாத பிற செயல்களைப் பற்றியது. இப்பாகுபாடு பற்றி வரலாற்று நெறியில் இனி ஆராயலாம்.

1.2. போரும் சமூகமும்

பொரு என்னும் முதனிலையடியாகப் பிறந்தன போர், பொருதல் என்னும் தொழிற்பெயர்கள். “சண்டை, பூசல், மோதல், கைகலப்பு, மல், இகல் என்பன சிறிய அளவில் நிகழும் மாறுபடு வினையைக் குறிக்கும் சொற்கள். பெரிய அளவில் நிகழ்வனவும், விதிமுறைகளைப் பின்பற்றுவனவாகவும் அமைவன போர்கள் எனப்பெறும். போருக்குரிய சொற்களாகச் சூடாமணி நிகண்டு இருபத்தைந்தைக் குறிக்கின்றது.”¹ குழு, திரள், கூட்டம், சமூகம் என்ற நிலையில் பலர் அடங்கிய ஒரு பிரிவு மற்றொரு பிரிவுடன் மோதும் செயலே போரெனப்பட்டது. தொன்மாந்தரியலார், மனிதன் தொடக்க காலத்திலிருந்தே போராட வேண்டிய சூழலிலேயே இருந்ததாகக் கூறுவர். வெயில், மழை, பனி, புயல், தீ போன்ற இயற்கைக் கூறுகளிடமிருந்தும், பசி, நீர்வேட்கை, களைப்பு, நோய் முதலான அகக்கூறுகளிடமிருந்தும், விலங்கு, பறவை, அயல்மனிதன் போன்ற புறக்கூறுகளிடமிருந்தும், அவன் தன்னைப் பாதுகாத்துக்கொள்ள அவ்வப்போது போர் புரிய வேண்டிய சூழலிலேயே இருந்திருக்கிறான். மனித உயிர் மட்டுமன்றி எல்லா உயிரினங்களுக்கும் இத்தகைய போராட்டம் பொதுவானதாகும். சார்லஸ் டார்வின் உயிர்கள் போராட வேண்டிய சூழலைக் குறித்துக் கூறுகையில்,

“வாழ்வதற்காகப் போரிடுதல் என்பதை ஒரு பெரிய உருவக அளவில் பயன்படுத்துகிறேன் என்பதை முதலில் கூறியாக வேண்டும். ஒன்று ஒன்றைச் சார்ந்து வாழ்வதிலும், தன் வழிமுறையை விட்டுச் செல்வதிலும் இப்போராட்டம் அடங்கும். உணவு கிடைப்பது அரிதான நிலையில் இரண்டு நாய்கள் கிடைத்த உணவுக்காகப் போரிடவே செய்யும். பாலவனத்தில் தோன்றிய செடி வறட்சிக் காலத்தில் வாழ்வதற்குப் போராடவே செய்யும். ஆயிரம் விதைகளை உண்டாக்கும் ஒரு தாவரம் அவற்றில் ஒரே

ஒரு விதை உயிர்ப்பதற்கு உரிய நிலையில் இருக்கும்போது, மண்ணில் பரவியுள்ள மற்றைத் தாவரங்களோடு போராடியே ஆக வேண்டும்”²

என்கிறார். இந்தப் போராட்டத்தில்தான் உயிர்களின் வாழ்வே அடங்கியுள்ள நிலையில் வாழ்வு அமைதியானதாக இருக்க முடியாது. நடந்தால் ஊரை அடையலாம், நீந்தினால் கரையைச் சேரலாம், உழைத்தால் பொருள் ஈட்டலாம் என்பது போலப் போராடினால் வாழலாம் என்பதும் வாழ்க்கை மெய்மையாகும். இதனால், வாழ்க்கையில் துன்பம், துயர், நோவு, வருத்தம், மெலிவு ஆகியவற்றுக்கு இடமிருக்கவே செய்யும். வரலாற்றாசிரியர் ஹேரோடோடஸ் கிரேக்கதின் ஒரு பகுதியில் இருந்த பண்டைய வழக்கத்தைக் கீழ்வருமாறு சுவையுற விளக்குவர்.

“திரௌசியாவிலும், திரேசிலிலும் காணப்படும் சில வழக்கங்கள் ஒத்த தன்மையடையனவாக உள்ளன. ஒரு குழந்தை எப்போது பிறந்தாலும், அதன் உறவினர்கள் ஒன்றுகூடி அக்குழந்தை எதிர்காலத்தில் அனுபவிக்கப்போகும் துன்பங்களை எண்ணி அழுவார்கள். யாராவது இறக்கும்போது, அவர்கள் மிக மகிழ்ந்து அப்பிணத்தைப் புதைப்பர். இறந்தவர் பல துன்பங்களிலிருந்து விடுபட்டார் எனக்கருதி மகிழ்ச்சியுறுவார்கள்”³

என்று கூறுகிறார். இதன் எச்சங்களை இன்றும் பிறப்பு இறப்புச் சடங்குகளில் காணலாம். குழந்தைக்குக் கசப்பூட்டல், சூடு இடுதல், காது குத்துதல் போன்ற செயல்களும் இறந்தவர்க்கு மாலை சூட்டல், பாடையை அலங்கரித்தல், பாடிப் பரவுதல் ஆகியனவற்றின் உள்ளார்ந்த பொருள் பண்டை வழக்கத்தோடு உறவுடையது.

1.3. தொல்காப்பியம் காட்டும் பொருளிலக்கணம்

தொல்காப்பியம் தமிழில் கிடைக்கும் நூல்களில் காலத்தால் மூத்தது. இதன் மூன்றதிகாரங்களுள், பொருளதிகாரம். பாவியல் (Poetics) இலக்கணம்

மொழிவதாகும். பொருள் என்பது இங்குப் பாடுபொருளைக் (Subject Mater) குறிப்பதாகும். பொருளதிகாரம் என்னும் அரிய இலக்கணப்பகுதி கிடைக்காமற் போன காலத்தில் மனங்கவன்ற பாண்டியன்,

“எழுத்தும் சொல்லும் யாப்பும் பொருளதிகாரத்தின் பொருட்
டன்றே, பொருளதிகாரம் பெறேமேயெனின் இவை பெற்றும்
பெற்றிலேம்”⁴

என்று கூறுவதாகக் கூறுவர். பரிபாடலில் குன்றம் பூதனாரும், பொருள் பற்றிக் கூறுமிடத்து,

“தள்ளாப் பொருளில்பின் தண்டமிழாய் வந்திலார்
கொள்ளா ரிக்குன்று பயன்”⁵

என்று கூறக்காணலாம். பொருளதிகாரம் கற்பிக்கும் ‘திணை இலக்கணம்’ என்பது உலகின் எம்மொழிக் கண்ணும் இல்லாதது. வடமொழியும் தமிழ் மொழியும் முற்றக்கற்ற சிவஞான முனிவர், தமிழிலக்கணத்தில் உள்ளனவாகி வடமொழிக்கண் பெறப்படாதன என ஆறு செய்திகளைக் குறிப்பர். அவை,

1. மொழிப் புணர்ச்சிச் செய்கைகள் குறியீடுகள்
2. வினைக் குறிப்பு வினைத்தொகை முதலான சொல்லிலக்கணங்கள்
3. உயர்திணை அஃறிணை என்னும் சொற்பாகுபாடு
4. அகம் புறமென்னும் பொருட்பாகுபாடு
5. குறிஞ்சி வெட்சி முதலிய திணைப்பாகுபாடு
6. வெண்பா முதலிய செய்யுளிலக்கணம்⁶

என்பன.

1.4. தொல்காப்பியப் புறத்திணைகள்

தொல் தமிழகம் வீரம் விளைந்த நிலமாகும். “பண்டைத் தமிழர் மற்போர்புரிதல், கோழிப்போர், யானைப்போர் காணுதல், வேட்டையாடுதல்

முதலியவற்றைத் தமக்கு உரியனவாகக் கொண்டிருந்தனர். அவர்களது பழக்க வழக்கங்களும் தொழில் விளையாட்டு போன்றன யாவும் போர்ப் பண்புடன் காணப்பட்டன.”⁷ “போரும் வீரமும் ஒரு கலையாகவே மதிக்கப்பட்டன.”⁸ அவர்கள் வாழ்வில் கடைப்பிடித்த நெறிகளைத் தொல்காப்பியர் திணைத் துறைகளாக வகுத்துக் காட்டியுள்ளார்.

தொல்காப்பியர் திணையை அகம் புறமாகப் பிரித்து இலக்கணம் வகுத்துள்ளார். அவற்றுள் அகத்திணைகள் என்பனவற்றை,

“கைக்கிளை முதலாகப் பெருந்திணை இறுவாய்
முற்படக் கிளந்த எழுதிணை என்ப”⁹

என்ற நூற்பா உணர்த்துகிறது. தொல்காப்பியர் அகத்திணையில் கூறப்பட்ட எழு திணைகளும் புறத்திணையாக வரையறுக்கப்பட்ட வெட்சி, வஞ்சி, உழிஞை, தும்பை, வாகை, காஞ்சி, பாடாண் ஆகிய ஏழு திணைகளுக்குப் புறனாகக் குறிப்பிடுகிறார். இதை,

“வெட்சி தானே குறிஞ்சியது புறனே”¹⁰

“வஞ்சி தானே முல்லையது புறனே”¹¹

“உழிஞை தானே மருதத்துப் புறனே”¹²

“தும்பை தானே நெய்தல புறனே”¹³

“வாகை தானே பாலையது புறனே”¹⁴

“காஞ்சி தானே பெருந்திணைப் புறனே”¹⁵

“பாடாண் பகுதி கைக்கிளைப் புறனே”¹⁶

என்ற நூற்பாக்கள் வழி அறியப்படுகிறது.

1.4.1. தொல்காப்பிய வெட்சித்திணை

தொல்காப்பியர் குறிப்பிடும் புறத்திணைகளுள் வெட்சி முதலாவது திணையாகும். வேந்தனது ஏவுதலின் பேரில் வேற்று நாட்டின்கண் சென்று அவர் அறியாதவாறு ஆநிரைகளைக் கவர்ந்து வருதல் வெட்சித் திணையாகும். மன்னன் ஏவுதலால் என்று செல்லுதல் என்று தொல்காப்பியர் குறிப்பிடுவதால் மக்கள் தாங்களே சென்று இவ்வகையான களவு நிகழ்ந்திருக்கிறது என்ற செய்தி பெறப்படுகிறது. “இருபெரு வேந்தர் போர் செய்யக் கருதினால், பகைவர் நாட்டின் எல்லைப்புரத்திலுள்ள நிரையை, அம்மறவர்களை ஏவிக் காணாமல் களவாடி ஓட்டிக்கொண்டு வந்து பாதுகாத்துப் பின் போருக்குச் செல்வர்.”¹⁷

“வெட்சி வீரர்கள் ஆநிரைகளைக் கவர் எழும் படையின் ஓசை, படைகள் தம்முரைக் கடந்து செல்லும்போது ஊரில் நிகழும் நற்சொல் கேட்டல், ஆநிரைகளைக்கவர் பக்கத்தில் உள்ளோரும் அறியாதவாறு செல்லுதல், பகை ஒற்றர்கள் அறியாதவாறு தம் ஒற்றர்களை அனுப்பித் தகவல்களை அறிந்து வருதல், பின் பகை வேந்தனைச் சூழ்ந்து தாக்குதல், போர் முற்றிய நிலையில் பகைவரின் ஊரை அழித்தல். அங்கிருந்து பசுக்கூட்டங்களைக் கவர்ந்து வருதல், பின் தொடர்ந்து வரும் கரந்தை வீரர்களை எதிர்த்துப் போரிடல், கவர்ந்து வந்த பசுக்கூட்டங்களுக்குத்தீங்கு நேராதவாறு அழைத்து வருதல், வெட்சி வீரர்களை எதிர் நோக்கி இருக்கும் தம் சுற்றத்தார் இருக்கும் இடத்திற்கு வந்து சேருதல், வீரர்கள் அப்பசுக்களைத் தம்முள் பகிர்ந்தும் கொள்ளுதல், தாம் பெற்ற பசுக்களைப் பிறருக்குக் கொடையளித்தல் முதலிய நிகழ்வுகளை உள்ளடக்கிய பதினான்கு துறைகளை வெட்சித்திணை பெற்றுள்ளது.”¹⁸ “ஆக்கள் அன்று பொளாதாரத்தில் தனியிடம் வகித்தன. மாடு என்றாலே செல்வம், பொன் என்ற பொருள்படுதல் காணலாம். மேலும் சமயச் சின்னமாகவும், அவை விளங்கின. இதனால் அவற்றுக்கு ஊறு விளைத்தலாகாது என்று கருதி அவற்றைக் கவர்ந்து வந்ததாகப் பண்டு தொட்டுக் கூறி வருகின்றனர்.”¹⁹ இத்துறைகள் ஒரு தொடர் நிகழ்வாக அமைந்துள்ளது. ஆநிரைகளைக் கவர்ச் செல்லுதலில் தொடங்கி கவர்ந்து வந்த பசுக்களைப் பிறருக்குக் கொடையளித்தல் வரையிலான நிகழ்வுகள் துறைகள் வழி வரிசையாகச் சித்தரிக்கப்பட்டுள்ளது.

வெட்சிதானே குறிஞ்சியது புறனே என்றமையின் ஆகோள் என்பது குறிஞ்சி நிலத்து நிகழ்வது என அறியப்பெறும். இக்குறிஞ்சிக்குரிய தெய்வக் கருப்பொருள் முருகனாவான். ஆனால் முல்லையும் குறிஞ்சியும் வேனிற்காலத்தில் பாலை போலாகும் போது அங்குக் கொற்றவை வழிபாடு நிகழும். எனவே,

“மறங்கடைக் கூட்டிய குடிநிலை சிறந்த
கொற்றவை நிலையும் அத்திணைப் புறனே”²⁰

என்று குடிநிலையும், கொற்றவை நிலையும் வெட்சித் திணையின் துறையுள் அடங்கும் என்று தொல்காப்பியர் குறிப்பிடுகிறார்.

1.4.1.1. வெட்சித் திணையில் கரந்தைத்துறை

தொல்காப்பியர் காலத்தில் கரந்தை என்பது திணையன்று துறையாகும். கரந்தை என்பது வெட்சித்திணையின் மாற்றுத் தொழிலாகும். ஏனெனில் நிரை கவர்தல் நிகழ்வில்லையெனில் அதனை மீட்கும் நிகழ்வும் நிகழப்போவதில்லை. எனவே இவ்விரு நிகழ்வுகளையும் தனித்தனி திணையாகக் கொள்ளாது ஒரே திணையின்கீழ் அமைத்துள்ளார். கரந்தைத்துறை தொல்காப்பியர் காலத்தில் தன்னுறு தொழிலாகும். வேந்தனின் குடிப்பிறந்தோரும் அவன் படைத்தலைவருமாகிய இளையரும் செய்தலால் இது தன்னுறு தொழிலாகும். பின்னர் தோன்றிய பன்னிருபடலம், புறப்பொருள் வெண்பாமாலை ஆகிய நூல்களில் புறத்திணைப் பன்னிரண்டாக விரிவடைந்து கரந்தை தனித்துறையாக உருக்கொண்டது. தொல்காப்பிய வெட்சித்திணை நிரைகவர்தலையும் மீட்டலையும் உள்ளடக்கியது. மீட்டலைப் பற்றிக் கூறக்கூடியது கரந்தைத் துறையாகும். கரந்தைத் துறையின் உட்பிரிவுகள் இருபத்தி ஒன்றாகும்.

1.4.1.2. கரந்தைத்துறையின் உட்பிரிவுகள்

கரந்தைத் துறையின் உட்பிரிவுகளைத் தொல்காப்பியர்,

“வெறியறி சிறப்பின் வெவ்வாய் வேலன்
வெறியாட் டயர்ந்த காந்தளும் உறுபகை”²¹

என்ற நூற்பாவில் விளக்கியுள்ளார். அதாவது, வெறியாடுதலால் சிறப்பினை உடைய வேலன் வெறியாடும்போது காந்தளை அணிந்திருப்பான். அத்தகைய கடவுளை வணங்குவர். இன்ன படையாளர் வென்றார் என்பதனை அறியும் பொருட்டு போந்தை, வேம்பு, ஆர் போன்ற மலர்களைச் சூடுவர். வள்ளிகூத்து, வீரக்கழல் கூத்து ஆகிய கூத்தினை ஆடுவர். உன்னமரத்தின் நிமித்தம் பார்த்தல், திருமாலின் புகழை அரசனின் புகழோடு ஒப்பிட்டுப் புகழ்தலும், ஆநிரைகளை மீட்கும் பொருட்டுப் போரில் பகைவரை வென்று நிரை கவராதபடித் தடுப்பர்.

பின்னர், ஆநிரைகளைப் பகைவரிடமிருந்து மீட்டல், வேந்தனின் சிறப்பினைக் கூறுதல், அப்போரில் தனியொருவனாய் நின்று பகைவர்களை எதிர்த்தவர்களின் சிறப்பைக் கூறுதல், அவ்வீரனுக்குப் பிள்ளையாட்டும், முன்னின்று போரிட்ட வீரனுக்குப் பரிசளிப்பதும் பாராட்டுவதும், போரில் இறந்தவர்களுக்குக் கல்லெடுத்தல், அக்கல்லைக் கைக்கோடல், நீர்ப்படுத்தல், நடுதல், பெயரையும் புகழையும் பொறித்து வைத்தல், வாழ்த்துதல் போன்ற இருபத்தியொரு பகுதிகளைக் கொண்டது.

1.4.1.3. புறப்பொருள் வெண்பாமாலையில் கரந்தை

புறப்பொருள் வெண்பாமாலையின் முதல் நூல் பன்னிரு படலமாகும். தொல்காப்பியத்தில் இடம்பெற்றுள்ள கரந்தைத் துறையின் உட்பிரிவுகளுக்கும் புறப்பொருள் வெண்பாமாலையின் துறைகளுக்கும் பெரிய அளவில் வேறுபாடுகள் காணப்படுகின்றன. தொல்காப்பியக் கரந்தைத் துறையின் பிரிவுகள் இரு இனக்குழுக்களுக்கு இடையே காணப்பட்ட பூசலைக் காட்டுவதாக அமைகின்றது. ஆனால் பிற்காலத்தில் கரந்தைத் துறை திணையாக வளர்ச்சிப்பெற்று முழுக்கப் போர்த்திணையாக மாறியது. கரந்தைத் திணையின் துறைகள் அனைத்தும் போர்க்கள நிகழ்வைச் சித்தரிப்பனவாகவே அமைந்துள்ளன. தொல்காப்பியம் கி.மு. 3 ஆம் நூற்றாண்டைச் சார்ந்தது. புறப்பொருள் வெண்பாமாலை கி.பி. 9 ஆம் நூற்றாண்டைச் சார்ந்தது. இவ்விரு நூல்களுக்கும் இடையே ஏறக்குறைய 14 நூற்றாண்டுகள் இடைவெளி உள்ளன. இவ்விடைவெளியே இத்தகைய பெரும்

அரசியல் மாற்றத்திற்குக் காரணமாகும். இனக்குழுச் சமுதாயமாக இருந்த தமிழ்ச் சமூகம் தன்னிகரில்லா தலைவனை உடைய அரசாட்சியின் கீழ் வேந்தரின் ஆட்சியாக உருப்பெற்றது. பகைவர் கவர்ந்த பசுக்களை மீட்டல் குறித்தது கரந்தைப் படலம். “கரந்தை, கரந்தையரவம், அதரிடைச் செலவு, போர் மலைதல், புண்ணொடு வருதல், போர்க்களத்து ஒழிதல், ஆளெறி பிள்ளை, பிள்ளைத் தெளிவு, பிள்ளையாட்டு, கையறுநிலை, நெடுமொழி கூறல், பிள்ளைப் பெயர்ச்சி, வேத்தியல் மலிவு, குடிநிலை”²² என்ற பதினான்கும் கரந்தைத் திணையும் துறையுமாம்.

1.4.2. தொல்காப்பிய வஞ்சித்திணை

மண்ணாசையினால் மிக்கு விளங்கும் அரசனுடன் மற்றோர் அரசன் சென்று அஞ்சும்படியான போர் செய்தலைக் கருதியது இத்திணையாகும்.

“எஞ்சா மண்நசை வேந்தனை வேந்தன்

அஞ்சுதகத் தலைச்சென்று அடல்குறித் தன்றே”²³

என்கிறார் தொல்காப்பியர்.

“வஞ்சி வீரர்களின் படைபுறப்படும் போது ஏற்படும் ஆரவாரம், இருவகைப் படையாளர் இருவகைப்புலத்து சென்று எரியை எடுத்து நாட்டை எரித்தல், ஒரு வேந்தன் மற்றொரு வேந்தன் மீது படை தொடுத்துச் செல்லும் போது பிற வேந்தர்கள் வஞ்சி வேந்தனுக்குத் துணையாக வருதல், அவர்களின் சிறப்பைக் கூறுதல், தம் வீரர்கள் போருக்குச் செல்லும் முன் வில் முதலியப் போர்க் கருவிகளை வழங்குதல், படையெடுத்துச் சென்று பல பகைவர்களை அழித்தல், படைக்கு ஒருவனைத் தலைவனாக்கி அவன் சொல்வதைச் செய்கென அப்படைக்குக் கூறுதல், பகை மன்னனை ஒருபொருளாகக் கருதாமல் படையைச் செலுத்தும் தன்மை முதலியவைக் கூறப்படுகிறது.

மேலும் வெள்ளம்போல் பெருகி வரும் படையைத் தனி ஒருவனாய் தடுத்தல், போர் நடைபெறும் காலத்தில் தன் படைவீரர்களுக்கு உணவளித்தல்,

இருபெரும் மன்னர்களுள் ஒருவன் மற்றொரு மன்னனுக்கு அஞ்சி திறைசெலுத்துதல், தோற்றவர் வெற்றிப்பெற்ற வேந்தனின் திருவடிகளை வணங்குதல், தோற்ற வேந்தன் கொடுக்கும் திறைப்பொருள், தோல்வியுற்றவன் நிலையைப் பாடுதல் அத்துடன் படைக்கலமாகிய வேல், அம்பு, வாள், ஈட்டி முதலியவற்றைத் தடுத்து போரிடுதல், காயம் அடைந்த வீரர்களை வேந்தன் தழுவிக் காத்தல், அழிந்து புறம் கொடுத்து ஓடுபவர் மேல் படைத்தொடராத தன்மை என மூன்று நிலைகளைப் பாடும் தமிழ்ச்சி ஆகிய நிகழ்வுகளைக் காட்டும் பதிமூன்று துறைகளை உள்ளடக்கியதாக வஞ்சித்திணை அமைந்துள்ளது.”²⁴ வஞ்சித்திணையின் துறைகள் போரின் போது நிகழும் பல்வேறு சிறுசிறு கூறுகளை உள்ளடக்கியதாக அமைந்துள்ளன. முழுப் போர்க் கூறுகள் இத்திணையிலேயே காணப்படுகின்றன.

1.4.3. தொல்காப்பிய உழிஞைத்திணை

பகைவன் பாதுகாப்பாக இருக்கும் அரணைக் கைப்பற்றி எண்ணிய மன்னன் அம்மதிலை முற்றுகையிடலும், அழித்தலும் உழிஞை ஆகும். இதனை,

“முழுமுதல் அரணம் முற்றலும் கோடலும்
அனைநெறி மரபிற்று ஆகும் என்ப” ²⁵

என்பார் தொல்காப்பியர். இது எட்டுத்துறைகளைக் கொண்டது.

தன் அரசையும் ஆணையையும் ஏற்றுக் கொள்ளாத பகைவரது நாட்டைக் குறித்த வெற்றியைக் கூறுதல், நினைத்ததை முடித்துக் காட்டும் அரசினின் சிறப்பு, பழமையான மதிலின் மீது ஏறி நின்றலாகிய பகைவரால் எறியப்படும் போர்க்கருவிகளைத் தடுக்கும் கிடுகு, கேடயம் ஆகிய படைக்கருவிகளின் மிகுதியைக் கூறுதல், மதிலின் உட்புறம் உள்ள அரசரின் செல்வ மிகுதியைப் பாடுதல், மதிலகத்திருப்போன் புறத்தே உள்ளவனைத் தன் செல்வத்தைவிடப் போர்த்தொழிலால் வருந்துதலைப் பாடுதல், தன் மதில் அழியத் தொடங்கியவிடத்து வெளியிலுள்ளோனுடன் தனித்துப் போர்புரியும் நெஞ்சுறுதியைப் போற்றுதல்,

மதிலின் வெளியேயுள்ளோன் உள்ளிருப்போனுடன் பகையினைப் பொருட்படுத்தாமை முதலிய நிகழ்வுகளை உள்ளடக்கியதான எட்டுத்துறைகளை உழிஞைத்திணை கொண்டுள்ளது.

1.4.3.1. நொச்சித் துறை

உழிஞைத் திணையின் துறைகள் என மேலும் பன்னிரண்டு துறைகளைக் குறிப்பிடுகிறார். அவைப் பின்னர் விரிந்த நொச்சித் திணையின் துறைகளுள் அடங்கும்.

“போருக்காக மன்னனின் குடையை நன்னாளில் வெளியே எடுத்துச் செல்லுதல், மன்னரின் வாளை நன்னாளில் அரண்மனைக்கு வெளியே எடுத்துச் செல்லுதல், மதில் ஏணி மீது நின்று அகத்தோனும் புறத்தோனும் போரிடுதல், புறத்தோன் அகத்தோனை வென்று புறமதில், உள் மதிலைத் தன்வசம் ஆக்கியநிலை, புறத்தோனால் கைக் கொள்ளப்பட்ட புறமதில், உள் மதிலிடத்தில் விரும்பிய மதிர்காவலைச் செய்தல், அகத்தோன் காத்துநின்ற இடைமதிலைப் புறத்திருந்தோன் விரும்பிக் கைப்பற்றுதல், புறத்தோனும் அகத்தோனும் இருகரை மதிலிலும் நின்று நீரின்கண் பாசிபோல் படர்ந்து போர் புரிவர்.

மேலும், ஊரின் நடுவே போர் செய்தலை விரும்புதல், ஊரின் மத்தியில், புறத்தில், கோயிலில் அமைந்த மதில்களில் ஏறிநின்றுப் போர்செய்தல், போரில் ஒருவனை ஒருவன் கொன்று இறந்தவன் பெயரால் முடிகுடுதல், வெற்றிபெற்ற வாளுக்கு விழா எடுத்தல், வென்றவன் படைகளுக்கு விழாவெடுத்தல் முதலிய செயல்பாடுகளை உள்ளடக்கியதான பன்னிரண்டு துறைகளும் உழிஞைத் திணையில் அடங்கும்.”²⁶ மதிலை அழிக்கும் புறத்தோன் செயல்பாடுகளை இத்துறைகள் குறிப்பிடுவதால் பின்னாளில் இதனை வளர்ந்த நொச்சி திணையில் துறைகளுள் அடக்கி விடுவர்.

1.4.4. தொல்காப்பிய தும்பைத் திணை

இது வலிமையைப் பொருளாகக் கருதி, போர் செய்ய வந்த அரசன்கண் சென்று அவனைத் தலையழிக்கும் செயல் என தொல்காப்பியர் கூறுகிறார்.

“மைந்துபொரு ளாக வந்த வேந்தனைச்
சென்றுதலை அழிக்குஞ் சிறப்பிற் றென்ப”²⁷

என்று தொல்காப்பியர் குறிப்பிடுகிறார்.

சேனை, யானை, குதிரை ஆகிய மூவகைப் படையில் வீரர்களின் செயற்கரிய செயல்களைச் செய்தல், தன் படை போர் செய்கின்ற போது முன்னே சென்று வேலால் வீரன் போர் செய்தல், தன் வேந்தனைப் பகைவர் சூழ்ந்த போது, தான் செய்யும் போரை விடுத்து வந்து பகைவரை அழித்தல், இரு பெரு மன்னரின் படைத்தலைவர்கள், தங்களுடைய அரசனுக்காகப் போரிட்டு அவ்விருவரும் மடிதல், தன் படைஉடைந்து பின்வாங்கி ஓடிவர அதனுள் புகுந்து தான் ஒருவனே தாங்கித் தடுப்பர்.

மேலும் கைப்படையைப் போக்கி உடலால் செய்யும் மல்யுத்தம் களிற்றை வெட்டி வீழ்த்தி அதனை எதிர்த்த வீரரின் பெருமையைக் கூறுதல், களிறு எறிந்து எதிர்ந்தோர் பாடு, களிற்றொடு போரிட்டு வீழ்ந்த வேந்தனைக் கொன்ற வேந்தனும் படையாளரும் வியந்து சூழ்ந்து நின்று ஆடுதல், போர்க்களத்தில் இருபெரு வேந்தர் தாமும் சுற்றமும் அனைவரும் ஒழியாமல் பட்டு வீழ்ந்த நிலை, போர்க்களத்தில் வஞ்சத்தாற் வீழ்ந்தான் தன் வேந்தன் என்று சினம் கொண்ட மனத்தினனாய் பெரும்படைத் தலைவன் மயங்கிப் பொருது நல்ல புகழைப் பெறுதல், மாற்றார் ஓடுமாறு வீரன் ஒருவன் தனியாக போர் செய்து அழித்துவிட்டு அவன் தன் ஒளிபொருந்திய வாளைச் சுழற்றி ஆடுதல் ஆகியனவற்றைத் தும்பைத் திணையின் நிகழ்வுகளாக பன்னிரண்டு துறைகளில் தொல்காப்பியர் வகுத்துக் காட்டுகிறார். இத்துறைகள் களத்தில் நடக்கும் வீரச் செயல்களைப் பதிவிடுவனவாக அமைந்துள்ளன.

1.4.5. தொல்காப்பிய வாகைத்திணை

வாழ்க்கையின் மேம்பட்ட வெற்றிநிலையைக் குறிப்பது வாகைத்திணையாகும். இதனை, ‘ஒழுக்கத்தான் மிகுதல் வாகை’ என்று தொல்காப்பியர் குறிப்பிடுகிறார்.

போரிலே வெற்றிப்பெற்ற வீரர்கள் தலையில் வாகைப்பூவை சூடி வெற்றியைக் கொண்டாடுவர்.

“தாவில் கொள்கைத் தத்தம் கூற்றைப்
பாகுபட மிகுதிப் படுத்தல் என்ப”²⁸

வாகைத் திணை ஏழ் வகைப்பட்டது. அவை “அந்தணர் பக்கம், அரசர் பக்கம், வணிகர் பக்கம், வேளாளர் பக்கம், அறிவன் பக்கம், தாபதர் பக்கம், பொருநர் பக்கம் என்பவையாகும்.”²⁹ வாகைத்திணை பதினெட்டு துறைகளைக் கொண்டது.

“கூதிர்ப் பாசறை, வேனிற் பாசறையைக் கூறும் இருவகை பாசறை, அரசன் போரில் பெற்ற பொருளைக் கொடுக்கும் சிறப்பினைப் புலவர் பாடுதல், முன்தேர்க்குரவை, பின்தேர்க்குரவை, வெற்றிக்குக் காரணமாகிய வேலினைப் புகழுதல், பகைவரை எதிர்த்து நிற்கும் அரும்பகை தாங்கும் ஆற்றலைப் பாடுதல், பொருந்த வாழ்க்கையை வலிய ஆண்மையினைக் கூறுதல், தன் தலைவன் பற்றி முன்கூறிய உறுதிமொழியை நிரூபிக்க தன் உயிரை வழங்குதல், பகைவரின் இடத்தைப் பொருந்திய பகுதி, எருது புறந்தருகின்ற வேளாளரும், பசுவினைக் காக்கும் வணிகரும் ஆகிய சான்றோரைப் பாடுவர்

மேலும் பிறன்மனை விரும்பாத நிலை, எட்டுவகை நுதலிய அவையகம், கட்டமை ஒழுக்கத்தினைக் கூறுதல், மிக்கப் புகழினைத் தரும் கொடையைப் பாடுதல், பிழை செய்தோரைக் காத்தல், மெய்ப்பொருளை அறிதல், அருளோடு சேர்ந்த துறவைப் போற்றுதல், காமம் நீங்கிய பகுதி என்னும் பொருண்மையைப் பாடும் வாகைத்திணை பதினெட்டு துறைகளை உடையது.”³⁰

1.4.6. தொல்காப்பிய காஞ்சித்திணை

இது உலக நிலையாமையைப் பற்றிக் கூறுகிறது. காஞ்சித்திணை பெருந்திணை எனும் அகத்திணைக்குப் புறனாகும். நிலையில்லாத உலகத்தைப் பொருந்திய நெறியுடையது. மூவகை நிலையாமையாகிய இளமை நிலையாமை,

செல்வம் நிலையாமை, யாக்கை நிலையாமை குறித்துக் காஞ்சித்திணைக் கூறுகிறது. இதனை,

“பாங்கருஞ் சிறப்பிற் பன்னெறி யானும்
நில்லா உலகம் புல்லிய நெறித்தே”³¹

என்பர் தொல்காப்பியர். காஞ்சித்திணை இருபது துறைகளைக் கொண்டது. இளம்பூரணர் முதற்கூறிய பத்து ஒருவகை, பிற்கூறிய பத்து மற்றொரு வகையாகும் என்று குறிப்பிட்டுள்ளார். இதன் மூலம் முதற் பத்துத் துறைகள் ஆண்பாற் பற்றியன என்பதும் பின் பத்து பெண்பாற் பற்றியன என்பதும் பெறப்படுகிறது.

பெருங்காஞ்சி, முதுகாஞ்சி, மறக்காஞ்சி, பேய்க்காஞ்சி, மன்னைக்காஞ்சி, வஞ்சினக்காஞ்சி, தொடாக்காஞ்சி, ஆஞ்சிக்காஞ்சி, மகட்பாற் காஞ்சி, தலையொடு முடிதல், பூசல் மயக்கம், பையுள், ஊதானந்தம், முதுபாலை, கையறுநிலை, தபுதாரநிலை, தாபதநிலை, புறங்காட்டு நிலை, தலைப்பெயர் நிலை, காட்டுவாழ்த்து ஆகிய இருபது துறைகளை உடையது.

1.4.7. தொல்காப்பிய பாடாணத்திணை

பாடாண் என்பது புலவரது பாடுதல் வினையாகிய தொழிலையோ அவர்களாற் புகழ்ந்து பாடப்பெறும் ஆண்மகனையோ குறிப்பதன்று. புலவர்களால் பாடப்பெறும் புகழினை விரும்பிய தலைவர்கள் தம்முடைய அறிவு, திரு, ஆற்றல், ஈகை முதலிய பெருமிதப் பண்புகளை ஆளுதற் தன்மையாகிய ஒழுக்கத்தை வழங்குவதே பாடாண் என்னும் சொல்லாகும். புலவரால் பாடப்பெறும் தலைமக்களது ஒழுகலாறாகிய பண்புடைமையினைப் பாடாண் எனும் சொல் உணர்த்துகிறது.

பாடாணத்திணை தனக்கென ஒரு தனி நிலை பெறாது பிற திணைகளை நிலைக்களனாகக் கொண்டு அவ்வவற்றில் புகழுக்கு ஏற்ற ஒவ்வொன்றின் பகுதியே பாடாணாக அமையும். புறத்திணை இரண்டும் மக்களின் ஒழுக்கம் பற்றிக் கூறுவனவாகும். ஆதலால் பாடாண் திணையும் மக்களுக்கு உரியதாகவே

ஆதல் வேண்டும். இது கருதியே பாடாண் பாடல்கள் எல்லாம் மக்களில் தக்காரின் புகழாகவே வரும்.

பாடாண் திணை கைக்கிளையென்னும் அகத்திணைக்குப் புறனாகும். இது எட்டு வகையுடையதாகும் என்பதை,

“பாடாண் பகுதி கைக்கிளைப் புறனே
நாடுங் காலை நாலிரண் டுடைத்தே”³²

என தொல்காப்பியர் சுட்டுகிறார்.

முதலாவதாகப் பத்துப் பாடாண் துறைகளையும் பிற பாடாண் துறைகளாக பத்துப் துறைகளையும் தொல்காப்பியர் வகுத்துக் கூறியுள்ளார்.

1.5. சங்க இலக்கியப் பாடல்களும் புறத்துறைகளும்

சங்க இலக்கியங்கள் எட்டுத்தொகையும், பத்துப்பாட்டு ஆகும். எட்டுத்தொகை எனப்படுபவை வெவ்வேறு இடங்களில், வெவ்வேறு காலக்கட்டங்களில் வாழ்ந்த புலவர்கள் இயற்றிய பாடல்களைக் கொண்ட எட்டு நூல்களின் தொகுப்பாகும். “தனித்தனிப் புலவர்களால் பாடப்பட்டுப் பின்னர்த் தொகுக்கப்பட்டிருந்தாலும் சங்ககாலப் பாடல்களைத் தனித்தனிப் பாடல்களாக அறிஞர்கள் பார்ப்பதில்லை. அகம் புறம் என்று பகுத்துப் பார்க்கினும் அதுபோன்று துறை நிலையிலும் இன்னும் பல்வேறு ஒருமை நிலையில் பார்க்கினும் இவற்றைத் தனிப் பாடல்களாக (உதிரிப் பாடல்களாக) ஆய்வாளர்களும் பிறரும் எண்ணுவதில்லை இவை ஒரு பொருள் குறித்த ஒன்று சேர்ந்த ஒருமைப்பாடு கொண்ட ஓர் இலக்கியமாகவே கருதப்படுகின்றன.”³³ பத்துப்பாட்டு நீண்ட நெடிய பாடல்களைக் கொண்ட தொடர்நிலைச் செய்யுள்களாலான பத்து நூல்களைக் கொண்ட தொகுப்பாகும். இதனை எண்மர் இயற்றியுள்ளனர்.

எட்டுத்தொகையில் நற்றிணை, குறுந்தொகை, ஐங்குறுநூறு, கலித்தொகை, அகநானூறு ஆகிய ஐந்தும் அகநூல்களாகும். பதிற்றுப்பத்து,

புறநானூறு ஆகிய இரண்டும் புறநூல்களாகும். பரிபாடல் அகப்புற நூலாகும். பத்துப்பாட்டில் திருமுருகாற்றுப்படை, பொருநராற்றுப்படை, சிறுபாணாற்றுப்படை, பெரும்பாணாற்றுப்படை, மலைபடுகடாம் ஆகிய ஐந்தும் ஆற்றுப்படை நூல்கள். முலைப்பாட்டு, குறிஞ்சிப்பாட்டு, பட்டினப்பாலை ஆகிய மூன்று நூல்கள் அக நூல்கள். மதுரைக்காஞ்சி ஒன்று மட்டும் புறநூல், நெடுநல்வாடை அகப்புற நூலாகும். பதினெண் மேற்கணக்கு நூல்களாகிய பதினெட்டு நூல்களில் மூன்றே புறநூல்கள். அவற்றுள் பதிற்றுப்பத்து பாடாண் திணையையும் மதுரைக்காஞ்சி காஞ்சித்துறையையும் சார்ந்த நூல்களாகும். எஞ்சிய புறநானூறு மட்டும் பல திணைத்துறைகளை உள்ளடக்கிய வரலாற்றுக் கருவூலமாகத் திகழ்கிறது.

1.6. பன்னிரு படலம்

புறநானூற்றின் திணைப்பகுப்புமுறை தொல்காப்பியத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டு அமைக்கப்படவில்லை. பன்னிரு படலம் புறத்திணைகளைப் பன்னிரண்டாகப் பகுத்துள்ளது. இதுவே புறப்பொருள் வெண்பா மாலையின் முதல் நூலாகும். இந்நூல் அழிந்துபோன தமிழ் நூல்களுள் ஒன்றாகும். இந்நூல் பற்றி ஐயனாரிதனார்,

“துன் அரும் சீர்த்தித் தொல்காப் பியன்முதல்
பன்னிரு புலவரும் பாங்குறப் பகர்ந்த
பன்னிரு படலமும் பழிப்பின்று உணர்ந்தோன்
ஒங்கிய சிறப்பின் உலகம் முழுதாண்ட
வாங்குவில் தடக்கை வானவர் மருமான்
ஐயனா ரிதன் அகலிடத் தவர்க்கு”³⁴

என்று கூறுவார். புறப்பொருள் வெண்பாமாலையில் அகத்தியரின் தலைமாணாக்கரான தொல்காப்பியர் முதலான பன்னிருவர் ஒவ்வொருவருக்கும் ஒரு திணை வீதம் பன்னிருவர் இயற்றிய இலக்கண நூலே பன்னிரு படம் என்று ஐயனாரிதனார் குறிப்பிடுகிறார். இது புறத்திணை இலக்கணம் கூறுவதற்கென்றே எழுந்த நூல்களில் பழமைமிக்கது. இது பன்னிரு திணைப் பகுப்பு முறையை

அடிப்படையாகக் கொண்டே அமைந்துள்ளது. இந்நூல் பற்றிய செய்திகளை இளம்பூரணர், சிவஞான முனிவர், நச்சினார்க்கினியர் முதலானோரின் உரைகளில் கையாண்டுள்ள மேற்கோள்கள் வழி அறியமுடிகிறது.

1.7. புறப்பொருள் வெண்பாமாலை

பன்னிரு படலத்தை முதல் நூலாகக் கொண்டு எழுந்தது புறப்பொருள் வெண்பாமாலையாகும். தொல்காப்பியர் காலத்தில் ஏழாக இருந்த புறத்திணையை ஐயனாரிதனார் பன்னிரு படலத்தின்வழி பன்னிரண்டாக விரித்துக் கூறியுள்ளார். இந்நூல் கி.பி. ஒன்பதாம் நூற்றாண்டைச் சார்ந்தது.

நிரை கவர்தல் வெட்சி, மீட்டல் கரந்தை, மண்ணாசையால் பகைவர் நாட்டின் மீது படையெடுத்து செல்லல் வஞ்சி, அப்பகைவரைத் தங்கள் நாட்டுக்குள் வராமல் தடுத்தல் காஞ்சி, பகைவர் மதிலைக் கைப்பற்றாதவாறு காத்தல் நொச்சி, பகைவர் மதிலை வளைத்துப் போரிடுதல் உழிஞை, இரு நாட்டு வீரர்களும் பரந்தப் போர்க்களத்தில் எதிரெதிர் நின்று போர்புரிதல் தும்பை, பகைவரை வென்றவர் வெற்றிவிழா கொண்டாடுதல் வாகை, ஒருவனுடைய புகழ், கல்வி, கொடை இவற்றைப் புகழ்ந்து பாடுதல் பாடாணாகும், மேற்கூறிய புறத்திணைகளுக்குப் பொதுவாய் அமைந்தனவும் அவற்றுள் அடங்காதனவும் பற்றிக் கூறுவது பொதுவியலாகும். ஒரு தலைக்காமம் பற்றிக் கூறுவது கைக்கிளை, ஒத்த வயதுடைய தலைவனும் தலைவியும் அல்லாத அன்பு பற்றியது பெருந்திணையாகும். இவ்வாறாக 12 திணைகளாகப் புறப்பொருள் வெண்பாமாலை விரித்துக் கூறுகிறது.

தொல்காப்பியத்தில் காஞ்சித் திணை நிலையாமையை எடுத்தியம்புகிறது. புறப்பொருள் வெண்பாமாலையில் வஞ்சித் திணைக்கு மாறாக பகைவர் தங்கள் நாட்டுக்குள் வராமல் தடுத்தலைக் குறிப்பதாக காஞ்சித்திணை அமைந்துள்ளது.

1.7.1. புறநானூறும், புறப்பொருள் வெண்பாமாலையும்

புறநானூற்றுப் பாடல்களைப் பாடிய புலவர்கள் வாழ்ந்த காலம் வேறு அந்நூலில் உள்ள பாக்களையெல்லாம் புறநானூறு என்ற ஒரு நூலாகத்

தொகுக்கப்பெற்ற காலம் வேறாகும். இப்பாடலில் ஒவ்வொன்றிலும் குறிக்கப்பட்டுள்ள திணை துறைகள் தொகுக்கப்பட்ட காலத்தில் வகுக்கப்பட்டனவா என்பதற்குச் சான்றுகள் இல்லை. இருப்பினும் புறநானூற்றுக்குப் பழைய உரையுள்ளது. அவற்றுள் உரையெழுதப்படாத பாடல்களுக்குத் திணைத்துறைகள் வகுக்கப்பட்டிருப்பதிலிருந்து உரையாசிரியர் காலத்திற்கு முற்பட்டது என்பது உய்த்துணரமுடிகிறது.

புறப்பொருள் வெண்பாமாலையில் உள்ள துறைகளின் பெயர்கள் அவ்வாறே புறநானூறு பாடல்களின் துறைகளாக இருப்பதால் புறப்பொருள் வெண்பாமாலையை அடியொற்றி இருப்பது அறியப்படுகிறது. புறநானூற்றில் வெட்சி-5, கரந்தை-12, வஞ்சி-12, காஞ்சி-31, நொச்சி-6, தும்பை-27, வாகை-77, பாடாண்-143, பொதுவியல்-70, கைக்கிளை-3, பெருந்திணை-5 எனத் திணைகள் பாடல்களைப் பெற்றுள்ளன. உழிஞைத் திணைக்குப் பாடல்கள் இல்லை.

1.7.2. புறப்பொருள் வெண்பாமாலையும் பதிற்றுப்பத்தும்

தொல்காப்பியத்திற்குப்பின் எழுந்த சங்க நூல்களில் பதிற்றுப்பத்தும் ஒன்றாகும். இந்நூலில் தற்போது கிடைக்கப்பெற்றுள்ள எண்பது செய்யுள்கள் ஒவ்வொன்றின் கீழும் துறைகள் கொடுக்கப்பட்டுள்ளன. செந்துறைப் பாடாண் பாட்டில் 37 பாடல்களும், இயன்மொழி வாழ்த்தில் 5 பாடல்களும், பரிசிற்றுறைப் பாடாண்பாட்டில் 11 பாடல்களும், விறலியாற்றுப்படை, காட்சி வாழ்த்து ஆகியவற்றில் ஒவ்வொன்றிலும் 6 பாடல்களும், பரிசிற்றுறைப் பாடாண்பாட்டு, தும்பையரவம், வாகை ஆகியவற்றில் ஒவ்வொன்றிலும் இரண்டு பாடல்களும், நாட்டுவாழ்த்து, பெருஞ்சோற்று நிலை, களவழி, குரவைநிலை, ஒள்வாள்மலை, பாணாற்றுப்படை, உழிஞை அரவம், முல்லை, காவல் முல்லை ஆகியவற்றில் ஒரு பாடல் வீதம் 17 புறத்துறைகள் பதிற்றுப்பத்தில் பயின்று வந்துள்ளன. ஒவ்வொரு பாடலுக்கும் அதன் துறைகள் மட்டுமே பாடலில் இடம்பெற்றுள்ளன திணைகள் தரப்பெறவில்லை. எனினும் பெருவாரியாகச் சேரர்களின் வெற்றியைப் பாடுவதால் பாடாண் திணைப் பாடல்களே மிகுதி.

தொல்காப்பியத்திலும் புறப்பொருள் பெண்பாமாலையிலும் இல்லாத சில துறைகள் இந்நூலில் உள்ளதைக் காணமுடிகிறது. காட்சிவாழ்த்து, குரவை நிலை, உழிஞை அரவம், முல்லை. புறத்திணை இலக்கணங்களில் வாகை என்பது திணையாய்ச் சொல்லப்பெற இங்கு அது துறையாகக் கொடுக்கப் பெற்றுள்ளது.

1.8. சங்க இலக்கியம்

தமிழிலக்கியங்களுக்குச் சங்க இலக்கியங்கள் கொடையெனக் கருதப்படுகிறது. சங்க காலத்தில் முடியுடை மூவேந்தரும் தமிழ் மொழியைப் போற்றி வளர்த்தனர் என்றாலும் சங்கம் வைத்துத் தமிழ் வளர்த்தப் பெருமை பாண்டியருக்கே உரியது. தமிழகமெங்கும் வாழ்ந்த புலவர் பெருமக்கள் மதுரையில் கூடி தமிழாய்ந்தனர். முதற் சங்கம் தென்மதுரையிலும், இடைச்சங்கம் கபாடபுரத்திலும், கடைச்சங்கம் மதுரையிலும் இருந்ததற்கு இறையனார் களவியலுரை சான்றாக அமைகிறது. சங்கம் இருந்ததா? இல்லையா? என்பதற்கு அறிஞர் பெருமக்களிடையே பல மாறுபட்ட கருத்துக்கள் இருக்கின்றன. இருப்பினும் பாண்டியர்கள் தமிழ் மொழியின் வளர்ச்சியில் பெரும்பங்காற்றியுள்ளனர்.

பதினெண் மேற்கணக்கு நூல்களானப் பதினெட்டு நூல்களும் சங்ககாலத்தில் தமிழகம் முழுவதும் வாழ்ந்தப் புலவர் பெருமக்களால் இயற்றப்பட்டன. அவை தமிழ்நாட்டு வேந்தர்களின் முயற்சியாலும், அடி அமைப்பாலும், பொருண்மை அடிப்படையிலும் வகைதொகை செய்யப்பட்டு எட்டுத்தொகை, பத்துப்பாட்டு எனும் தொகுப்பு நூலாகக் கிடைக்கப்பெற்றுள்ளன. “மூன்று அடிகள் முதல் எட்டு அடிகள் வரையுள்ள பாக்கள் குறுந்தொகையிலும், ஒன்பது அடிகள் முதல் பன்னிரண்டு அடிகள்வரையுள்ள பாக்கள் நற்றிணையிலும், பதிமூன்று அடிகள் முதல் முப்பத்தோரு அடிகள் வரையுள்ள பாக்கள் அகநானூற்றிலும் இருப்பது ஒரே காலப்பகுதியில் தொகைக்கப்பட்டிருக்கிறது என்பதைக் காட்டுகிறது.”³⁵ சங்கப் பாக்கள் மன்னர்களின் வீரம், மகளிரின் மறம், மக்களின் வாழ்வியல், அறம், ஆட்சிமுறை, கொடை, ஈகைத் திறம், மக்களின்

பழக்கவழக்கங்கள், நம்பிக்கைகள், போர்முறை, புராண செய்திகள், வரலாற்று நிகழ்வுகள் எனும் பல்வேறு பொருண்மையை அடியொற்றியதாக அமைந்துள்ளன.

1.8.1. எட்டுத்தொகை நூல்கள்

மேற்கணக்கு நூல்களுள் முதலாவதாக வைத்து எண்ணப்பெறுவது எட்டுத்தொகையாகும். நற்றிணை, குறுந்தொகை, ஐங்குறுநூறு, பதிற்றுப்பத்து, பரிபாடல், கலித்தொகை, அகநானூறு, புறநானூறு ஆகிய நூல்களாகும். இதனை,

“நற்றிணை நல்ல குறுந்தொகை ஐங்குறுநூறு
ஒத்த பதிற்றுப்பத்து ஒங்கு பரிபாடல்
கற்றறிந்தார் ஏத்தும் கலியோடு அகம்புறமென்று
இத்திறத்த எட்டுத் தொகை”³⁶

என்ற பழம்பாடல் குறிப்பிடுகிறது.

1.8.1.1. அகநூல்கள்

1.8.1.1.1. நற்றிணை

எட்டுத்தொகையில் முதலில் அமைந்த நூல் நற்றிணையாகும். நானூறு பாக்களைக் கொண்ட இந்நூல் நற்றிணைநானூறு எனவும் வழங்கப்பெறும். இந்நூல் 9 முதல் 12 வரையிலான அடிவரையறைகளைக் கொண்டுள்ளது. குறிஞ்சி, முல்லை, மருதம், நெய்தல், பாலை என ஐந்திணை நில வாழ் மக்களின் வாழ்வியலைப் பதிவு செய்யும் அகநூலாகும். இதில்,

“நின்ற சொல்லர் நீடு தோன்று இனியர்
என்றும் என்தோள் பிரிபுஅறி யலரே”³⁷

எனும் தலைவியின் கூற்றாக அமைந்த சொற்றொடர் களவு வாழ்க்கையில் தலைவியின் மீது கொண்ட மாறாத காதலையும், நம்பிக்கையையும் காட்டுவதாக அமைகிறது. சுவரில் கோடிட்டுக் கணக்கிடுதல்³⁸ இரவில் வரும் விருந்தினரை உவக்கும் உயரிய பண்பு³⁹ போன்ற பல பழக்க வழக்கங்கள் நற்றிணையில் பதிவிடப்பட்டுள்ளன.

1.8.1.1.2. குறுந்தொகை

நல்ல என்னும் அடைமொழியுடன் அழைக்கப்பெறும் இந்நூல் உரையாசிரியர்களால் அதிகமாக மேற்கோள் காட்டப்பட்டுள்ள பாடல்களைக் கொண்ட நூலாகும். குறுந்தொகையும் நானூறு பாக்களைக் கொண்டது. 4 முதல் 8 அடி வரையிலான அடிவரையறைகளைக் கொண்டுள்ளது. குறுந்தொகையும் அகநூலாதலால் ஐநிலமாந்தர்களின் களவு, கற்பு வாழ்க்கையை எடுத்தியம்புகின்றன. இதில்,

“முட்டு வேன்கொல்? தாக்குவேன் கொல்?

ஒரேன் யானும்; ஓர் பெற்றி மேலிட்டு,

ஆஅ ஒள்ளனக் கூவு வேன் கொல்?”⁴⁰

எனும் குறுந்தொகை பாடலடிகள் சங்க காலப் பெண்ணொருத்தி காதல் நோயால் அவதிப்படுகிறாள். அதைப்பற்றிச் சிறிதும் கவலைப்படாத ஊர் மக்கள் உறங்குவதைக் கண்டு வெறிப்பிடித்தவள் போல் மிகுதியாக தன் உணர்ச்சியை வெளிப்படுத்துவது சங்கப் பாடல்களுக்கே உரிய தனிச்சிறப்பாகும்.

1.8.1.1.3. ஐங்குறுநூறு

ஐந்திணைக்கும் திணைக்கு நூறு பாடல்களென ஐந்நூறு பாடல்களைக் கொண்ட தொகுப்பாக ஐங்குறுநூறு அமைந்துள்ளது. 3 முதல் 6 வரையிலான மிகவும் குறைந்த அடிவரையறைகளைக் கொண்ட நூல் இதுவாகும். ஒவ்வொரு நூறு பாடல்களும் பத்துப்பத்தாகப் பிரிக்கப்பட்டுள்ளன. மருதத்திணைப் பாடல்களை ஓரம்போகியாரும், நெய்தல் திணைப் பாடல்களை அம்மூவனாரும், குறிஞ்சித்திணைப் பாடல்களைக் கபிலரும், பாலைத்திணைப் பாடல்களை ஓதலாந்தையாரும், முல்லைத்திணைப் பாடல்களைப் பேயனாரும் பாடியுள்ளனர். மார்கழி நீராடல்,⁴¹ இந்திர விழா⁴² போன்ற பல வரலாற்று நிகழ்வுகள் இந்நூலில் இடம்பெற்றுள்ளன.

“அன்னாய் வாழிவே டன்னையெம் படப்பை

தேன்மயங்கு பாலினும் இனிய அவர் நாட்டு

உவலைக் கூவற் கீழ்

மானுண் டெஞ்சிய கலிழி நீரே”⁴³

என்ற பாடல் கணவன் மனைவிக்குமான நெருக்கத்தையும் மற்றவர்களிடம் கணவனை விட்டுக்கொடுக்காத தமிழக மனைவிமார்களையும் நினைவூட்டுகிறது.

1.8.1.1.4. கலித்தொகை

கலிப்பாவால் இயற்றப்பட்டதால் இந்நூல் இப்பெயர்பெற்றுள்ளது. நூற்றைம்பது பாடல்களைக் கொண்ட இந்நூலையும் ஐவர் இயற்றியுள்ளனர். பாலையைப் பெருங்கடுங்கோவும், குறிஞ்சியைக் கபிலரும், மருதத்தை மருதநிலநாகனாரும், முல்லையைச் சோழன் நல்லுருத்திரனும், நெய்தலை நல்லந்துவனாரும் பாடியுள்ளனர். இந்நூல் தரவு, தாழிசை, தனிச்சொல் சுரிதகம் எனும் அமைப்பில் அமைந்துள்ளது. பாலைக் கலியில் 35 பாக்களும், குறிஞ்சிக்கலியில் 29 பாக்களும், மருதக்கலியில் 35 பாக்களும் முல்லைக்கலியில் 17 பாக்களும், நெய்தல் கலியில் 33 பாக்களும் அமைந்துள்ளன.

கலித்தொகையும், பரிபாடலும் காலத்தால் பிந்திய நூலாகக் கருதப்படுகிறது. ஏறுதழுவுதல் பற்றிய செய்திகளை அதிகமாக இந்நூல் குறிப்பிடுகிறது. தமிழ்ச் சங்கம்,⁴⁴ இராவணன் கயிலைமலையைப் பெயர்த்த புராண நிகழ்வு,⁴⁵ மார்கழியில் நோன்பு இருத்தல்⁴⁶ முதலான பல செய்திகளை இந்நூல் வழி அறியப்படுகிறது. உயரிய ஒழுக்கங்களை ஒரே பாடலில் எடுத்து இயம்புவதாக நெய்தல் கலிப் பாடலொன்று அமைந்துள்ளது. அதாவது,

“ஆற்றுதல்’ என்பது அலர்ந்தவர்க்கு உதவுதல்;

‘போற்றுதல்’ என்பது புணர்ந்தாரைப் பிரியாமை;

‘பண்பு’எனப் படுவது பாடறிந்து ஒழுகுதல்;

‘அன்பு’எனப் படுவது தன்கிளை செறா அமை;

‘அறிவு’எனப் படுவது பேதையர் சொல்நோன்றல்;

‘செறிவு’எனப் படுவது கூறியது மறா அமை;

‘நிறைவு’ எனப் படுவது மறைபிறர் அறியாமை;
 ‘முறை’ எனப் படுவது கண்ணோடாது உயிர்வெளவல்;
 ‘பொறை’ எனப் படுவது போற்றாரைப் பொறுத்தல்”⁴⁷

எனும் நெறிகளைச் சுட்டுவனவாக அமைந்துள்ளன.

1.8.1.1.5. அகநானூறு

அகத்தைப் பற்றிய நானூறு பாடல்களைக் கொண்ட நூலாகும். இந்நூல் அகம், அகப்பாட்டு, நெடுந்தொகை எனவும் அழைக்கப்பெறும். இது 13 முதல் 31 வரையிலான அடிவரையறைகளைக் கொண்ட நெடிய பாடல்களைக் கொண்டுள்ளது. அகநானூற்றைத் தொகுத்தவர்கள் சில வைப்பு முறைகளைக் கையாண்டுள்ளனர். 1-120 வரை உள்ள பாடல்கள் களிறியானை நிரை என்றும், 121-300 வரை உள்ள பாடல்கள் மணிமிடை பவளம் என்றும் 301-400 வரை உள்ள பாடல்கள் நித்திலக் கோவை என்றும் வகைப்படுத்தப்பட்டுள்ளன. இந்நூல் பங்குனி விழா.⁴⁸ கார்த்திகைக்கு விளக்கேற்றுதல்,⁴⁹ சமணத்துறவிகள்⁵⁰ போன்ற செய்திகளைப் பதிவு செய்துள்ளது.

அகநூல்களில் அதிகமாகப் புறச்செய்திகளைக் கொண்ட நூல் அகநானூறு ஆகும். நடுகல் பற்றிய செய்திகள், பாண்டிய நெடுஞ்செழியனின் தலையாலங்கானத்துப் போர் பற்றிய பல புறச் செய்திகளை இந்நூலின் வழி அறியமுடிகின்றது.

“படைநில இலங்கும் கடல்மருள் தானை
 மட்டுஅவிழ், தெரியல் மறப்போர்க் குட்டுவன்
 பொருமுரண் பெறாஅது விலங்குசினம் சிறந்து
 செருச் செய் முன்போடு முந்நீர் முற்றி
 ஓங்குதிரைப் பெளவம் நீங்க ஓட்டிய
 நீர்மாண் எஃகம் நிறத்துச் சென்று அழுந்தக்
 கூர்மதன் அழியரோ-நெஞ்சே! - ஆனாது

எளியன் அல்லோட் கருதி

விளியா எவ்வம் தலைதந்தோயே”⁵¹

என்னும் இப்பாடல் சேரனின் கடல் போன்ற சேனையையும் படைக்கலன்களையும் வருணித்துத் தலைமகன் தன் நெஞ்சிற்குக் கூறுவதாக அமைந்துள்ளது.

1.8.1.2. அகப்புற நூல்

1.8.1.2.1. பரிபாடல்

எட்டுத்தொகை நூல்களில் அகப்புற நூலாக அமைந்தது பரிபாடல் மட்டுமேயாகும். இந்நூலும் பாவகையால் பெயர்ப்பெற்ற நூலாகும். பல்வகைப் பாக்களும் பலவாய் அடிகளும் வரும் பாட்டாதலின் இப்பெயர்ப் பெற்றது. இந்நூல் 25 முதல் 400 வரையிலான அடிவரையறைகளைக் கொண்ட 70 பாக்களைக் கொண்டது. இருப்பினும் தற்போது 22 பாக்களே கிடைத்துள்ளன. திருமால், முருகன், காளி, வையை, மதுரை குறித்து இந்நூலின் பாடல்கள் அமைந்துள்ளன. இந்நூல் முழுவதும் அகத்திணையைப் பற்றி இயற்றப்படவில்லை. வையை, முருகனைப் பற்றியமைந்த பாடல்கள் இறைவன் மீது காதல் கொள்ளுதல், பகுத்தறிதல், வழிபடுதல் எனும் நிலையில் அமைந்திருப்பதால் இது அகப்புறம் சார்ந்த நூலாகும். திருமால் பற்றியதாக அமைந்த பாடல்,

“தீயினுள் தெறல் நீ! பூவினுள் நாற்றம் நீ!
கல்லினுள் மணியும் நீ! சொல்லினுள் வாய்மை நீ!
அறத்தினுள் அன்பு நீ! மறத்தினுள் மைந்துநீ!
வேதத்து மறைநீ! பூதத்து முதலும் நீ!
வெஞ்சுடர் ஒளியும் நீ! திங்களுள் அளியும் நீ!
அனைத்தும் நீ! அனைத்தினுட் பொருளும் நீ!”⁵²

இப்பாடல்,

“வானாகி மண்ணாகி வளியாகி ஒளியாகி
ஊனாகி உயிராகி உண்மையுமாய் இன்மையுமாய்”⁵³

என்ற மாணிக்கவாசகர் பாடலுக்கு முன்னோடியாக அமைந்துள்ளது. எனலாம்.

1.8.1.3. புறநூல்கள்

1.8.1.3.1. பதிற்றுப்பத்து

இந்நூல் சேரமன்னர்கள் பதின்மரைப் பற்றிப் பத்துப்பத்துப் பாடல்களைக் கொண்டு பத்துப் புலவர்கள் இயற்றிய நூலாகும். இதில் முதற்பத்தும் இறுதிப் பத்தும் கிடைக்கப்பெறவில்லை. இரண்டாம்பத்து நெடுஞ்சேரலாதனைக் குமட்டுர் கண்ணனாரும், மூன்றாம்பத்து பல்யானைச் செல்கெழு குட்டுவனைப் பாலை கௌதமனாரும், நான்காம் பத்து களங்காய்க் கண்ணி நார்முடிச் சேரலை காப்பியாற்று காப்பியனாரும், ஐந்தாம் பத்து கடல் பிறக்கோட்டிய செங்குட்டுவனைப் பரணரும், ஆறாம் பத்து ஆடுகோட்பாட்டுச் சேரலாதனைக் காக்கைப்பாடினியார் நச்சள்ளையாரும், ஏழாம்பத்து செல்வக்கடுங்கோ வாழியாதனைக் கபிலரும், எட்டாம் பத்து பெருஞ்சேரலிரும்பொறையை அரிசில் கிழாரும், ஒன்பதாம் பத்து இளஞ்சேரலிரும்பொறையைப் பெருங்குன்றுரர்க் கிழாரும் பாடியுள்ளனர்.

1.8.1.3.2. புறநானூறு

புறப்பொருள் பற்றிய 400 பாடல்களைக் கொண்ட நூலாகும். இந்நூல் புறம் என்றும் புறப்பாட்டு என்றும் அழைக்கப்படுகிறது. இது நான்கடி முதல் நாற்பது அடிவரையிலானப் பாக்களைக் கொண்டுள்ளது. வெட்சி முதல் பெருந்திணை ஈறாக அமைந்த பன்னிரு புறத்திணை அடிப்படையில் திணைத் துறைகள் வகுக்கப்பட்டுள்ளது. உழிஞைத் திணையில் அமைந்த பாடல்கள் புறநானூற்றில் இடம்பெறவில்லை என்பது முன்னரே குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது.

புறநானூற்றில் ஒருவகை இயைபு கருதி முதலில் முடிமன்னர் மூவரைப்பற்றியும் பின்னர் குறுநில மன்னர், அதன்பின் வேளிர் முதலிய சிறப்புடைய மாந்தர் பற்றிய பாடல்களும் இடம்பெற்றுள்ளன. கையறுநிலை, நடுகல், உடன்கட்டை ஏறும் வழக்கம் முதலிய போர் நிகழ்ச்சியுடன் தொடர்புடைய பாடல்கள் பல இடம்பெற்றுள்ளன.

பதிற்றுப்பத்தும், புறநானூறும் தமிழரின் வரலாற்றுக் கருவூலமாக அமைகிறது. பதிற்றுப்பத்து சேரர்களின் வெற்றிச் சிறப்பைப் பாடுவதோடு அல்லாமல் அக்காலத்தில் நிகழ்ந்த வரலாறுகள் பலவற்றையும் பதிவு செய்துள்ளன. புறநானூறு முடியுடை மன்னர்கள் மூவரோடு குறுநில மன்னர்கள், வள்ளல்கள் முதலானோரின் வாழ்வியலைப் பதிவிட்டுள்ளது.

1.8.2. பத்துப்பாட்டு

இந்நூல் நூற்றின் மிக்க அடிகளால் ஆகிய பத்துத் தனித்தனிப் பாடல்களைக் கொண்ட ஒரு தொகுப்பாகும். இதன் அடிவரையறைப் பற்றி பன்னிரு பாட்டியல்,

“நூறடிச் சிறுமை நூற்றுப்பத்தளவே
ஏறிய அடியின் ஈரைம்பாட்டு
தொடுப்பது பத்து பாட்டெனப்படுமே”⁵⁴

என்று குறிப்பிடுகிறது. பத்துப்பாட்டு நூல்கள் இவையென,

“முருகு பொருநாறு பாணிரண்டு முல்லை
பெருகுவள மதுரைக் காஞ்சி - மருவினிய
கோல நெடுநல் வாடை கோல் குறிஞ்சிப்பட்டினப்
பாலை கடாத்தொடும் பத்து”⁵⁵

என்று பழம்பாடல் தெளிவுப்படுத்துகிறது.

1.8.2.1. ஆற்றுப்படை நூல்கள்

1.8.2.1.1. திருமுருகாற்றுப்படை

முருகன் மீது பற்று கொண்ட பக்தர்களை மற்றொரு பக்தன் முருகனிடத்து ஆற்றுப்படுத்துவதாக அமைந்த நூலாகும். இந்நூல் 317 அடிகளால் ஆன நேரிசை ஆசிரியப்பாவாகும். இது நக்கீரரால் இயற்றப்பட்டது.

1.8.2.1.2. பொருநராற்றுப்படை

இது ஒரு பொருநன் மற்றொரு பொருநனைக் கரிகால் பெருவளத்தானிடத்து மீது ஆற்றுப்படுத்துவதாக அமைந்த நூலாகும். இந்நூலை முடத்தாமக் கண்ணியார் இயற்றியுள்ளார். இந்நூல் 248 அடிகளைக் கொண்டது.

1.8.2.1.3. சிறுபாணாற்றுப்படை

இந்நூல் ஒரு பாணனை மற்றொரு பாணன் ஓய்மா நாட்டு நல்லியக்கோடன் மீது ஆற்றுப்படுத்துவதாக அமைந்த நூலாகும். இதனை இடைக்கழி நாட்டு நல்லூர் நத்தத்தனார் பாடியுள்ளார். இது 269 அடிகளைக் கொண்டது.

1.8.2.1.4. பெரும்பாணாற்றுப்படை

இதுவும் பாணனை ஆற்றுப்படுத்துவதாக அமைந்த மற்றொரு நூலாகும். தொண்டைமான் இளந்திரையன் மீது கடியலூர் உருத்திரங்கண்ணனார் பாடிய நூலாகும். இந்நூல் 500 அடிகளைக் கொண்டது.

1.8.2.1.5. மலைபடுகடாம்

ஒரு கூத்தனை மற்றொரு கூத்தன் செங்கண் மாசாத்து வேள் நன்னன் சேய் நன்னனிடத்து ஆற்றுப்படுத்துவதாக அமைந்த நூலாகும். இது கூத்தராற்றுப்படை எனவும் அழைக்கப்பெறும். பாடலடியால் பெயர்ப்பெற்ற நூலாகும். இது 583 அடிகளைக் கொண்டது. ஆற்றுப்படை நூல்களில் இதுவே பெரிய நூலாகும்.

1.8.2.2. அக நூல்கள்

1.8.2.2.1. குறிஞ்சிப்பாட்டு

ஆரிய அரசன் பிரகதத்தனுக்குத் தமிழ் அறிவிப்பதற்காகக் கபிலரால் பாடப்பட்டது. குறிஞ்சித்திணையை அடியொற்றி 261 அடிகளில் அறத்தொடு நின்றல் எனும் துறையைச் சார்ந்து இயற்றப்பட்டதாகும்.

1.8.2.2.2. முல்லைப்பாட்டு

முல்லைத்திணைப் பற்றிய பாடலாகும். இதனைக் காவிரிப்பட்டினத்துப் பொன்வாணிகனார் மகனார் நப்பூதனார் இயற்றியுள்ளார். இது பத்துப்பாட்டில் மிகவும் குறைந்த (103) அடிகளைக் கொண்ட நூலாகும்.

1.8.2.2.3. பட்டினப்பாலை

பாலைத்திணையையும், காவிரிப்பூம்பட்டினத்தின் வளத்தையும் ஒருங்கே உரைப்பதால் பட்டினப்பாலை என்று பெயர் பெற்றது. 301 அடிகளால் இப்பாடலைக் கடியலூர் உருத்திரங்கண்ணனார் இயற்றியுள்ளார். ஆசிரியப்பாவில் வஞ்சிப்பா கலந்து வருவதால் இது வஞ்சிநெடும்பாட்டு என்றும் அழைக்கப்படுகின்றது.

1.8.2.3. அகப்புற நூல்

1.8.2.3.1. நெடுநல்வாடை

மதுரைக் கணக்காயனார் மகனார் நக்கீரனார், தலையாலங்கானத்துச் செருவென்ற பாண்டியன் நெடுஞ்செழியனைப் பாடியது 188 அடிகளைக் கொண்டது. இந்நூல் அகப்பொருள் பாடலாகவே விளங்குகிறது. இதில் 'வேம்புதலையாத்த நோன்காழ் எஃகம்' என்று பாண்டியனைச் சுட்டும் வேம்பு குறிக்கப்படுவதால் புறநூலைச் சார்ந்ததாகவும் இருக்கிறது. எனவே இது அகப்புற நூலாகக் கருதப்படுகிறது.

1.8.2.4. புறநூல்

1.8.2.4.1. மதுரைக்காஞ்சி

புறத்திணையான காஞ்சித்திணை பற்றிய பாடலாகும். தலையாலங்கானத்து செருவென்ற பாண்டிய நெடுஞ்செழியனுக்கு நிலையாமையை வலியுறுத்த எழுந்த நூலாகும். இது பத்துப்பாட்டு நூல்களில் மிக அதிகமான (782) அடிகளைக் கொண்ட நூலாகும்.

செவ்வியல் இலக்கியங்களென மத்திய அரசால் அறிவிக்கப்பட்டுள்ள நாற்பத்தியொரு நூல்களில் சங்க இலக்கியங்கள், இலக்கண நூலான

தொல்காப்பியத்தையும் சேர்த்து பத்தொன்பது நூல்கள் சங்க காலத்தைச் சேர்ந்தவை. “தமிழனின் பழமையான நாகரிகத்திற்கு இலக்கியங்களேயன்றி மதுரைக்குக் கிழக்கே சிவகங்கை மாவட்டத்தில் கீழடி எனும் இடத்தில் நடைபெற்றுவரும் அகழ்வாய்வு வைகை ஆற்றங்கரையில் உருவான தமிழ்க்கலாச்சாரத்தை வெளிக்கொணர்கிறது. இது சுமார் மூவாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு மேல் பழமையானது.”⁵⁶ அத்தகைய தொன்மை வாய்ந்த தமிழனின் வாழ்வியலை அறியும் அரிய கருவூலமாகச் சங்க இலக்கியங்கள் விளங்குகின்றன.

தொகுப்புரை

போரென்னும் செயல் நிலைபெறுவதற்கு முன்னரே பறவை, விலங்கு, மனிதன் முதலிய உயிரிகளிடத்தில் போராடும் குணம் அமைந்துள்ளது. மனிதன் தன்னை நிலைநிறுத்திக்கொள்ளப் போராடத் தொடங்கினான். தொல்காப்பிய வெட்சித்திணையின் துறைகள் ஒரே நிகழ்ச்சியில் நடைபெற்ற பல செயல்கள் போன்று சீரான முறையில் அமைந்துள்ளன. கரந்தையைத் தொல்காப்பியர் ஒரு துறையாக அமைத்துக் காட்டியிருக்கிறார். புறப்பொருள் வெண்பாமாலையில் திணையாக நிலைப்பெற்றது.

தொல்காப்பிய வெட்சித்திணையின் துறைகள் சிறுபூசல் என்ற அளவில் அமைந்துள்ளன. ஆனால் புறப்பொருள் வெண்பாமாலையில் போர்த்திணையாக மாற பல நூற்றாண்டுகளின் கால இடைவெளியில் ஏற்பட்ட மாற்றமே காரணமாகும். வஞ்சி, உழிஞை, தும்பை ஆகியவற்றின் துறைகள் போரின் பல்வேறுபட்ட நிகழ்வுகளை உள்ளடக்கியன.

பதிற்றுப்பத்து, புறநானூறு, மதுரைக்காஞ்சி ஆகிய மூன்று புறத்திணை நூல்களுள், புறநானூறு மட்டுமே பல திணைத் துறைகளைப் பெற்றுள்ளது. அத்துறைகள் யாவும் புறப்பொருள் வெண்பாமாலையில் இடம்பெற்றுள்ள துறைகள் ஆகும். மேலும், சங்க இலக்கியப் பாடல்களின் அமைப்பு, வடிவம், துறைவைப்பு முறை ஆகியவை இவ்வியலில் ஆராயப்பட்டுள்ளன.

சான்றெண் விளக்கம்

1. சூடாமணி நிகண்டு பெயர்ப்பிரிவு, நூ. 46.
2. The Origin of Species, Charles Darwins, p. 61.
3. The Histories, Herodotus, Rohin Water Field (Tr), p. 305.
4. இறையனார் களவியலுரை, நூ. 1.
5. பரிபாடல், பா. 9.
6. தொல்காப்பிய முதற்குத்திர விருத்தி, சிவஞான சுவாமிகள் உரை, ஆறுமுக நாவலர் (பதி), ப. 26.
7. செள. கீதா, சங்க காலப் போர் காரணங்கள், சங்க இலக்கியம் ஆய்விதழ், பக். 316, 317.
8. மயிலை. சீனி. வேங்கடசாமி, சங்ககால வரலாற்று ஆய்வுகள்-I, ப. 142.
9. தொல்.பொருள்.இளம். நூ. 1.
10. மேலது., நூ. 59.
11. மேலது., நூ. 64.
12. மேலது., நூ. 66.
13. மேலது., நூ. 70.
14. மேலது., நூ. 73.
15. மேலது., நூ. 76.
16. மேலது., நூ. 78.
17. புலவர் குழந்தை, தொல்காப்பியர் காலத் தமிழர், பக். 235, 236.
18. தொல்.பொருள்.இளம். நூ. 61.
19. அ. தட்சிணாமூர்த்தி, தமிழர் நாகரிகமும் பண்பாடும், ப. 34.
20. தொல்.பொருள்.இளம். நூ. 62.
21. மேலது., நூ. 63.
22. பு.வெ. கரந்தைப் படலம். 2.

23. தொல்.பொருள்.இளம். நூ. 64.
24. மேலது., நூ. 65.
25. மேலது., நூ. 66.
26. மேலது., நூ. 69.
27. மேலது., நூ. 70.
28. மேலது., நூ. 73.
29. மேலது., நூ. 74.
30. மேலது., நூ. 75.
31. மேலது., நூ. 76.
32. மேலது., நூ. 78.
33. ச. அகத்தியலிங்கம், சங்க இலக்கியம் செவ்வியல் பார்வை, ப. 20.
34. பு.வெ. சிறப்புப் பாயிரம். 1.
35. மேலது.
36. பழம்பாடல்
37. நற். பா. 1:1-2.
38. மேலது., பா. 324.
39. மேலது., பா. 28:1-3.
40. குறுந். பா. 84.
41. ஐங். பா. 84.
42. மேலது., பா. 62.
43. மேலது., பா. 203.
44. கலி. பா. 35.
45. மேலது., பா. 38.
46. மேலது., பா. 59.
47. மேலது., பா. 133:6-14.

48. அகம். பா. 137.
49. மேலது., பா. 54.
50. மேலது., பா. 123.
51. மேலது., பா. 212:15-23.
52. பரி. பா. 3:63-68.
53. திருவாசகம், பதி.76, பா. 1058.
54. பன்னிரு.பா. 266:7.
55. பழம்பாடல்
56. <https://ta.m.wikipedia.org>, நாள்: 29.11.2019.

இயல் - 2

சங்க இலக்கியங்கள் காட்டும் போர்ச்சூழல்

போருக்கான காரணங்கள்

2.1. முன்னுரை

போர்ச்சூழல் என்பது போர் உண்டாவதற்குக் காரணமாக அமைந்த சூழலாகும். தொல்காப்பியர் குறிப்பிடும் ஏழு புறத்திணைகளுள் வெட்சி, வஞ்சி, உழிஞை ஆகிய மூன்று திணைகளும் போர்த்திணையல்ல. தும்பைத் திணை ஒன்றே முழுமையானப் போர்த் திணையாகும். மேற்குறிப்பிட்ட மூன்று திணைகளும் போர் உண்டாவதற்குக் காரணமாக அமைந்த திணைகளாகும். இனக்குழுக்களுக்கிடையே உண்டான பூசல்கள் மாறிப் பேரரசாக மாறியபின்னர் போர் மிகப்பெரிய அளவில் நடைபெற்றது. அதன் விளைவுகளும் அளவில் பெரியதாக இருந்தன. அத்தகைய போரின் போது தமிழ் மன்னர்கள் சில வழிமுறைகளைப் பின்பற்றினர். அவைப் போர் மரபுகளாகும். போர் தொடங்கும் முன் நிமித்தம் பார்த்தல், வாள் மங்கலம், படைமங்கலம் போன்ற நிகழ்வுகள் நடைபெறும். இவை போருக்கான சூழலாகும். இவ்வாறாக, போருக்கான காரணங்கள், போர்ச்சூழல், போர்மரபு பற்றி விரிவாக இவ்வியல் ஆராய்கின்றது.

2.2. போர்

போர் என்பது பொரு என்ற வேர்ச்சொல்லிலிருந்து உருவானது என்பர். பொருதல் என்றால் சண்டையிடுதல் என்று பொருள். “நாடு, காவல், நன்மை செய்தல், பொருதல் ஆகிய மூவகை வினைகளுள் இறுதியது அரசர்க்குச் சிறந்ததாகலின், அது வினையென்னும் பொதுச் சொல்லால் விதந்து குறிக்கப் பெறுவது மரபு”¹ என்று பொருதலே அரசரின் முக்கிய வினை என்று பாவாணர் குறிப்பிடுகிறார். “போர் என்பதற்குச் சண்டை, மல்யுத்தம், இகல் என்றப் பொருளைத் தமிழ் பேரகராதி குறிப்பிடுகிறது.”² A Dravidian Etymological Dictionary போர் என்பதற்கு “Poru – to Fight, Engage in Battle, Compete, Dash Against (As Waves) a Equality, Obstrade”³ என்றப் பொருள்களைத் தருகின்றது.

“போர் என்பது பகையான அரசர்கள் தம்முள் மலைந்து கொள்ளும் நாட்டுப் பெரும் சண்டையைக் குறிக்குமேயல்லாது, மக்கள் ஒருவர்க்கொருவர் அடித்துக் கொள்ளும் வீட்டுச் சிறுசண்டைகளைக் குறிக்காது.”⁴ எனவே போர் என்பது பெரிய அளவில் இரு நாடுகளுக்கிடையே ஏற்பட்ட சண்டையே ஆகும். அதேபோல், “அன்று போருக்கென ஒரு சமுதாயப் பிரிவு இருந்ததில்லை. எல்லாரும் போர்க்கருவி தூக்கி வீரம் விளையாட கனல் கக்கப் போராடினர் வெற்றியின் புன்னகை வீரத்தின் விளைபொருளாகியது.”⁵

2.3. போருக்கானக் காரணங்கள்

சங்க காலத் தமிழர்கள் புகழ், பொன், பொருள், எல்லைகளை விரிவுசெய்தல், பெண்ணாசை, வாரிசரிமை பெறுதல், பாதுகாப்புக் கருதி போர் செய்தல் போன்ற பல காரணங்களுக்காகப் போர் செய்தனர்.

ராமசந்திர தீக்ஷிதர், பண்டைய இந்தியாவில் போர் எனும் தமது ஆங்கில நூலில் ஏழு காரணங்களை எடுத்துரைக்கிறார். அவை,

1. “ஜாதிய சமூகத்தின் மனநிலை
2. அமைதிக்கு உளவியல் ரீதியான தடங்கள் பற்றிய மக்களின் உளவியல் சார்ந்த தடைகள்
3. வீரம் மற்றும் சாகசங்கள் நிகழ்த்துவதில் உள்ள ஈடுபாடு
4. மக்களின் போராடும் குணம் மற்றும் கசப்புத்தன்மை
5. தற்காப்பு உணர்வு
6. சினமற்று பொறாமை குணம்
7. எஜமானித்துவம்”⁶

என்பனவாகும். போர் செய்வதற்கான காரணம் எதுவாக இருந்தாலும் அவர்களின் போர்முறை அறத்தன்மை பூண்டொழுகுவதாகும். வஞ்சகம், சூழ்ச்சி, கெடுதல் அற்றது. “பாரத தேசத்தில் பழங்காலம் முதற் கொண்டே போர் நடந்து வந்ததுண்டு. ஆனால் அந்தப் போர்களில் சில வரையறை இருந்தன. இன்ன

இடத்தில் இன்ன காலதில் இன்ன முறையில் போர் செய்யவேண்டும் என்ற திட்டம் இருந்தது.”⁷ காலையில் சூரியன் உதயம் ஆகும்போது முரசறையப் போர்தொடங்கும் சூரியன் மறைவுக்குப் பின் அந்தியில் மீண்டும் முரசறைந்தவுடன் அந்தப் போரை நிறுத்திக்கொள்ள வேண்டும். இரவு முழுவதும் ஓய்வெடுத்துக்கொள்வர் அல்லது மறுநாள் போருக்கான திட்டங்கள், உத்திகள் குறித்து ஆலோசிப்பர். மீண்டும் காலையில் வீரக்கழலணிந்த போர்மறவர்கள் முழுவீச்சுடன் போரில் ஈடுபடுவர்.

2.3.1. புகழ் வேண்டிப் போர்

“தோன்றிற் புகழொடு தோன்றுக அஃதிலார்
தோன்றலிற் தோன்றாமை நன்று”⁸

என்ற குறளுக்கேற்பப் புகழொடு வாழ்வதே சாலச்சிறந்தது என்பர் சான்றோர்கள்.

முடியுடை மன்னர்களுக்கு இயல்பாகவே புகழ் வந்து சேரும். இருப்பினும் தன் வலிமையினால் பிற நாட்டவரிடம் போரிட்டு வென்று அதனால் கிடைக்கும் புகழை விரும்புபவர்களாகத் திகழ்ந்தவர்கள் சங்க கால மன்னர்கள். இவ்வுலகையே ஒரு குடையின் கீழ் ஆளவேண்டும் என்று நினைப்பது எந்த ஓர் ஆட்சியாளனுக்கும் இயல்பாக இருக்கக்கூடிய தன்மை. அதுபோலவே தனது எல்லையை விரிவு செய்தல், தன் படைபலத்தை நிறுவிக் காட்டல் போன்றவற்றை வெளிப்படுத்தி அழியாப் புகழை அடைய விரும்பினர். அதற்கென இத்தாலியை ஆண்ட முசோலினியைப் போன்றோ ஜெர்மனியின் சர்வாதிகாரி ஹிட்லரைப் போன்றோ பேராசை கொண்டு அறவழியினின்றும் தவறியவர்கள் இல்லை.

“புகழ் எனின், உயிரும் கொடுக்குவர் பழி எனின்
உலகுடன் பெறினும், கொள்ளலர்”⁹

என்று புறநானூறு எடுத்தியம்புகிறது. அதேபோல் புகழ் வேண்டிப் போர் செய்யினும் அறம் தவறாத் தகைமையாளர்களாக விளங்கினர்.

“முறைசெய்து காப்பாற்றும் மன்னன், மக்கட்கு
இறைஎன்று வைக்கப் படும்”¹⁰

என்ற வள்ளுவனின் வாக்கிற்கிணங்க நீதி செலுத்தி, பகைவரும் வருந்தாமல்
ஆட்சி செய்பவர்கள் பண்டைய தமிழ் மன்னர்கள். ஆனால் தன்னுடைய பகை
மன்னன் செருக்குடையவனாயின் அவன் செருக்கினை அழித்து அவனை
அடிபணியச் செய்தலால் உண்டாகும் புகழினை விரும்புவர் என்பதைக்
கலித்தொகை,

“பெரிதாய பகைவென்று பேணாரைத் தெறுதலும்”¹¹

எனக் கூறுவதன் மூலம் அறிய முடிகிறது. இவ்வாறாக அறவழியில் கிடைக்கும்
புகழை விரும்பியவர்களாகச் சங்ககால மன்னர்கள் விளங்கியுள்ளனர்.

2.3.2. எல்லைகளை விரிவு செய்தல்

நாட்டின் எல்லைகளை விரிவு செய்வதன் மூலம் பெரிய சமூக மதிப்பைப்
பெற்றனர். இது மன்னன்-அரசன்-வேந்தன் என்ற படிநிலை வளர்ச்சிக்கு
உதவியது. சேர மன்னர்களில் புகழ்பெற்றவரான சேரன் செங்குட்டுவன்
கற்புக்கரசிக்குச் சிலைவடிப்பதற்காக வடநாடு சென்று அங்குள்ள அரசர்களை
வென்று இமயத்தில் தமது விற்கொடியைப் பொறித்தான். அங்கிருந்து கல்
எடுத்துத் தம்மிடம் தோற்ற அரசர்களின் தலையில் ஏற்றிச் சேர நாடு கொண்டு
வந்து கண்ணகிக்குச் சிலையெடுத்தான் என்பது வரலாறு. இவ்வரலாற்றைச்
சிலப்பதிகாரம் விரிவாகக் குறிப்பிடுகிறது.¹²

அதுபோல் சங்க இலக்கியமான சிறுபாணாற்றுப் படையில் வரும்,

“குடபுலம் காவலர் மருமான் ஒன்னார்
வடபுல இமயத்து, வாங்குவிற் பொறித்த
எழுஉறழ் திணிதோள், இயல்தேர்க் குட்டுவன்”¹³

என்ற பாடலடிகள் சேரர்கள் இமயத்தில் விற்கொடி பொறித்தனர் என்பதற்கு
மற்றொரு சான்றாக அமைகின்றன. இதனால் தமிழர்கள் தென்னிந்தியாவில்

மட்டுமல்லாமல் வட இந்தியாவிலும் தன் புகழ்க் கொடியைப் பறக்கச் செய்துள்ளனர். தொல் தமிழகம் தெற்கே குமரிக்கண்டம் என்று பெயர்பெற்று விரிந்திருந்தது. அங்குதான் முதல் தமிழ்ச்சங்கம் தென் மதுரையிலும், இரண்டாவது தமிழ்ச்சங்கம் கபாடபுரம் என்ற இடத்திலும் இருந்ததாக தமிழ்ச் சான்றோர்களால் அறியப்படுகிறது. அப்பகுதியைப் பாண்டியர்கள் ஆட்சி செய்தனர். இப்பகுதி கடல்கோளால் காணாமல் போனது. இதுபோன்றதொரு அழிவைக் கலித்தொகை குறிப்பிடுகிறது.

“மலிதிரை ஊர்ந்து தன் மண் கடல் வெளவலின்
மெலிவு இன்றி, மேல்சென்று, மேவார் நாடு இடம்பட
புலியொடு வில் நீக்கி, புகழ்பொறித்த கிளர்கெண்டை”¹⁴

அதாவது, கடல் அலைகள் பாண்டிய நாட்டைக் கொண்டு சென்றன. அப்பகுதி கடலில் மூழ்கினாலும் அதனால் மனம் தளராத பாண்டிய மன்னனோ தன் நாட்டை விரிவாக்க எண்ணம் கொண்டு தன் வலிமையினால் பகைவரைச் சாய்க்கப் படையெடுத்துச் சென்றான். சேர சோழர் தம் படைகளை வென்று, அவர்களின் வில் மற்றும் புலிக் கொடியை நீக்கித் தமது மீன் கொடியைக் கைப்பற்றியப் பகுதிகளில் நாட்டினான் என்று கலித்தொகை குறிப்பிடுகிறது. இதனால் இயற்கை சீற்றத்தால் நாடு அழிவதையும் கருதாது, தன் ஆட்சிப் பகுதியை விரிவுப்படுத்தும் வழிகளை நோக்கினான் பாண்டிய மன்னன் என்பது புலப்படுகிறது. இதுபோன்று வளம் நிறைந்த நாடுகளைப் பண்டைய மன்னர்கள் தங்கள் நாடுகளுடன் இணைத்துக் கொண்டனர். பசுக்கள் ஒரு நாட்டின் செல்வங்கள் ஆகும். அத்தகைய ஆநிரைகளைக் கொண்ட கொங்கு நாட்டினைத் தம் நாட்டோடு இணைத்துக்கொண்டவன் சேரன் பல்யானை செல்கெழுக்குட்டுவன் என்பதை,

“கயிறு குறு முகவை மூயின மொய்க்கும்
ஆ கெழு கொங்கர் நாடு அகப்படுத்த
வேல் கெழு தானை, வெருவரு தோன்றல்”¹⁵

எனும் பாடலடிகள் மூலம் அறியப்படுகிறது. இவ்வாறாக தமிழ் வேந்தர்கள் பல நாடுகளை இணைத்து ஒரே குடையின் கீழ்க் கொண்டுவந்து வரலாற்றில் நீங்காப் புகழடைந்துள்ளனர்.

அத்துடன் தன் எல்லையை விரிவுபடுத்த அரசன் பெரிய மலைகளைக் கடந்து தொலைதூரத்தில் இருக்கும் வேற்றுமொழி பேசும் நாடுகளைக் கைப்பற்ற எண்ணினான். அதனை அறிந்த தலைவி,

“விலங்குஇருஞ் சிமையக் குன்றத்து உம்பர்
வேறுபல் மொழிய தேளம் முன்னி,
வினைநசைஇப் பரிக்கும் உரன்மிகு நெஞ்சமொடு
புனைமாண் எஃகம் வலவயின் ஏந்தி
செலல் மாண்பு உற்ற நும்வயின்”¹⁶

என்ற அகநானூற்று அடிகள் மூலம் அறியமுடிகின்றது. மேலும் பண்டைய தமிழகம் சேர, சோழ, பாண்டியர் ஆகிய மூவேந்தர்களால் ஆட்சி செய்யப்பட்டது. இந்தியாவின் தென்பகுதியில் தமிழர்கள் கோலோச்சியிருந்தனர். சேரன் நிலத்தைக் கொள்ளும் நோக்கோடு போர் செய்ததை,

“நிலம் தரு திருவின், நெடியோய்!”¹⁷

என்று பதிற்றுப்பத்துக் குறிப்பிடுகிறது. இவ்வாறாக நாட்டின் எல்லையை விரிவு செய்தல் பொருட்டுப் பல போர்களைத் தமிழர்கள் நிகழ்த்தியுள்ளனர். இதனால் பரந்த நிலப்பரப்பை ஒரே குடையின்கீழ் ஆட்சி செய்ய வேண்டும் என்று தீராவேட்கை கொண்டிருந்தமை புலனாகின்றது.

2.3.3. வாரிசுரிமைப் போர்

அரசனுக்குப்பின் மூத்த மகனே அரசாளவேண்டும் என்ற மரபைத் தமிழ்ச் சமூகம் மிகச் சிறப்பாகக் கடைப்பிடித்திருந்தது. வட இந்திய அரசர்குல வரலாற்றில், இளவரசர்கள் தங்களின் சொந்த தந்தையைச் சூழ்ச்சி செய்து

ஆட்சிப் பீடத்திலிருந்து மாற்றிய நிகழ்வுகள் அடிக்கடி நடந்துள்ளதை அறியலாம். உதாரணமாக ஓளரங்கசீப் தன் தந்தை கலைகளில் இளவரசன் என்றுப் போற்றப்படும் ஷாஜஹானையே அரசு கட்டிலில் இருந்து வீழ்த்திச் சிறையில் அடைத்தது குறிப்பிடத்தக்கது. “அவுரங்கசீப் தனது தந்தையை அரியணையில் வெற்றிப்பெற்றார்”¹⁸ ஆனால் “தமிழ் வேந்தன் கோப்பெருஞ்சோழனின் மகன்கள் தந்தைக்கு எதிராகப் போர் தொடுத்து வந்தனர். அரசனோ புலவர்களின் அறிவுரைகளை ஏற்றுப் போரைத் தவிர்த்து வடக்கிருந்து உயிர் நீத்தான் என்பதை, புறநானூற்றுப்”¹⁹ பாடல்கள் புலப்படுத்துகின்றன. இதனால் தமிழ்ச் சமூகத்திலும் அரசாட்சிக்காக போர் ஏற்பட்டிருக்க வேண்டும் என்ற செய்தி பெறப்படுகிறது.

2.3.4. பெண்ணாசையால் நிகழ்ந்த போர்

தொல்காப்பியக் காஞ்சி திணையின் துறையாகிய மகட்பாற் காஞ்சி என்பது தன்மகளை வேண்டும் என்பானோடு மாறுபட்டு நின்றலாகும். புறநானூற்றில் மகட்பாற்காஞ்சித் துறையில் மட்டும் பத்தொன்பது²⁰ பாடல்கள் இடம்பெற்றுள்ளன. தலைவியின் அழகே இந்தப் போருக்கு காரணமாயிற்று என்று அவள் அழகை இகழ்தலும் உரிய காலத்தில் முடிக்க வேண்டிய திருமணத்தை முடிக்காமல் விட்டனர் என்று இகழ்தலுமாகிய பாடல்களும் காணப்படுகிறது.

பெண்ணின் திருமணத்தை உரிய நேரத்தில் முடிக்காமல் விட்டனன் என்பதை,

“கடவன கழிப்பு இவள் தந்தையும் செய்யான்”²¹

என்றும், அவளின் தாய் பண்பற்றவள், அறமில்லாதவள் என்று இகழ்வதை,

“அறன் இலள் மன்ற தானே - விறல் மலை

வேங்கை வெற்பின் விரிந்த கோங்கின்

முகை வனப்பு ஏந்திய முற்றா இளமுலைத்

தகை வளர்த்து எடுத்த நகையொடு
பகை வளர்த்திருந்த இப்பண்பு இல்தாயே”²²

என்ற பாடல்களால் அறியமுடிகிறது. மேலும் மூவேந்தர்களும் மகள் வேண்டி வந்தாலும், தன்னை வணங்காதவர்க்கு இவ்வீரன் மகட்கொடை வழங்கமாட்டான் என்பதை,

“..... கருஞ்சினை
வேம்பும் ஆரும் போந்தையும் மூன்றும்
மலைந்த சென்னியர், அணிந்த வில்லர்,
கொற்ற வேந்தர் வரினும், தன்தக
வணங்கார்க்கு ஈகுவன் அல்லன்”²³

என்று சங்கப் பாடல்கள் குறிப்பிடுகின்றன. “வலிமை வாய்ந்த அரண்களை உடைய மன்னன் தன் மகளைத் தர விரும்பாத நிலையை”²⁴ புறநானூறு குறிப்பிடுகிறது. மேலும் மகள் கேட்டு வரும் வேந்தன் தன்னை விட வலிமை மிகுந்தவனாக இருந்தாலும் அதற்கு அஞ்சாத குறுநில மன்னர்களும் இருந்தனர்; தங்கள் மகளைத் தர மறுத்தனர்.

“பெண் தர மறுக்கப்பட்டதால் நாளைப் போர் உறுதியானது. அப்போரில் வீரன் அப்பெண்ணை மணம் செய்தல் கூடுமோ அல்லது வேலினால் மாறுபட்ட உடம்பினராய், மீண்டும் வாராத வீர சொர்க்கம் அடைந்து விடுவோமோ என்று ஐயுறும் பாடலில்”²⁵ “போரால் அழிவு ஏற்பட்ட நிலையைக் காணமுடிகிறது. தன் குடிக்கு ஒத்தவர் அல்லாதவரை மணம் முடிக்க பெண்ணின் தந்தை விரும்பான்.”²⁶ நாற்படையும் உடைய மன்னர் பலர் வீரனின் மகளை மணம் புரிய வேண்டி வந்தனர். இப்பெண்ணின் தமையன்மார், அவர் தரும் செல்வம் வேண்டாம் என்று போரையே விரும்பினர். எனவே இப்பெண்ணை விரும்பி வந்தவர்கள் இரங்கத் தக்கவர்கள். இருப்பினும் போரால் காவல் சூழ்ந்த வளமிக்க இந்த ஊர் பாழாகும் என வருந்துவதை,

“..... கருங்கடை நெடுவேல்
இன்ன மறவர்த்து ஆயினும், அன்னோ!
என் ஆவதுகொல் தானே
பன்னல் வேலி இப்பணை நல் ஊரே!”²⁷

என்ற புறநானூற்றுப் பாடல்கள் உணர்த்துகின்றன. இவ்வாறு பெண்ணின் பொருட்டுப் போர் நிகழ்ந்திருப்பதையும் பெண்ணாசையால் நாடே அழியும் சூழல் ஏற்பட்டிருப்பதையும் சங்கப் பாடல்கள் வழி அறியமுடிகிறது.

2.3.5. பொன் பொருள் வேண்டிய போர்

போரில் வெற்றிபெற்ற அரசன் தோற்ற நாட்டை இருவகையினில் கையாள்வது வழக்கம். ஒன்று வெற்றிபெற்ற அரசன் தோற்ற நாட்டைத் தன் நாட்டுடன் இணைத்துக் கொண்டு எல்லையை விரிவு செய்து கொள்வான். மற்றொன்று போர் அறிவிக்கும் போது அப்போரை எதிர் கொண்டால் தன் நாடு அழியும் என்று கருதிய சிற்றரசர்கள், குறுநில மன்னர்கள் திறையைச் செலுத்தி அவர்களுக்கு அடிபணிவர் அல்லது போரைச் சந்தித்து அதில் தோற்ற மன்னர்களும் கூடத் திறையைச் செலுத்தி வெற்றிபெற்ற அரசனின் கீழ்ச் சிற்றரசாக ஆட்சி நடத்துவர். இதில் பொன்னையும் பொருளையும் பெற்றுக் கொண்டு தன் ஆட்சியின் கீழ் ஆட்சி செலுத்தச் செய்வது பொன் பொருள் வேண்டிய போராகும்.

கஜினி முகம்மது இந்தியாவின் மீது பதினேழு முறை படையெடுத்து இங்குள்ள செல்வங்களை எல்லாம் கவர்ந்து சென்றான் என்பது வரலாறு. இது பொன் பொருள் வேண்டி நிகழ்த்தப்பட்ட போருக்குச் சிறந்த எடுத்துக்காட்டாகும். இவ்வாறு பாண்டியன் நிகழ்த்தி வெற்றிகொண்ட போரில் பாண்டியன் வழிதிக்கு அஞ்சி திறைப்பொருளைத் தாமே கொண்டுவந்து கொடுத்தனர் என்பதை,

“பொருந்தாதார் போர் வல் வழிதிக்கு அருந்திறை”²⁸

என்ற கலித்தொகை பாடலடிக் குறிப்பிடுகிறது. இதனால் கப்பம் கட்டும் முறை அற்றை நாளில் இருந்தமை அறியப்படுகின்றது. ஐங்குறுநூற்றில் பகையை வென்று திறைபெறுதலிலே விருப்பம் உடையான் தலைவன் என்று தலைவி குறிப்பிடுகிறாள். இதை,

“பகை வெங் காதலர் திறை தருமுயற்சி”²⁹

என்ற பாடலடியால் உணரமுடிகிறது. இவ்வாறு பகைநாட்டிலிருந்து திறையாக வரும் பொன் பொருளைக் கொண்டு தம் நாட்டு மக்களைச் செழிப்படைய செய்தனர். இதனை,

“பகைப்புல மன்னர் பணிதிறை தந்து - நின்

நகைப்புல வாணர் நல்குரவு அகற்றி”³⁰

என்ற பாடலடிகள் உணர்த்துகின்றன. “நன்னனின் போர் வெற்றிக்குப் பிறகு போரினால் கிடைத்த திறைப் பொருளைக் கொண்டு புலவர்க்கும், கூத்தர்க்கும், விறலியர்க்கும் அவர்தம் சுற்றத்தாருக்கும் பொருட்களைக் கொடையாக வழங்குவான்”³¹ என்று மலைபடுகடாம் குறிப்பிடுகிறது. பிறநாட்டின் செல்வத்தையும், பிற வளங்களையும் விரும்பி அவற்றைப் பெற அல்லது கொள்ளையடிக்கப் போர் நிகழ்த்தப்பட்டன என்ற செய்தியும் பெறப்படுகிறது.

2.3.6. பாதுகாப்புக் கருதியப் போர்

பாதுகாப்புக் கருதிய போர் என்பது மேற் கூறப்பட்ட அனைத்துப் போர்களோடும் தொடர்புடையது. மண்ணாசை, பெண்ணாசை, பொன்னாசை முதலிய காரணங்களுக்குப் போர் அறிவிப்பு கொடுக்கும் நாடுகளை எதிர்த்துப் போரிடும் நாடுகள் தன் நாட்டை, மக்களை, பெண்ணைப் பாதுகாப்பதற்காகப் போரிடுகின்றனர். இவை பாதுகாப்புக் கருதி நிகழும் போர்களாகும்.

பாரியின் புகழை விரும்பாத மூவேந்தர்கள் அவனைப் போருக்கு அழைத்தனர். பாரியின் வீரத்தை,

“நளிகொள் முரசின் மூவிரும் முற்றினும்,

சுகிர் புரி நரப்பின் சீறியாழ் பண்ணி
விரை ஒலி கூந்தல் நும் விறலியர் பின்வர
ஆடினார் பாடினார் செலினே”³²

என்ற அடிகளில் பாடிப் போரைத் தவிர்க்க புலவர் முயல்கிறார். போரிட்டு வந்த மூவேந்தருடன் தற்காப்புக் கருதி போரிட்டுப் போரிலே பாரி இறந்து பட்ட செய்தியைப் புறநானூறு எடுத்தியம்புகிறது.

2.4. போர் மரபுகள்

போரின் போது சில பழக்க வழக்கங்களைத் தமிழர்கள் தவறாமல் கடைப்பிடித்து வந்தனர். இவை பின்னாளில் மரபாக மாறியது. மதுரைத் தமிழ்ப் பேரகராதி மரபு என்ற சொல்லுக்குக் “குணம், பழமை, முறைமை, வமிசம், இயல்பு, இலக்கணம், பெருமை மேம்பாடு, நியாயம்”³³ என்ற பொருளைத் தருகிறது. அவ்வகையில் முன்னோர்கள் போரின் போது பின்பற்றிய மரபுகளை இப்பகுதி விரிவாக விளக்குகிறது.

வஞ்சினம் கூறல், முரசறைதல், துணைக்கு ஏகல், புறமுதுகிட்டோரைத் தாக்காமை, காவல் மரத்தை அழித்தல், ஆரம் செய்து அணிதல், பகைநாட்டைத் தலையளித்தல், திறை செலுத்துதல், வெற்றிக்குப்பின் கொடை, நடுகல் வழிபாடு முதலிய போர் மரபுகளைச் சங்கப் பாடல்கள் குறிப்பிடுகின்றன.

2.4.1. வஞ்சினம்

போருக்குப் புறப்படும் முன்னர் அல்லது போரில் ஏற்பட்ட இழப்புக்குப் பழிவாங்குதல் பொருட்டு வீரர்களோ மன்னர்களோ உறுதிமொழி எடுப்பதுண்டு. இதனையே வஞ்சினம் என்பர். வஞ்சினம் என்ற சொல்லிற்குச் (Oath, Asseveration) ‘சூளுரை,’³⁴ என்றுத் தமிழ்ப்பேரகராதி குறிப்பிடுகிறது. “வேந்தர் உரைக்கும் வஞ்சினம் படைவீரர்களை ஊக்கப்படுத்தி சிறக்கப் போரிடச் செய்யும்.

தாம் எண்ணிய இலக்கை அடைவதற்கும், உள்ளத்துறுதி கலையாமல் இருப்பதற்கும் வஞ்சினம் பயன்பட்டது. வஞ்சினத்தை ஒன்றுமொழி”³⁵ என்றும் உரைப்பர்.

“ஓங்கிய சிறப்பின் உயர்ந்த கேள்வி
மாங்குடி மருதன் தலைவன் ஆக
உலகமொடு நிலையுயர் பலர்புகழ் சிறப்பின்
புலவர் பாடாது வரைக என் நிலவரை”³⁶

என்று தன்னை இழித்துரைத்தப் பகைவரை போர்க்களத்திலே சிதறி ஓடச் செய்யாமல் விட்டால் எண்ணுடைய புகழைப் புலவர்கள் பாடாமல் போகட்டும் என தலையாலங்கானத்துச் செருவென்ற பாண்டிய நெடுஞ்செழியன் சபதம் மேற்கொள்ளும் பாடல் வஞ்சினத்திற்குச் சிறந்த எடுத்துக்காட்டாகும். இதைப் போன்று வேந்தர் பலரும் ஒன்றுகூடி ஒல்லையூர் தந்த பூதப் பாண்டியனை எதிர்த்தனர். அவர்களை அழிக்க வெகுண்டு வஞ்சினம் மேற்கொண்டான் பாண்டியன். அதாவது பகைவர்களைப் போரில் எதிர்த்து ஓடசெய்யாவிட்டால் அரசியை பிரிவேன், தகுதியில்லாத ஒருவனை அமர்த்தி முறைகெட்டுக் கொடுங்கோல் செய்தவன் ஆவேன், மாவன், ஆந்தை, அந்துவன் சாத்தன், ஆதன் அழிசி, இயக்கண் ஆகிய நண்பர்களுடன் கலந்துரையாடும் நட்பை இழந்தவன் ஆவேன்”³⁷ என்று சூளுரைக்கிறார்.

போருக்கு முன் வீரன் ஒருவன் சூளுரை மேற்கொள்கிறான். இதனை பதிற்றுப்பத்து,

“..... நாளை
மாண் புனை இஞ்சி மதில் கடந்தல்லது
உண்குவம் அல்லேம், புகா எனக் கூறி,
கண்ணி கண்ணிய வயவர் பெருமகன்”³⁸

என்ற அடிகளில் நாளைக்குக் கடத்தற்கரிய மதிலை கடந்த பின்னரே உணவு அருந்துவோம் என்று உறுதி மொழிகின்ற வீரர்களை உடையவன் என்கிறது

மேற்கண்ட அடிகள். இது போலவே ஒரு பெண் பழிவாங்கும் எண்ணத்தோடு வஞ்சினம் கொண்ட செய்தியை அகநானூறு குறிப்பிடுகிறது. அதாவது, தன் தந்தையின் கண்களைப் பிடுங்கித் துன்புறுத்திய கோசர்களை, அன்னி மிஞிலி என்பவள் பழிவாங்குதல் பொருட்டுச் சபதம் மேற்கொண்ட செய்தியை அகநானூறு விளம்புகிறது. இதனை,

“வாய்மொழித் தந்தையைக் கண்களைந்து, அருளாது
ஊர்முது கோசர் நவைத்த சிறுமையின்,
கலத்தும் உண்ணாள் வாலிதும் உடாஅள்
சினத்தின் கொண்ட படிவம் மாறாள்”³⁹

என்ற அடிகள் உணர்த்துகின்றன.

திருமாவளவன் வெற்றிச் சிறப்புடையவன். அவனிடம் போரிட விரும்பும் பகைவர்களிடம்,

“பொருவேம் எனப் பெயர் கொடுத்து
ஒருவேம் எனப் புறக் கொடாது”⁴⁰

என்று வஞ்சினம் கூறிப் போர்புரிவான் என்கிறது பட்டினப்பாலை. வஞ்சினம் கூறுதல் வீரத்தின் வெளிப்பாடாகும். வீரனோ, அரசனோ ஒரு செயலைக் கருதிச் சூளுரை மேற்கொள்வதும் அதனை அடைய போராடுவதும் பண்டைய மரபாகும்.

2.4.2. முரசறைதல்

முரசு என்பது அரசன் வழிபடும் மங்கலப் பொருட்களில் ஒன்றாகும். குடை, வாள், செங்கோல் போன்றே முரசும் வழிபாட்டிற்கு உரிய பொருளாகும். போரில் முக்கிய பங்கு வகிக்கும் முரசானது அரசனிடம் தனி மதிப்பைப் பெற்றது. “தமிழ் நாட்டு முடி மன்னர்க்கு மூன்று முரசம் உண்டு ஒன்று நீதி முரசு மற்றொன்று கொடை முரசு; இன்னொன்று படைமுரசு. செம்மையின் சின்னம் நீதி முரசம்; வண்மையின் சின்னம் கொடை முரசம்; ஆண்மையின் சின்னம் படைமுரசம்.”⁴¹

அத்தகைய முரசினை வழிபடும் முறைக் குறித்துப் பதிற்றுப்பத்து, இரத்தத்தால் சிவக்கும் போர்க்களத்திற்குச் செல்லும் விருப்பத்தால் பல்வகைப்பட்ட தானிய வகைகளையும் சிவந்த நிறத்தை உடைய தினையினையும் இரத்தத்தோடு கலந்து தூவி முரசினை நீராட்டுவர். வழிபாட்டுக்குப் பின் குறுந்தடி கொண்டு முழக்கத்தினைச் செய்வர் என்பதனை,

“செங்கள விருப்பொடு கூலம் முற்றிய
உருவச் செந்தினை குருதியொடு தூஉய்,
மண்ணுறு முரசம் கண்பெயர்த்து”⁴²

என்றும்,

“குருதி வேட்கை உரு கெழு முரசம்”⁴³

என்றும் இலக்கியங்கள் குறிப்பிடுகின்றன. மேலும்,

“துளங்கு பிசிர் உடைய, மாக்கடல் நீக்கிக்
கடம்பு அறுத்து இயற்றி வலம்படு வியன்பணை
ஆடுநர் பெயர்ந்து வந்து, அரும்பலி தூஉய்க்,
கடிப்புக் கண் உறுஉம் தொடித்தோள் இயவர்”⁴⁴

என்ற செய்யுளடிகளில் கடுமையான காவலைக் கடந்து பகைவரது காவல் மரத்தை வெட்டி அம்மரத்தினைக்கொண்டு முரசினைச் செய்தவன் சேரலாதன். வீரர்கள் அம்முரசினை வழிபடுவதற்குரிய பொருட்களைக் கொண்டு வழிபட்ட பின்னர் குறுந்தடி கொண்டு அம்முரசினை அடித்தனர். இவ்வாறு முரசினை வழிபடுவதைப் ‘பலியிடுதல்’ என்று இலக்கியங்கள் குறிப்பிடுகின்றன.

போரைத் தொடங்கும் முன் சம்பந்தப்பட்ட நாட்டுக்கு முறையாக அறிவிப்பு விடுப்பது பண்டைய தமிழரின் மரபாகும். இதனால் நாட்டின் மக்கள் போர் பாதிப்பிலிருந்து தப்ப முடியும். இன்று போர் தாக்குதலை அறிவிப்பில்லாமல் செய்வதை உத்தியாக கருதுகின்றனர். பொதுமக்கள் தூங்கிக் கொண்டிருக்கும்

போது தாக்குதல் செய்வது, சற்றும் எதிர் பாராமல் தாக்குவது வட நாட்டில் சிறந்த அரசர்களுள் ஒருவரான சிவாஜி என்பவர் கொரில்லாப் போர் முறையைக் கையாண்டவர். ஆனால் அவ்வழக்கம் பண்டைய தமிழரிடையே இல்லை. “ஓர் அரசன் போர்தொடங்குவதற்கு முன் முரசறைந்து அறிவிப்பு விடுத்த செய்தியைப் புறநானூறு எடுத்துரைக்கின்றது.”⁴⁵

அத்துடன் போர்க்களத்தில் மேம்பட்டு இடியைப் போல முழங்கும் முரசினையும் பெரிய நல்ல யானைகளையும் உடையவன் சேரன் இரும்பொறை என்பதை,

“உரும் என முழங்கும் முரசின்
பெரு நல் யானை, இறை கிழவோயே”⁴⁶

என்ற பாடல் அடிகள் உணர்த்துகின்றன.

வீரர்களைப் போருக்கு ஏவுதலின் அறிகுறியாக முரசறைதல் நிகழும் என்பதைக் களங்காய்க்கண்ணி நார்முடிசேரன் போரில்,

“கறுத்த தெவ்வர் கடிமுனை அலற
எடுத்து எறிந்து இரங்கும் ஏவல் வியன் பணை”⁴⁷

என்ற அடிகளில் முரசை ஒலித்து வீரர்களை ஏவுதல் காட்டப்பட்டுள்ளன. அதுபோல் பகைவரைப் போரில் அழிக்கும் போது முரசு ஒலிக்கும். இதனை யானைப்படையும் தேர்ப்படையும் உடைய சேரன் செங்குட்டுவன் பகைவரைக் கொல்லும்போது முரசு அதிர்ந்தது. என்பதை நற்றிணை,

“கடும் பகட்டு யானை நெடுந் தேர்க் குட்டுவன்
வேந்து அடு மயக்கத்து முரசு அதிர்ந்தன்ன”⁴⁸

என்ற பாடலடிகள் குறிப்பிடுகின்றது.

முரசு புனிதமாகக் கருதப்பட்டது. அது அழகிய கட்டிலில் வைக்கப்பட்டது. முரசுக்குக் குருதிப் பலியிடுவதுமுண்டு. கழுவி எண்ணெய்பூசி மயிற்பீலியும் மாலையும் சூட்டி அதனைப் பாதுகாப்பர்.⁴⁹

முரசு வழிபாட்டுக்குரியப் பொருளாக மட்டுமல்லாமல் அரசனது அறிவிப்பைப் போர் வீரர்களுக்கு வெளிப்படுத்தப் பயன்பட்டது. போரைத் தொடங்கும் போதும் மாலையில் போரை நிறுத்திக்கொள்வதற்கும் முரசுறையப்படும். அத்துடன் போர் வெற்றியை அறிவிக்கவும், போரின் முக்கிய நிகழ்வுகளை வீரர்களுக்கு அறிவிக்கவும் முரசுறையப்படும். இவ்வாறாகப் போரில் ஒரு செய்தியினை அறிவிக்கும் கருவியாக முரசு பயன்படுத்தப்பட்டு அதுவே மரபாகவும் மங்கலப் பொருளாகவும் மாறியது.

முரசு போரில் நேரடியாகப் பயன்படும் கருவியல்ல. எனினும் போரில் பயன்படுத்தப்படும் இன்றியமையாத கருவியாகும்.

“விண் உயர் அரண் பல வெளவிய
மண்ணுறு முரசின் வேந்து”⁵⁰

என்று ஐங்குறுநாறு அரசனை முரசோடு தொடர்புபடுத்தி அழைப்பது முரசின் உயர்வைத் தெரிவிக்கிறது. மேலும்,

“வலம்படு முரசிற் சேர லாதன்
முந்நீர் ஓட்டிக் கடம்புஅறுத்து”⁵¹

என்ற அடிகளிலிருந்து, சேரலாதன் பகைவர்களின் காவல் மரமாகிய கடம்பு மரத்தினை வெட்டி முரசாக செய்தான் என்ற செய்தியையும் அறிய முடிகின்றது.

2.4.3. துணைக்கு ஏகல்

துணைக்கு ஏகல் என்பது போரில் ஓர் அரசனுக்குத் துணையாகப் படை மற்றும் வீரர்களை மற்றொரு அரசன் நல்குவதே ஆகும். ஒரு நாட்டின் மீது போர்தொடுத்துச் செல்லும் போது, அப்போருக்குத் தனக்குத் துணையாக தனது தோழமை நாட்டு மன்னனின் உதவியை நாடுவது மரபு. அவ்வாறு போர்புரியும் போது அப்போரில் உயிர்விட்ட தோழமை நாட்டு மன்னர்களும் உண்டு. வெற்றிபெற்றவுடன் தமக்கு உதவிய மன்னனுக்குப் பரிசில் வழங்கிச் சிறப்பு செய்த நிகழ்வையும் சங்க இலக்கியம் பதிவிட்டுள்ளது.

மோகூர் மன்னன் பழையன் கோசர்க்குப் பணியாத காரணத்தால், கோசர்க்குத் துணையாக வந்த மோரியர்கள் தம் தேராழி உருளும்படி மலையை அறுத்து வழி செய்தனர் என்பதை,

“.....மோகூர்
பணியா மையின், பகைதலை வந்த
மாகெழு தானை வம்ப மோரியர்”⁵²

என்ற அடிகள் புலப்படுத்துகின்றன. அத்துடன் மோரியர்கள் தென்திசை நாடுகளைக் கைப்பற்ற வடுக்களின் துணைகொண்டு மலையை உடைத்து வழிசெய்தனர் என்ற செய்தியை,

“முரண்மிகு வடுகர் முன்னுற, மோரியர்
தென்திசை மாதிரம் முன்னிய விரவிற்கு
விண்ணுற ஓங்கிய பனிஇருங் குன்றத்து,
ஒண்கதிர்த் திகிரி உருளிய குறைத்த
அறை இறந்து, அவரோ சென்றனர்”⁵³

எனும் அடிகள் வழி அறியமுடிகின்றன. மேலும், துணையின் உதவியால் வெற்றிபெற்றவுடன் அவ்வெற்றிக்கு உதவிய நண்பனை மகிழ்விக்க அரிய பொருட்களையும் நாட்டையும் கொடுத்தான் என்ற செய்தியையும் அறியமுடிகிறது. மேலும், அதியன் என்பவன் போர் வேட்கை கொண்டவன். தம் வெற்றிக்குக் காரணமாகிய அள்ளனுக்குத் தன் நாட்டையே பரிசாகக் கொடுத்து மாண்டான் என்பதை,

“.....நாடுகோள்
அள்ளனைப் பணித்த அதியன் பின்றை
வள்சயிர் மாக்கிணை கண் அவிந் தாங்கு”⁵⁴

என்ற அடிகள் உணர்த்துகின்றன.

நண்பனுக்காகப் போரிடும்போது அப்போரில் உதவிக்கு வந்த மன்னர் சில சமயம் இறந்து விடுவர். இச்செய்தியை நன்னன் என்பான் புன்னாடு எனும்

நாட்டில் உள்ளோரைச் சினந்தான். அதனை அறிந்த ஆய் எயினன் என்பான் அந்நாட்டு மக்களுக்காக மிஞிலி என்பானோடு போர் செய்து தன் உயிரையும் தந்தான் என்பதற்கு,

“.....கொடித்தேர்ப்
பொலம்பூண் நன்னன் புன்னாடு கடிந்தென
யாழ் இசை மறுகின் பாழி ஆங்கண்,
'அஞ்சல்' என்ற ஆய் எயினன்
இகல்அடு கற்பின் மிஞிலியொடு தாக்கித்,
தன்உயிர் கொடுத்தனன்”⁵⁵

என்னும் அடிகள் அரண்செய்கின்றன. இவ்வாறாகத் துணைக்கு ஏகல் சங்ககாலம் தொட்டு இன்றுவரை நிகழ்ந்து வரும் ஒரு மரபாகும்.

2.4.4. புறமுதுகிட்டோரைத் தாக்காமை

'புற முதுகிடுதல்' என்பதற்குப் “புறமுதுகு காட்டுதல், போரில் எதிர்த்து நிற்க முடியாமல் கோழைத்தனமாகத் திரும்பிச் செல்லுதல், பின்வாங்குதல் (போர்க்களத்தில் செத்து மடிவோம், புறமுதுகு காட்ட மாட்டோம் என்பதுதான் வீரர்களின் சூளுரை)”⁵⁶ என அகராதி பொருள் கூறுகிறது.

போரில் எதிரிகளைச் சமாளிக்க முடியாத நிலையில் சிறுபான்மையாக வீரர்கள் தம் உயிரைக் காத்துக் கொள்ள ஒடுவதுண்டு. இதனையே உரையாசிரியர்கள் புறமுதுகிடல் என்கின்றனர். புலவர்கள் இதனை, 'புறங்கொடுத்து'⁵⁷ 'புறத்தில் பெயர்'⁵⁸ 'புறங்கொடுத்தலின்'⁵⁹ 'நீங்க'⁶⁰ 'ஓட்டிய'⁶¹ 'பெயர்புறம்'⁶² 'ஓடல்'⁶³ முதலிய சொற்களால் சுட்டியுள்ளார்கள்.

வெண்ணிப் பறந்தலையில் சோழன் கரிகாற் பெருவளத்தானுக்கும் சேரமான் பெருஞ்சேரலாதனுக்கும் நிகழ்ந்த போரில் சோழன் கரிகாற் பெருவளத்தான் சேரமான் பெருஞ்சேரலாதனின் மார்பில் எறிந்த வேல் ஊடுருவி முதுகில் புண்ணை ஏற்படுத்தியது. இதனால் புற முதுகில் ஏற்பட்ட புண்ணுக்கு

நாணிச் சேரன் வடக்கிருந்து உயிர்விட்டான். அவன் உன்னை விட நல்லவன் என்று புலவர் சோழனைப் பாடுகிறார். சிறந்த வீரன் புறப்புண்ணை ஒருபோதும் ஏற்கமாட்டான் என்பதை,

“..... அமர்க் கடந்த நின் ஆற்றல் தோன்ற
வென்றோய் நின்னினும் நல்லன் அன்றே
கலிகொள் யாணர் வெண்ணிப் பறந்தலை
மிகப் புகழ் உலகம் எய்திப்
புறப்புண் நாணி, வடக் கிருந்தோனே”⁶⁴

என்ற புறநானூற்று அடிகள் வீரன் புறப்புண்ணை ஏற்க மாட்டான் என்பதைப் புலப்படுத்துகிறது. இவ்வாறு பண்டைய தமிழர்கள் புறமுதுகிடுவதை இழுக்காகக் கருதினர். புறப்புண்ணுக்காக நாணி உயிர்விடவும் துணிந்தனர். போரில் எதிரிகளைச் சமாளிக்க முடியாத நிலையில் சிறுபான்மையாக வீரர்கள் தம் உயிரைக் காத்துக்கொள்ள ஒடுவதுண்டு. இதனை,

“இன்முகம் கரவாது உவந்துநீ அளித்த
அண்ணல் யானை எண்ணின் கொங்கார்க்
குடகடல் ஓட்டிய ஞான்றைத்
தலைப் பெயர்த் திட்ட வேலினும் பலவே”⁶⁵

எனும் பாடலடிகள் ஆய் அண்டிரன் தோல்வியை ஒப்புக்கொண்டு ஓடிய கொங்கர்களைத் தாக்காமல் அவர்களை விரட்டி அடித்த செய்தியைக் குறிப்பிடுகிறது. இவ்வாறாகப் பழந்தமிழர்கள் போரில் வீரர்களை முதுகில் தாக்குவதை இழுக்காகக் கருதினர்.

2.4.5. காவல் மரத்தை அழித்தல்

காவல் மரம் தமிழ் மன்னர்களின் வீரத்தின் அடையாளமாகும். “தலைநகரில் அரசர்கள் தமக்கு காவல் மரங்களாக வேங்கை, வேம்பு, புன்னை, மா, வாகை, கடம்பு”⁶⁶ ஆகிய மரங்களைக் கருதினர். ஒவ்வொரு அரசனும் ஒரு

மரத்தை தனது அடையாளமாகக் காவல் மரங்களைக் கருதினர். இது அவர்களின் வீரத்தின் அடையாளமாகவும், பூசைக் குறியதாகவும் கருதப்பட்டது. அதனால் அவற்றிற்குத் தீங்கு நேராமல் பார்த்து வந்தனர். காவல் மரத்திற்குத் தீங்கு நேர்ந்தால் அரசனுக்கும், அரச குலத்திற்கும் தீங்கு நேரும் என்று கருதினர். “வேந்தர்கள் தம் பகைவரின் காவல் மரத்தை முதலில் வெட்டுதல் மரபு. பகைவரின் வெட்டுதலுக்கு ஆட்படாது காவல் மரத்தைக் காப்பது மானமுடைய வேந்தரின் கடமை.”⁶⁷

காவல் மரத்தைப் பகைவர்கள் அழித்துவிட்டால் போரில் தோல்வி உறுதியாகிவிடும் என்று கருதினர். அதனால் காவல் மரத்தைச் சுற்றி வீரர்களைப் பாதுகாப்புக்காக நிறுத்தினர். பாதுகாப்பு நிறைந்ததால் அம்மரத்தைக் ‘கடிமரம்’⁶⁸ என்று புறநானூறு கூறுகிறது. அவ்வாறு பாதுகாப்பு நிறைந்த மரத்தை வெட்டி அதில் முரசு செய்வது மன்னரின் வழக்கம். இதனை,

“பலர் மொசிந்து ஓம்பிய திரள் பூங்கடம்பின்
கடியுடை முழுமுதல் துமிய ஏய்,
வென்று எறி முழங்கு பணைசெய்த வெல்போர்,
நார்அரி நறவின், ஆர மார்பின்
போர் அடு தானைச் சேரலாத”⁶⁹

என்ற அடிகளில் அரசன் வீரர்களிடம் பகை மன்னரது காவல் மரத்தை வெட்டிக்கொண்டு வருமாறு ஏவினான். அவர்களும் தவறாமல் வெட்டிக்கொண்டு வந்தனர். அதில், முழங்கும் முரசு செய்து கொண்டான் என்று பதிற்றுப்பத்துப் பாடலடிகள் விளக்குகின்றன. “பகைவரின் காவல் மரத்தை வெட்டி அதில் முரசு செய்து முழக்குவதும், முடியைக் கவர்ந்து அதில் கழல் செய்து அணிதலும் பகைவர்களைச் சிறுமைப்படுத்தும் செயல்களாகும். செங்குட்டுவன் பழையனின் காவல் மரத்தை வெட்டினான்.”⁷⁰

அன்னி என்பவனுக்கும் தேரமுந்தூரில் உள்ள திதியன் என்ற இருபெரும் வேந்தருக்கும் இடையே நடைபெற்ற போரில் (குறுக்கை என்னும் இடத்தான

போர்க்களத்தில் நடைபெற்றது) அன்னியால் திதியனுடைய காவல் மரமாகிய புன்னை மரம் வெட்டப்பட்டது. காவல் மரம் வெட்டப்பட்டதால் அப்போர் முடிவுக்கு வந்தது என்பதை,

“அன்னியும் பெரியன்; அவனும் விழுமிய
இரு பெரு வேந்தர், பொரு களத்து ஒழித்த
புன்னை விழுமம் போல”⁷¹

என்ற பாடலடிகள் குறிப்பிடுகின்றன. அதாவது காவல் மரத்தை வெட்டுவது போரின் இறுதி நிலையாகும். ஏனெனில் காவல் மரத்திற்கு மிகுந்த பாதுகாப்பு அமைக்கப்பட்டிருக்கும். அதனையும் மீறி அழிப்பதால் போரில் வெற்றி உறுதியாகிவிடும்.

நன்னனுடைய காவல் மரமாகிய மாமரத்தை வெட்டி அவனையும் போரில் கொன்றவர்கள் கோசர்கள் என்ற செய்தியைச் சங்க இலக்கியம் குறிப்பிடுகிறது. இதனை,

“..... நன்னன்
நறுமா கொன்று நாட்டிற் போகிய
ஒன்றுமொழிக் கோசர்”⁷²

என்று காவல் மரத்தின் முக்கியத்துவத்தைக் குறுந்தொகைப் பாடலடிகள் குறிப்பிடுகின்றன. இவ்வாறாக காவல் மரங்கள் தமிழரிடையே முக்கியத்துவம் பெற்று காணப்பட்டன.

2.4.6. ஆரம் செய்து அணிதல்

போரில் தோற்ற அரசர்களை இழிவுபடுத்தும் நோக்கத்துடனும் தனது வெற்றியைப் பறைசாற்றும் விதமாகவும் பகை மன்னனின் பொன்னாலான மணிமுடியை அழித்து அதில் ஆரம் செய்து அணிந்துக் கொள்வர். இது பண்டைய தமிழர்கள் கடைப்பிடித்து வந்த போரின் மரபுகளுள் ஒன்றாகும்.

கடல் பிறக்கோட்டிய செல்கெழு குட்டுவன் என்னும் சேரமன்னன், தமது முன்னோர்கள் ஏழு அரசர்களை வென்று அவர்களின் மணிமுடியை அழித்து அந்தப் பொன்னைக் கொண்டு செய்த ஆரத்தைத் தன் மார்பிலே அணிந்திருந்தான். இதனை,

“எழுமுடி மார்பின் எய்திய சேரல்”⁷³

என்று பதிற்றுப்பத்துக் குறிப்பிடுகிறது. இதனால் தலைமுறை தலைமுறையாக தம் முன்னோர்கள் பெற்ற வெற்றியை நினைவுகூறும் வகையில் அந்த ஆரத்தை அணிந்திருந்தனர் என்பதை அறிய முடிகிறது. அதுபோல் இமயவரம்பன் நெடுஞ்சேரலாதன் தன்னை எதிர்த்த ஏழு மன்னர்களையும் வென்று அவர்களின் ஏழு முடிப்பொன்னாலாகிய மாலையை அணிந்தான் என்பதை,

“எழுமுடி கெழீஇய திருஞெமர் அகலத்து”⁷⁴

என்னும் பதிற்றுப்பத்துப் பாடலடி விளக்குகிறது. அவர்கள் பெற்ற வெற்றியின் அடையாளமாக அந்த ஆரத்தை அணிந்திருந்தனர்.

2.4.7. பகை நாட்டைத் தலையளித்தல்

தன் நாட்டைப்போல தன்னிடம் தோற்ற பகைநாட்டையும் காத்தல் அரசனின் கடமையாகும். இதனைப் பகை நாட்டைத் தலையளித்தல் என்பர். இதனை,

“பல்வேறு வகைய நனந் தலை ஈண்டிய

மலையவும் கடலவும் பண்ணியம் பகுக்கும்

ஆறு முட்டுறா அது, அறம் புரிந்து ஒழுகும்

நாடல் சான்ற துப்பின் பணைத் தோள்

பாடு சால் நன்கலம் தருஉம்

நாடு புறந்தருதல் நினக்குமார் கடனே”⁷⁵

எனும் அடிகள் உணர்த்துகின்றன. மேலும் வேந்தன் பகைவரை வென்று பின்னர், அவரிடமிருந்து கப்பம் (திறை) பெற்றாலும், வென்ற நாட்டைக் காத்தல் அவசியம் அதற்காக தமது வீரர்களை அந்நாட்டுக்கு அனுப்புவான். இதனை,

“தோற்றம் சால் தொகு பொருள் முயறிமன்”⁷⁶

என்ற பாடலடி குறிப்பிடுகிறது. போரினால் இரு நாடுகளுமே பாதிக்கப்படும். தோற்ற நாடு வெகுவாக இன்னலுக்கு உள்ளாகும். அவ்வாறு இருக்கும் நாட்டை வென்ற மன்னர்கள் பாதுகாத்தனர். இதற்குக் கரிகாலன் கெட்ட குடிகளையும் நிழல்செய்து காப்பாற்றக் கூடியவன் என்பதற்கு,

“நெடுங்கால் மாஅத்துத் குறும்பறை பயிற்றும்
செல்குடி நிறுத்த பெரும்பெயர்க் கரிகால்”⁷⁷

என்ற அடிகள் சான்றளிக்கின்றன. தம்மை இகழ்ந்த பகைவரையும் பாதுகாக்கும் வலிமை உடையவன் நன்னன் என்பதை,

“இகழுநர்ப் பிணிக்கும் ஆற்றலும்”⁷⁸

என்ற அடி உணர்த்துகின்றது. இவ்வாறு போருக்குப்பின் தனது நாட்டை பாதுகாப்பது மட்டும் அரசனின் கடமையாகாது. தோற்ற நாட்டையும் குடிகளையும் பேணிக்காப்பதோடு அவர்களைத் தமது நாட்டு மக்களைப் போன்று மதிப்பதும் கடமையாகும்.

2.4.8. திறை செலுத்துதல்

திறை என்பதற்கு ‘கப்பம்’ என்று தமிழ்ப்பேரகராதி குறிப்பிடுகிறது.⁷⁹ போரில் தோற்ற நாடு வெற்றிபெற்ற நாட்டிற்குத் தங்கள் நாட்டின் செல்வங்களையும், பொன்னையும், பொருளையும் அளிப்பது திறை செலுத்துவது எனப்படும்.

பகைவர்கள் அறியாமையால் தவறு செய்தாலும் அவர்களை மன்னித்து அவர்கள் தரும் திறைப்பொருளை ஏற்றுக் கொள்பவன் என்பதை,

“பெரிய தப்புநர் ஆயினும், பகைவர்
பணிந்து திறை பகரக் கொள்ளுதை ஆதலின்”⁸⁰

பதிற்ப்பத்து பாடலடிகள் உணர்த்துகின்றன. பகையரசர்கள் தம் நாட்டையே திறையாக அளித்துச் சரணடைதலும் உண்டு என்பதனை,

“வென்று கலம் தரீஇயர் வேண்டு புலத்து இறுத்து, அவர்
வாடா யாணர் நாடு திறை கொடுப்ப,
‘நல்கினை ஆகுமதி, எம்’ என்று;”⁸¹

எனும் பாடலடிகள் அரண் செய்கின்றன. மேலும் இப்பொருள் படும்படியான அகநானூற்றுப் பாடலில்,

“ஓடா நல்ஏற்று உரிவை தைஇய
ஆடுகொள் முரசம் இழுமென முழங்க
நாடுதிறை கொண்டனம் ஆயின்”⁸²

என்ற அடிகளும் உணர்த்துகின்றன.

பகையை வென்றதனால் திறை பெற்றதை,

“பகைவென்று திறை கொண்ட”⁸³

என்று குறிப்பிடுகிறது. மேலும் போரிலே வெற்றி பெற்றபின், தாம் விரும்பும் திறையை கேட்டுப் பெறுவதற்கு முன் பகைவர் தாமே முன் வந்து செலுத்துவர். இதனை,

“பொருந்தாதார் போர் வல் வழிதிக்கு அருந்திறை
போலக், கொடுத்தார், தமர்”⁸⁴

என்கிறது கலித்தொகை. போரிலே புதிய மன்னர்கள் அரிய அணிகலன்களைத் திறையாகக் கொண்டுவந்து குவித்தனர். அதனால் கோபம் தணியப் பெற்றான் என்பதை,

“விருந்தின் மன்னர் அருங்கலம் தெறுப்ப
வேந்தனும் வெம்பகை தணிந்தனன்”⁸⁵

எனும் அகநானூற்று அடிகள் உணர்த்துகின்றன. மேலும், வலிமையான அரசர்கள் ஆண் யானைகளோடு அணிகலன்களைத் திறையாக தந்தனர் என்பதை,

“ஒளிறு வாள் வய வேந்தர்
களிறொடு கலம் தந்து”⁸⁶

என்ற அடிகள் உணர்த்துகின்றன.

தலைவன் பகைமேற் சென்று வெற்றிப் பெற்ற பின்னரும் வீடு திரும்ப காலம் நீட்டித்தற்குக் காரணம் திறைப்பொருளைப் பெறுவதற்குத் தாமதம் ஆனதாக ஐங்குறுநூறு எடுத்தியம்புகின்றது.

“.....நேரார்
நாடு படு நன்கலம் தரீஇயர்
நீடினர்”⁸⁷

இவ்வாறாக போரில் தோற்றபின் பகையரசர்கள் அவர்களைப் பணிந்துப் பொன்னாகவும், பொருளாகவும் தான் ஆட்சி செய்யும் நாட்டையும் கூட திறையாகக் கொடுத்து வெற்றி பெற்ற மன்னர்களின் அருளைப் பெற்றனர்.

2.4.9. வெற்றிக்குப்பின் கொடை

இரக்க குணத்துடன் வேண்டுவார்க்கு பணம், பொருள் முதலியன கொடுத்தல் கொடை எனப்படும். கொடையளித்தல் பற்றி தொல்காப்பியர் வெட்சித்திணையில் கொடை என்ற துறையிலும், வாகைத்திணையில் “இடையில் வன்புகழ்க் கொடைமை” என்ற துறையிலும் கூறியுள்ளார். போரில் வெற்றியடைந்த பின் அதன் மூலம் கிடைத்த செல்வங்களைத் தம் நாட்டு வீரர்களுக்கும், குடிமக்களுக்கும் அவர்களின் தகுதியறிந்து அளிப்பான்.

அதியமானின் கொடைத் தன்மையை ஒளவையார்,

“ஒருநாள் செல்லலம்; இரு நாள் செல்லலம்
பல நாள் பயின்று, பலரொடு செல்லினும்,
தலை நாள் அன்ன விரும்பினான் மாதோ”⁸⁸

என்ற அடிகளில் ஒருநாள் சென்றாலும், பலநாள் சென்றாலும் புலவருக்கு விருப்பமுடன் உதவும் பண்புடையவன் என்கிறார்.

போர் வெற்றிக்குப்பின் முரசு முழங்கின் அது கொடை முரசாகும். இதனை,

“..... வேந்தர்

வென்றுஎறி முரசின் நன்பல முழங்கி”⁸⁹

என்று குறுந்தொகை குறிப்பிடுகிறது. செங்குட்டுவன் போர்க்களத்தில் பகைவரை வென்றதால் கிடைத்த திறைப்பொருளை அரியன என்று எண்ணாமல் அனைவருக்கும் கொடையாக வழங்குவான் என்பதை,

“பெரிய ஆயினும் அமர் கடந்து பெற்ற

அரிய என்னாது ஓம்பாது வீசி”⁹⁰

என்ற அடிகள் உணர்த்துகின்றன.

“தமிழ்நாட்டில் வாழ்ந்த மன்னர்களும் செல்வந்தர்களும் தாம் பெற்ற பொருளைப் பிறருக்கு ஈந்து இன்புற்றார்கள். குறிப்பறிந்து கொடுத்தார்கள். ஈவதால் வரும் புகழோடு வாழாத வாழ்வு சிறந்ததன்று என்பது அவர்கள் கொள்கை. பரிசிலர்கள் அத்தகைய புரவலர்கள் பால் சென்று இரத்தலை இழிவாகவே கருதுவதில்லை. தம்மிடத்தில் உள்ளதைச் சிறிதும் மறைக்காமல் கொடுக்கும் இயல்புடையவர்களிடத்தில் சென்று யாசிப்பதும், ஈவதைப் போன்ற சிறப்புடையது என்று எண்ணினார்கள்.”⁹¹

இதனைப் போன்று தோற்ற நாட்டின் படைகளைத் தமக்கெனக் கொள்ளாது கூத்தருக்கும், இரவலருக்கும் பரிசளித்த செய்தி பதிற்றுப்பத்தில் இடம்பெற்றுள்ளது. இதனை,

“விரிஉளை மாவும், களிறும், தேரும்

வயிரியர், கண்ணுளர்க்கு ஓம்பாது வீசி”⁹²

என்ற அடிகளால் பெறப்படுகிறது. இதைபோன்று சேரமன்னன் போரில் வெற்றிபெற்றபின் பாடல் கலைஞரான விறலியருக்குப் பெண் யானையையும், படைவீரர்களுக்கு ஆண் யானையையும் பரிசாக அளித்தான். நுண்ணிய கோலை

கையிலேந்திப் போர்க்களத்தை வாழ்த்தும் பாணனுக்கு குதிரைகளையும்
கொடையாகக் கொடுத்தான். இதனை,

“ஆடு சிறை அறுத்த நரம்பு சேர்இன் குரல்
பாடு விறலியர் பல் பிடி பெறுக!.....
கொண்டி மள்ளர் கொல் களிறு பெறுக!
மன்றம் படர்ந்து, மறுகு சிறைப் புக்குக்,
கண்டி நுண் கோல் கொண்டு, களம் வாழ்த்தும்
அகவலன் பெறுக, மாவே!”⁹³

என்னும் பதிற்புத்தின் அடிகள் குறிப்பிடுகின்றன.

மேலும் இரவலர்கள் மட்டுமல்லாமல் போரின் வெற்றிக்காகத் தம்
உயிரையும் பொருட்படுத்தாத மறவர்களுக்கு அரசன் வேண்டியவற்றைச்
செய்வான். என்பதை,

“துளங்கு குடி விழுத் திணை திருத்தி, முரசு கொண்டு
ஆண்கடன் இறுத்த நின் பூண் கிளர் வியல் மார்பு”⁹⁴

என்ற அடிகள் காட்சிப்படுத்துகின்றன. தூசிப்படையை வென்ற வீரர்களுக்கு
ஊரையும் பரிசளிப்பவன் நன்னன் என்று மலைப்படுகடாம் குறிப்பிடுகிறது. இதனை,

“இகந்தன ஆயினும், தெவ்வர் தேஎம்
நுகம் படக்கடந்து, நூழிலாட்டி
புரைத்தோல் வரைப்பின் வேல்நிழற் புலவோர்க்குக்
கொடைக்கடன் இறுத்த அவன் தொல்லோர் வரவும்”⁹⁵

என்ற செய்யுளடிகள் மூலம் அறியமுடிகிறது. மேலும், இசைக் கலைஞர்களான
பாணர், கூத்தர், விறலியருக்குப் போருக்குப் பின் தகுந்த பரிசளிக்கப்பட்டுள்ளன.

யாழ் இசை போன்று பாடல் பாடும் விறலியருக்குப் பொன்னாலான
வளையலையும், பாணர்களுக்கு அவர்கள் மகிழும்படி யானைகளையும்

பரிசளிப்பர். அரண்களை அழித்துக் கொண்டுவந்த பொருளை அவர்கள் வேண்டாமென மறுத்தாலும் வலியக் கொடுப்பர். அரசனைத் துயிலெடை செய்யும் சூதர், தேருடன் குதிரைகள் பலவற்றைப் பரிசாகப்பெறுவர். என்பதை,

“நரம்பின் முரலும் நயம் வரு முரற்சி
விறலியர் வறுங்கைக் குறுந்தொடி செறிப்ப
பாணர் உவப்பக் களிறுபல தரீஇ,.....
நாள் ஈண்டிய நல் அகவர்க்குத்
தேரோடு மா சிதறி”⁹⁶

என்ற அடிகள் எடுத்துக்காட்டுகின்றன.

செங்குட்டுவன் போர் மேற்கொண்டு அதிலிருந்து கிடைக்கும் வருவாயைக் கொண்டு இரவலர்க்குப் பரிசளித்தான். இதனை,

“அட்டு ஆனானே, குட்டுவன்; அடுதொறும்
பெற்று ஆனாரே, பரிசிலர் களிநே;”⁹⁷

என்ற அடிகள் விளக்கியுள்ளன. மேலும், நன்னன் வறுமையால் வாடிய பாணருக்கும் அவரது சுற்றத்தாருக்கும் தான் போர்க்களத்தில் பகைவரை வென்று அவர்களிடமிருந்துப் பெற்ற அணிகலன்களை தகுதியறிந்து கொடுத்து உதவுபவன் என்பதற்கு,

“.....ஞெமன்
தெரிகோல் அன்ன செயிர்தீர் செம்மொழி
உலைந்த ஓக்கல், பாடுநர் செலினே,
உரன்மலி உள்ளமொடு முனைபா ழாக,
அருங்குறும்பு எறிந்த பெருங்கல வெறுக்கை
சூழாது சுரக்கும் நன்னன் நல்நாட்டு”⁹⁸

எனும் அடிகள் அரண் செய்கின்றன.

வலிமையான அரண்களைக் கைப்பற்றி அவ்வரண்களிலே பெற்ற பொருட்களை இரவலருக்கு ஈந்த பெருமைக்குரியவன் என்பதை,

“பெற்ற பெரும் பெயர் பலர்கை இரீஇய
கொற்றத் திருவின் உரவோர் உம்பல்!”⁹⁹

என்றப் பாடலடிகள் உணர்த்துகின்றன. இரவலர்க்கு மன்னர்கள் கொடை நல்குவது வழக்கம். ஆனால் மன்னனின் வீரர்கள் அவனையே சார்ந்து வாழ்வதால் அவனின் படைவீரர்கள் கூடகொடை நல்குவர். இதனை,

“பிறர்க்கு என வாழ்தி நீ ஆகன் மாறே,
எமக்கு 'இல்' என்னார், நின் மறம் கூறு குழாத்தர்”¹⁰⁰

என்ற பாடலடிகள் உணர்த்துகின்றன. இவ்வாறு போரின் வெற்றி மூலம் கிடைத்த செல்வங்களைப் போரில் வெற்றிபெற உதவிய வீரர்களுக்கும், பாணர், கூத்தர், விறலியர் முதலிய நாடகக் கலைஞர்களுக்கும், பொதுமக்களுக்கும் பரிசளித்து அவர்களின் வறுமையைப் போக்கியுள்ளனர்.

2.4.10. நடுகல் வழிபாடு

பண்டைய தமிழர்களின் மரபுகளுள் நடுகல் வழிபாடு மிகவும் இன்றியமையாததாகும். தொல்காப்பிய கரந்தைத் துறையில் இறுதியாகக் கூறப்பட்ட ஆறு துறைகள் நடுகல் வழிபாட்டிற்குத் துவக்கமாக அமைந்தன. அவை,

“காட்சி கால்கோ ணீர்ப்படை நடுதல்
சீர்த்தக சிறப்பிற் பெரும்படை வாழ்த்தலென்
நிருமூன்று வகையிற் கல்லொடு புணரச்”¹⁰¹

என்ற துறைகளாகும். போரில் இறந்த வீரனுக்குக் கல் நட்டு நினைவுக்கூடும் வழக்கத்தை, மேற்கண்ட துறைகள் மூலம் நடுகல்லை வழிபடும் பொருளாக மாற்றியவர் தொல்காப்பியர். ஆநிறைகளை மீட்கும் போரில் இறந்த வீரனுக்கு

நடுகல் எடுத்து வழிபடும் வழக்கம் இருந்தது. இதன் பொருட்டு சிறந்த கல்லைத் தெரிவுசெய்தல் அக்கல்லைக் கொண்டு வருதல், நீரினைக் கொண்டு தூய்மைப்படுத்துதல், அவன் செய்த புகழைத் தரும்படி பொறித்தல், பின்னர் நடப்பட்ட கல்லை வணங்குதல் என ஆறு துறைகளில் தொல்காப்பியம் கூறுகிறது.

இந்த முறையைச் சிலப்பதிகாரமும் வழிமொழிகிறது. சேரன் செங்குட்டுவன் பத்தினித் தெய்வமாகியச் கண்ணகிக்கு சிலையெடுக்க இமயத்திலிருந்து கல்லெடுத்து வந்து சேர நாட்டில் கோயில் எழுப்பினான். இதனைச் சிலப்பதிகாரத்தில் காட்சிக் காதை, கால்கோட்காதை, நீர்ப்படைக்காதை என்று இளங்கோவடிகள் அமைத்துள்ளார். இது நடுகல்லின் சிறப்பை நிலைநாட்டுவதாக அமைகிறது.

நடுகல் வழிபாட்டைப் பழந்தமிழர்கள் மேற்கொண்டனர். என்பதை,

“என்னைமுன் நில்லன்மின் தெவ்வீர், பலர்என்னை
முன்நின்று கல்நின் றவர்”¹⁰²

என்ற குறள் நடுகல் பற்றி உரைக்கிறது.

“அணி மயிற் பீலி சூட்டி, பெயர் பொறித்த
இனி நட்டனரே கல்லும்”¹⁰³

என்ற புறப்பாடல்கள் நடுகல்லை அழகு செய்து பெயர் பொறித்து கல் நடப்பட்டதை தெரிவிக்கிறது. இதே போன்று அகப்பாடலொன்றில்,

“பெயரும் பீடும் எழுதி, அதர்தொறும்
பீலி சூட்டிய பிறங்குநிலை நடுகல்”¹⁰⁴

என்ற அடிகளில் போரில் வீரமரணம் அடைந்த வீரனுக்குக் கல்லெடுத்து அவனது பெயரையும், புகழையும் எழுதி மலர்தூவி, மயிலிறகால் அலங்கரித்து வழிபட்டனர்.

தொல்காப்பியர் காலத்தில் கரந்தை வீரனுக்கு மட்டும் எடுக்கப்பட்ட நடுகல் வழிபாடு பிற்காலத்தில் பொதுவியலில் துறையாகப் புறப்பொருள் வெண்பாமாலை

சுட்டுகிறது. பெருவாரியாகப் போரிலே வீரமரணம் அடைந்த வீரனுக்கு எடுக்கப்பட்டது. போர்க்களத்தில் புறங்கொடாது பொருதழிந்த வேந்தருக்கும், வீரருக்கும், வடக்கிருந்து உயிர்துறந்த வீரருக்கும் நடுகல் எடுக்கப்பட்டது என்பதை புறம். 221, 223, 232, 260, 261 முதலிய பாடல்கள் குறிப்பிடுகின்றன.

ஒரு போர் வீரன் பகைவர்களை முன்னேற விடாமல் தடுத்த யானையை வெட்டி வீழ்த்தி வெற்றி கொண்டு தாமும் வீழ்ந்து நடுகல்லாய் மாறினான். அவனைப் பூவும் நெல்லும் சொரிந்து பரவித் தொழுதல் அன்றி வேறு வழிபடு தெய்வம் இல்லை என்று,

“ஒன்னாத் தெவ்வர் முன்னின்று விலங்கி
ஒளிறு ஏந்து மருப்பின் களிறு எறிந்து வீழ்ந்தெனக்
கல்லே பரவின் அல்லது
நெல் உகுத்துப் பரவும் கடவுளும் இலவே”¹⁰⁵

எனும் புறநானூற்றுப் பாடலடிகள் குறிப்பிடுகின்றன.

மேலும், ஆநிரைகளை மீட்கச் சென்ற கரந்தைவீரன் வெட்சி வீரர்களின் அம்புகளுக்கு இரையாகி இறந்துபட்டதன் பொருட்டு அவனது பெயரும் பெருமையும் எழுதிய நடுகல் ஒன்று நிறுவப்பட்டது என்பதை ஐங்குறுநூற்றின்,

“விழுத் தொடை மறவர் வில்லிடத் தொலைந்தோர்
எழுத்துடை நடுகல்”¹⁰⁶

எனும் பாடலடிகள் உணர்த்துகின்றன. இந்த நடுகல் வழிபாட்டு முறையே பின்னாளில் உருவ வழிபாட்டுக்கு வித்திட்டது. இது வளர்ச்சி பெற்றுப் பின்னாளில் கோயில்கள் உருவாயின. நடுகல் வழிபாடு தமிழரின் வீரத்தை நினைவுக் கூறும் அடையாளச் சின்னமாகும்.

நிரை மீட்டல் போரில் இறந்துபட்ட கரந்தையாருக்கு நடுகல் எடுப்பது சங்க கால வழக்கம்.

“.....அதர்தொறும்
பீலி சூட்டிய பிறங்குநிலை நடுகல்
வேல்ஊன்று பலகை வேற்றுமுனை கடுக்கும்
வெருவரு தகுந கானம்”¹⁰⁷

உயிர் நீத்த வீரனின் பெயரும் பெருமையும் பொறிக்கப்பட்ட கல் நடப்பட்டு மயிற்றோகைச் சூட்டி அழகுபடுத்தப்படும் அக்கல்லின் முன் அவர்கள் பயன்படுத்திய வேலும் கேடயமும் வைக்கப்படும். இச்செய்தியை அகநானூற்றுப் (பா. 67) பாடல் மற்றொன்றும் பதிவு செய்துள்ளது.

“நல்நிலை பொறித்த கல்நிலை அதர”¹⁰⁸

என்று நடுக்கல்லில் பெயர் பொறித்தல் பற்றியும், காட்டு மல்லிகையைக் கொண்டு நெடுநாளாக நிலைத்து நிற்கக் கூடிய நடுகல்லுக்கு பூசை செய்வதை,

“சிலைஏ றட்ட கணைவீழ் வம்பலர்
உயர்பதுக்கு இவர்ந்த ததர்கொடி அதிரல்
நெடுநிலை நடுகல் நாட்பலிக் கூட்டும்”¹⁰⁹

என்ற அடிகளில் அகநானூறு குறிப்பிடுகிறது.

புகழை நிலைநாட்டி போரிலே மடிந்த வீரனுக்கு எடுக்கப்படும் நடுகல் என்பதை,

“வில்ஈண்டு அருஞ்சமம் ததைய நூறி
நல்லிசை நிறுத்த நாணுடை மறவர்
நிரைநிலை நடுகல்”¹¹⁰

என்று அகநானூறு கூறுகிறது. விற்படையை வென்று போரிலே மடிந்த வீரனுக்கு எடுப்பது நடுகல்லாகும்.

2.5. போர்ச்சூழல்கள்

புறத்திணைகள் ஏழே என்பார் தொல்காப்பியர். வெட்சி, வஞ்சி, உழிஞை, தும்பை, வாகை, காஞ்சி, பாடாண் ஆகியவையாகும். அவற்றுள் வெட்சி, வஞ்சி, உழிஞை ஆகிய மூன்றும் போருக்கு முன்னர் காணப்படும் போர்ச்சூழல் ஆகும்.

2.5.1. வெட்சி, கரந்தைப் போர்கள்

வேந்தனால் ஏவப்பட்ட வீரர்கள் பகைநாட்டுக்குச் சென்று ஆநிரைகளைக் கவர்ந்து வருதல் வெட்சிப்போராகும். வெட்சி வீரரைத் தொடர்ந்து வந்த கரந்தை வீரர்கள் அதனை மீட்க முயற்சித்தல் கரந்தைப் போராகும். இது பொருளாதாரத்தில் தனியிடம் வகித்தன. “மாடு என்றாலே செல்வம், பொன் என்ற பொருள்படுதலைக் காணலாம். மேலும் சமயச் சின்னமாகவும், அவை விளங்கின. இதனால் அவற்றுக்கு ஊறு விளைவித்தலாகாது என்று கருதி அவற்றைக் கவர்ந்து வந்ததாகப் பண்டுதொட்டுக் கூறி வருகின்றனர்.”¹¹¹

வெட்சி வீரர்களின் தோற்றத்தை,

“கொலை வில் ஆடவர் போல”¹¹²

என்று அகநானூறு குறிப்பிடுகிறது. ஆநிரைகள் தான் ஒரு நாட்டின் செல்வமாக கருதப்பட்டது. ஆநிரைகளைக் கவர்ந்து சென்றுவிட்டால் அவர்களின் வாழ்வாதாரம் பாதிக்கப்படும். அந்த ஊர் மக்கள் பிழைப்புக்காக வேறு ஊர்களை நோக்கி இடம்பெயர்வர் என்பதை,

“பல்ஊழ் புக்குப் பயன்நிரை கவரக்

கொழுங்குடி போகிய பெரும்பாழ் மன்றத்து”¹¹³

என்ற பாடல்கள் உணர்த்துகின்றன. ஆகவே ஒரு நாட்டிற்கு ஆநிரைகள் முக்கியச் செல்வங்களாகும். அவற்றைக் கவர்ந்து செல்லாமல் காப்பது மக்களின் கடமையாகும்.

நிரை கவர்தலும் மீட்டலும் ஆகிய வெட்சி மற்றும் கரந்தைத் திணைகள் பூசல் திணைகளாகும். வீரர்களுக்கு இடையே சிறிய அளவிலான சண்டை நிகழும். இதனை தொல்காப்பியம்,

“வேந்துவிடு முனைஞர் வேற்றுப்புலக் களவின்

ஆதந்து ஓம்பல் மேவற்று ஆகும்”¹¹⁴

என்கிறது. அதாவது வேந்தன் உத்தரவினால் பகை நாட்டிற்குச் சென்று அவற்றைக் கைப்பற்றிக் கொண்டு அத்துடன் அவற்றைப் பாதுகாத்தல் வேண்டும். அப்போது இரு நாடுகளுக்கிடையே பூசல் நிகழும்.

இனக்குழுவாக வாழ்ந்த மக்களிடையே தோன்றிய பூசல் எல்லாம் போரன்று போர் என்பது நாடுகளுக்கிடையே, ஒரு தலைமையின் ஏவலில் படைகள் இயங்கிச் செய்யும் செயலாகும். இப்போரில் மூலமும் தொடக்கமுமாக இனக்குழு மக்களின் 'பூசல்' அமையும்.¹¹⁵ வெட்சித்திணை இரு குழுக்களுக்கிடையே ஏற்பட்ட சிறு சண்டையைக் குறிப்பதாகும். இதனை,

“ஆடுகொள் பூசலின்”¹¹⁶

என்று வெட்சிப் போரைக் குறிக்கும் தொடர் அகநானூற்றில் இடம் பெற்றுள்ளது.

எழினி பகைப்புலத்தில் உள்ள பசுக்கூட்டங்களை உறுதியாக கவரக் கூடிய தன்மை உடையவன் என்பதை,

“..... வெம்போர்

நுகம்படக் கடக்கும் பல்வேல் எழினி

முனை ஆன் பெருநிரை போல”¹¹⁷

என்ற அடிகள் உணர்த்துகின்றன. மேலும், தொண்டைமான் இளந்திரையனின் வீரன் பகைவரின் இடத்திற்குச் சென்று அஞ்சாமல் போரிட்டு அவர்தம் ஆநிரைகளைக் கொண்டுவருவர். அவற்றை தான் பழைய கள் உண்ட கடனுக்கு ஈடாகக் கொடுப்பான். இதனை,

“கேளா மன்னர் கடிபுலம்புக்கு

நாள் ஆ தந்து, நறுவுநொடை தொலைச்சி”¹¹⁸

என்ற அடிகளால் அறியப்படுகிறது. ஆநிரைகளைக் கவர்ந்து சென்றதால் பகைவர்கள் கொள்ளையர்கள் என்று அழைக்கப்பட்டனர். இதனை,

“..... நிரைப் புறத்து
அடி புதை தொடுதேல் பறைய ஏகி,
கடி புலம் கவர்ந்த கன்றுடைக் கொள்ளையர்”¹¹⁹

என்ற பாடலடிகள் குறிப்பிடுகின்றன. பாண்டியன் ஆநிரைகளைக் கவர்ந்து வரும் கள்வராகிய மறவர்களுக்கு முதல்வன் என்பதை,

“ஆகொள் மூதுரர்க் கள்வர் பெருமகன்”¹²⁰

என்ற பாடலடி உணர்த்துகின்றது.

ஆநிரைகளைக் கவர்ந்து கொண்டு வரும் போது அவற்றை அவசர அவசரமாக ஓட்டிச்செல்லாமல், அவை இளைப்பாறும்படி செய்து அவற்றின் வேகத்திற்கு ஏற்ப மெதுவாகவே செல்வர். அவைகளுக்குத் தீங்கு நிகழாமல் பார்த்துக் கொள்வர். காவல் மிகுந்த பகைப்புலத்திலிருந்து விடையொடு ஆக்களைக் கவர்ந்து வரும் நிகழ்வினை,

“ஓம்பினர் உறையும் கூழ்கெழு குறும்பில்
குவை இமில் விடைய வேற்று ஆ ஓய்யும்”¹²¹

என்ற அடிகளால் உய்த்துணரப்படுகிறது.

வெட்சியார் ஆநிரைகளைக் கவர்ந்து வரும் போது கரந்தையார் அவர்களை வழிமறித்துத் தடுக்கின்றனர். ஆநிரைகளை மீட்ட கரந்தையார் முன்னேறாதபடி கரந்தையார் அவர்களைத் தடுக்கின்றனர் என்பதற்கு,

“ஏறுடை இனநிரை பெயர பெயராது
செறிசுரை வெள்வேல் மழுவர்த் தங்கிய”¹²²

என்ற அடிகள் அரண் செய்கின்றன.

சங்கத் தமிழர்கள் ஆநிரைகளைத் தெய்வமாக வழிபட்டனர். ஆனால் வெட்சி வீரர்கள் ஆவினைப் பலியிட்டு அதனை உண்ட செய்தி சங்க

இலக்கியங்கள் மூலம் பெறப்படுகிறது. வெட்சி வீரர்கள் தாம் கவர்ந்து வந்த ஆநிரைகளுள் கொழுத்த ஆவினை பலியிட்டு சமைத்து உண்டனர் என்பதை,

“வயவாள் எறிந்த, வில்லின் நீக்கி
பயம்நிரை தமீஇய கடுங்கண் மழுவர்
அம்புசேட் படுத்த வன்புலத்து உய்த்தெனத்
தெய்வம் சேர்ந்த பராரை வேம்பில்
கொழுப்பு ஆ எறிந்து, குருதி தூஉய்,
புலவுப்புழுக்கு உண்ட வான்கண் அகல்அறை”¹²³

என்ற அடிகள் அநிரைகளை மீட்க வந்த கரந்தை வீரர்களை விரட்டி அடித்தனர். வன்மையான காட்டில் அவற்றை செலுத்தினர். பருத்த வேப்ப மரத்தடியில் ஆவினை தெய்வத்திற்கு பலியிட்டு பின் அதன் புலாலைச் சமைத்து உண்டனர் என்ற செய்தியை எடுத்தியம்புகின்றன. அரசும், அரசனும் நிலை பெற்றுவிட சங்ககாலச் சமுதாயத்தில் மறவனின் மாண்பை எடுத்துரைக்கும் வெட்சி, கரந்தைத் திணைப் போர்கள் செல்வாக்கு இழந்தன.¹²⁴ இவ்வாறு வெட்சி வீரனுக்கும் கரந்தை வீரனுக்கும் இடையே நிகழ்ந்த மாடுபிடி சண்டையை வெட்சிப் போர் விவரிக்கிறது.

2.5.2. வஞ்சிப் போர்

மண்ணாசை மிக்குவிளங்கும் அரசனுடன் மற்றோர் அரசன் சென்று அஞ்சும்படியான போர் செய்தலைக் கருதியது இத்திணை. தமிழ் இலக்கணங்கள் மண்ணாசைப் போர் என்கிறது. வஞ்சித்திணை, “போர்க் கருத்திலோ ஒருவன் மீது மற்றவன் போர் செய்வதை பற்றி நினைப்பானாயின், போர்க் கருத்தற்றவன் போரை ஏற்பான் என்பது புலனாகும். இஃது ஒரு தற்காப்பு நெறியேயாகும்.”¹²⁵

“எஞ்சா மண்நசை வேந்தனை வேந்தன்
அஞ்சுதகத் தலைச்சென்று அடல்குறித் தன்றே”¹²⁶

என்று தொல்காப்பியம் குறிப்பிடுகிறது.

ளியூட்டி நாட்டை அழித்தல், போர் தொடுத்துச் செல்லும் போது ஒரு நாட்டுக்கு மற்றொரு நாடு துணையாக வருதல், போருக்குச் செல்லும் முன் அரசன் தன் படை வீரர்களுக்குப் போர்க்கருவிகளைப் பரிசாக வழங்குதல், படையெடுத்துச் சென்று பகைவர் பலரையும் அழித்தல், போன்ற பதிமூன்று துறைகளைத் தொல்காப்பியர் வகுத்துள்ளார். மண்ணாசையால் போர் மேற்கொண்டு செல்லுதலும் அதனைத் தடுத்தலும் இத்திணையில் அடங்கும்.

மதுரைக் காஞ்சியில்,

“மரம் தின்னா உவரை உதிர்க்கும்” ¹²⁷

என்ற அடி வஞ்சிப்போரைக் குறிக்கிறது. இது நாட்டைப் பாழ்செய்தல் குறித்த வஞ்சிப் போராகும். குட்டுவன் மறவர்களை அழித்து நாட்டைப் பாழ்படுத்திய நிலையை,

“நிறம்படு குருதிநிலம் படர்ந்து ஓடி
மலைநாட் புனலின் அவல் பரந்து ஒழுக
படு பிணம் பிறங்க, பாழ் பல செய்து,
படுகண் முரசம் நடுவண் சிலைப்ப
வளன் அற, நிகழ்ந்து வாழுநர் பலர் பட” ¹²⁸

என்ற அடிகள் உணர்த்துகின்றன. இதனைப் போன்று,

“யாண்டு தலைப்பெயர வேண்டு புலத்து இறுத்து
முனைளரி பரப்பியதுன் அருஞ் சீற்றமொடு
மழை தவழ்பு தலைஇய மதில் மரம் முருக்கி
நிரை களிறு ஒழுகிய நிரைய வெள்ளம்
பரந்து ஆடு கழங்கு அழிமன் மருங்கு அறுப்ப” ¹²⁹

எனும் அடிகளால் நாட்டைப் பாழடிக்கும் வஞ்சிப்போர் குறித்து அறியப்படுகிறது. மேலும் அகநானூற்றுப்பாடல் ஒன்று வஞ்சிப்போர் நிகழ்ந்த விடத்தை,

“எரிகவர்பு உண்ட கரிபுறப் பெருநிலம்”¹³⁰

எனக் குறிப்பிடுகிறது. பதிற்றுப்பத்து போர் செய்தலையே விரும்புவருமாகிய வீரர்களில் ஆரவாரம் இடிபோல நிலத்தையே அதிர செய்தது. அவ்வாரவாரத்தோடு யாழிசையும் ஒலித்தது. அப்போது போரின் பொருட்டு வீரர்களை ஊக்குவிக்கச் சேரன் தன் படைக்குப் பெருஞ்சோறு படைத்தான் என்ற செய்தியைத் தருகின்றது. இதை,

“ஓடாப் பூட்கை ஒண்பொறிக் கழற்கால்
பெருஞ் சமம் ததைந்த செருப்புகல் மறவர்
உருமு நிலன் அதிர்க்கும் குரலொடு கொளை புணர்ந்து
பெருஞ்சொறு உகுத்தற்கு, எறியும்
கடுஞ்சின வேந்தே!”¹³¹

என்ற அடிகள் உணர்த்துகின்றன. மேலும்,

பகை நாடுகளைத் தீயினால் அழிப்பதும் வஞ்சிப்போராகும்.

“வணங்கிய சாயல் வணங்கா ஆண்மை
முனைசுடு கணைளி எரித்தலின், பெரிதும்
இதழ் கவின் அழிந்த மாலையொடு”¹³²

சேரன் பகைநாட்டைத் தீயிட்டு அழித்தான். அதனால் மாலை வாடியது எனச் செய்யுளடிகள் குறிப்பிடுகின்றன. பகைவர்தம் விளைந்த வயலைக் கொள்ளையிட்டது, வீடுகளை இடித்து அவ்வீட்டிலுள்ள மரங்களை விறகாக்கி தீயிட்டுக் கொளுத்தியது, இது வஞ்சித்திணையின் மழபுலவஞ்சி எனும் துறையுள் அடங்கும். இதற்கு,

“வினை மாட்சிய விரை புரவியொடு
மழை உருவின தோல் பரப்பி
முனை முருங்கத் தலைச் சென்று, அவர்
வினை வயல் கவர்பூட்டி

மனை மரம் விறகு ஆகக்
 கடி துறை நீர்க்களிறு படிஇ,
 எல்லுப் பட இட்ட சுடுதீ விளக்கம்
 செல் சுடர் ஞாயிற்றுச் செக்கரின் தோன்ற”¹³³

என்ற அடிகள் வஞ்சிப் போரின் வெம்மையைச் சித்தரிப்பதாக உள்ளன. மேலும் பதிற்றுப்பத்தின் இரண்டாம் பத்தில் உள்ள ஐந்தாம் பாடல் இமயவரம்பன் நெடுஞ்சேரலாதன் எதிரி நாடுகளைத் தீயிட்டுக் கொளுத்தி அந்நாட்டினை முந்திய அழகு கெட அழித்த செய்தியை விளக்குகிறது. அத்துடன் சேரன் அழிக்க விரும்பும் பகைநாடுகளில் எல்லாம் ஓராண்டு காலம் தங்கி அந்நாட்டைத் தீயிட்டு கொளுத்துவான். மதில் கதவுகளுக்குப் பின் இருக்கும் கணைய மரங்களைச் சிதைத்து அவனது யானைப்படைகள் செல்லும். அவ்வூரைத் தீயிட்டு அழித்ததனால் அங்கு வாழ்வோர் இல்லாமல் வேளைச் செடியும் சுரைக்கொடியும் செழித்து வளர்ந்தன என்று புலவர் குறிப்பிடுகிறார். இவ்வாறு நாடுகளை அழித்தல் சேதப்படுத்துதல் வஞ்சிப்போராகும்.

இதுவும் நேரடிப் போராகாது. ஏனெனில் ஒரு நாட்டு மன்னன் மட்டுமே போர் செய்ய வேண்டும் என்ற எண்ணத்துடன் இருப்பான். எதிரி நாட்டு மன்னன் தன்னைத் தற்காத்துக் கொள்ளவே போரிடத் தொடங்குவான். எனவே இதுவொரு தற்காப்புப் போராகும். இதனால் நாட்டில் ஒருவகையான பதட்டமானச் சூழல் நிகழும்.

2.5.3. உழிஞைப் போர்கள்

வீரர்கள் மதிலுள் புகாமல் தடுத்துப் போரிடுவது நொச்சித்திணை என்றும், பகை நாட்டின் மீது படையோடு சென்று மதிலை வளைத்துப் போரிடுவது உழிஞைத்திணை என்றும் புறப்பொருள் வெண்பாமாலை குறிப்பிடுகிறது. ஆனால் இவ்விரு திணைகளையும் தொல்காப்பியர், உழிஞை என்ற ஒரே திணைக்குள் அடக்கிவிடுவார்.

நன்னனிடம் பரிசில் பெற விழையும் பாணர்கள் செல்லும் வழியில் யானை போரிடுவது போல நெருங்கி அமைந்த குன்றுகளும் மழைபொழிந்து கொண்டேயிருக்கும் காடுகளும் காணப்படுகின்றன. இதனை,

“களிறு மலைந்தன்ன கண்கூடு துறுகல்
தளி பொழி கானம் தலைதவப் பலவே”¹³⁴

என்ற அடிகளால் அந்நாட்டில் இயற்கை அரண்கள் நிலைப்பெற்றிருந்த செய்தியை உணர்த்துகின்றன. அரசன் தன் நாட்டில் பகைவர் எளிதில் அணுகாமல் இருக்க வலிமையான அரண்களை அமைத்துக் கொள்வான். ஆனால் சில நாடுகளில் இயற்கையாகவே அரண்கள் அமைந்திருக்கும்.

2.5.3.1. அரண்கள்

அரண் என்பதற்கு, “பாதுகாப்பு, காவல், கோட்டை, சுற்றுமதில், காவற்காடு, கவசம், வேலாயுதம், செருப்பு, அழகு, அச்சம்”¹³⁵ என்று தமிழ்-தமிழ் அகரமுதலி விளக்கமளிக்கிறது. “பகைவராற்றுன்பம் நேர்ந்தவிடத்து அரண் தனக்கும் அரசனுக்கும் காத்தலாகவுள்ளது.”¹³⁶ என்கிறது அபிதான சிந்தாமணி. அரண்,

1. நிலவரண்
2. நீரரண்
3. மலையரண்
4. காட்டரண்

என நான்கு வகைப்படும்.

அ. நிலவரண்

ஒரு நாட்டில் பகைவர்கள் நுழையாத வகையில் நீரும், நிழலும் இல்லாத இடங்களில் கட்டப்படுவது இவ்வரணில் புறமதில், அகமதில், இடைமதில் என மூன்று மதில்கள் இருக்கும்.

மதிலரண்

மதுரை மாநகரின் செழிப்பைப் பற்றிக் குறிப்பிடும் போது புற மதிலைச்சுற்றி வைகையாறு ஓடுவதாகவும் அதனால் பகையறியாத ஊர் என்கிறது கலித்தொகை. இதை,

“நீர் முற்றி, மதில் பொருஉம் பகை அல்லால், நேராதார்
போர் முற்று ஒன்று அறியாத புரிசை சூழ்புனல் ஊரன்”¹³⁷

என்ற அடிகளால் அறியமுடிகிறது. போர்மேற்கொண்டு பகைநாட்டை முற்றுகையிடும் போது பகை மன்னன் கோட்டைக்குள்ளேயே இருந்தால் மதிலரண்களை அழித்தும், கடந்தும் வீரர்கள் உள்ளே நுழைவர் என்பதை,

“வெல்கொடி அரணம் முருக்கிய”¹³⁸

எனும் அடியால் அறியப்படுகிறது.

மதிலரண் உடைந்து காணப்பட்டால் அது மக்களுக்கு அச்சத்தைத் தரும் என்பதற்கு வானவரம்பன் என்னும் மன்னன் நல்ல வேற்படையை உடையவன். போரினால் அவன் மதில் உடைந்தது. இந்நிகழ்வு பொதுமக்களுக்கு அச்சத்தைத் தந்தது என்பதை,

“வானவரம்பன் அடல் முனைக் கலங்கிய
உடை மதில் ஓர் அரண் போல”¹³⁹

என்று அகநானூறு குறிப்பிடுகிறது. இவ்வாறு நிலவரண் கோட்டை, மதில் முதலியவற்றை உள்ளடக்கியது. இது மனிதர்களால் தங்கள் பாதுகாப்பிற்காக ஏற்படுத்தப்பட்டது. இவ்வரண்களைப் பலப்படுத்தி மக்களின் அச்சத்தைப் போக்க வேண்டியது அரசனின் கடமையாகும்.

இவ்வாறு மதிலை வளைத்தும், வீரர்கள் உள்ளே நுழைய விடாமல் தடுத்தும் நிகழும் போர் உழிஞைப் போராகும். மதிலை வளைத்தல் நிகழ்ந்த பின்னரே காத்துக் கொள்ள எதிர்த்துப் போரிடுவதால் இதுவும் ஒரு தற்காப்புப் போராகும்.

ஆ. நீரரண்

அரசர்கள் பாதுகாப்புக் கருதி கோட்டையைக் கடல்கள் அல்லது பெரிய நீர்ப்பரப்புகளுக்கு அருகில் அமைத்து அதன் வெளிப்புறத்தை அழிக்கும் மதில் நீர்ப்புறத்தால் சூழச்செய்து காப்பர். நீர்புகும் வழிக்கேற்ப நிலவழிகளையும் சுருங்கை வழிகளையும் ஏற்படுத்திக் கொள்வது நீரரண் எனப்படும்.

கோட்டை மதிலைச் சுற்றியுள்ள அகழியில் முதலைகள் விடப்பட்ட செய்தியை நீந்தி செல்வாரைத் தப்பாமல் கொல்லக்கூடிய முதலை என்பதால்,

“கோள்வல் முதலைய குண்டு கண் அகழி”¹⁴⁰

என்றும், முதலைகளுடன் திரையுண்டாகும்படி ஆழமாகக் கல்லை அகழ்ந்து உண்டாக்கப்பட்ட அகழி என்று பதிற்றுப்பத்து குறிப்பிடுகிறது.

இ. மலையரண்

மன்னர்கள், நிலவரண் அமைப்புகளுடன் அகழியும் காவற்காடும் இல்லாமல் செங்குத்தான மலைகளில் பாதுகாப்பிற்காகச் சுற்றுச் சுவரை ஏற்படுத்தி அரண் அமைத்து இருப்பர். இதுவே மலையரண் ஆகும்.

பல்யானை செல்கெழு குட்டுவனின் அயிரை என்னும் மலை, போர் நிகழாமல் தடுப்பதற்காக இயற்கையாக அமைந்த மலை அரணாகும். இதனை,

“சீருடைத் தேஎத்த முனைகெட விலங்கிய

நேர் உயர் நெடுவரை அயிரைப் பொருந”¹⁴¹

என்று பதிற்றுப்பத்துக் குறிப்பிடுகிறது.

ஈ. காட்டரண்

நிலவரண் அமைப்புகளுடன் மனிதன் நுழைய இயலாதவாறு அடர்த்தியான காடுகளுக்கு நடுவே கோட்டைகளை அமைப்பது அல்லது கோட்டைகளைச் சுற்றி காடுகள் அமைப்பது காட்டரண் ஆகும்.

2.5.3.2. உழிஞைப் போரின் நிகழ்வுகள்

போருக்கு முன் பகை நாட்டினைச் சுற்றி வளைப்பது முற்றுகையிடுதலாகும். தொடர்ந்து அந்நாடு அமைதி காத்தால் அரண்களை அழித்து நாட்டுக்குள் நுழைவர். அவ்வாறு பகைவரது மதிலை அழிப்பது வீரத்திற்குச் சான்றாகக் கூறப்பட்டது. பகைவருடைய மதிலைச் சுற்றி வளைத்து முற்றுகையிடுவது உழிஞையாகும். “அகழிகளைத் தூர்த்தும், பலகை வழியே கடந்தும், ஏணிகளைக் கொண்டு மதில்மேல் ஏறியும் போரிடுவர். கோட்டைக்குரியவர் உள்ளேயிருந்துபோரிடுவர்.”¹⁴² அது நொச்சி எனப்படும். இலக்கியங்கள் வழி இக்கருத்தை உணரமுடிகிறது.

“..... வானவன் உடற்றிய
ஒன்னாத் தெவ்வர் மன்ளயில் போல”¹⁴³

என்ற பாடலடியால் சேரன், போரில் மதிலை அழித்த நிகழ்ச்சி உவமையாகக் காட்டப்பட்டுள்ளது. நன்னன் என்பவன் பகை மன்னனின் அரணை முற்றுகையிட்டுக் கைப்பற்றினான். அவனுடன் போரிட இயலாத பகைவர்கள் தோற்றோடினர். ஆனால் மீண்டும் தன் அரணைக் கைப்பற்ற எண்ணிய பகைவர்கள் அரணை முற்றுகையிட்டனர். அப்போது அங்கு வாழ்ந்த அப்பாவி குடிமக்கள் வருந்தினர். அதனை அறிந்த நன்னன் மீண்டும் அவனுடன் போரிட்டு தன் பழைய புகழை நிலைநாட்டினான். இதனை,

“வினைதவப் பெயர்ந்த வெனவேல் வேந்தன்
முனைகொல் தானையொடு முன்வந்த இறுப்ப
தன்வரம்பு ஆகிய மன்ளயில் இருக்கை
ஆற்றா மையின், பிடித்த வேல்வலித்
தோற்றம் பிழையாத் தொல்புகழ் பெற்ற,
விழைதக ஓங்கிய கழைதுஞ்சு மருங்கின்
கான் அமர் நன்னன் போல”¹⁴⁴

என்ற அடிகள் அரணை முற்றுகையிட்ட பகைவரை நன்னன் வென்ற செய்தி பெறப்படுகிறது.

பாண்டிய மன்னன் பகைவரது மதிலிடத்தே வந்ததும் அவனது முரசையும்
அரணையும் கைப்பற்றினான் என்பதை,

“ஆண் டலை மதிலராகவும், முரசுகொண்டு
ஓம்பு அரண் கடந்த அடுபோர்ச் செழியன்”¹⁴⁵

என்கிறது நற்றிணை. அதாவது, அரணை வலிமைப்படுத்துவது அந்நாட்டை
ஆளும் அரசனின் தலையாய கடமையாகும். அத்தகைய வலிய அரணையும்
போரில் வல்ல அரசன் அழிக்கும் வழியை அறிந்து கைப்பற்றுவான். இத்தகைய
செயல் அக இலக்கியங்களிலும் உதாரணமாகக் காட்டப்பட்டுள்ளது. இதனை,

“அருப்பம் உடைத்து, என்னுள் எவ்வம் பொருந்து”¹⁴⁶

என்ற அடியால் அறியமுடிகிறது.

அரண்கள் வலிமையாக அமைக்கப்பட்டிருந்ததால் உழிஞைப் போரினை
செய்ய முடியாமல் பகை மன்னர்கள் திரும்பிச் சென்றுவிட்டனர்.
நெடுஞ்செழியனைப் பகைத்ததால் முன்னர் தம் நாடுகளையும் குடிகளையும்
இழந்தனர். மீண்டும் போர் புரிய வந்த பகைவர்கள் அகழியின் வலிமையாலும்
மதிலின் தோற்றத்தாலும் தொடர்ந்து போர்புரிய முடியாமல் திரும்பிச்
சென்றுவிட்டனர் என்பதை,

“அழும்பில் அன்ன, நாடு இழந்தனரும்
கொழும்பல் பதிய குடி இழந்தனரும்
தொன்று கறுத்து உறையும் துப்புத் தர வந்த
அண்ணல் யானை, அடுபோர் வேந்தர்
இன்இசை முரசம் இடைப்புலத்து ஒழிய
பல்மாறு ஓட்டி, பெயர் புறம் பெற்று”¹⁴⁷

என்ற அடிகள் உணர்த்துகின்றன.

பாண்டிய நெடுஞ்செழியனின் ஏவலால் அவனுடைய வீரர்கள் பல
மதில்களை கைப்பற்றினர் என்று உழிஞைப் போரின் வெற்றியை,

“வேறுபல் பெயர் ஆர்எயிர் கொளக் கொள,
நாள் தோறும் எடுத்த நலம்பெறு புனை கொடி”¹⁴⁸

என்ற அடிகளால் விளக்கப்படுகிறது. அத்துடன் புறமதில், உள்மதில் முதலியவற்றை அழித்து வென்ற மன்னர், பகை மன்னர் மதிலகத்தில் உணவு சமைத்து உண்ணும் மரபையும் வீரர்களோடு மன்னரும் உணவுண்டு மகிழும் நிலையையும் பதிற்றுப்பத்துக் குறிப்பிடுகிறது. இதனை,

“குண்டு கண் அகழிய மதில் பல கடந்து
பண்டும் பண்டும் தாம் உள் அழித்து உண்ட
நாடு கெழு தாயத்து நனந்தலை அருப்பத்துக்
கதவம் காக்கும் கணை எழு அன்ன,
நிலம் பெறு திணி தோள் உயர் ஒச்சிப்
பிணம் பிறங்கு அழுவத்து, துணங்கை ஆடி,
சோறு வேறு என்னா ஊன் துவை அடிகில்
ஒடாப் பீடர் உள்வழி இறுத்து”¹⁴⁹

என்ற பாடலடிகள் மூலம் பகைவரின் மதில்கள் பலவற்றை வஞ்சியாது எதிர் நின்று வென்று கைக்கொண்டு முன்பு தான் உள்ளே புகுந்து அழித்தவிடத்தே சோறு சமைத்து உண்டனர். அரசனுக்கு வேறு உணவு சமைக்காத வகையில் வீரர்களோடு சேர்ந்து உணவுண்டான் என்பதை அறியமுடிகிறது.

வாணை முட்டும் மதில் அமைந்திருக்கின்றன என்பதை,

“இரைதேர்ந்து இருவரும் கொடுத்தாள் முதலையொடு
திரைபடக் குழிந் தகல்அகழ் கிடங்கின்
வரை புரை நிவப்பின் வான்தோய் இஞ்சி” ¹⁵⁰

என்றும் அகழிகளின் வன்மையைச் சங்க இலக்கியங்கள் எடுத்தியம்புகின்றன. இத்தனை பல்வகை அரண்கள் நாட்டுக்குக் காவலாக இருந்தன. நகரைச் சூழக் காட்டரண் உண்டு. அது மிளை எனப்பட்டது. “கோட்டைகள் விண்தோய்

உயர்வுடையன. அவற்றைச் சூழ ஆழமான அகழிகள் உண்டு. அகழிகளில் முதலைகள் நீந்திக் கொண்டிருந்தன. அகழிகளைப் படகுகளின் உதவியால்தான் கடக்க முடியும். மதில்களை இஞ்சி, புரிசை, அகப்பா என்று குறித்துள்ளனர்”¹⁵¹ என்று அறிஞர்கள் அரண்களின் செயல்பாட்டை எடுத்துரைக்கின்றனர்.

பழமையான மதிலின் சிறப்பையும் அம்மதில் முன்னோர்களால் பாதுகாக்கப்பட்டது என்பதனையும் பதிற்றுப்பத்து,

“செம்பொறிச் சிலம்பொடு அணித் தழை தூங்கும்
எந்திரத் தகைப்பின் அம்புடை வாயில்,
கோள் வல் முதலைய குண்டு கண் அகழி
வான்உற ஓங்கிய வளைந்து செய் புரிசை
ஒன்னாத் தெவ்வர் முனைகெட விலங்கி
நின்னின் தந்த மன் எயில் அல்லது
முன்னும் பின்னும் நின் முன்னோர் ஓம்பிய
எயில் முகப்படுத்தல் யாவது? வளையினும்,
பிறிது ஆறு சென்மதி, சினம் கெழு குருசில்”¹⁵²

என்ற அடிகள் அரண் செய்கின்றன. களிறுகளைக் கொண்டு கோட்டைக் கதவினை அழிக்க,

“ஏந்துகை சுருட்டி, தோட்டி நீவி
மேம்படு வெல் கொடி நூடங்க,
தாங்கல் ஆகா, ஆங்கு நின் களிநே”¹⁵³

என்ற பாடலடிகள் மூலம் பகைவரைத் தாக்கும் வகையில் எந்திர பொறிகள் அமைத்துள்ளதையும், அகழியை நீந்திக் கடக்க முயலும்போது அவர்களை வேட்டையாடுவதற்கு முதலைகள் விடப்பட்டிருந்தமையையும் உணரமுடிகிறது.

கிள்ளி என்னும் சோழ மன்னனுடைய மதிலை அழிக்கும் யானைப்படையைப் போல புதுப்புனல் வருணிக்கப்படுவதை,

“கதிர்இலை நெடுவேற் கடுமான் கிள்ளி
மதில்கொல் யானையின்”¹⁵⁴

என்று சுட்டப்படுகிறது. அத்துடன் அறிவிப்பில்லாமல் முற்றுகையிட்டால் ஏற்படும் பகை மன்னனின் மனநிலையை, அரசன் பகைவர் மீது படையெடுத்துச் சென்று முற்றுகையிட்டால் அப்பகையரசன் வருத்தம் அடைவான். ஏனெனில் குறுகிய காலத்தில் அவன் தன் நாட்டை மீட்டாக வேண்டிய கட்டாயம் அவனுக்கு ஏற்பட்டுவிடும் என்பதை,

“சினைஇய வேந்தன் எயிற்புறுத்து இறுத்த
வினைவரு பருவரல் போல”¹⁵⁵

என்று கலித்தொகை குறிப்பிடுகிறது. இவ்வாறாக அரண் எவ்வாறு பாதுகாப்பாக அமைத்தல் வேண்டும் என்பதையும் அவ்வாறு அமைக்காவிட்டால் பொதுமக்கள் அச்சம் அடைவர் என்பதையும் இலக்கியங்கள் பதிவு செய்துள்ளன.

2.6. போர் அறம்

“அறத்தான் வருவதே இன்பம்; மற்றெல்லாம்
புறத்த புகழும் இல”¹⁵⁶

என்கிறது வள்ளுவம். அதாவது ஒருவன் அறத்தோடு பொருந்திய வாழ்க்கை வாழ வேண்டும். இல்லையெனில் துன்பம் வந்து சேரும் என்பது முன்னோர் வாக்கு. அறம் என்பதற்குச் சீத்தலைச் சாத்தனார்,

“அறமெனப்படுவது யாதெனக் கேட்பின்
மறவாது இது கேள்; மன்னுயிர்க் கெல்லாம்
உண்டியும் உடையும் உறையுளும் அல்லது
கண்டது இல்”¹⁵⁷

என்று எளிமையாக அறத்தினைப் பற்றி விளக்கியுள்ளார். மதுரைத் தமிழ்ப் பேரகராதி அறம் என்பதற்கு, “கையறம், தருமம், நீர்மை, நூற்பயன்,

நான்கினொன்று, பெரியோரியல்பினொன்று, புண்ணியம், தகுதி, சமயம், ஞானம், நோன்பு, அறச்சாலை, வசைகவி, யமனம், புகிதம், கற்பு, அறநூல், அறக்கடவுள், ஒழுக்கம், இன்சொல், இல்வாழ்க்கை”¹⁵⁸ என்று பொருள்களைப் பட்டியலிடுகிறது. இதேபோல் தமிழ் மன்னர்கள் போரில் சில ஒழுக்க நெறிகளைப் பின்பற்றினர். அதுவே போர் அறம் எனப்படும்.

“சங்க இலக்கியத்தில் பல இடங்களில் அறநெறி பற்றிக் கூறப்பெற்றிருப்பினும் இதுதான் அறம் என்று தெளிவான வரையறையைக் காண இயலவில்லை.”¹⁵⁹ ஆனால் “வீரர் அல்லாரையும், அடிபிறக்கிட்டவரையும், புண்பட்டோரையும், முதியோரையும், இளையோரையும் கொல்வது படை மடமாகக் கருதப்பட்டது. மன்னர்கள் இறந்தால் தோல்வியை ஒப்புக்கொண்டு போரை நிறுத்துதலும், இரவில் பொருதலைத் தவிர்த்தலும் மரபு. அஞ்சியொளிந்தவனைத் தாக்குதலும், முற்றுகையிட்டபோது வெளியே வராது நெடுங்காலம் மக்கள் துயருறுமாறு உள்ளே கிடத்தலும் அறமற்ற செயல்களாகக் கருதப்பட்டன.”¹⁶⁰ ஆயினும் புறநானூறு,

“அறவை ஆயின், ‘நினது’ எனத் திறத்தல்;
மறவை ஆயின், போரொடு திறத்தல்;
அறவையும் மறவையும் அல்லையாக”¹⁶¹

என நெடுங்கிள்ளியை நோக்கி கோவூர் கிழார் பாடும் பாடல் அறமும், மறமும் வேறானவை எனும் கருத்தைப் புலப்படுத்துவதாக அமைகிறது.

பண்டைத் தமிழகத்தை ஆண்ட மூவேந்தரும் நாட்டைச் செவ்வனே ஆட்சி செய்திருந்தனர். நாட்டு மக்களுக்காகவும், தன் ஆட்சியை விரிவுபடுத்தவும், தன் புகழை மேம்படுத்திக் கொள்ளவும் போர்புரிந்தனர். எனினும் அறத்தை மதித்தனர், அதனை விடாது பின்பற்றினர். ஓர் அரசன் போர் செய்வதற்கு முன் பகை நாட்டு மக்கட்கு எச்சரிக்கையாக அறிக்கை விடுத்து அதன் பின்னரே போர் செய்வான். இதனை,

“ஆவும், ஆன்இயற் பார்ப்பன மாக்களும்
 பெண்டிரும், பிணியுடையீரும், பேணித்
 தென்புல வாழ்நர்க்கு அருங் கடன் இறுக்கும்
 பொன் போல் புதல்வர்ப் பெறாஅதீரும்
 எம்அம்பு கடிவிடுதும், நும்அரண் சேர்மின்”¹⁶²

என்று பாண்டிய மன்னன் உரைக்கும் அறிவிப்பு, தமிழர்கள் போரிலும் அறத்தைக் கைவிடாதவர்கள் என்பதை நிறுவுகிறது. தமிழரின் பண்டைய போர்முறை ஆநிரைகளைக் கவர்தலாகிய வெட்சிப் போர்முறையாகும். போரின் போது ஆநிரைகளுக்குத் தீங்கு நிகழா வண்ணம் காத்தல் பொருட்டு பகைநாட்டு ஆநிரைகளைக் கவர்ந்து வந்து தன்நாட்டில் பாதுகாப்பாக இருக்க செய்வது வழக்கம். இம்முறை பண்டைய மன்னரின் அறப்பண்பை உணர்த்துகிறது.

தமிழ் மன்னர்கள், அரசியல் தருமம் தவறாமல் போரிடக் கூடியவர்கள் என்பதனை,

“அரசியல் பிழையாது, செரு மேந் தோன்றி”¹⁶³

என்ற செய்யுளடியால் உணரப்படுகிறது. அரசனின் செங்கோலை,

“அறம்துஞ்சும் செங்கோலையே”¹⁶⁴

என்று புறநானூறு குறிப்பிடுகிறது. போரிலும் புரவலர்கள் அறத்தினைக் கடைப்பிடித்தவர்கள் என்பதற்குச் சங்க இலக்கியங்கள் சான்றுகள் பகர்கின்றன.

2.7. நடுவநிலை திரியா வேந்தன்

“மனுநீதி சோழன் என்னும் மன்னன் தன் நாட்டை நீதி தவறாமல் ஆண்டுவந்தான். அவன் கோட்டை வாயிலில் ஆராய்ச்சி மணியொன்று கட்டப்பட்டிருக்கும். நாட்டில் யாருக்கும் எந்த குறையும் இல்லாமல் மன்னன் ஆண்டுவந்ததால் அம்மணி அடித்ததே இல்லை. ஒருநாள் பசுவொன்று அந்த ஆராய்ச்சி மணியை ஒலிக்கச் செய்தது. காரணம் அதன் கன்று அரசன் மகனின்

தேர்க்காலில் தவறுதலாகப் பட்டு இறந்தது. அதற்கு நீதி வழங்க மன்னன் தன் மகனைத் தேர்க்காலில் இட்டுக் கொன்றான் என்ற வரலாற்றைச், சிலப்பதிகாரம், வழக்குரைக் காதையில் கண்ணகி தன் ஊரின் பெருமையை எடுத்துரைப்பதாக அமைந்துள்ளது.”¹⁶⁵ இச்செய்தியை,

“ஒருமைந்தன் தன்குலத்துக் குள்ளான் என்பதும் உணரான்
தருமத்தன் வழிச்செல்கை கடனென்று தன்மைந்தன்
மருமத்தன் தேராழி உறஊர்ந்தான் மனுவேந்தன்
அருமந்த அரசாட்சி அரிதோமற் றெளிதோதான்”¹⁶⁶

என்ற அடிகளில் பெரியபுராணமும் பதிவு செய்துள்ளது. தமிழ் மன்னர்கள் நீதி தவறாமல் ஆட்சி செய்தவர்கள் என்பதற்கு இவ்வரலாற்றே சான்று.

“முறைசெய்து காப்பாற்றும் மன்னவன் மக்கட்கு
இறையென்று வைக்கப் படும்”¹⁶⁷

என்கிறார் வள்ளுவர். நீதி தவறாமல் மக்களைக் காப்பாற்றுவான் குடிமக்களுக்கு இறைவனாகக் கருதப்படுவான். அதுபோல் சங்ககால அரசர்களும் மன்னர்களும் நீதி தவறாமல் ஆட்சி செய்தனர்.

பாண்டியன் பெருவழுதியைக் காரிகிழார்,

“தெரிகோல் ஞமன் போல, ஒருதிறம்
பற்றல் இலீயரோ! நின்றிறம் சிறக்க”¹⁶⁸

என துலாக்கோல் ஒருபக்கம் சாராத் தன்மையைக் கூறி மன்னனை வாழ்த்துகிறார். எனவே ஒரு மன்னனுக்கு இருக்க வேண்டிய இன்றியமையாப் பண்பு நடுவுநிலை திரியாமையாகும்.

அரசன், தேவர்க்குக் குருவாகிய வியாழன் இயற்றிய பாருகற் பத்தியம் என்ற நூல் கூறும் அறத்தினையும், அசுரர்களின் குருவாகிய வெள்ளி என்பார் இயற்றிய சுக்கிர நீதி என்ற நூல் கூறும் அறத்தினையும் ஏற்று நீதி தவறாமல்

ஆட்சி செய்தனன். அந்நாட்டு மக்களுக்கு மழை வேண்டிய போது பெய்து பலன் அளித்து வருவது அரசனின் செங்கோலால் தான். அத்துடன் தன் வெண்கொற்ற குடையின் நிழல் அறத்தின் மீது படும் என்பதால் அவ்வெண் கொற்ற குடையையே நீக்கினான் என்று தலைவனாகிய அரசனை கலித்தொகையின்,

“நறவினை வரைந்தார்க்கு வரையார்க்கும் அவை எடுத்து
அறவினை இன்புறாஉம் அந்தணர் இருவரும்
திறம்வேறு செய்தியின் நூல்நெறி பிழையாது,
குழுவியைப் பார்த்து உறாஇம் தாய்போல், உலகத்து
மழை சுரந்து அளித்து ஓம்பும் நல் ஊழி யாவார்க்கும்
பிழையாது வருதல் நின் செம்மையின் தர, வாய்ந்த
இழை அணி கொடித்திண்தேர், இனமணி யானையாய்!
அறன்நிழல் எனக் கொண்டாய், ஆய்குடை”¹⁶⁹

என்ற பாடலடிகள் உரைக்கின்றன. மேலும் குடிமக்களைப் பெற்ற தாய் குழந்தையைக் காப்பது போன்று காத்தல் வேண்டும் என்பதனை,

“..... காவல்
குழவி கொள்பவரின், ஓம்புமலி!
எளிதோ தமானே;அது பெறல்அருங் குரைத்தே”¹⁷⁰

என்னும் அடிகளும் அத்துடன்,

“உறை வரை நிறுத்த கோல், உயிர்திறம் பெயர்ப்பான் போல் முறை
செய்தி”¹⁷¹

என்ற அடிகளும் தவறின்றி செங்கோலைச் செலுத்துபவன் என்று உலகம் புகழ்ந்து கூறும் என்பதையும் தமிழிலக்கியங்கள் அரசனுக்கு வேண்டிய குணங்களை எடுத்துரைக்கின்றன.

அரசனுக்கு வேண்டிய இன்றியமையாத குணங்களை (அன்பு, வாய்மை நடுவுநிலைமை) கலித்தொகையின்,

“நயனும் வாய்மையும், நன்னர் நடுவும்
இவனின் தோன்றிய”¹⁷²

எனும் பாடலடிகள் உணர்த்துகின்றன. அரசன் முறை செய்து குடிகளைக் காக்க வேண்டும். அவ்வாறு தவறிய வழி மழை பொய்க்கும் கொலை, களவு போன்ற தீவினைகள் பெருகும் என்பதை,

“அரசு முறை செய்க, களவு இல்லாகுக!”¹⁷³

என்று மன்னனுக்கு அறத்தினை எடுத்துக் கூறும் புலவர்கள் சங்க காலத்தில் காணப்பட்டனர்.

மன்னன் அறநெறியை விரும்பி மேற்கொள்பவன் என்பதை அக இலக்கியங்களும் பல இடங்களில் சுட்டிக்காட்டுகின்றன.

“அறம்புரி செங்கோல் மன்னனின் தாம்நனி
சிறந்தன போலும்”¹⁷⁴

என்ற அடிகளில் அரசனின் செங்கோல் சிறப்பு உவமையாகக் காட்டப்பட்டுள்ளது. அது போலவே செங்கோல் மன்னனின் அரசவையை,

“முறையுடை அரசன் செங்கோல் அவையத்து”¹⁷⁵

என்ற பாடலடி நல்லன செய்வாரை அளித்தலும் தீயன செய்வாரை ஒருத்தலும் ஆகிய தன்மையைச் செங்கோண்மை தவறாத அவை என்று குறிப்பிடுகிறது.

அரசன் சமன் செய்து சீர்தூக்கும் கோல் போல் இருக்க வேண்டும். நேர்மைத் தவறி நடப்பானேயானால் அவனால் மக்கள் பாதிக்கப்படுவர். அரசர்கள் பெரும்பாலும் தமது நாட்டு மக்களுக்கு இனியவராகவும் எதிரிகளுக்கு வலியவராகவும் இருந்தார்கள்.

2.8. நடுவுநிலை திரிதல்

செங்கோலின்றி ஆட்சி நடத்தும் மன்னனால் அவனது குடிகள் வருந்துவர் என்பதை,

“அலவற்றும் குடிகூவ, ஆறுஇன்றிப் பொருள்வெஃகி
கொலைஅஞ்சா வினைவரால் கோல் கோடியவன் நிழல்
உலகுபோல்”¹⁷⁶

மன்னனுக்கு உரிய தகுதி பெற்று அரசு கட்டிலில் அமரும் சிறப்பைப் பெற்ற
பின்பும் அதனை மறந்த திறமில்லா அரசனைப் போல என்பதை,

“கெட்ட இடத்து உவந்த உதவி கட்டில்
வீறு பெற்று மறந்த மன்னன் போல”¹⁷⁷

என்றும், முறை தவறிய மன்னன் கீழ் வாழும் குடிகள் கெடும் என்பதை,

“முறைதளர்ந்த மன்னவன் கீழ்க்குடி போலக்”¹⁷⁸

என இலக்கியங்கள் எடுத்துரைக்கின்றன. இவ்வாறு மன்னர்கள் முறைதவறி
நடக்கும் போது அவர்களை இடித்துரைப்பது புலவர்களின் வேலையாகும்.
இதனை,

“காய்நெல் அறுத்துக் கவளம் கொளினே,
மாநிறைவு இல்லதும், பல்நாட்கு ஆகும்;
நூறுசெறு ஆயினும், தமிழ்த்துப்புக்கு உணினே
வாய்ப்பு வதனினும் கால்பெரிது கெடுக்கும்...

யானை புக்க புலம்போலத்
தானும் உண்ணான், உலகமும் கெடுமே”¹⁷⁹

என்ற புறநானூற்றுப்பாடலில் பிசிராந்தையார் அறிவுடைநம்பிக்கு கூறியதாவது,
யானைக்குச் சிறிய அளவுடைய நிலத்தில் விளைந்த நெல்லை சமைத்து
கவளமாகக் கொடுத்தால் அது பல நாட்களுக்கு உணவாகும். மாறாக வயலில்
சென்று தானே உண்ணுமாயின் உண்ணும் அளவைவிடக் காலில் மிதிப்பட்டு
வீணாகப்போகும் நெல்லின் அளவே மிகுதி. ஆகையால் குடிமக்களை வருத்தி
வரிவசூலிப்பது தவறு என்பதை இடித்துரைக்கிறார்.

ஒரு மன்னன் தனக்கு கீழ்வாழும் குடிகள் வருந்துமாறு வரிவாங்குபவனாக இருக்கக் கூடாது. தனக்கு வருமானத்தைத் தேடிக் கொள்ள பொதுமக்கள் மீது சுமையை ஏற்றக்கூடாது. இதனை,

“..... வளம் கெடப்
பொன்னும் கொள்ளார் மன்னர்”¹⁸⁰

என்ற அடிகளால் புலவர்கள் உணர்த்துகின்றனர்.

அரசன் மட்டுமல்லாமல் அவனை நெறிப்படுத்தும் அமைச்சர் குழாமும் அறத்தினைக் கடைபிடிக்கக் கூடியவர்களாக இருக்க வேண்டும். இதனை, நடுவுநிலையைக் கைவிட்டு நீங்கிய அருளில்லாத அமைச்சன், தான் எண்ணிய காரியத்தைப் புலப்படுத்தி, அதனால் கொடுந்தொழிலைச் செய்ய எண்ணிய அரசனது கொடுங்கோல் அழியுமாறு என்று,

“நடுவு இகந்து ஓர்இநயன் இல்லான் வினைவாங்கக்
கொடிதுஓர்த்த மன்னவன் கோல்போல”¹⁸¹

என்ற பாடலடிகள் உணர்த்துகின்றன. மன்னர்கள் அறத்தின் வழி ஆட்சி நடத்த, அமைச்சர்கள், சான்றோர்கள், புலவர் பெருமக்கள் எனப் பலரும் உதவி புரிந்தனர்.

2.9. மன்னரின் சிறப்பைப் பரவுதல்

வேந்தர்களும், மன்னர்களும் புகழை விரும்பிப் போர்புரிந்தனர். அவர்களின் புகழ் குறித்து சங்க இலக்கியங்கள் பல இடங்களில் நிறுவுகின்றன. மன்னன் மேற்கொண்ட போர் நிகழ்ச்சிகள் அவன் நடத்திய வேள்வியைக் குறிப்பிட்டு வீரத்தையும் சொல்லல். போர் புரிந்த நாட்டின், ஊரின் பெயர்களைச் சொல்லி வீரத்தையும் கூறுதல் பொதுவாக அப்போரில் “அவனது வீரத்தைக் குறித்தச் சொல்லுதல் (எயில் பாழ்செய்தல், நாடு எரியூட்டுதல், விழுப்புண்படல், அரண்பல கடத்தல், பெருஞ்சோறு அளித்தல்) என்று மூன்று முறைகளில் புலவரால் விளித்தச் சொல்லப்படுகின்றன.”¹⁸² தன்னிடம் மாறுபட்ட பகைவரைப் போர்க்களத்திலே வெற்றிக்கொள்ளும் சிறப்புடையவன் என்பதை,

“கன்றிய தெவ்வர்க் கடந்து களம் கொள்ளும்
வென்றி மாட்டு ஒத்தி”¹⁸³

என்ற அடிகள் உணர்த்துகின்றன.

பாண்டிய நெடுஞ்செழியன், கடல் சூழ்ந்த இவ்வுலகத்தைத் தன்
முயற்சியால் வென்று புகழடைந்தோர் வழிவந்தவன் என்பதை,

“முழங்கு முந்நீர் முழுவதும் வளைஇப்
பரந்துபட்ட வியன்ஞாலம்
தாளின் தந்து, தம்புகழ் நிறீஇ,
ஒருதாம் ஆகிய உரவோர் உம்பல்!”¹⁸⁴

என்று குடப்புலவியனார், மன்னனின் குடிப்பெருமையைப் போற்றி புகழ்கிறார்.

சேரனை எதிர்த்துப் போரிட வந்த பகைவர்களை நோக்கி, யானை
பலவற்றை கொண்ட மன்னர்களே திறையைக் கொண்டுவந்து சேரனிடம்
கொடுத்துப் பிழைத்துக் கொள்ளுங்கள். கோட்டையின் மதில்களில் விற்
சின்னத்தைப் பொறியுங்கள் என்பதை,

“பல்யானை மன்னீர்! படுதிறைதந்து உய்ம்மின்;
மல்லல் நெடுமதில் வாங்குவில்ப் பூட்டுமின்”¹⁸⁵

என்ற அடிகளில் வெளிப்படுத்தியுள்ளார். இதன்மூலம் மன்னனின் வீரச் சிறப்பை
வெளிப்படுத்துவதாக அமைந்துள்ளது. பாண்டிய மன்னனின் வெற்றிச் சிறப்பை,

“மிளை வலி சிதையக் களிறு பல பரப்பி,
அரண் பல கடந்த முரண் கொள் தானை
வழுதி, வாழிய பல! எனத் தொழுது ஈண்டு
மன் எயிலுடையோர் போல” ¹⁸⁶

என்ற அடிகளில் பலப்பல அரண்களை வென்று வலிமை மிக்க படைகளையுடைய
பாண்டியனைக் குறுநில மன்னர்கள் கைதொழுது வாழ்த்தி நின்றலால் அவர்களின்

மதில்கள் நிலைபெற்று நிற்கின்றன என்று புலவர்கள் பாடியுள்ளனர். இது பாண்டிய மன்னனின் வீரத்திற்கு எடுத்துக்காட்டாக அமைகிறது. மேலும், தொண்டைமான் மரபினர் காஞ்சிபுரத்தைத் தலைமையிடமாகக் கொண்டு ஆட்சிப்புரிந்தவர்கள் என்பது பெரும்பாணாற்றுப்படையால் பெறப்படுகிறது. அவர்களின் சிறப்பைக் குறுந்தொகையின்,

“..... பொருவார்
மண் எடுத்து உண்ணும் அண்ணல் யானை
வண் தேர்த் தொண்டையர்”¹⁸⁷

என்ற அடிகள் உணர்த்துகின்றன.

கரிகால் வளவன் தன் தாயின் கருவில் இருக்கும் போதே அரசு கட்டில் ஏறும் உரிமைப்பெற்றவன். இக்கருத்தை,

“..... நரைமுடித்தச்
சொல்லால் முறைசெய்தான் சோழன் குலவிச்சை
கல்லாமல் பாகம் படும்”¹⁸⁸

என்ற பாடல் உறுதிசெய்கிறது. அவன் வெண்ணி என்னும் ஊரிடத்தே நடைப்பெற்றப் போரில் சேரனையும், பாண்டியனையும் ஒருங்கே வெற்றிப் பெற்றான் என்பதை பொருநராற்றுப்படை,

“ஓங்குஇருஞ் சென்னி மேம்பட மிலைந்த
இருபெரு வேந்தரும் ஒருகளத்து அவிய
வெண்ணித் தாக்கிய வெருவரு நோன்தாள்
கண்ஆர் கண்ணி, கரிகால் வளவன்”¹⁸⁹

என்ற பாடலடிகள் உணர்த்துகின்றது. பதிற்றுப்பத்தின் இரண்டாம் பத்தில் பாலைக் கௌதமனார், பல்யானை செல்கெழு குட்டுவன், குடிமக்களை நோயும் பிணியும் இன்றிக் காத்தளிப்பவன் என்பதை,

“..... மாக்கள்
மூத்த யாக்கையொடு பிணி இன்று கழிய
ஊழி உய்த்த உரவோர் உம்பல்”¹⁹⁰

எனும் அடிகளில் விளக்கியுள்ளார். மேலும், மன்னன் தன் வீரமிகுதியால் காலாட்படை முதலியவற்றோடு போரிடாமல் தன் இளையோரை அனுப்புவான், பகைவரின் யானைப்படையைக் கண்டபின்னரே தான் சென்று போரிடுவான் என்பதை,

“தோமர வலத்தர் நாமம் செய்ம்மார்
ஏவல் வியங்கொண்டு, இளையரொடு எழுதரும்
ஒல்லார் யானை காணின்
நில்லாத் தானைஇறைகிழவோயே!” ¹⁹¹

அத்தகைய பேராற்றல் உடையவன் என்று புலவர் சேரனைப் பாடுகிறார்.

திதியன் என்பவன் எதிரிகளைக் கொன்றழித்த வெற்றிச் சிறப்புடையவன் என்பதை அகநானூற்றில்,

“..... பொருநர்
செல் சமங்க டந்த வில் கெழு தடக் கைப்
பொதியிற் செல்வன், பொலந்தேர்த் திதியன்”¹⁹²

என்ற பாடலடிகள் எடுத்துரைக்கின்றன. இவ்வாறு சங்ககால தமிழ் மன்னர்களின் வீரத்தையும், புகழையும் புலவர் பெருமக்கள் பதிவு செய்துள்ளனர்.

2.10. வீரர்களின் செயல்கள்

“சங்க காலத்தில் போர்த் தொழிலில் ஈடுபட்டவர்கள் மல்லர், மறவர், மழவர் எனப்பட்டனர். இவர்கள் பல போர்களிலும் அறம் பிழையாது வெற்றிபெற்று வாகை சூடியவர்கள்.”¹⁹³ பெருகிவரும் ஆற்றுநீரைக் கல்லணை தடுத்து நிறுத்துவது போல, தம்படையைக் கெடுத்து மிக்கு வரும் பகைவர் படையை நடுவே தடுத்து,

அப்பகைவர்களை அழித்த போரை விரும்பும் படைத்தலைவர் வாள்வெற்றியை உடைய நினது முயற்சியின் பெருமையை வாழ்த்துவர். இதை,

“வரும் புனல் கற்சிறை கடுப்ப, இடை அறுத்து
ஒன்னார் ஓட்டிய செருப்புகல் மறவர்”¹⁹⁴

என்று மாங்குடி மருதனார் வீரனின் செயலைக் காட்சிப்படுத்துகிறார். மேலும் தம் படையை அழித்த பகைவர் படையைத் தான் ஒருவனாகவே நின்று தடுத்து நிறுத்தலும், அப்படையை அழித்தலும் ஆகிய தனித்துப் போர்புரியும் முறைகள் தொல்காப்பியப் புறத்திணையியலில் விரிவாகக் கூறப்பட்டுள்ளன. அரசினால் சிறப்பு பெற்றவர்கள் இப்போரினை புரிவர். அரசன், ‘காவிதி’, ‘ஏனாதி’ என்னும் பட்டங்களையும் நாடு, ஊர் முதலியவற்றையும் அவர்களுக்கு வழங்குவான்.

“போர் எனில் புகலும் புனைகழல் மறவர்”¹⁹⁵

என்ற அடி வீரர்கள் போர்மீது அதிக ஈடுபாடு உடையவர்கள் என்பதை தெரிவிக்கிறது. மேலும் புகழ்விரும்பிய வீரர்கள் மார்பில் வேலை ஏந்திப் பனைமரம் போல் நிற்பதாக,

“..... வைந் நுதி
நெடுவேல் பாய்ந்த மார்பின்
மடல் வன் போந்தையின், நிற்குமோர்க்கே”¹⁹⁶

என்ற புறநானூற்று அடிகள் தெரிவிக்கின்றன.

“ஆனை ஆயிரம் அமரிடை வென்ற
மானவனுக்கு வகுப்பது பரணி”¹⁹⁷

என்று பரணிக்கு இலக்கணம் வகுக்கின்றது. மேலே குறிப்பிட்டுள்ள வீரச்செயல்கள் புரிந்த வீரனைச் சிறப்பிக்கும் வளர்ச்சி நிலையாக பரணியைக் கருத இடம் தருகிறது.

2.11. போர்க்கள நிகழ்ச்சிகள்

போர்க்கள நிகழ்ச்சிகள் சங்க இலக்கியங்களில் விரிவாக விவரிக்கப்பட்டுள்ளன. அவற்றுள் “நீண்ட துதிக்கையினை உடைய யானை மேகமாகவும், நெடுமொழி கூறும் மறவர்கள் எடுத்த வாள் மின்னலாகவும், பூசை செய்யப்பட்ட முரசு மழையாகவும், பகைவர்கள் அஞ்சும் வகையில் குதிரைகள் வீசுகின்ற காற்றாகவும், வில்லின் நாண் செலுத்திய அம்புகள் மழையாய் பொழிகின்ற போர்க்களம்”¹⁹⁸ என்று போர்க்கள நிகழ்ச்சியை பரணர் அழகுற வருணிக்கிறார்.

நாள்தோறும் அகன்ற இடத்திலுள்ள பகையரசர் தம் தூசிப்படை அழிந்து அலறும்படி, அவர்களோடு போர் செய்கின்றாய். அவர்களது உயர்ந்த மலைகள் அடுக்குகளையுடைய நாடுகளைக் கைப்பற்றிக் கொண்டு அதனால் சினம் தணிகின்றான். இவ்வாறு போரை விரும்புகின்ற வீரத்தையும் தன்னைத் தடுக்கும் பகைவரை அவ்வாறு செய்யாமல் தடுத்த வாளினையும் ஓங்குதலையுடைய ஊக்கத்தையும் உடைய தலைவன்,

“வேண்டுவ அளவையுள் யாண்டு பல கழிய
பெய்து புறந்தந்து பொங்கல் ஆடி
விண்டுச் சேர்ந்த வெண் மழை போலச்
சென்றாலியரோ பெரும! அல்கலும்,
நனந் தலை வேந்தர் தார் அழிந்து அலற,
நீடுவரை அடுக்கத்த நாடு கைக் கொண்டு
பொருது சினம் தணிந்த செருப் புகல் ஆண்மை,
தாங்குநர்த் தகைத்த ஒள் வாள்,
ஓங்கல் உள்ளத்துக் குருசில்! நின்நாளே”¹⁹⁹

என்று பதிற்றுப்பத்து செங்குட்டுவனின் போரின் நிகழ்வைக் குறிப்பிடுகிறது. “மாடங்கள் மிகுந்த தெருக்களையுடைய கூடலிடத்துப் பெருஞ்சேனையுடன் போர் செய்வதற்கு வேற்றுப் புலத்தே வந்து தங்கியிருந்த கிள்ளிவளவன் நீண்ட

தேரினையும், பட்டம் முதலிய பூண்களையணிந்த யானையினையும் உடைய பழையன் மாறன் என்பானைப் போரில் வென்றான், அவனது குதிரைகளையும் களிறுகள் பலவற்றையும் கவர்ந்து கொண்டு, இவ்வாறே பகை மன்னரது ஊர்களையும் கைப்பற்றிக் கொண்டான், இதனையறிந்த கோண மார்பன் அடைந்த மகிழ்ச்சியினும் பெரிது”²⁰⁰ என்று குறிப்பிடும் பாடலடிகள் போரின்போது நிகழும் நிகழ்வுகளைக் காட்டுகின்றன.

2.12. போருக்குப்பின் வெற்றிக் களிப்பு

போரின் வெற்றிக்குப் பின்னர் வீரர்கள் கள்ளுண்டு மகிழ்தல், வெற்றிக்களிப்பில் துணங்கைக் கூத்தாடுதல் மரபு. சோழன் வெற்றியால் புகழ் பெற்றவன் என்பதை,

“வெல் போர்ச் சோழர்; ஆழார்”²⁰¹

என்றும்,

“வெல்போர்க் குரிசில்”²⁰²

என்றும், சங்க இலக்கியங்கள் புகழ்கின்றன.

அரசன் போர் வெற்றிக்குப் பின்னர் வாளை உயர்த்திப் போர்க்களத்தில் ஆடுவர். இதனை,

“வலம் படு முரசம் துவைப்ப, வாள் உயர்த்து,

இலங்கும் பூணன், பொலங் கொடி உழிஞையன்,

மடம் பெருமையின் உடன்று மேல் வந்த

வேந்து மெய்ம் மறந்த வாழ்ச்சி

வீந்துஉகு போர்க்களத்து ஆடும் கோவே”²⁰³

என்று பதிற்றுப்பத்து குறிப்பிடுகிறது.

தலையாலங்கானத்து போரில் பாண்டிய நெடுஞ்செழியன் எழுவரைக் கொன்று களவேள்வி செய்தான் என்று செழியனின் வெற்றியை அகநானூறு பாடுகிறது. இதை,

“எழுவர் நல்வலம் அடங்க, ஒரு பகல்
முரைசொடு வெண்குடை அகப்படுத்து, உரைசெல
கொன்று, களம் வேட்ட ஞானறை
வென்றி கொள் வீரர் ஆர்ப்பினும் பெரிதே”²⁰⁴

என்ற அடிகளால் அறியமுடிகிறது. பாண்டியன் பெற்ற போர் வெற்றியை,

“..... மலர்தார்
மைஅணி யானை, மறப் போர்ச் செழியன்
பொய்யா விழுவின் கூடற் பறந்தலை
உடன் இயைந்து எழுந்த இரு பெரு வேந்தர்
கடல் மருள் பெரும்படை கலங்கத் தாக்கி
இரங்குஇசை முரசம் ஒழிய பரந்து அவர்
ஒருபுறம் கண்ட ஞானறை,
ஆடுகொள் வியன்கெளத்து ஆர்ப்பினும் பெரிதே”²⁰⁵

பாண்டியனின் கூடற் போர்க்களத்தில் சேரர், சோழர் ஒன்று சேர்ந்து போரிட்டனர். அவர்களைப் புறமுதுகிட்டு ஓடச் செய்து வெற்றி கண்டான். அப்போது வீரர்கள் எழுப்பிய வெற்றி ஆரவாரத்தை அலரோடு ஒப்பிடும் அடிகளை அகநானூற்றில் காணமுடிகிறது. இவ்வாறாக அரசர்களும், வீரர்களும் போரில் வெற்றியடைந்த பின்னர் ஆரவாரம் செய்தும், கூத்தாடியும் தங்கள் வெற்றியைக் கொண்டாடினர்.

2.13. தொகுப்புரை

போர் தொடங்குவதற்குப் பல காரணங்கள் இருந்தாலும் புகழ், பொன், பொருள், எல்லைகளை விரிவு செய்தல், வாரிசுரிமை, பெண்ணாசை, பாதுகாப்பு முதலியவை அடிப்படையான இன்றியமையாத காரணங்களாகும். புகழ் வேண்டும் என்பதற்காக தமிழர்கள் அறநெறிகளைத் தவறவில்லை, பெண்ணாசையால் நிகழ்ந்த போர்கள் பற்றி புறநானூறு விரிவாக விளக்குகிறது. மேலும் போர்க்காலங்களில் சில பழக்கங்களைப் பின்பற்றி வந்தனர். பின்னாளில் அது

மரபாக மாறியது. வஞ்சினம், முரசறைதல், துணைக்கு ஏகல், புறமுதுகிட்டோரைத் தாக்காமை, காவல் மரத்தை அழித்தல், ஆரம் செய்து அணிதல், பகைநாட்டை தலையளித்தல், திறை செலுத்துதல், வெற்றிக்குப்பின் கொடை, நடுகல்வழிபாடு முதலிய மரபுகள் இவ்வியலில் ஆராயப்பட்டுள்ளன.

முழுப்போர்த் தொடங்குவதற்கு முன்னர் ஏற்படும் சூழலாக வெட்சி, வஞ்சி, உழிஞை போர்கள் கருதப்பட்டன. வெட்சி எனப்படும் நிரைகவர்தல், மீட்டல் சிறு பூசலாகவும், வஞ்சியாகிய மண்ணாசைக் கருதி போர் புரிதல் மற்றும் எதிர்த்துப் போரிடல் ஆகியவையும், உழிஞை போராகிய எயில் வளைத்தல் காத்தல் ஆகியவையும், இருநாட்டவரிடையே போர் நடந்தாலும் போர் புரிய வேண்டும் என்ற எண்ணம் ஒரு நாட்டுக்கே முதலில் தோன்றும். மற்றொரு நாடு தற்காப்புக்காகப் போர் செய்யும். ஆகையால் இதுவும் முழுப்போர்த்திணை ஆகாது என்ற செய்தி பெறப்படுகிறது. தும்பைத் திணை ஒன்றே முழுப் போர்த்திணையாகும். சங்ககாலத்தில் போரின்போது கடைபிடிக்கப்பட்ட அறங்கள் அந்த அறத்தின் வழியே அரசன் என்ற நிலையை அறியமுடிகிறது. நடுநிலை திரிந்தால் இடித்துரைக்க சான்றோர்கள் இருந்தனர். எனவே அக்கால வேந்தர்கள் தகுந்த காரணங்களுக்காக அறநெறிப்படி போர்ப்புரிந்து வெற்றியை நிலைநாட்டியுள்ளனர்.

சான்றெண் விளக்கம்

1. தேவநேயப்பாவாணர், பழந்தமிழர் அரசியல் கோட்பாடுகள், ப. 112.
2. தமிழ்ப் பேரகராதி, தொகுதி-V, ப. 2966.
3. A Dravidian Etymological Dictionary, p. 401.
4. பேரறிஞர் வ.சுப. மாணிக்கனார், எந்த சிலம்பு, ப. 86.
5. கா. கலைச்செல்வி, சங்க இலக்கியத்தில் மறவர்கள், ப. 201.
6. V.R. Ramachandra Dikshitar, M.A., War in Ancient India, p. 8.
7. கி.வா. ஜகந்நாதன், அறப்போர், ப. 17.
8. குறள். 236.
9. புறம். பா. 182:5-6.
10. குறள். 388.
11. கலி. பா. 11:2.
12. சிலம்பு. வஞ்சிக்காண்டம்-கால்கோட்காதை.
13. சிறுபாண். செ.அ. 47-49.
14. கலி. பா. 104:1-3.
15. பதிற். பா. 22:14-16.
16. அகம். பா. 215:1-5.
17. பதிற். பா. 82:16.
18. பாடநூல், பி.எ. (வரலாறு) முதல் பருவம், அழகப்பா பல்கலைக்கழகம்.
19. புறம். பா. 213.
20. மேலது., பா. 336-354.
21. மேலது., பா. 336:2.
22. மேலது., பா. 336:8-12.
23. மேலது., பா. 338:5-9.
24. மேலது., பா. 338.

25. மேலது., பா. 341.
26. மேலது., பா. 343.
27. மேலது., பா. 345:17-20.
28. கலி. 141:24.
29. ஐங். பா. 452:3.
30. புறம். பா. 387:12-13.
31. மலை.செ.அ. 561-583.
32. புறம். பா. 109:15-17.
33. மதுரைத் தமிழ்ப் பேரகராதி, பாகம்-II, ப. கருஉ.
34. தமிழ்ப்பேரகராதி, தொகுதி-VI, ப. 3466.
35. அரங்க. இராமலிங்கம், சங்க இலக்கியத்தில் வேந்தர், ப. 151.
36. புறம். பா. 72:13-16.
37. புறம். பா. 71.
38. பதிற். பா. 58:5-8.
39. அகம். பா. 262:5-8.
40. பட்டினப். செ.அ. 289-290.
41. டாக்டர் ரா.பி. சேதுப்பிள்ளை, தமிழர் வீரம், ப. 19.
42. பதிற். பா. 19:5-7.
43. புறம். பா. 50:5.
44. பதிற். பா. 17:4-7.
45. புறம். பா. 9.
46. பதிற். பா. 90:56:5-7.
47. மேலது., பா. 39:4-5.
48. நற். பா. 395:4-5.
49. அ. தட்சிணாமூர்த்தி, தமிழர் நாகரிகமும் பண்பாடும், ப. 21.

50. ஐங். பா. 443:4-5.
51. அகம். பா. 127:3-4.
52. மேலது., பா. 251:10-12.
53. மேலது., பா. 281:8-12.
54. மேலது., பா. 325:7-9.
55. மேலது., பா. 396:1-6.
56. க்ரியாவின் தற்காலத் தமிழ் அகராதி, ப. 997.
57. புறம். பா. 8.
58. மேலது., பா. 78.
59. மேலது., பா. 167.
60. மேலது., பா. 263.
61. மேலது., பா. 264,130.
62. மேலது., பா. 284.
63. மேலது., பா. 287.
64. மேலது., பா. 66:4-8.
65. மேலது., பா. 130:5-7.
66. பதிற். பா. 11:12.
67. அரங்க. இராமலிங்கம், சங்க இலக்கியத்தில் வேந்தர், ப. 156.
68. புறம். பா. 23:9-10.
69. பதிற். பா. 11:12-16.
70. அ. தட்சிணாமூர்த்தி, தமிழர் நாகரிகமும் பண்பாடும், ப. 42.
71. நற். பா. 180:6-8.
72. குறுந். பா. 73:2-4.
73. பதிற். பா. 45:6.
74. மேலது., பா. 16:17.

75. மேலது., பா. 59:14-19.
76. கலி. பா. 17:10.
77. அகம். பா. 141:21-23.
78. மலை. செ.அ. 73.
79. தமிழ்ப்பேரகராதி, தொகுதி-3, ப. 1931.
80. பதிற். பா. 17:2-3.
81. மேலது., பா. 53:1-3.
82. அகம். பா. 334:1-3.
83. கலி. பா. 31:17.
84. மேலது., பா. 141:24-25.
85. அகம். பா. 54:1-2.
86. பதிற். பா. 90:6-7.
87. ஐங். பா. 463:3-5.
88. புறம். பா. 101:1-3.
89. குறுந். பா. 380:1-2.
90. பதிற். பா. 44:3-4.
91. கி.வா. ஜகந்நாதன், அறப்போர், ப. 45.
92. பதிற். பா. 20:15-16.
93. மேலது., பா. 43:21-28.
94. மேலது., பா. 31:13-14.
95. மலை. செ.அ. 86-89.
96. மதுரை. செ.அ. 217-225.
97. பதிற். பா. 47:1-2.
98. அகம். பா. 349:3-8.
99. பதிற். பா. 90:3-8.

100. மேலது., பா. 39:1-2.
101. தொல்.பொருள்.இளம். நூ. 63.
102. குறள். பா. 771.
103. புறம். பா. 264:3-4.
104. அகம். பா. 131.
105. புறம். பா. 335:9-12.
106. ஐங். பா. 352:1-2.
107. அகம். பா. 331:10-13.
108. மேலது., பா. 179:8.
109. மேலது., பா. 289:1-3.
110. மேலது., பா. 387:13-15.
111. அ. தட்சிணாமூர்த்தி, தமிழர் நாகரிகமும் பண்பாடும், ப. 34.
112. அகம். பா. 97:6.
113. மேலது., பா. 379:5-6.
114. தொல்.பொருள்.இளம். நூ. 60.
115. முனைவர் கு.வெ. பாலசுப்பிரமணியம், தொல்காப்பியத்தில் வீரநிலை கால எச்சங்கள், ப. 112.
116. அகம். பா. 372:11.
117. குறுந். பா. 80:4-6.
118. பெரும்பாண். செ.அ. 140-141.
119. அகம். பா. 101:8-10.
120. மேலது., பா. 342:7.
121. மேலது., பா. 113:13-14.
122. மேலது., பா. 269:3-4.
123. மேலது., பா. 309:1-6.

124. அரங்க. இராமலிங்கம், சங்க இலக்கியத்தில் வேந்தர், ப. 198.
125. முனைவர் கு.வெ. பாலசுப்பிரமணியன், தொல்காப்பியத்தில் வீரநிலை கால எச்சங்கள், ப. 56.
126. தொல்.பொருள்.இளம். நூ. 64.
127. மதுரை. செ.அ. 62.
128. பதிற். பா. 49:11-15.
129. மேலது., பா. 15:1-5.
130. அகம். பா. 233:3.
131. பதிற். பா. 30:40-44.
132. மேலது., பா. 48:9-11.
133. புறம். பா. 16:1-8.
134. மலைபடு. செ.அ. 384-385.
135. மு. சண்முகம் (தொ.ஆ.), தமிழ் அகரமுதலி, தமிழ்நாட்டுப் பாடநூல் நிறுவனம், சென்னை.
136. நெ.து. சிங்கார வடிவேலு, அபிதான சிந்தாமணி, ப. 81.
137. கலி. பா. 67:4-5.
138. ஐங். பா. 429:2-3.
139. அகம். பா. 429:17-18.
140. பதிற். பா. 53:8.
141. பதிற். பா. 21:28-29.
142. அ. தட்சிணாமூர்த்தி, தமிழர் நாகரிகமும் பண்பாடும், ப. 21.
143. அகம். பா. 381:15-16.
144. மேலது., பா. 392:21-27.
145. நற். பா. 39:8-9.
146. கலி. பா. 146:48.
147. மதுரை. செ.அ. 345-350.

148. மேலது. செ.அ. 367-368.
149. பதிற். பா. 45:7-14.
150. மலை. செ.அ. 90-91.
151. அ. தட்சிணாமூர்த்தி, தமிழர் நாகரிகமும் பண்பாடும், ப. 41.
152. பதிற். பா. 53:6-14.
153. மேலது., பா. 53:19-21.
154. ஐங். பா. 78:1-2.
155. கலி. பா. 149:14-15.
156. குறள். 39.
157. மணி. 25:228-231.
158. மதுரைத் தமிழ்ப் பேரகராதி, பாகம்-1, பக். க௭0.
159. முனைவர் அ. ஆறுமுகம், சங்க இலக்கியத்தில் குடும்பம், உடைமை, அரசு, ப. 204.
160. டாக்டர் அ. தட்சிணாமூர்த்தி, தமிழர் நாகரிகமும் பண்பாடும், ப. 36.
161. புறம். பா. 44:11-13.
162. மேலது., பா. 91-5.
163. பதிற். பா. 89:12.
164. புறம். பா. 20:17.
165. சிலப்பதிகாரம் வழக்குரைக் காதை, செ.அ. 1-8.
166. பெரியபுராணம் திருவாரூர் திருநகரச் சிறப்பு.
167. குறள். 388.
168. புறம். பா. 6:9-10.
169. கலி. 99:1-8.
170. புறம். பா. 5:6-8.
171. கலி. பா. 100:15-16.

172. மேலது., பா. 130:1-2.
173. ஐங். பா. 8:2.
174. மேலது., பா. 290:1-2.
175. குறுந். பா. 276:5.
176. மேலது., பா. 10:6-7.
177. குறுந். பா. 225:3-4.
178. கலி. பா. 34:14.
179. புறம். பா. 184.
180. நற். பா. 226:2-3.
181. கலி. பா. 8:1-2.
182. டாக்டர் அ. ஆலீஸ், கட்டமைப்பு ஆய்வில் அகநானூறும் புறநானூறும், ப. 87.
183. கலி. பா. 86:13-14.
184. புறம். பா. 18:1-4.
185. முத்தொள். பா. 3.
186. நற். பா. 150:2-5.
187. குறுந். பா. 260:4-6.
188. பழமொழி. பா. 6.
189. பொருநர். செ.அ. 145-148.
190. பதிற். பா. 22:9-11.
191. மேலது., பா. 54:14-17.
192. அகம். பா. 25:18-20.
193. கு. இராசரெத்தினம், சங்க இலக்கியத்தில் பொதுமக்கள், ப. 104.
194. மதுரை. செ.அ. 725-726.
195. புறம். பா. 31:9.
196. மேலது., பா. 297:8-10.

197. இலக்.வி. பா. 838.
198. புறம். பா. 369.
199. பதிற். பா. 55:12-21.
200. அகம். பா. 346:18-25.
201. ஐங். பா. 56:2.
202. மேலது., பா. 306:1.
203. பதிற். பா. 56:4-8.
204. அகம். பா. 36:20-23.
205. மேலது., பா. 116:12-19.

இயல் - 3

சங்க இலக்கியங்களில் போர் வருணனைகள்

3.1. முன்னுரை

சங்க காலம் மூவேந்தர்களாலும் பல குறுநில மன்னர்களாலும் ஆளப்பட்டு வந்தது. அரசர்களின் வாழ்க்கைமுறை, அரசியல் நடவடிக்கை முதலியவை இலக்கியங்கள் வாயிலாக அறியவருகின்றன. வேந்தர்களுக்கும் மன்னர்களுக்கும் அரசர்களுக்கும் இடையே போர் நிகழ்ந்தவண்ணம் இருந்தன. அதனால் போர் குறித்த வருணனைகள் இலக்கியங்களில் மிகுதியாக காணப்படுகின்றன. வருணனை இலக்கியங்களுக்கு சுவையூட்டுகின்றன. 'ஆறில்லா ஊருக்கு அழகுபாழ்' என்பது போல் உத்திகள் இல்லாத இலக்கியங்களும் பாழ்தான். இலக்கியங்களின் வெற்றி அவற்றின் உத்திகளிலேயே அமைந்துள்ளது. அவ்வகை உத்திகளில் ஒன்றுதான் வருணனை. வருணனைகள் இன்றி இலக்கியங்கள் இல்லை.

3.2. வருணனை

வருணனை என்பது தற்காலத்தில் வழக்கில் உள்ள ஒரு சொல்லாகும். இது வர்ணனை என்றும் குறிக்கப்படுகிறது. இதற்குக் க்ரியாவின் தற்காலத் தமிழ் அகராதி "நேரில் பார்ப்பது போன்ற உணர்வை ஏற்படுத்தும் பேச்சு அல்லது எழுத்து; (Description; Commentery)"¹ என்கிறது. தமிழ்ப் பேரகராதி "வருணித்தல் என்பதற்குப் புனைந்துரைத்தல், தோத்திரித்தல், மிகைபடக் கூறுதல், உவமித்தல் போன்ற பொருளைத் தருகின்றன."² "வருணனை என்பது தான் கூறப்பெருந்த செய்திகளைக் கேட்டார் உணரும்படியும் சில இரசனை உணர்வுகளை ஊட்டிக் கலைச்சிறப்பு உண்டாகும்படியும் கூறுவதாகும். வருணனையில் மொழி படாதபாடுபடும் என்பர்."³ வருணித்தல் என்பதற்கு முழுமையும் உண்மையான நிகழ்வை கண்முன் கொண்டு வர பயன்படுத்தப்படும் சொற்றொடர் என்று எடுத்துக்கொள்ள முடியாது. ஏனெனில் இலக்கியங்களில் சுவைக்காகவும், புலவர்

தான் கூற விழையும் செய்தியை வலியுறுத்திக் கூறவும் புனைந்துரை, மிகைபடக் கூறல் முதலிய சொற்களை கையாளுகிறார். எனவே வருணனை இயல்பும், புனைந்துரையும் கலந்தே இருக்கும்.

3.3. போர்க்கருவிகள் குறித்த வருணனை

இனக்குழுவாக வாழ்ந்த மனிதன் காட்டு விலங்குகளிடமிருந்து தம்மைக் காத்துக்கொள்ள ஆயுதங்களை உருவாக்கினான். தற்காலத்தில் வேட்டையாடுவதற்குப் பயன்பட்ட கருவிகள் பிற்காலத்தில் பல வளர்ச்சி நிலைகளைக் கண்டு போருக்கான ஆயுதங்களாக உருவெடுத்தன. கருவி என்பதற்குத் தமிழ்ப் பேரகராதி “ஆயுதம், சாதனம், கவசம், கேடகம், குதிரைக் கலணை, குதிரைச்சம்மட்டி, தொகுதி, வஸ்திரம், சித்திரம், துணைக்காரணம், யாழ், இசையுண்டாதற்கு உரிய யாழ் முதலிய கருவிகள்”⁴ என்ற பொருள்களைத் தருகிறது. மேலும், கலைக்களஞ்சியம் கருவிகள் என்பதற்கு “ஒரு தொழிலாளி தனது வேலையைச் செய்யப் பயன்படுத்தும் சாதனம் கருவி எனப்படும் என்று குறிப்பிடுகிறது.”⁵

3.3.1. சங்க காலத்தில் பயன்பாட்டில் இருந்த கருவிகள்

வரலாற்றுக் கருவூலமான சங்க இலக்கியம் தமிழரின் பழமைக்கும், பெருமைக்கும் சான்றாக விளங்குகின்றது. தமிழ்த்தாத்தா உ.வே.சாமிநாதய்யர் அவர்கள் தாம் எழுதிய புறநானூற்று முன்னுரையில் சங்க இலக்கியங்கள் குறிப்பிடும் ஆயுத வகைகளை “அடார், அம்புறாத்தூணி, அம்பு, அரம், அரிவாள், ஆயுதக்காம்பு, எஃகு, கண்ணாடி தைத்த கேடகம், கோடாலி, சக்கரம், சியிலையெஃகம், சேறுகுத்தி, தறிகை, துடுப்பு, நவியம், படைவாள், பூண்கட்டிய தண்டு, மழு, வாள், வில், வேல், வேலுறை”⁶ என்று பட்டியலிடுகிறார்.

ஆயுதத்தின் வகையை அபிதான சிந்தாமணி “அத்திரம், சத்திரம் அதாவது கைவிடுபடை, கைவிடாப்படை என்று இருவகைப்படுத்துகிறது.”⁷ வல்லம் என்ற ஊரின் அரணாக, வில், வேல், வாள் ஆகியவை விளங்கியதை,

“..... வென்வேல்
மாரி அம்பின் மழைத்தோற் சோழர்
வில்ஈண்டு குறும்பின் வல்லத்துப் புறமினை”⁸

என்று கூறப்பட்ட செய்யுளடிகள் சான்றாகும். ஆகவே வில், வாள், வேல் ஆகிய மூன்றும் முக்கியப் போர்க் கருவிகளாக கருதப்பட்டது.

3.3.2. படைக்கருவிகளின் பயன்பாடுகள்

அரசர்களும், வீரர்களும் போரில் வெற்றிபெறப் பயன்படுத்தும் சாதனங்களே போர்க்கருவிகளாகும். இக்கருவிகள் பயன்பாட்டின் அடிப்படையில் முக்கியத்துவம் பெறுகின்றன. “அன்று வழக்கிலிருந்த கருவிகளாவன வேலும் வாளும் வில்லுமாகும். கணை, கோல், பகழி என்னும் சொற்கள் அம்பு என்னும் பொருள் கொண்டன. பல்வேறு வடிவடைய வாளும் வேலும் பயன்பட்டன. சில எய்யப்பட்டன; சில சுழற்றப்பட்டன; சில துளைக்கப் பயன்பட்டன. ஓரி வில்லிலும் பெருநற்கிள்ளி வேலிலும் வல்லவர்களாக விளங்கினர் என்று படைக்கருவிகளின் பயன்பாட்டைத் தட்சிணாமூர்த்தி எடுத்துரைக்கிறார்.”⁹

“படையும் கொடியும் குடையும் முரசும்
நடைநவில் புரவியும் களிறும் தேரும்
தாரும் முடியும் நேர்வன பிறவும்
தெளிவுகொள் செங்கோல் அரசருக்கு உரிய”¹⁰

எனும் தொல்காப்பிய நூற்பா அரசனுக்கு உரியப் பொருட்களாக, படை, கொடி, குடை, முரசு, குதிரை, யானை, தேர், மாலை, மணிமுடி போன்றவையும் பிறவும் எனப் பட்டியலிடுகிறது.

போர்க்கருவிகளைப் போரில் நேரடியாக பயன்படும் கருவிகள், போரின் போது பயன்படுத்தப்படும் கருவிகள் என இரு வகைப்படுத்தலாம். நேரடியாகப் பயன்படும் கருவிகள்: வில், அம்பு, வாள், ஈட்டி, கோடாரி, சக்கரம், கேடயம், தூங்கு எயில், சங்கிலி முதலிய கருவிகள் போரில் எதிரிகளை அழிக்கவும்,

தம்மைத் தற்காத்துக் கொள்ளவும் நேரடியாகப் பயன்படும் கருவிகளாகும். போரின் போது பயன்படுத்தப்படும் கருவிகள்: குடை, செங்கோல், கொடி, அடையாள மாலை, முரசு, வீரக்கழல் போன்ற கருவிகள் போரில் நேரடியாக எதிரிகளை அழிக்கப் பயன்படாவிட்டாலும் இன்றியமையாத கருவிகளாக அறியப்படுகிறது. இக்கருவிகள் அரசரது பழம்பெருமையையும், வெற்றியையும் எடுத்துக்காட்டும் கருவிகளுள் சிலவாகும்.

போரில் நேரடியாகப் பயன்படும் கருவிகளை அவற்றின் செயல்திறனைக் கொண்டு இருவகைப்படுத்தலாம். அருகில் சென்று போரிடும் கருவிகள் அதாவது, வாள், கதாயுதம் போன்றவை இன்றியமையாதவை. மற்றொன்று தொலைவில் இருப்பவருடன் போர்செய்யப் பயன்படும் கருவிகள் வில், ஈட்டி, வேல், சூலம், தூங்கெயில் (குண்டு வீச்சு விமானம் போன்றது) போன்ற கருவிகளாகும்.

கருவிகளை அழகுற செய்து அடுக்கி வைத்திருந்தால் மட்டும் போதாது. அதனைப் பயன்படுத்தவும் தெரிய வேண்டும் என்று ஒளவையார் தொண்டைமானிடம் எடுத்துரைக்கும் செய்தியை,

“இவ்வே, பீலி அணிந்து, மாலைசூட்டிக்,
கண் திரள் நோன் காழ் திருத்தி, நெய் அணிந்து
கடியுடை வியல் நகரவ்வே; அவ்வே
பகைவர்க் குத்தி, கோடு, நுதி, சிதைந்து
கொல் துறைக் குற்றிலமாதோ”¹¹

என்ற பாடலடிகளில் ஒளவை, தொண்டைமான் போர்புரியாமல் அவனது படைக்கலன்கள் அலங்காரத்துடன் வைக்கப்பட்டிருக்கின்றன. அதியமான் போரைவிரும்பும் மன்னன் ஆதலால் அவனது படைக்கலன்கள் முனைமழுங்கிக் கொல்லருளையில் கிடக்கின்றன. இச்செய்தி அதியமானின் வீரத்தையும் ஆற்றலையும் அறிவிக்கிறது. அத்துடன் படைக்கருவிகளின் பயன்பாட்டால் விளையும் பயனை எடுத்துரைக்கிறது.

பழங்காலத்தில் ஒவ்வொரு வீட்டிலும் படைக்கலன்கள் இருந்திருக்கின்றன. இதனை,

“ஒன்னாத் தெவ்வர் நடுங்க, ஒச்சி
வைந்நுதி மழுங்கிய புலவவாய் எஃகம்
வடிமணிப் பலகையொடு நிரைஇ, முடிநாண்
சாபம் சார்த்திய கணைதுஞ்சு வியல்நகர்”¹²

எனும் பெரும்பாணாற்று அடிகளால் அறியமுடிகின்றது. அதாவது நகரில் உள்ள வீடுகள் பகைவர்கள் அஞ்சும்படியாக பகைவர்களைக் குத்தியதால் முனை மழுங்கிய வேல்களையும் மணிகட்டிய கேடயங்களையும் வைத்துள்ளனர். அதற்கு அருகே விற்கள் சார்த்தி வைக்கப்பட்டுள்ளன, அம்புகள் அருகில் தொங்கவிடப்பட்டுள்ளன. இதனால் சங்ககால மக்கள் பெரும்பாலும் போர்க்கருவிகளைக் கையாளத் தெரிந்தவர்களாக இருந்திருக்கின்றனர்.

3.3.2.1. வில்

வில் என்பது மிகவும் பழமையான போர்க்கருவிகளுள் ஒன்றாகும். வில்லை ஆதிமனிதன் வேட்டைத்தொழிலில் ஈடுபடும்போது தொலைவில் இருந்த விலங்குகளை வேட்டையாடப் பயன்படுத்தினான். பின்னர், இக்கருவி போர்புரியும் கருவிகளில் முக்கிய இடத்தைப் பிடித்தது. தொடக்கத்தில் மரக்குச்சிகளை வளைத்து நாணேற்றில் வில் செய்யப்பட்டது. பின்னர் உலோகங்கள் கொண்டு மிகவும் வலிமையான கருவியாக மாற்றப்பட்டது. வில் என்பது வில், அம்பு, அம்புறாதூணி (அம்பு வைக்கும்கூடு) போன்ற மூன்றுக் கருவிகளின் கூட்டமைப்பாகும். சேரநாட்டில் மன்னனின் அடையாளமாக இருந்தது வில் என்பதை இங்கு எண்ணும்போது ஆதியில் வேடனாக இருந்தவன் நாளடைவில் மன்னனாகத் திகழ்ந்திருக்கலாம் என்று கருத இடமுண்டு”¹³ என்ற கருத்து ஏற்புடையதாக அமைகிறது.

மூவேந்தர்களில் ஒருவரான சேரர்களது அடையாளச் சின்னம் வில்லாகும். இதன் மூலம் வில்லானது அரசர்களிடம் பெற்றிருந்த மதிப்பை அறியமுடிகிறது.

சேர அரசன் இமயவரம்பன் நெடுஞ்சேரலாதன் இமயம் வரை போர் தொடுத்துச் சென்று அங்குத் தமது விற்கொடியைப் பொறித்த செய்தியைப் பல இடங்களில் சங்க இலக்கியம் பதிவு செய்துள்ளது. இதனை,

“வலம்படு முரசிற் சேர லாதன்
முந்நீர் ஒட்டித் கடம்புஅறுத்து, இமயத்து
முன்னோர் மருள வணங்குவிலில் பொறித்து”¹⁴

என்ற அடிகளில் வளைந்த வில் என்றும்,

“வெளியன் வேண்மாள் நல்லினி ஈன்ற மகன்
அமைவரல் அருவி இமயம் விற்பொறித்து
இமிழ்கடல் வேலித் தமிழகம் விளங்கத்”¹⁵

என்றும், இமயத்தில் வில் பொறித்த வரலாற்றை இலக்கியங்கள் பதிவு செய்கின்றன.

கலித்தொகையின் பாடல் ஒன்று சிலை என்ற ஒருவகை மரத்தால் வில் செய்யப்பட்டதாகக் குறிப்பிடுகிறது. அத்துடன் அவ்வில்லின் நாணை அசைத்த உடனே பகைவர்கள் ஓடுவர் என்றும் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. இது அரசனின் வீரத்தையும் அவனது வில்லின் வலிமையைக் காட்டுவதாக அமைந்துள்ளது.

“அரிமான் இடித்தன்ன, அம் சிலை வல்வில்
புரிநாண், புடையின், புறம்காண்டல் அல்லால்
இணைப் படைத் தானை அரசோடு உறினும்
கணைத் தொடை நாணும் கடுந்துடி ஆர்ப்பின்”¹⁶

என்ற பாடலடிகள் மூலம் வில்லின் வலிமை உணர்த்தப்பட்டுள்ளது. மேலும்,

“செல் சமம் கடந்த வில் கெழு தடக் கைப்
பொதியிற் செல்வன், பொலந்தேர்த் திதியன்”¹⁷

என்ற அடிகளில், திதியன் என்பான் எதிர்த்து வரும் பகைவரைக் கொன்றழிக்கும் விற்படையை உடையவன் என்று விற்படையின் சிறப்பை அகநானூறு

குறிப்பிடுகிறது. தொடக்கத்தில் வேட்டையாடுவதற்கும் பின்னர் போருக்கும் பயன்பட்டது. வீரனை புகழும்போது வில் வீரன் என்று புகழப்படுவது வில்லின் பெருமைக்கு ஓர் எடுத்துக்காட்டாகும்.

3.3.2.2. வாள்

வாள் என்பது அரசனிடம் செல்வாக்குப் பெற்றிருந்த ஒரு கருவியாகும். வாள் செலவு, வாண் மங்கலம், வாள் நாட்கோள் போன்ற துறைகள் இதற்கு சான்றாகும்.

“குழவி இறப்பினும் ஊன்தடி பிறப்பினும்
ஆள் அன்று என்று வாளின் தப்பார்”¹⁸

என்ற அடிகள் வாளின் பெருமையையும்,

“கல்தோன்றி மண் தோன்றாக் காலத்தே
வாளோடு முன்தோன்றிய மூத்த குடி”¹⁹

எனும் பாடலடிகள் வாளின் தொன்மையையும் புலப்படுத்துகின்றன. குறுநில மன்னனாகிய பாரி வாட்போரிலே மூவேந்தரையும் தோற்றோடச் செய்தான். இச்செய்தியை,

“வாள் அமர் உழக்கி
ஏந்துகோட்டு யானை வேந்தர் ஓட்டிய”²⁰

என்ற பாடலடிகள் மூலம் அறியமுடிகிறது. மேலும்,

“வாள், வலந்தர மறுப்பட்டன
செவ்வானத்து வனப்புப் போன்றன”²¹

எனும் அடிகள் மூலம் சோழன் எதிரிகளை வெட்டி வீழ்த்தியதால் குருதிபடிந்து வாள் செவ்வானம் போல சிவந்து காணப்பட்டது என்கிறது புறநானூறு. இதனால் வாளின் முக்கியத்துவம் பெறப்படுகிறது. அத்துடன் அரசருடைய வாள் பூசைக்குரியப் பொருளாகவும், மங்கலப் பொருளாகவும் கருதப்பட்டது.

3.3.2.3. வேல்

வேல் என்பது மற்றுமொரு முக்கியக் கருவியாகும். இதனை, "வேல் வடித்துக் கொடுத்தல் கொல்லற்குக் கடனே"²² என்ற பாடலடி மூலம் அறியப்படுகிறது. வேலின் தோற்றத்தை வேலைபாடுகள் அமைந்த மணிகள் கட்டப்பெற்ற வேற்படை என்பதை,

"வினைப் பூண் தெண் மணி வீழ்ந்தன நிகர்ப்பக்"²³

என்ற பாடலடி குறிப்பிடுகிறது. வேலின் தோற்றத்தை அகநானூறு,

"நிலவுஎன

நெய்கனி நெடுவேல் எஃகின் இமைக்கும்

மழைமருள் பல்தோல் மாவண் சோழர்"²⁴

என்று குறிப்பிடுகிறது. வேலினை "வென் வேற்"²⁵ வெற்றிதரும் வேல் என்றும் "வல்வேல்"⁴⁶ வலியவேல் என்றும் அகநானூறு குறிப்பிடுகிறது.

"எறிந்து இலை முறிந்த கதுவாய் வேலின"²⁷ போரிட்டதால் இலை முறிந்த வேல் என்று புறநானூறு குறிப்பிடுகிறது. நீண்ட வேல் வீரர்களின் உடலில் பாய்ந்ததால் ஏற்பட்ட வடு மடல் நிறைந்த பனைமரம் போலக் காணப்பட்டதனை,

"..... வைந் றுதி

நெடு வேல் பாய்ந்த மார்பின்

மடல் வன் போந்தையின், நிற்குமோர்க்கே"²⁸

என்ற அடிகள் குறிப்பிடுகின்றன. பகைவர்கள் வேல் கொண்டு பாண்டிய மன்னன் பெருவழுதியுடன் போர்புரிய எழுந்தனர். இதனை,

"நிழல்படு நெடுவேல் ஏந்தி ஒன்னார்"²⁹

என்று புறப்பாடலடிக் குறிப்பிடுகிறது.

"கொல்களிற்று உரவுத் திரை பிறழ், அவ்வில் பிசிரப்

புரை தோல் வரைப்பின் எஃகு மீன் அவிர்வர"³⁰

எனும் பாடலடிகளில், யானைப்படைகள் கடலின் அலைகள் போல செல்வதாகவும் அதற்கேற்ப விற்கள் பிசிர் போல விளங்குவதாகவும், உயர்ந்த கேடயத்திற்கு மேல் உயிர்த்து காணப்படும் வேல்கள் மீன்கள் போலக் காட்சியளிப்பதாகவும், மேலும், வேலினைப் போலப் பகன்றை மலரின் மேற்கதுப்பு விரிந்துள்ளதை,

“வேல் என விரிந்த கதுப் பின் தோல

பாண்டில் ஒப்பின் பகன்றை மலரும்”³¹

என்ற நற்றிணை பாடலடிகள் குறிப்பிடுகின்றன. அத்துடன் பகைவர்களைக் கொல்லும் கடல் போன்ற சேனையும் இலைத்தொழிலையுடைய நெடிய வேலையும் உடைய பாண்டியன் என்று பாண்டியனின் தன்மையை,

“உடலுநர்க் கடந்த கடலும் தானைத்,

திருந்துஇலை நெடுவேற் றென்னவன்”³²

என்று அகநானூற்றுப் பாடலடிகள் குறிப்பிடுகின்றன. இவ்வாறு வேல் எனும் கருவியும் படைக் கருவிகளில் முக்கியப் பங்காற்றுகிறது.

3.4. நால்வகைப் படைகள் குறித்த வருணனை

பண்டைத் தமிழர்கள் போரில் பொதுவாக நால்வகைப் படையினைப் பயன்படுத்தினர். அவை காலாட்படை, குதிரைப்படை, யானைப்படை, தேர்ப்படை ஆகியவை ஆகும். “படைகளின் வகையாக உரிமைப்படை, துணைப்படை, மூலப்படை, அமயப்படை, வன்படை, மென்படை, பயிற்சிப்படை, குழுப்படை, தனிப்படை, கருவிபெறுபடை, தன் கருவிப்படை, ஊர்திபெறுபடை, தன்னுர்திப்படை எனப் பலவகைப்படும்.”³³

சென்னைத் தமிழ்ப்பேரகராதி படையினை “மூலப்படை, கூலிப்படை, நாட்டுப்படை, காட்டுப்படை, துணைப்படை, பகைப்படை என்று அறுவகையாக சேனைகளை வகைப்படுத்துகிறது.”³⁴ படைகளைப் பொதுவாக யானைப்படை, குதிரைப்படை, தேர்ப்படை, காலாட்படை என நான்காக வகைப்படுத்துவர்.

தமிழர்கள் கப்பற்படையும் வைத்திருந்தனர் என்பதற்குச் சங்க இலக்கியங்கள் சான்றளிக்கின்றன. சேரர்களின் சிறப்பைக் குறிப்பிடும் நூலான, பதிற்றுப்பத்து செங்குட்டுவன் கடலகத்தே வரும் பகைவரையும் தன் வேற்படையை ஏவி அவர்களைத் தடுத்தளித்தான் என்பதிலிருந்து செங்குட்டுவனிடமும் கப்பற்படை இருந்திருக்க வேண்டும் என்பதை,

“விலங்கு வளிகடவும் துளங்கு இருங் கமஞ் சூல்
வயங்கு மணி இமைப்பின் வேல்இடுபு
முழங்கு திரைப் பணிக்கடல் மறுத்திசி னோரே”³⁵

என்று பதிற்றுப்பத்து கூறுகிறது. மேலும் இதே கருத்தை இமயவரம்பன் நெடுஞ்சேரலாதன் வரலாற்றில் குமட்டுர் கண்ணனார் குறிப்பிடுகிறார்.

“இரு முந்நீர்த் துருத்தியுள்
முரணியோர்த் தலைச் சென்று
கடம்பு முதல் தடிந்த கடுஞ்சின முன்பின்”³⁶

சேரலாதன் கடலின் உள்ளே உள்ள சிறுசிறு தீவுகளில் வாழும் பகைவரையும் கொன்றான். அத்துடன் அவர்களின் காவல் மரமாகிய கடம்ப மரத்தினையும் வெட்டி வீழ்த்தினான் என்று தமிழர்கள் கப்பற்படை வைத்திருந்த வரலாற்றுச் செய்தியை இலக்கியங்கள் எடுத்தியம்புகின்றன.

நால்வகைப் படைகள் பற்றி சங்க இலக்கியங்கள் மிகவும் அழகாக வருணிக்கின்றன.

“கடுஞ்சினத்து கொல்களிறும் கதழ்பரிய கலிமாவும்
நெடுங் கொடிய நிமிர்தேரும், நெஞ்சுடைய புகல் மறவரும்
என நான்குடன் மாண்டதாயினும்”³⁷

என்று நால்வகைப் படைப்பிரிவுகளைப் புறநானூறுக் குறிப்பிடுகிறது. மேலும், நால்வகைப் படைகளும் போரிடும் ஆற்றலை,

“களிறு பரந்து இயல, கடுமா தாங்க
ஒளிறு கொடி நுடங்கத் தேர்திரிந்து கொட்ப

எஃகு துரந்து எழுதரும் கைகவர் கடுந்தார்

வெல் போர் வேந்தரும் வேளிரும் ஒன்றுமொழிந்து”³⁸

எனக் களிறுகள் பறந்து செல்கின்றன; குதிரைகள் விரைந்து செல்கின்றன என்றும் சுழலுகின்ற தேர்ப்படையினையும், தூசிப்படையின் உறுப்பாகிய எதிரியின் பக்கப்படையை அழிக்கின்ற தூசிப்படையை உடைய வேந்தன் என்று நால்வகைப் படைகள் பற்றிக் குறிப்பிடுகிறது. மேலும் இதேபோன்று வானத்தின் இடி முழக்கத்தைப் பகை நாட்டு யானைப் படையின் முழக்கம் என்றெண்ணி அதற்கு மாறாக முழக்கம் செய்யும் மதங்கொண்ட யானைகளையுடைய யானைப் படையும், கையினில் வேலினைக் கொண்ட தூசிப்படையும் ஆரவாரித்து எழுவர் பகைவர் வானின் பிடியும் நுனியும் முரிந்து சிதறுமாறு பகைவரை அழிப்பர். குதிரையின் கால் குளம்படியில் வழிந்த குருதி வானத்தில் தோன்றும் நட்சத்திரங்கள் போல ஆங்காங்கே மின்னும் என்பதை அகநானூற்றின்,

“..... விசும்பின்

ஏறுஎழுந்து முழங்கினும் மாறுஎழுந்து சிலைக்கும்

கடாஅ யானை கொட்கும் பாசறைப்

போர்வேட்டு எழுந்த மள்ளர் கையதை

கூர்வாட் குவிமுகம் சிதைய நூறி

மான் அடி மருங்கில் பெயர்த்த குருதி

வான மீனின் வயின்வயின் இமைப்ப”³⁹

என்ற இவ்வடிகள் போரில் நால்வகைப் படைகளின் செயல்பாடுகளை வருணிக்கின்றன.

திதியன் என்பவன் களிறுகள் திரண்டு காணப்பெறும். வாளோடுவாள் பொருதுகின்ற போரில் வேலினையுடைய படையினையும், விரைந்தோடும் தேரினையும் உடையவன் என்று திதியனின் வீரத்தையும் அவன் படை வலிமையையும்,

“..... உரும் இசைக்
களிறுகண் கூடிய வாள்மயங்கு ஞாட்டின்
ஒளிறுவேற் தானைக் கடுந்தேர்த் திதியன்”⁴⁰

என்ற அடிகள் மூலம் உணர்த்தப்படுகிறது. இமயவரம்பன் நெடுஞ்சேரலாதனின் நால்வகைப் படைகள் குறித்து,

“உளைப் பொலிந்த மா
இழைப் பொலிந்த களிறு
வம்பு பரந்த தேர்
அமார்க்கு எதிர்ந்த புகல் மறவரொடு”⁴¹

என்று வருணிக்கிறது. இமயவரம்பனின் குதிரைப்படை தலையாட்டத்தால் சிறப்புப்பெற்றதும் அணிகலன்களால் பொலிவு பெற்ற ஆண் யானைகள் கொண்டதும், சீலைகள் தொங்கவிட்ட தேர்களோடும், பொருள் விருப்பம் உடைய மறவர்களோடும் படையெடுத்துச் சென்றான் என்கிறது.

அரசன் நீண்ட நாட்களாகப் பாசறையில் தங்கிப் போர்புரிகின்றான். அப்போது அவனது நால்வகைப் படைகளின் நிலையைப் பதிற்றுப்பத்து அழகாக எடுத்துரைக்கிறது.

“வண்டு படு சென்னிய பிடி புணர்ந்து இயல
மறவர் மறல; மாப் படை உறுப்ப
தேர் கொடி நுடங்க; தோல் புடை ஆர்ப்பக்
காடுகை காய்த்திய நீடு நாள் இருக்கை
இன்ன வைகல் பல் நாள் ஆக”⁴²

என்ற அடிகளில் களிறுகளோ பெண் யானைகளோடு கூடியிருந்தும் போரை விரும்பி திரிகின்றன. எப்போதும் போர் என்று அறியாத குதிரைகள் வரிசையாக அணிவகுத்து நிற்கின்றன. தேர்களோ கொடிகள் அசைய நிற்கின்றன. கிடுகு படையோ காட்டிலுள்ள மரங்களை எரித்துக் குளிர்காய்ந்த வண்ணம்

இருக்கின்றன. இவ்வாறாகச் சேரனின் படை எப்போதும் தயார் நிலையில் இருப்பதை அவ்வடிகள் குறிப்பிடுகின்றன. மேலும், கடல் போன்ற சேனையும் கொடையுள்ளம் நிறைந்த நெஞ்சினையும் உடையவர்கள் சோழர்கள் என்பதனை,

“கடலும் தானைக் கைவண் சோழர்”⁴³

என்றும், சேரன் பகைவர்களால் தடுத்தற்கரிய படையை உடையவன்.

“உரவுக் கடல் அன்ன தாங்கு அருந் தானை யொடு”⁴⁴

என்றும் இலக்கியங்கள் குறிப்பிடுகின்றன.

3.4.1. காலாட்படை

காலாட்படையை ஆட்படை, தூசிப்படை (ஆட்கள் நடந்து செல்லும் போது தூசி புறப்படுவதால்) கிடுகுப்படை (கிடுகு என்பது கேடயம்) என்றும் குறிப்பிடுவர். கேடயத்தைக் கொண்டு எதிரிகளின் போர்க்கருவிகள் தம்மீதுப் படாமல் காத்துக்கொள்வதால் இப்பெயர் பெற்றது என்றுக் குறிப்பிடுவர்.

இது தனிநபராக இருந்து போர்புரியும் படைப்பிரிவு, இவர்கள் கடந்து செல்ல எந்த ஒரு சாதனத்தையும் பயன்படுத்த மாட்டார்கள். தன் கால்களைக் கொண்டு கடப்பதால் இப்பெயர் பெற்றது. காலாட்படையே ஒரு நாட்டில் அதிக எண்ணிக்கையில் காணப்படும் படைவகையாகும். இவர்களே கையில் கேடயம் வில், அம்பு, ஈட்டி முதலான ஆயுதங்களை அதிகம் பயன்படுத்துவர். “இறுதியிலேயே காலாட்படையினரும் நின்றனர். பொதுமுறைக் காலாள் வீரர் இடது கையில் மாட்டுத் தோலால் செய்யப்பட்ட பெரிய கேடயங்களும், வலது கையில் ஈட்டி அல்லது போர்க்கோடரிகளும் தாங்கினர். வில்லவர் இடது கையில் நீண்ட வில்லும், தோளில் தொங்கலாக அம்புத்தூணியும் தாங்கினர். தவிர, ஈட்டி, வீரர், வில்லவர் ஆகிய இருதிறத்தாரும் இரண்டு முழ நீளமுள்ள அகன்ற வான் அணிந்திருந்தனர்”⁴⁵ என்று காலாட்படை வீரர்களின் தோற்றத்தை அழகுடன் சித்தரிக்கிறார்.

அரசனை மத்தியில் கொண்டு அவரைச் சூழ்ந்து செல்லும் என்பதை,

“.....அரசா
நிரைசெலல் நுண்தோல் போலப்”⁴⁶

என்றும்,

“துளர்எறி நுண்துகள் களைஞர் தங்கை
தமரின் தீரான் எம்மோ - அரசர்
நிரைசெலல் நுண்தோல் போல”⁴⁷

என்றும் உணர்த்துகின்றன. மேலும், பதிற்றுப்பத்தின் ஐந்தாம் பத்து யானைப்படையையும் தூசிப்படையையும், கடலின் திசையாகவும், பிசிராகவும், மீனாகவும், முழங்குகின்ற ஒலியாகவும் உருவகம் செய்துள்ளதை,

“கொல்களிற்று உரவுத்திரை பிறழ், அவ்வில் பிசிரப்
புரைதோல் வரைப்பின் எஃகுமீன் அவிர்வர
விரவுப்பணை முழங்குஒலி, வெரீஇய வேந்தர்க்கு
அரணம் ஆகிய வெருவரு புனல் தார்”⁴⁸

எனும் செய்யுளடிகள் வருணிக்கின்றன.

சேரனின் படைவீரர்கள் யானைகளோடு போரிட்டு அவற்றின் பூண் அணிந்த தந்தங்களை வெட்டுவர் என்பதை,

“தாங்குநர் தடக்கை யானைத் தொடிக் கோடு துமிக்கும்
எஃகுடை வலத்தர், நின் படைவழி வாழ்நர்”⁴⁹

என்ற அடிகளில் தூசிப்படை வீரரின் சிறப்பு சுட்டப்படுகிறது.

“எயில் ஊர் பல் தோல் போல”⁵⁰

எனும் பாடலடியில், மேகங்கள் நாட்டினைக் கடந்து செல்லும் நிகழ்வு மதிலினைக் காக்கும் கிடுகுப் படைக்கு ஒப்பாகக் கூறப்பட்டுள்ளது. பாண்டிய நெடுஞ்செழியன் வேற்படைப் பொருந்திய சேனையை உடையவன் என்பதை,

“வேல் கெழு தானைச் செழியன்...”⁵¹

எனும் செய்யுளடிகள் உணர்த்துகின்றன. வில்லேந்திய காலாட்படை வீரர்கள் எதிரிகளை முறையாக அழித்தால் போரில் வெற்றி ஏற்படும் என்பதை,

“வளம் மிகு மற மைந்தர்
தோள் முறையான் வீறுமுற்றவும்”⁵²

என்ற அடிகள் காலாட்படையின் முக்கியத்துவத்தை உணர்த்துகின்றன.

சேரனது தூசிப்படை, போரில் விருப்பம் மிகுதியாக கொண்டு பகைவரிடம் தம் வலிமை முழுவதையும் காட்டி போரில் வெல்லும் தூசிப்படையின் சிறப்பை,

“முத்துடை மருப்பின் மழகளிறு பிளிற
மிக்கு எழு கடுந்தார் துய்த்தலைச் சென்று
துப்புத் துவர் போக”⁵³

என்ற அடிகள் விளக்குகின்றன. பல நாடுகளை அழித்துப் போரில் கொல்லுதலை உடைய சேனை என்று சேரனின் சேனையை,

“சொல் பலநாட்டைத் தொல் கவின் அழித்த
போர் அடு தானைப் பொலந்தார்க் குட்டுவ!”⁵⁴

என்று புலவர் குறிப்பிடுகிறார். மேலும்,

“..... வென்வேல்
மாரி அம்பின் மழைத்தோற் சோழர்
வில்ஈண்டு குறும்பின் வல்லத்துப் புறமினை
ஆரியர் படையின் உடைக”⁵⁵

என்ற அடிகளில் வெற்றிதரும் வேலினையும், மழைப்போல் பொழியும் அம்பினையும், தோலாலான கேடயத்தையும் உடைய விற்படைமுன் ஆரியப்படை தோற்றோடியது என்று குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது.

தூசிப்படையானது நால்வகைப் படைகளுள் முன்னே செல்லக்கூடியது என்பதை,

“மை அணிந்து எழுதரு மாஇரும் பத்தோல்
மெய்புதை அரணம் எண்ணாது, எஃகு சுமந்து,
முன்சமத்து எழுதரும் வன்கண் ஆடவர்”⁵⁶

உயிரைப் பாதுகாக்கும் உடற்கவசத்தையும் வேண்டுமென்று எண்ணாது போர்க்களத்திற்கு முன்னே புறப்பட்டு செல்லும் தூசிப்படை என வருணிக்கப்படுகிறது. மேலும், சோழர்கள் கூர்மையான ஒளிபொருந்திய வேற்படையினையும் கருமேக நிறத்தை ஒத்த கிடுகுப் படையினையும் உடையவர்கள் என்பதை,

“..... நிலவு என
நெய்கனி நெடுவேல் எஃகின் இமைக்கும்
மழைமருள் பத்தோல் மாவன் சோழர்”⁵⁷

எனும் அடிகள் உணர்த்துகின்றன. கிடுகு படை எதிரிகள் தம் நாட்டு அரண்களை அழிக்கும் போதும் மதிலைக் கடக்க முற்படும் போதும் அவர்களைத் தடுத்து நாட்டைப் பாதுகாப்பதே கிடுகுப்படையின் முக்கியப் பணியாகும்.

3.4.2. குதிரைப்படை

குதிரைப்படை மிகவும் வலிமையான படையாகும். விரைந்து செல்வதற்கு இவைப் பயன்படுகிறது. பாண்டியனின் குதிரைப்படையைப் பற்றி அகநானூறு,

“கடல்போல் தானை, கலிமா, வழுதி”⁵⁸

என்று குறிப்பிடுகிறது. அவனது சேனைக் கடல் போல பரந்து விரிந்தது. குதிரைப்படையோ செருக்கு மிகுந்தது என்கிறது. மேலும் மதுரைக்காஞ்சியில் குதிரைக் கூட்டங்கள் பகைவர் மேல் செல்வதால் எழுந்த துகள்கள் சூரிய ஒளியை மறைக்கின்றன என்பதை,

“மா எடுத்த மலிகுருஉத் துகள்
அகல் வானத்து வெயில் கரப்பவும்”⁵⁹

என்ற அடிகளால் அறியமுடிகிறது.

3.4.3. யானைப்படை

தமிழரின் படைகளுள் யானைப்படையே சிறப்பானது. அதனால்தான் “களிறெறிந்து பெயர்தல் காளைக்குக் கடன்”⁶⁰ என்று பொன்முடியார் குறிப்பிடுகிறார்.

யானைப்படையே ஒரு நாட்டிற்குப் பலமாகும். “நால்வகைப் படைகளில் ஏற்றமும் தோற்றமும் வாய்ந்தது. யானைப்படை செருக்களத்தில் வீறுகொண்டு வெம்போர் விளைப்பதும், மாற்றார்க்குரிய மதில்களைத் தாக்கி தகர்ப்பதும் யானைப்படையே அப்படைவீரர் யானையாட்கள் என்றும், குஞ்சரமல்லர் என்றும் குறிக்கப்பெற்றனர்.”⁶¹ யானைகளைப் பழக்கிக் கோட்டைகளின் கதவுகளை உடைப்பதற்கும் மதில்களைச் சிதைப்பதற்கும் பயன்படுத்தினர். யானையின் மீதேறி அரசன் உலா வருவதன் மூலம் யானைகளின் உயர்வை அறியமுடிகிறது. நற்றிணை யானையின் தோற்றத்தை,

“..... பருந்து பட
பாண்டிலொடு பொருத பல் பிணர்த் தடக்கை
ஏந்து கோட்டு யானை இசை வெங் கிள்ளி”⁶²

என்று குறிப்பிடுகிறது. அதாவது கிள்ளிவளவனின் யானைப்படை பகைவரின் தோப்படைகளோடுப் போர் செய்யத்தக்கன. அவைகளின் துதிக்கை பல சருச்சரை உடையன, ஏந்திய தந்தங்களைக் கொண்டன என்று குறிப்பிடுகிறார். மேலும் யானையின் மேன்மை கருதி முருகப்பெருமானோடு ஒப்பிட்டுக் கூறப்படுகிறது.

“முருகு உறழ் முன்பொடு கடுஞ்சினம் செருக்கிப்
பொருத யானை வெண் கோடு கடுப்ப”⁶³

என்ற அடிகால் அறியலாம்.

“வினை வல் யானைப்”⁶⁴

என்று யானையின் பணியை அறிவுறுத்துகிறது. வினைகள் பொன்னாலானச் சங்கிலியால் பிணைக்கப்பட்டிருந்ததை,

“யானை பிணித்த பொன்புனை கயிற்றின்”⁶⁵

என்று ஐங்குறுநூற்றின் பாடலடி குறிப்பிடுகின்றது. யானைகள் தனது தந்தங்களைக் கொண்டு அரணழித்தச் செய்தியை,

“நீள் மதில் அரணம் பாய்ந்தெனத் தொடி பிளந்து

வைந் நுதி மழுகிய தடங் கோட்டு யானை”⁶⁶

யானைகள் மதிலையும் கதவையும் தனது தந்தங்களால் உடைத்தன அதனால் அவை சிதைந்தன என்று ஐங்குறுநூறு குறிப்பிடுகிறது.

யானைகளின் கம்பீரமான தோற்றத்தையும், வீரத்தையும் தமிழ் இலக்கியங்கள் வருணித்துள்ளன. அவற்றுள்,

“விழுச் சூழிய, விளங்கு ஓடைய

கடுஞ்சினத்த, கமழ் கடா அத்து

அளறுபட்ட நறுஞ் சென்னிய

வரை மருளும் உயர் தோன்றல

வினை நவின்ற போர் யானை

சினம் சிறந்து களன் உழக்கவும்”⁶⁷

என்ற மதுரைக்காஞ்சியின் அடிகள் யானைப் போர்த் தொழில் பழகியவை சிறந்த முகபடாத்தையும் நெற்றிப்பட்டத்தையும் உடையவை. மதநீர் ஒழுகுவதால் சேறுபடிந்த தலையினை உடையவை. மலை என்று வியக்கும் அளவுக்கு உயர்ந்த தோற்றம் உடையவை. இவை மிகுந்த கோபம் கொண்டு போர்க்களத்தில் வீரர்களைக் கொன்று திரிவன என்று யானையின் கம்பீரமானத் தோற்றத்தைக் குறிப்பிடுகின்றன. மேலும் யானையின் தோற்றத்தை மலைபடுகடாம்,

“உயர்நிலை மாக்கல் புகர்முகம் புதைய
மாரியின் இகுதரு வில்உமிழ் கடுங்கணை,
தாரொடு பொலிந்த, வினை நவில் யானை”⁶⁸

புள்ளிகளை உடைய தம் முகம் மறையுமாறு அகன்ற முகபடாத்தை உடையது உயர்ந்த நிலையையுடையது பெருமையுடையது என்று குறிப்பிடுகிறது. யானையின் தந்தத்தைப் பதிறுப்பத்து “வலன்உயிர் மருப்பின்”⁶⁹ பகைவரைக் குத்திக் கொன்றமையால் வெற்றி மிக்க தந்தம் என்று குறிப்பிடுகிறது.

சேரனின் யானைப்படையைப் பதிறுப்பத்துப் பசுக்கூட்டங்களோடு ஒப்பிட்டுக் கூறுகிறது.

“ஆ பரந் தன்ன செலவின், பல்
யானை காண்பல், அவன் தானையானே”⁷⁰

பகையரசரின் பட்டத்து யானையின் தந்தங்களை வெட்டி கட்டில் செய்வது வழக்கம். அதனை,

“அரசு உவா அழைப்பக் கோடு அறுத்து இயற்றிய
அணங்குடை மரபின் கட்டில்மேல் இருந்து”⁷¹

என்ற அடிகள் பறைசாற்றுகின்றன.

அகநானூறு பாண்டியனைச் சிறப்பிக்க அவனின் யானைப்படையைச் சுட்டி,

“..... பொன்னின்
அவிர்எழில் நுடங்கும் அணிகிளர் ஓடை
வினைநவில் யானை விறற்போர்ப் பாண்டியன்”⁷²

என்று குறிப்பிடுகிறது. அத்துடன், வேந்தனது யானைகள் மதில் கதவுகளை உடைக்கும் தந்தங்களை உடையன. கட்டுத்தறியையே ஒடிக்கும் கால்களை உடையன என்பதை,

“..... பகைவர்
மதில்முகம் முருக்கிய தொடிசிதை மருப்பின்
கந்துகால் ஒசிக்கும் யானை”⁷³

என்ற அடிகளால் போர்க்குணம் மிக்க யானைப் படைகளைப் பெற்றிருந்ததை உணர்த்துகின்றன.

படைகளுள் யானைப்படைகள் மிகுந்து காணப்பட்டால் அந்நாடு வலிமை உடைய நாடாக கருதப்படும். சேரன் மிகுந்த யானை படையினை உடையவன் என்பதை,

“.....வென்வேற்
களிறு கெழு தானை”⁷⁴

என்று அகநானூறு குறிப்பிடுகிறது. யானைகள் மதிலை அழித்தல், கோட்டைக் கதவுகளை உடைத்தல் ஆகிய அரிய பணிகளைச் செய்வதற்கு பயன்பட்டன. நெடுஞ்சேரலாதனின் யானைப்படையில் உள்ள யானைகள், பகைவரின் மதிலைப் பாய்ந்து அழித்தன. அப்போது அவற்றின் கொம்புகள் சிதைந்தன. அவ்வாறு சிதைந்த கொம்புகளைக் கொண்ட யானைகளை உடையவன் என்பதை,

“..... தொடி சிதை மருப்பின்
போர்வல் யானைச் சேரலாத”⁷⁵

என்ற அடிகள் அரண் சேர்க்கின்றன. மேலும், பாண்டியனின் யானைகள் பகைவரின் கோட்டைக் கதவுகளை இடித்து அழித்துப் பயிற்சிப் பெற்றவை. அதனால் கதவுப் போன்ற உருவத்தைக் கண்டாலே அவற்றை அழிக்க தயாராகி விடுகின்றன. இதனை,

“பருவிரும்பு பிணித்துச் செல்வரக் குரீஇத்
துணைமான் கதவம் பொருத்தி”⁷⁶

எனும் அடிகள் விளக்குகின்றன.

யானைப்படை உடைய அரசன் என்பதை,

“கல்லா யானை வேந்து”⁷⁷

என்று ஐங்குறுநாறு குறிப்பிட்டுள்ளது.

“ஏந்துகோட்டு எழில்யானை ஒன்னாதார்க்கு அவன் வேலின்”⁷⁸

என்ற அடியிலிருந்து தந்தத்தை உடைய அழகிய யானைகளைக் கொண்ட படை எனவும், யானைகள் கோட்டையினைத் தமது தலையால் மோதி உடைத்தலை,

“எயில் இடு களிறே போல்”⁷⁹

என்றும்,

“ஏந்து கோட்டு யானை வேந்து”⁸⁰

என்றும் ஏந்திய கொம்புகளை உடைய யானைப் படையைக் கொண்ட வேந்தன் எனவும் யானையின் தந்தங்களின் சிறப்பை இலக்கியங்கள் குறிப்பிடுகின்றன. இவ்வாறாக யானைப்படை அரசனின் பெருமையின் அடையாளமாகவும் வலிமையின் அடையாளமாகவும் விளங்கியது என்பது புலப்படுகிறது.

3.4.4. தேர்ப்படை

தேர்ப்படை அரசனுக்கும் அரசக்குடும்பத்திற்கும் உரியது. போரில் ஊர்ந்து செல்லும் படைத் தேர்ப்படையாகும். தேரில் குதிரைப் பூட்டப்பட்டிருக்கும். தேரைச் செலுத்துவதற்குத் தேரோட்டி இருப்பான். தேருக்குள்ளிருந்து அம்பெய்தியும் ஈட்டி முதலான ஆயுதங்களைக் கொண்டு தாக்கியும் போரிட்டனர். போரின் வெற்றிக்குப் பின்னர் தேருக்கு முன்னரும் பின்னரும் வீரர்கள் முதலானோர் குரவைக் கூத்தாடுவர். இதனைத் தொல்காப்பியம்,

“ஏரோர் களவழி அன்றிக் களவழித்

தேரோர் தோற்றிய வென்றியுந் தேரோர்

வென்ற கோமான் முன்தேர்க் குரவையும்
ஒன்றிய மரபிற் பின்தேர்க் குரவையும்”⁸¹

என்று குறிப்பிடுகிறது. மதுரைக்காஞ்சி தேர்ப்படையின் இயக்கத்தைக், குதிரைகள் பூட்டப்பட்ட தேர்கள் போர்க்களத்தில் காற்று சுழன்று வீசுவது போல வேகமாக சுற்றித் திரிகின்றன என்று கூறுவதை,

“வாம் பரிய கடுந் திண்தேர்
காற்று என்னக் கடிது கொட்பவும்” (மதுரை. 49,50)

என்ற அடிகள் சுட்டுகின்றன. இவ்வாறு “அரசர்க்குரிய அங்கங்களுள் தலைசிறந்தது படை, படைதிறத்தால் அரசன் உட்பகையை அழிப்பான்; புறப்பகையை ஒழிப்பான்”⁸² என்ற ராபி சேதுப்பிள்ளை அவர்களின் கருத்து முற்றிலும் ஏற்புடையது. ஏனெனில் வலிமையான படை மன்னனுக்கு வெற்றியைத் தேடித்தரும், தன்னம்பிக்கையை வளர்க்கும். படைகளின் செயல்பாடுகள், தோற்றம் முதலியவற்றை நம் கண்முன் கொண்டுவரும் அளவிற்கு இலக்கியங்களில் மிகுதியான வருணனைச் செய்திகள் இடம்பெற்றுள்ளன.

3.5. படைத்தலைவன்

படைத்தலைவர்கள் சங்க காலத்தில் மிகவும் மரியாதையுடன் நடத்தப்பட்டனர். வேந்தர்களின் பேரரசின் கீழ் சிற்றரசாக நியமித்தனர். தலையாலங்கானத்தில் பெரும்போர் நிகழ்ந்த போது அதனை வெற்றிக் கண்டான் பாண்டியன். அவனது படைத்தலைவன் நடத்திய கூடற்போரைப் பற்றி இலக்கியங்கள் குறிப்பிடுகின்றன. இதே போல் கலிங்கத்துப்பரணி பாடலொன்று படைத்தலைவனின் செயல்திறத்தை,

“வரும் சேனைதம் மேல்வந்து உறாமே,வில்
வாள்வீரர் வாணாள் உகக்,
கருஞ் சேவகம் செய்து செஞ்சொறு அறச்செய்த
கைம்மாறு காண்மின்களோ!”⁸³

என்ற பாடலடிகளில் குறிப்பிட்டுள்ளன. அதாவது படைத்தலைவன் கொடிய வீரச்செயல்கள் புரிந்து தன் உயிரை விடும் நிலையிலும் படையை முன்னெடுத்துச் சென்று நன்றிக் கடனாற்றுகிறார்கள் என்று குறிப்பிடுகிறது.

இதேப்போல் சங்க இலக்கியப் பாடல்களும் சில படைத்தலைவர்கள் குறித்த செய்திகளைப் பதிவிட்டுள்ளன. சேர மன்னனது வீரத்தை மட்டுமின்றி அவனது படைத்தலைவன் பிட்டன் என்பவனது வில்லின் வலிமையைப் புகழ்ந்து பாடும் பாடல் அடிகள் அகநானூற்றில் இடம்பெற்றுள்ளன. இதனை,

“வானவன் மறவன், வணங்கு வில் தடக்கை
ஆனா நறவின் வண் மகிழ், பிட்டன்
பொருந்தா மன்னர் அருஞ்சமத்து உயர்த்த
திருந்துஇலை எஃகம்”⁸⁴

எனும் அடிகள் புலப்படுத்துகின்றன. மேலும், பிட்டன் என்பவன் சேரனின் படைத்தலைவன்; அவன் பரிசில் வேண்டி வருவோர்க்கு அணிகலன்களைக் கொடுப்பவன்; வெற்றி தரும் வாட்படையினையும், வீரக்கழலினையும் உடையவன் என்பதை,

“..... இவட்கே,
வசைஇல் வெம்போர் வானவன் மறவன்
நகையின் வாழ்நர்க்கு நன்கலம் சுரக்கும்
பெய்யா வாய்வாள், புனைகழல் பிட்டன்”⁸⁵

என்ற அடிகள் புலப்படுத்துகின்றன. மேலும், வேந்தர்கள் தமது படைத்தலைவனுக்கு ஒரு குறிப்பிட்ட பகுதியை அளித்து ஆட்சி செய்ய அனுமதித்தனர் என்பது புலனாகிறது.

பழையன் என்பான் போலர் என்னும் ஊருக்குத் தலைவன். வெற்றி தரும் வேலினையும் அணிகலன் அணிந்த யானையையும் உடைய சோழ மன்னனின் படைத்தலைவன் என்று படைத்தலைவனின் புகழை,

“..... வென்வேல்

இழைஅணி யானைச் சோழர் மறவன்

கழைஅளந்து அறியாக் காவிரிப் படப்பை

புனல்மலி புதவின், போஓர் கிழவோன்

பழையன் ஓக்கிய வேல்போல்”⁸⁶

என்ற அடிகள் அறிவிக்கின்றன. மேலும், வாளால் வெட்டுற்ற வடு விளங்கும் தலையையுடைய போரை விரும்பும் படைத்தலைவனால் பாதுகாக்கப்படும் ஊர் என்பதை,

“வாள்வடு விளங்கிய சென்னிச்

செருவெங் குருசில் ஓம்பும் ஊரே”⁸⁷

எனும் அடிகள் அரண் சேர்க்கின்றன. இவ்வாறு மன்னன், அரசன், வேந்தர்களைப்போல் அவர்களின் படைத்தலைவர்களும் மதிப்பு மிக்கவர்களாக விளங்கினர். படைத்தலைவன் வீரம் மிகுந்தவராகவும் மதிநுட்பம் வாய்ந்தவர்களாகவும் இருந்தனர். அவர்களுள் சிலர் சிலபகுதியை ஆட்சி செய்யும் பொறுப்பைப் பெற்றிருந்தனர்.

3.6. போர்க்களம்

ஊருக்கு ஒதுக்குப்பறமாகப் போர் செய்யும் இடமே போர்க்களம் எனப்படும். தும்பைப் போர் பொதுவாகப் போர்க்களத்தில் நடைபெறும். மதுரைத் தமிழ்ப் பேரகராதி போர்க்களத்தை “யுத்தக்களம், களரி, யுத்தரங்கம் என்றப் பொருளைத் தருகிறது.”⁸⁸ “தமிழ்ப்பேரகராதி போர்க்களத்தை யுத்தரங்கம்”⁸⁹ என்கிறது.

“தலையாலங்கானம், வெண்ணிப் பறந்தலை, தகடூர் முதலிய பல இடங்களில் தமிழகத்தில் போர்க்களங்கள் இருந்ததாக கா. அப்பாத்துரையார் குறிப்பிடுகிறார்.”⁹⁰

போர்க்களத்தில் குருதி பாய்ந்ததால் செந்நிறமாக மாறியது என்பதைச் “செங்களம்”⁹¹ என்று குறிப்பிடுகிறது. போர்க்களம் சிவந்து காணப்படும்

என்பதைக் குறிஞ்சிப்பாட்டில் சினம் கொண்ட வேந்தன் படை நடத்திச் செல்லும்
போர்க்களத்தைப் போல என்று,

“சினைஇய வேந்தன் செல்சமம் கடுப்பத்”⁹²

எனப் போர்க்களம் குறிப்பிடுகிறது.

போர்க்களத்தைப் பற்றி பிணத்தைத் தின்னும் பேய் மகளிர் துணங்கைக்
கூத்தாடுவர். அவ்வாறு கூத்தாடும் பேய்மகளிரின் தாளத்திற்கு ஏற்ப தலையிழந்த
குறையுடல்கள் எழுந்து நின்று ஆடும் அச்சந்தரும் போர்க்களம் என்பதை,

“பிணக் கோட்ட களிற்றுக் குழம்பின்
நிணம் வாய்ப் பெய்த பேய்மகளிர்
இணைஒலி இமிழ் துணங்கைச் சீர்ப்
பிணையூபம் எழுந்து ஆட
அஞ்ச வந்த போர்க் களத்தான்”⁹³

என்று மதுரைக்காஞ்சி குறிப்பிடுகிறது.

போர்க்களத்தின் அவலநிலையைத் தலைகள் வெட்டுண்டு குறையுடலாய்
பிணக்குவியல் கிடக்கின்றன. அதனை ஆண் யானைகள் கடாவிடுதலால்
தலைவேறு உடல் வேறாக சிதைந்துக் காணப்படுகின்றன. அத்தகைய
அஞ்சத்தக்கப் போர்க்களம் என்று,

“குறைத்தலைப் படுபிணன் எதிர, போர்புஅழித்து
யானை எருத்தின் வாள்மடல் ஓச்சி
அதரி திரித்த ஆள்உகு கடாவின்”⁹⁴

போர்க்களத்தின் தன்மையைப் புறநானூறு சுட்டுகிறது. இதேப்போன்றதொரு
நிலையைக் கலிங்கத்துப்பரணி, போர்க்களம் எங்கும் இரத்த வெள்ளம்
மிதக்கின்றன. அதில் உடல் முழுவதும் காயம் பட்ட யானைகள் அதில் நீந்திச்
செல்கின்றன. அக்காட்சி கடலில் ஒன்றன்பின் ஒன்றாக கப்பல்கள் செல்வனப்
போல் காட்சியளிக்கின்றன என்கிறது.

“உடலின்மேல் பல காயம் சொரிந்து, பின்கால்
 உடன் பதைப்ப உதிரத்தே ஒழுகும் யானை,
 கடலின்மேல் கலம் தொடரப் பின்னே செல்லும்,
 கலம்போன்று தோன்றுவன, காண்மின், காண்மின்!”⁹⁵

என்ற செய்யுளடிகள் மேலே குறிப்பிட்டுள்ளப் புறநானூற்றுப் பாடலோடு ஒப்பு
 நோக்கத்தக்கது.

போர் நிகழும் இடங்கள் ஊருக்கு ஒதுக்குப்புறமாக பாலை நிலத்தில்
 நடைபெறும் என்பது,

“வெம்முனை அருஞ் சுரம் நீந்தி”⁹⁶

என்ற அடியால் அறியப்படுகிறது. வீரர்கள் போர் பயிற்சி மேற்கொள்ளும் இடம்
 களரி எனப்பட்டது. இதனை அகநானூறு,

“முது மரத்த முரண் களரி”⁹⁷

பழைய மரங்களைக் கொண்ட போரிடும் களம் என்றுச் சுட்டப்பட்டுள்ளது.
 இவ்வாறு போரில் போர்க்களங்கள் முக்கியப் பங்காற்றுகின்றன. போர்
 நடைபெறும் இடங்களை பாலை நிலங்கள் என்று சுட்டுகின்றன.

3.7. போரில் வெற்றி

போரில் இழப்பு என்பது இரு தரப்பினருக்கும் ஏற்படும். இறுதி வரை
 போராடுபவருக்கே வெற்றி கிடைக்கும். அவ்வகையில் சங்க இலக்கியங்களில்,
 போரில் வெற்றி அடைதல், பின் அதனைக் கொண்டாடுதல் போன்ற
 நிகழ்வுகளைக் காணமுடிகிறது. வெற்றியின் சிறப்பைத் தொல்காப்பியர் வாகைத்
 திணையின் பதினெட்டு துறைகளில் பாடியுள்ளார். “வலன், கொற்றம், வாகை,
 முல்லை, சடபம், ஆடு, புகல், படினம், விசயம், வெற்றம், வென்றி முதலியப்
 பெயர்களில் வெற்றி அழைக்கப்படுவதாக பிங்கல நிகண்டு குறிப்பிடுகிறது.”⁹⁸
 பகைவரின் நாட்டை அழித்து அதன் வெற்றியைப் ‘பூந்தொடை விழா’ என்னும்
 விழாவாக கொண்டாடுவர். இதற்கு,

“..... கறுத்தோர்

தெம்முனை சிதைத்த, கடும்பரிப் புரவி

வார்கழற் பொலிந்த வன்கண் மழவர்

பூந்தொடை விழுவின்.....”⁹⁹

என்ற அடிகள் சான்றாக அமைகின்றன. பதிற்றுப்பத்தில் பல்யானை செல்கெழு குட்டுவன் என்ற சேர மன்னன் வேற்றுநாட்டுக்குப் படையெடுத்துச் சென்று அப்போரில் வெற்றிப்பெற்றுத் திறையாகச் செல்வங்களைக் கொண்டுவருதலை,

“ஆர்வளம் பழுனிய ஐயம் தீர் சிறப்பின்

மாரிஅம் கள்ளின், போர் வல் யானை

போர்ப்பு உறு முரசம் கறங்க, ஆர்ப்புச் சிறந்து

நன் கலம் தருஉம் மண், படு மார்பு”¹⁰⁰

என்ற அடிகள் உணர்த்துகின்றன. மேலும் அவனது வெற்றிச் சிறப்பை,

“நெடுவயின் ஒளிறும் மின்னுப் பரந்தாங்கு

புலிஉறை கழித்த புலவு வாய் எஃகம்

ஏவல் ஆடவர் வலன் உயர்த்து ஏந்தி

ஆர் அரண் கடந்த தார் அருந் தகைப்பின்

பீடு கொள் மாலைப் பெரும் படைத் தலைவ!”¹⁰¹

எனப் பதிற்றுப்பத்துப் புகழ்ந்துரைக்கின்றது. அதாவது வேலினை உடைய வீரர்கள் அரண்களை அழித்தனர். பிற மன்னர்களால் அழித்தற்கரிய படை வென்று வாகைச்சூடுபவர் என்பதைக் குறிப்பிடுகிறது. “அரசர்கள் தங்கள் வாழ்நாளிற் செய்த அறப்பணிகளினும், கொடைச் செயல்களினும் போர்க்களத்தில் தாம் பெற்ற பெரு வெற்றிகளை மிக மதித்துப் போற்றியுள்ளனர்.”¹⁰²

கழுவுள் என்பவன் பகைவரை வெற்றி கொள்ளும் போர்த்தொழிலையும், புகழையும், விண்ணைத்தொடும் வெண்கொற்றக் குடையையும் உடையவன் என்பதை அகநானூறு,

“..... அடுபோர்
வீயா விழுப்புகழ் விண்தோய் வியன்குடை”¹⁰³

என்ற அடிகள் உரைக்கின்றன. அத்துடன் பகைவர்களை வென்றதால் அடிக்கின்ற
வீரமுரசினையும் போர் வெற்றியையும் உடைய சோழன் என்று,

“வென்று எறிமுரசின் விறற்போர்ச் சோழர்”¹⁰⁴

எனும் அடி மூலம் சோழரது வெற்றிச் சிறப்பை அறிய முடிகிறது. மேலும், கானலம்
பெருந்துறை எனும் பட்டினத்தில் மரக்கலம் உடையுமாறு வந்து தாக்கும் இறா மீன்
கூட்டத்தைப் போல மிகுந்த படையுடன் வந்து பிண்டன் என்பவனை நன்னன்
வென்று வாகை சூடினான் என்பதை,

“..... பெருந்துறை
தனம்தரு நன்கலம் சிதையத் தாக்கும்
சிறுவெள் இறவின் குப்பை அன்ன
உறுபகை தருஉம் மொய்ம்முக பிண்டன்
முனைமுரண் உடையக் கடந்த வென்வேல்”¹⁰⁵

என்ற அடிகள் உணர்த்துகின்றன. சேரன் செங்குட்டுவன் போர்புரியும்
ஆற்றலையும், பெரும்படையையும் அதனால் வரும் வெற்றியையும் உடையவன்
என்பதை,

“படைநிலா இலங்கும் கடல்மருள் தானை
மட்டுஅவிழ், தெரியல் மறப்போர்க் குட்டுவன்
பொருமுரண் பெறாஅது விலங்குசினம் சிறந்து
செருச்செய் முன்பொடு முந்நீர் முற்றி
ஓங்குதிரைப் பௌவம் நீங்க ஓட்டிய”¹⁰⁶

என்ற அடிகள் விளக்குகின்றன. மேலும் பசும்பூண் பாண்டியன் கொற்கைப்
பட்டினத்திற்குத் தலைவன் ஆவான். அவன் வெற்றி தரும் வேலையும், விரைந்து

செல்லும் யானைகளையும், நெடிய தேரினையும் உடையவன், அவன் மதுரையில்
கொங்கரை வென்றபோது வெற்றிக் களிப்பில் ஆடினான் என்ற செய்தியை,

“பேர்இசைக் கொற்கைப் பொருநன், வென்வேல்
கடும்பகட்டு யானை நெடுந்தேர்ச் செழியன்
மலைபுரை நெடுநகர்க் கூடல் நீடிய
மலிதரு கப்பலை போல”¹⁰⁷

என்ற செய்யுளடிகள் புலப்படுத்துகின்றன.

கரிகாற்சோழன் வாகையூர்ப் போர்க்களத்தில் அவன் வெற்றி பெற ஒன்பது
குடைகளையும் நண்பகலில் கீழே போட்டுவிட்டு தோற்றோட செய்தப்
பெருமைக்குரியவன். இதனை,

“சூடா வாகைப் பறந்தலை, ஆடுபெற
ஒன்பது குடையும் நண்பகல் ஒழித்த
பீடுஇல் மன்னர் போல”¹⁰⁸

என்ற அடிகளால் சோழனின் மாபெரும் வெற்றி பறைசாற்றப்படுகிறது.
மக்களெல்லாம் வியப்படையும் வண்ணம், சேரன் பகையரசர்களை
வெற்றிப்பெற்றான் என்பதை,

“மன்பதை மருள, அரசு படக் கடந்து”¹⁰⁹

என்றும், குதிரைப்படையும், தேர்ப்படையும் உடைய பாண்டிய மன்னன் சேரனுக்கு
உரிய முசிறி எனும் துறைமுகப் பட்டினத்தை முற்றுகையிட்டு வெற்றிப்பெற்ற
செய்தியை,

“கொய் சுவற் புரவிக் கொடித் தேர்ச் செழியன்
முதுநீர் முன்துறை முசிறி முற்றி
களிறு பட எருக்கிய கல்லென் ஞாட்பின்”¹¹⁰

என்று இலக்கியங்கள் எடுத்தியம்புகின்றன.

களங்காய்க் கண்ணி நார்முடிச்சேரல் போரிலே வெற்றி பெற்ற நிகழ்வைப் பதிற்றுப்பத்து அழகாகக் காட்டுகிறது.

“ஒன்னார் தேய, பூ மலைந்து உரைஇ
வெண் தோடு நிரைஇய வேந்துடை அருஞ் சமம்
கொன்று புறம் பெற்று, மன்பதை நிரப்பி,
வென்றி ஆடிய தொடித் தோல் மீ கை,
எழுமுடி கெழீஇய திரு ஞெமர் அகலத்து
பொன் அம் கண்ணி, பொலந் தேர் நன்னன்
சுடர் வீ வாகைக் கடி முதல் தடிந்த
தார் மிகு மைந்தின், நார் முடிச் சேரல்”¹¹¹

என்ற அடிகளில் பகைவரை அழிப்பேன் என்று வஞ்சினம் கூறினான். பகையை வென்று அவ்வரசர்களைத் தோற்றோடச் செய்தான். வெற்றியின் அடையாளமாகப் பகைவரது ஏழு திருமுடியால் ஆரம் செய்து அணிந்துகொண்டான். நன்னனது காவல் மரத்தை வெட்டித் தனது வெற்றியை நிலைநாட்டினான் என்று சேரன் பெற்ற வெற்றியைப் பதிற்றுப்பத்து விரிவாக விளக்குகிறது.

பாண்டியன் வெற்றிதரும் முரசினையும் பகைவரை வெல்லும் போர்ச் செய்பவன் என்பதையும் அகநானூறு,

“..... விரிதார்
ஆடுகொள் முரசின் அடுபோர்ச் செழியன்”¹¹²

என்ற அடிகள் மூலம் விளக்குகின்றன. மேலும் போர்க்களத்தே வெற்றி முரசு ஒலிக்கும் போது வேந்தன் வெற்றிக் கொடியை உயர்த்தினான் என்ற செய்தியை,

“மதவலி யானை மறலிய பாசறை
இடிஉமிழ் முரசம் பொருகளத்து இயம்ப
வென்றுகொடி எடுத்தனன் வேந்தனும்,”¹¹³

என்ற பாடலடிகள் உணர்த்துகின்றன.

பாண்டியன் வாளேந்திய படைகளையும் படைக்கலப் பயிற்சியினையும் உடையவன். ஆதலால் தான் மேற்கொண்ட போரில் பகைவரை வென்று வாகைகுடியவன். அவ்வாறு வெல்லும் போதெல்லாம் யானைமீது பொன் பொருளாகிய பரிசிலைப் பாணனுக்கு வழங்குவான். அதனை உண்டு பாணர்கள் உயிர் வாழ்கின்றனர் என்பதை,

“ஒளிறுவாள் தானைக் கொற்றச் செழியன்
வெளிறுஇல் கற்பின் மண்டு அமர் அடுதொறும்
களிறு பெறு வல்சிப் பாணன்”¹¹⁴

என்ற பாடலடிகள் விளக்குகின்றன. மேலும், மறவர்கள் போரில் விருப்பம் உடையவர்களாக விளங்கியுள்ளனர். இதனை,

“போர் எனின், புகலும் புனை கழல் மறவர்”¹¹⁵

என்ற கோவூர்கிழார் பாடல் அடி தமிழர்கள் கொண்டிருந்த போர் வேட்கையைக் காட்டுவதாக அமைந்துள்ளது.

பாண்டியர்கள் போரில் வெற்றி பெற்றதால் வெண்மையான தந்தங்களையுடைய யானைப்படையைத் திறையாகப் பெற்றனர். அவர்கள் வீரம் பொருந்திய போரில் வல்லவர்கள். இதனை,

“..... வடவயின்
வேங்கடம் பயந்த வெண் கோட்டு யானை
மறப்போர்ப் பாண்டியர்”¹¹⁶

என்ற அடிகள் தெரிவிக்கின்றன. மேலும், பகைவர்களுடைய யானைகளைக் கொண்ட பொருதற்கரிய போரில் பகைவர்கள் சிதறும்படி அழித்து வெற்றி கண்டவன் என்பதை,

“.....செறுநர்
களிறுடை அருஞ் சமம் ததைய நூறும்
ஒளிறு வாள் தானைக் கொற்றச் செழியன்”¹¹⁷

என்ற அடிகள் மூலம் அறியப்படுகிறது.

போர் தொடங்குவதற்கு முன்னும் வெற்றி பெற்றப் பின்னும் தன் படை வீரர்களுக்கு உணவளிப்பது வழக்கம். அதுபோல், எவ்வி என்பவன் பகைவரின் அரிமண வாயில் உறத்தூர் என்னுமிடத்துப் போரிட்டு வென்று அவர்தம் வலிமையைக் கெடுத்தான். தன் படை வீரர்களுக்குக் கள்ளுடன் பெருஞ்சோற்றினை அளித்தான். அவ்வீரர்கள் களிப்பில் ஆரவாரம் செய்தனர்.

“நெடுமிடல் சாய்த்த பசும்பூண் பொருந்தலர்
அரிமண வாயில் உறத்தூர் ஆங்கண்
கள்ளுடைப் பெருஞ்சொற்று எல்இமிழ் அன்ன”¹¹⁸

எனப் போரின் வெற்றிக் கொண்டாட்டத்தை அகநானூறு காட்டுகிறது.

பல யானைக் கூட்டங்கள், வெல்லும் கொடிகளை உடைய படையினைக்கொண்டு பகைவரின் உடல்களை உழுதாய் என இமயவரம்பனின் போர்த்திறத்தை,

“பல்களிற்றுத் தொழுதியொடு வெல்கொடி நுடங்கும்
படைஏர் உழுவ! பாடினி வேந்தே!”¹¹⁹

என்று பதிற்றுப்பத்துக் குறிப்பிடுகிறது.

நால்வகைச் சேனையின் உதவியோடு பல போர்களைப் புரிந்து அதில் வெற்றியை நாட்டியுள்ளனர். அதனால் அழியாப் புகழைப் பெற்றுப் பண்டைய தமிழர்கள் வரலாற்றில் இடம்பெற்றுள்ளனர்.

3.8. வென்றிக் கூத்தாடுதல்

வென்றிக் கூத்து போரிலே அரசர்களோடு வீரர்களும் இணைந்து ஆடி மகிழ்ச்சியை வெளிப்படுத்துவதாகும். இரத்தத்தைச் சிந்துகின்ற, புலால் நாற்றத்தையுடைய போர்க்களத்தின்கண் சேரன் துணங்கைக் கூத்தாடினான். துணங்கைக் கூத்து போரில் வெற்றிப்பெற்ற மன்னர்கள் ஆடுவர். இதனை,

“ஓடாப் பூட்கை மறவர் மிடல் தப
இரும் பனம் புடையலொடு வான் கழல் சிவப்பக்

குருதி பனிற்றும் புலவுக் களத்தோனே
துணங்கை ஆடிய வலம் படு கோமான்”¹²⁰

எனப் பதிற்றுப்பத்துப் பாடலடிகள் உரைக்கின்றன.

வெள்ளம் போன்ற சேனையை உடைய அதிகன் என்பானை மிஞிலி என்பான் போர்க்களத்தே வென்று ‘ஒள்வாள் அமலை’ என்னும் வென்றிக் கூத்தை ஆடினான் என்பதை,

“ஊட்டுஅரு மரபின் அஞ்சவரு பேளய்க்
கூட்டுஎதிர் கொண்ட வாய்மொழி மிஞிலி
புள்ளிற்கு ஏமம் ஆகிய பெரும்பெயர்
வெள்ளத் தானை அதிகற் கொன்று, உவந்து
ஒள்வாள் அமலை ஆடிய (ஞாட்பின்)”¹²¹

எனும் பாடலடிகள் அரண் செய்கின்றன. மேலும், போர்மேற்கொண்டு வந்த கொங்கரைப் புறம்காட்ட ஓடச்செய்து, அவர் நாடுகளை கைப்பற்றிய பசும்பூன் பாண்டியன் பொன் மிகுந்த மதுரையில் வெற்றி களிப்பால் ஆடிய செய்தியை,

“வாடாப் பூவின் கொங்கர் ஓட்டி
நாடுபல தந்த பசும்பூட் பாண்டியன்
பொன்மலி நெடுநகர்க் கூடல் ஆடிய
இன் இசை ஆர்ப்பு”¹²²

என்ற அடிகளால் அறியமுடிகிறது. வெற்றிக் கிடைத்தபின் துள்ளிக்குதிப்பதும், மகிழ்ச்சியில் ஆடுவதும் அனைவருக்கும் உரியது. பண்டைய மன்னர்களும், வீரர்களும் இதனை வழக்கமாகப் பின்பற்றினர்.

3.9. வெற்றிச் செருக்கு

புகழ் விரும்பிப் போர்புரியும் அரசனுக்கு வெற்றிச் செருக்கு இயல்பாகவே ஏற்பட்டுவிடும். செருக்கு என்பதற்கு (மற்றவர்களை விட உயர்ந்தவன் என்ற

நினைப்பில்) பிறரை மதிக்காத போக்கு; கர்வம்; அகந்தை; (Conceit; Haughtiness; Arrogance) என்று பொருள். இவ்வாறு செருக்குடையவர்கள். தனது ஆட்சியை நிலைநிறுத்திக் கொள்ள மேலும் மேலும் போரை விரும்புவர்.

சோழன் குட்டுவனின் அகந்தையால் மதிலை அழித்து ஊரை எரித்து அவ்வூரைத் தீயிட்டுக் கொளுத்தினான். நற்றிணை இதனை,

“..... குட்டுவன்
அகப்பா அழிய நூறி, செம்பியன்
பகல் தீ வேட்ட ஞாட்பினும் மிகப் பெரிது”¹²⁴

என்கிறது. மேலும் இமயவரம்பன் பல போர்களில் வெற்றிபெற்ற அரசர்களை அவர்களின் பெருமை அழியும்படிப் போரிட்டு வென்றான். அதனால் மேலும் போரை விரும்பும் ஆற்றலுடையவன் என்பதை,

“அமர் கடந்து மலைந்த தும்பைப் பகைவர்
போர், பீடு, அழித்த செருப்புக் கல் முன்பு!
கூற்று வெகுண்டு வரினும், மாற்றும் ஆற்றலையே”¹²⁵

என்ற அடிகள் எடுத்துரைக்கின்றன. மேலும் அரசர்களின் மணிமுடிகளைப் பறித்து அதில் ஆரம் செய்து அணிவது பண்டைய தமிழரது வழக்கம். போரில் தோற்ற மன்னர்களை இழிவு படுத்தும் பொருட்டு வெற்றிப்பெற்ற அரசன் அவ்வாறு செய்வான். இது அவ்வரசனின் வெற்றிச் செருக்கைக் காட்டுகிறது. இதனை,

“எழுமுடி கெழீஇய திரு ஞெமர் அகலத்து
நோன்புரித் தடக்கைச் சான்றோர் மெய்ம்மறை”¹²⁶

எனும் பாடலடிகள் சான்றாக அமைகின்றன. அத்துடன் நன்னனின் வீரச் செருக்கை மலைபடுகடாம்,

“படியோர்த் தேய்த்த பணிவுஇல் ஆண்மை
கொடியோள் கணவற் படர்ந்திகும் எனினே”¹²⁷

இவ்வாறு நன்னன் தன்னை வணங்காதவரை அழித்தவன். எவருக்கும் பணியாதவன் என்ற செய்தி அறியப்படுகிறது.

3.10. போரில் தோல்வி

ஒரு செயலில் ஈடுபடும்போது அதன் பலன் பாதகமாக இருப்பின் அதனைத் தோல்வி என்பர். இதற்கு “நிலையழிவு, ஓட்டம், பின்னிடல, தோல்வு, தொலைதல், தோற்றல், அஞ்சல் போன்ற பெயர்கள் வழங்கப்படுகிறது.”¹²⁸

கட்டி என்ற மன்னன் பாணன் என்ற மன்னனோடு சேர்ந்து தித்தன் வெளியன் என்ற மன்னனை எதிர்த்துப் போரிட வந்தான். ஆனால் தித்தன் வெளியனின் கிணைப் பறையின் ஓசையைக் கேட்ட அளவில் பயந்து ஓடினான் என்பதை,

“வலிமிகும் முன்பின் பாணனொடு மலிதார்த்
தித்தன் வெளியன் உறந்தை நாள் - அவைப்
பாடுஇன் தென்கிணைப் பாடுகேட்டு அஞ்சி
போர்அடு தானைக் கட்டி
பொராஅது ஓடிய.....”¹²⁹

என்ற அடிகள் தித்தன் வெளியனின் வீரம், எதிரிகளைத் தோற்றோட செய்த பாங்கு வெளிப்படுகிறது. பாண்டியன் நெடுஞ்சேரலாதன் பெரிய கடலின்கண் வந்தெதிர்த்த பகைவர்களைப் புறங்காட்டித் தோற்றோடச் செய்தான் என்ற செய்தியை,

“சால்பெருந் தானைச் சேர லாதன்
மால்கடல் ஓட்டி.....”¹³⁰

என்ற அடிகளால் அறியமுடிகிறது. மேலும்,

“..... ஒன்னா
ஓம்புஅரண் கடந்த வீங்குபெருந் தானை

அடுபோர் மிஞிலி செருவேல் கடைஇ
முருகுஉறழ் முன்பொடு பொருதுகளம் சிவப்ப
ஆய் எயினன் வீழ்ந்தென”¹³¹

என்ற பாடலடிகளாலும் மேற்கண்ட வரலாறு அறியப்படுகிறது.

போரில் தோல்வியடைதல் வேதனைக்குரிய செயலாகும். இச்செயல் கலித்தொகையில் உவமையாகக் காட்டப்பட்டுள்ளது.

“போர் தொலைந்து இருந்தாரைப் பாடு எள்ளி நகுவார் போல்”¹³²

என்பதால் போரில் தோல்வியடைந்தால் நகைப்பர் என்ற செய்தி பெறப்படுகிறது.

3.11. போர் அவலம்

போரின்போது ஏற்படும் நிகழ்வுகள் பார்ப்போருக்கும் படிப்போருக்கும் வருத்தத்தையும் இரங்கத்தக்க நிலையையும் தோற்றுவிக்கின்றன. இதுவே அவலமாகும். “அவலம் என்பதற்கு வருந்தத்தக்க அல்லது இரங்கத்தக்க நிலை; துன்பம் என்று க்ரியாவின் தற்காலத் தமிழ் அகராதி குறிப்பிடுகிறது.”¹³³ மதுரைத் தமிழ் பேரகராதி “ஓரலங்காரம், அஃது துயரந்தோன்றக் கூறுவது. சிலேசம், கேடு, நோய், மிடி, வருத்தம், பயன்படாதொழிவது, பலவீனம், மாயை, வறுமை, தக்கமாய் முடிவது, கவலை”¹³⁴ என்கிறது.

3.11.1. போர்க்களத்தின் அவலம்

அம்புகளாகிய மழைப் பொழிந்த பாசறை என்றும் பகைவரின் உடலிலிருந்து நீங்கிய தலையால் செய்யப்பட்ட அடுப்பினைக் கொண்டு கூவிளம் விறகாகவும் மண்டை ஒட்டைக் கழிசெருகித் துடுப்பாகவும் கொண்டு பேய்மகள் சமைத்த, நிணமும் குலுரும் ஆகிய கூழ், இதனை கொற்றவைக்கு படைக்கின்றனர். அத்தகைய புலால் நாற்றம் வீசும் போர்க்களத்தில் களவேள்வி செய்தவன் என்று (புறம். 372) புறநானூற்றுப் பாடல் விளக்குகிறது. இதுபோன்றதொரு அவலநிகழ்வை,

“விருந்தினமும் வறியவரும் நெருங்கி உண்ண,
 மென்மேலும் முகம் மலரும் மேலோர் போலப்
 பருந்தினமும் கழுகினமும் தாமே உண்ணப்
 பதுமமுகம் மலர்ந்தானைப் பார்மின்! பார்மின்!”¹³⁵

என்ற கலிங்கத்துப்பரணி பாடல் போரிலே புண்பட்டுக்கிடக்கும் வீரர்களைப் பருந்தும், கழுகும் கொத்தி உண்ணுகின்றன. இருப்பினும் போரிலே வீரமரணம் அடையப் போவதை எண்ணி மகிழ்ச்சியால் முகம் மலர்ந்து காணப்படுகின்றனர் என்று போரின் வெம்மையைப் படம்பிடித்துக் காட்டுகிறது.

“வாளால் உடலைப் பிளத்தலால் புண்ணை உண்டாகியது, அதனைக் கண்டு வீரர்கள் மகிழ்ந்தனர்”¹³⁶ என்று புறநானூற்றுப் பாடல் மூலம் அறியமுடிகிறது. மேலும் மழைக்காலத்தே கனிகள் வீழ்வதை ஒத்துப் படைக்கருவிகளால் பகைவர்களின் தலைகள் வீழ்ந்தன. அதனால் எழுந்த குருதி வெள்ளம் போல் பாய்ந்தது. முற்றிய கதிர்களை அரிவது போன்று பகைவர்களின் தலைகளை அரிந்து நெற்கதிரை எருதுகள் கடாவிடுதல் போன்று களிறுகள் பிணக்குவியலைக் கடாவிடுகின்றன என்று போரின் போது ஏற்படும் நிகழ்வுகளை,

“ஒண்படை மாரி வீழ்கனி பெய்தென
 துவைத்து எழுகுருதி நிலமிசைப் பரப்ப
 விளைந்த செழுங்குரல் அரிந்துகால் குவித்து
 படுபிணப் பல்போர்பு அழிய வாங்கி
 எருதுகளிறு ஆக, வாள்மடல் ஓச்சி
 அதரி திரித்த ஆள்உகு கடாவின்”¹³⁷

என்ற அடிகள் மூலம் போரின் அவலத்தைப் புறநானூறு வருணிக்கிறது.

இதே பொருண்மையில் அமைந்த பாடலொன்றில் ஒரு இரவலன் ஒருவன் களிறைப் பரிசிலாகப் பெற எண்ணினான். அவை அம்பு பட்டு இறந்து கிடந்தன. தேரினை பெறலாம் என்றாலோ அவை குதிரையின் ஓட்டத்தால் தரையில் வீழ்ந்து

சிதைந்தன. குதிரையையாவது பெற எண்ணினால் அவை உடல் முழுதும் பெற்ற வடுக்களுடன் வீழ்ந்து இறந்தன என்று போர்க்களத்தில் உயிரிகளின் அவல நிலையை,

“களிறு முகத்து பெயர்குவம் எனினே
ஒளிறுமழை தவிர்க்கும் குன்றம் போல,
கைம்மா எல்லாம் கணைஇடத் தொலைந்தன
கொடுஞ்சி நெடுந்தேர் முகக்குவம் எனினே
கடும்பரி நல்மான் வாங்குவயின் ஒல்கி
நெடும்பீடு அழிந்து, நிலம்சேர்ந் தனவே
கொய்சுவற் புரவி முகக்குவம் எனினே”¹³⁸

என்ற பாடலடிகள் சித்தரிக்கின்றன. வீரர்களின் போர்க்களத்தில் பல வீரர்களின் உடல்கள் உயிரற்று கிடந்தன. போரிலே ஈடுபடும் தேர்களின் சக்கரங்களில் பட்டு அத்தலைகள் துண்டாயின. இவ்வாறு சேரன் பலப் போர்களைச் செய்துள்ளான். மேலும்,

“சுரம் பல கடவும் கரை வாய்ப் பருதி
ஊர் பாட்டு எண் இல் பைந் தலை துமிய”¹³⁹

என்ற அடிகளில் போரில் உயிரிழந்த வீரர்களின் அவல நிலையை அறியமுடிகிறது.

குராப் பள்ளித் துஞ்சிய கிள்ளி வளவனைக் கோவூர் கிழார் பாடியதாக அமைந்த பாடலில் போர்க்களத்தில் காணப்படும் அவல நிகழ்ச்சிகள் வீரமாகச் சித்தரிக்கப்பட்டுள்ளன. ‘முரசம் மேக முழக்கு என முழங்க போரிற் பயின்ற யானைகள் மேகமாகவும், தேர்களும், குதிரைகளும், சிதைந்து மழைத்துளியாக வீழ்ந்தன, அம்புகளாகிய காற்று வீசுகின்றன. இடம் அகன்ற பாசறைக்கண், எங்கும் குருதி ஓடியது. ஏந்திய வாட்படையால், உடலைப் பிழிதற்காக, பிளத்தலால் புண் உண்டாகியது. வலிமை படைத்த வீரர்கள் போர் செய்தற்காகச் சேர்ந்திருக்கின்ற பெரிய படையால் கொங்கு நாட்டைப் புறந்தந்து ஓடச்செய்த வெற்றி வேந்தன்.

மேலும், புறப்பாடல் ஒன்று மயில்கள் அசைவது போல நின் பகைவர் நாட்டு மகளிர் தத்தம் கணவர் போர் புண்பட்டதைக் காணவந்து, களத்தில் நிற்கும் மாவீரனாகிய நின் நிழல் சேர்கின்றனர். அவர் புதல்வர், தாம் தொடுத்து எய்து ஆடிய செய்து தரும் சுற்றத்தார் எவரையும் காணாமல் வருந்தினர். களிறுகள் அழியுமாறு போர்ச்செய்யும் வேந்தன் ஒருவன் புண்பட, அதற்குப் பஞ்சிடுவோரும், அதன் கொடுமைக் கண்டு வருந்துகின்றனர். வஞ்சி நகரின் முற்றமே களமாக மாறிற்று அஞ்சா மறவரை அழித்துக் குடநாட்டின்கண் அழித்தான். அவனது போர்க்களம் சிறப்பதாக”¹⁴⁰ என்று புலவர் வாழ்த்துகின்றனர். இப்பாடல் முழுவதும் போரின் அவலச் சுவையை வருணிப்பதாக அமைந்துள்ளது.

வேந்தன் பொருட்டு உயிர்விட்ட தலைவனை ஒரு பாணன் பாடுவதாக அமைந்த பாடல் போரின் அவலத்தைக் காட்டுகிறது.

“சிறாஅ அர்! துடியர்! பாடு வல் மகாஅ அர்
தூ வெள் அறுவை மாயோற் குறுகி
இரும் புட் பூசல் ஓம்புமின்; யானும்,
விளரிக் கொட்பின், வெள் நரி கடிசுவென்;”¹⁴¹

இதில் போரில் வீரன் மடிந்துக் கிடக்கின்றான். அவனைப் பறவைகள் நெருங்கி ஆரவாரம் செய்கின்றன. அவைகளை விரட்டுமாறு சிறுவர்களைப் பாணன் ஏவுகிறான். விளரிப் பண்ணைப் பாடியபடி பாணன் நரியை விரட்டுகிறான். இக்காட்சி போரின் அவலத்தைக் காட்டுவதாக அமைகிறது.

“வீரர்கள் போர்மேற் செல்லும் தன்மையைக் கருதி மயக்கமுற்றுக் காவலில்லாது இருப்போர் தம் புதல்வருடைய பூப்போலும் கண்களை முத்தமிடுவதன் மூலம் தம் மனைவியர்க்கும் தம் துன்பத்தை மறைப்பர். இத்தகைய துன்புறும் வீரருடன் நின்னைச் சினமுறச் செய்தோரின் நாடுகளும் மிகுந்த கலக்கத்தையடைந்தன”¹⁴² என்று புறநானூறு குறிப்பிடுகிறது.

3.11.2. இரவலர்கள் அல்லல் உறும் அவலம்

இரவலர்கள் போர் நிகழும் போது பெரிதும் பாதிக்கப்பட்டனர். நாட்டில் அரசன் இல்லாமையால் போர்க்களங்களை நாடிச் சென்றனர். அங்கு சென்று அரசன் அணிந்திருந்த பொன்னைப் பெற்று வந்தனர். பொருநர், பாணர், கூத்தர், விறலி, பாடினி முதலிய கலை வல்லுநர்கள் கலையாற்றல் பெற்றவர்களாக இருந்தபோதும் வறுமையால் நலிந்து உடலும், உள்ளமும், துன்பமுற்று, உணவுக்காகப் பல இடங்களில் அலைந்து, திரிந்து இடர்பல உற்று அவதியுற்றதை ஆற்றுப்படை நூல்கள் உணர்த்துகின்றன.¹⁴³ மேலும் புறநானூறு இதனை,

“அரிசி இன்மையின் ஆர்இடை நீந்தி
கூர்வாய் இரும்படை நீரின் மிளிர்ப்ப
வருகணை வாளி..... அன்பு இன்று தலைஇ,
இரைமுரசு ஆர்க்கும் உரைசால் பாசறை”¹⁴⁴

இவ்வடிகள் மன்னன் இன்றி வறுமையுற்ற இரவலன் ஒருவன் போர்க்களத்தே வந்து பாடி பரிசில் பெற வேண்டிய நிலையை மேற்கண்ட அடிகள் உணர்த்துகின்றன. மேலும்,

“விசிபிணித் தடாரி விம்மென ஒற்றி
ஏத்தி வந்தது எல்லாம்.....
..... நின்
நிலவுத்திகழ் ஆரம் முகக்குவம் எனவே”¹⁴⁵

என்ற அடிகளும், வெம்மையானப் போர்க்களம் நாடிவந்து பரிசில் பெற விழையும் நிகழ்வைச் சித்தரிக்கிறது.

“..... ளி
நாரும் போமும் செய்து உண்டு, ஓராங்குப்
பசி தினத் திரங்கிய இரும்போர் ஒக்கற்கு

ஆர்பதம் கண்ணென மாதிரம் துழைஇ,
வேர்உழந்து உலறி, மருங்கு செத்து ஒழியவந்து,”¹⁴⁶

மேற்கண்ட பாடலடிகளால் இரவலர்கள் புரவலர்கள் இன்றி அவதி உறும் சூழலை அறியமுடிகிறது.

3.11.3. பரம்பு மலைக்கு இரங்கும் அவலம்

பாரி ஒரு சிற்றரசன்; கடையெழு வள்ளல்களுள் ஒருவன். பாரி ஆண்ட நிலப்பரப்பு மிகச்சிறியது. 300 ஊர்களைக் கொண்டது. ஆயிரக் கணக்கான ஊர்களைக் கொண்ட அகன்ற நிலப்பரப்பை உடைய மூவேந்தரைக் காட்டிலும் கொடையில் சிறந்த புகழ் பெற்றான் பாரி. அதனால் வெறுப்புற்று வஞ்சகத்தால் அவனைக் கொன்றனர் மூவேந்தரும்.”¹⁴⁷ பாரி இறந்ததால் அவரின் இரு மகன்களைப் பாதுகாக்கும் பொறுப்பு கபிலருக்கு ஏற்பட்டது. அப்பொழுது கபிலர் பரம்பு மலையின் வளத்தை எண்ணி பின்னர் அவை வளம் இழந்து போகும் நிலை குறித்து வருந்தும் பாடல்கள் புறநானூற்றில் இடம்பெற்றுள்ளன.¹⁴⁸

“அறையும் பொறையும் மணந்த தலைய
எண் நாள் திங்கள் அனைய கொடுங்கரைத்
தெள் நீர்ச் சிறுகுளம் கீள்வது மாதோ”¹⁴⁹

இப்பாடல் வரிகள் ‘சிறுகுளங்களில் நீர் மிகுதியாக நிரம்பும் அதன்கரை உடையாதவாறு காவலர் இருந்து பாதுகாப்பர். காவலர் இல்லையாயின் சிறுகுளம் உடைத்து அழிவது போல், பல் வகைக் குடிகள் நிறைந்து பாரியால் காக்கப்பட்டிருந்த பறம்பு நாடு, அவன் இறந்ததும் கெட்டழிந்து போயிற்று’ என்பதைச் சுட்டுகிறது. இதனை,

“செம்புற்று ஈயலின் இன் அளைப் புளித்து”¹⁵⁰

என்ற அடி பாரி இறந்த பிறகு நாட்டின் வளமை கெட்டழிந்ததோடு, இரவலர்க்குக் கொடுப்பவரும் இல்லை என்று கையற்று இரங்கி உரைத்தார் புலவர்.

3.11.4. போரில் அஃறிணை உயிர்களின் அவலம்

சங்க காலப் போர்களில் குதிரை, யானை போன்ற விலங்குகள் பயன்படுத்தப்பட்டன. போரின் போது இவ்விலங்குகள் பாதிக்கப்பட்டன. அதனால் படுகாயமும், உயிரிழப்பும் ஏற்பட்டது. வீரர்கள் போரில் யானைகளை வீழ்த்துவதைத் தங்களின் மறப்பண்பாகக் கருதினர். “யானைகளைக் கொல்வது என்பது யானை மீது அமர்ந்து போர்புரியும் வீரனைச் சாய்ப்பதாகப் பொருள்”¹⁵¹ இருப்பினும் போரில் யானைகள் பரிதாபமாக உயிர் இழந்த நிலைப் புறநானூற்றில் காணப்படுகிறது.

“வரி ஞிமிறு ஆர்க்கும் வாய் புகு கடாஅத்து
அண்ணல் யானை அடு களத்து ஒழிய
அருஞ் சமம் ததைய நூறி”¹⁵²

என்ற அடிகள் போர்க்களத்தில் யானைகள் வீழுமாறு அவற்றை வெட்டினர். இதேபோன்று, போரில் வீரர்களின் அம்புகளால் அறுபட்ட யானைகளின் துதிக்கைச் சுருண்டு வீழ்ந்தன. பார்ப்பதற்குச் சக்கரம் போல் காணப்பட்டன. இதனை,

“மத்த யானையின் கரம்
சுருண்டு வீழ், வன்சரம்
தைத்த போழ்தின், அக் கரங்கள்
சக்கரங்கள் ஒக்குமே!”¹⁵³

என்ற பாடல் வழி போரில் யானையின் அவல நிலை அறியப்படுகிறது.

“சுரை தழீஇய விருங்காழொடு
மடை கலங்கி நிலை திரிந்தனவே
களிறே.....
பருஉப்பிணிய தொடி கழிந்தனவே”¹⁵⁴

என்ற அடிகளில் யானைகள் கூட்டமாக அழிந்ததையும்,

“குன்றத் தன்ன களிறு பெயரக்
கடந்தட்டு வென்றோனும்”¹⁵⁵

எனும் அடிகளில் குன்று போன்ற யானையை வீழ்த்திய நிகழ்வையும்
அறியமுடிகிறது. மேலும்,

“கறையடி யானைக்கு அல்லது
உறைகழிப் பறியா, வேலோன் ஊரே”¹⁵⁶

என்ற அடிகளில் யானையை வீழ்த்த மட்டுமே உறையிலிருந்து வாள்
எடுக்கப்படுவதாகவும், போரிலே யானைகளைக் கொன்ற வீரர்களின்
செயல்களை,

“கயந்தலை மடப்பிடி புலம்ப
இலங்கு மருப்புயானை எறிந்த எற்கே”¹⁵⁷

“வேலின் அட்ட களிறு பெயர்த்து எண்ணின்
விண் இவர் விசும்பின் மீனும்
தண் பெயல் உறையும் உறையாற் றாவே”¹⁵⁸

எனும் பாடலடிகள் அழகுற வருணிக்கின்றன. அத்துடன்,

“இரும்பிடித் தொழுதியொடு பெருங் கயம் படியா
நெல்லுடைக் கவளமொடு நெய்ம் மிதி பெறாஅ
திருந்து அரை நோன் வெளில் வருந்த ஒற்றி
நிலமிசைப் புரளும் கைய, வெய்து உயிர்த்து
அலமரல் யானை உரும் என முழங்கவும்”¹⁵⁹

என்ற பாடலடிகள் மூலம் விலங்குகள் உறும் அல்லல்கள் குறித்து அறியமுடிகிறது.

போரினால் பாதிக்கப்படுவது வீரர்கள் மட்டுமல்ல அவர்களின் மனைவியர்,
தாயர் முதலிய உறவினர்களும் அவர்களை அண்டி வாழும் உயிரினமும்,
அரசர்களிடமிருந்து கொடைபெற்று வாழும் பாணர் கூத்தர், விறலியர்

முதலியோரும் அவலநிலைக்கு ஆளாகின்றனர். போரினால் பாதிக்கப்பட்டவர்கள் கண்டோரால் பதைக்கும் அவலநிலைக்குத் தள்ளப்படுகின்றனர்.

3.12. போரினால் அழிவு

போரில் அழிவு ஏற்படுவது இயற்கை. மக்கள் அழிவின் விளைவுகளைத் தெரிந்து கொண்டால் போரை விரும்ப மாட்டார்கள். ஆகையால் போரின் விளைவுகளைச் சந்தித்தபின்னரே போரைத் தவிர்த்து இருக்க வேண்டும் என்ற எண்ணம் உண்டாகும். போரினால் ஏற்படும் அழிவு மிகவும் கொடூரமானதாக இருக்கும்.

போரின் போது பல வகையிலும் அழிவு ஏற்படுவதைச் சங்க இலக்கியங்கள் காட்டுகின்றன. உயிரிழப்பு, செல்வங்களின் இழப்பு, நாடுகளின் அழிவு, படையின் அழிவு போன்றவைக் குறித்து அவலச் சுவையிலும், அரசனின் வெற்றியைச் சிறப்பிக்கும் வகையிலும் இலக்கியங்கள் அழிவைப் படம்பிடித்துக் காட்டுகின்றன.

3.12.1. நாட்டின் அழிவு

சங்ககாலப் புலவர்கள் பகைநாட்டினைப் பாடும் போது போருக்கு முன்னிருந்த நிலையைக்கூறிப் போருக்குப்பின் அழிந்த நிலைக்கு இறங்குவது வழக்கம். “போரில் தோற்ற பகை வேந்தரின் நாடுகள் எரியூட்டப்படுதலும், அழிக்கப்படுதலும், கொள்ளையிடப்படுதலும் தவிர்க்க முடியாதனவாய் அமைந்துள்ளன”¹⁶⁰ என்ற கருத்தைத் தமது நூலில் அரங்க இராமலிங்கம் பதிவு செய்துள்ளார்.

இமயவரம்பனின் தம்பி பல்யானை செல்கெழு குட்டுவனால் அழிந்த நாட்டின் முந்தைய அழகை, பகைவரின் நாடு மருத மரங்கள் நிறைந்திருக்கும் அங்கு பறவைகள் தங்கி ஒலி எழுப்புகின்றன. பொய்கையுடனான மணல்நிறைந்த துறைகளில் காஞ்சி மரங்களும் முள் முருங்க மரங்களும் நிறைந்திருக்கும் பொய்கையில் விழுந்த சிவந்த மலர்களால் அடைகரை நெருப்பை ஒத்திருக்கும். அக்கரையில் சங்கும் நாரைகளும் காணப்பெறும். பொய்கையை அடுத்துள்ள

விளைநிலங்களில் நெருப்பை ஒத்த தாமரை மலர்களும் மகளிரால் பறிக்கப்பெறாத அல்லி மலர்களும் நிறைந்து பொலிவுடன் காணப்பெற்ற பகைநாடு என்பதனை,

“மருது இமிழ்ந்து ஓங்கிய ஒளிஇரும் பரப்பின்
மணல் மலி பெருந் துறைத் ததைந்த காஞ்சியொடு
முருக்குத் தாழ்பு எழிலிய நெருப்பு உறழ் அடைகரை
நந்து நாரையொடு செவ்வரி உகளும்
கழனி வாயிற் பழனப் படப்பை
அழல் மருள் பூவின் தாமரை வளை மகள்
குறாஅது மலர்ந்த ஆம்பல்
எறாஅ யாணர் அவர் அகன்தலை நாடே”¹⁶¹

எனப் போருக்கு முன் உள்ள பகைநாட்டின் அழகைப் பதிற்றுப்பத்து வருணிக்கிறது. ஆனால், போரினால் அந்நாடு அழிந்து காடாக மாறியது. போவாரும் வருவாரும் இல்லாமையால் அந்நாட்டின் பாதைகள் தூர்ந்து போயின. அந்நாட்டில் காட்டுப்பசு தன் துணையான ஏறுடன் கூடிவாழும் காட்டுப்பகுதியாக அமைந்துள்ளது என போரினால் அழிந்த நிலையினை,

“நின் நயந்து வருவேம் கண்டனம்; புல்மிக்கு
வழங்குநர் அற்றென, மருங்கு கெடத் தூர்ந்து,
பெருங்கவின் அழிந்த ஆற்ற, ஏறு புர்ந்து
அண்ணல் மரையா அமர்ந்து இனிது உறையும்
விண் உயிர் வைப்பின காடு ஆயின”¹⁰²

என்ற அடிகள் அழிவின் கொடுமையை அறிவிக்கின்றன.

இதேபோன்று நாட்டின் பழைய நிலையுடன் ஒப்பிட்டு பதிற்றுப்பத்து பாடலொன்றில் தேர் பரந்து சென்ற விளை புலங்கள் பின் ஏர்பூட்டி உழப்பட வேண்டாதவையாயின. பன்றிகள் குத்திக் கிளறியதால் விளை நிலங்கள் பின் கலப்பையால் உழ வேண்டாதனவாயின. தயிர் கடையும் மத்துகள் ஒலித்ததால்

வீடுகளில் மங்கல வாத்தியங்கள் ஒலிக்கவில்லை. அந்நாட்டின் பழைய நிலைமையினை நினைத்தால் மிகுந்த வருத்தம் உண்டாகும். இதனை,

“தேள் பரந்த புலம் ஏள் பரவா
களிறு ஆடிய புலம் நாஞ்சில் ஆடா
மத்து உறிய மனை இன் இயம் இமிழா
ஆங்கு, பண்டு நற்கு அறியநர் செழு வளம் நினைப்பின்
நோகோ யானே - நோதக வருமே!”¹⁶³

என்ற அடிகள் விளக்குகின்றன.

கபிலர் செல்வக் கடுங்கோ வாழியாதனைப் பாடும்போது பகை நாட்டை அவன் அழித்த விதத்தை “தேரோடிய பகைவர் நாட்டுத் தெருக்களில் கழுதைகளைப் பூட்டி உழுதாய், விளைவயல்களில் குதிரை பூட்டிய தேர்களைக் கொண்டு அழித்து பகைவர்நாட்டு நீர்நிலைகளை ஆண் யானைகளைக் கொண்டு பாழ் செய்தாய்”¹⁶⁴ என்று குறிப்பிடுகிறார்.

மேலும், ஒரு நாட்டின் மீது போர் தொடுத்துச் செல்லும் மற்றொரு அரசன் எதிரியின் காவல் அரண்களை அழித்தல், நாட்டு வளத்தை அழித்தல், பொன்னையும் பொருளையும் கொள்ளையடித்தல் ஆகிய செயல்களில் ஈடுபடுகின்றான். இதனை,

“கடுமதில் அரண்பல கடந்து”¹⁶⁵

“முரண்மிகு கோவலூர் நூறி, நின்
அரண் அடு திகிரி ஏந்திய தோளே!”¹⁶⁶

என்ற அடிகள் விளக்குகின்றன. மேலும்,

“மதிலும் ஞாயில் இன்றே; கிடங்கும்
நீ இர் இன்மையின், கன்று மேய்ந்து உகரும்
ஊரது நிலைமையும் இதுவே”¹⁶⁷

என்னும் அடிகளில் மதில்களும் கொத்தளங்களும் சிதைந்தன. அகழிகளும் நீரின்றிப் போயின, அங்கு எஞ்சிய சேற்றிலே முளைத்த புல்லைக் கன்றுகள் மேய்ந்து திரிகின்றன. போருக்குப் பின் ஊரின் நிலை இதுவே எனப் பொருள்படும் பாடல்வரிகள் குறிப்பிடுகின்றன. அத்துடன்,

“அருப்பம் பேணாது அமர்கடந் ததூஉம்”¹⁶⁸

என்றும்,

“மண்டு அமர் அட்ட களிறு அன்னான்”¹⁶⁹

என்றும்,

“ஒன்னார் தேளம் பாழ்பட நூறும்”¹⁷⁰

என்றும் பகை நாட்டை அழித்த செய்தியை இலக்கியங்கள் எடுத்தியம்புகின்றன. மேலும் பகைவரின் அரணை அழிக்கும் விதத்தை,

“..... புல்லார்

ஆர் அரண் கடந்த சீர் கெழு தானை

வெல் போர் வேந்தன்”¹⁷¹

என்ற அடிகள் மூலம் உணர்த்துகின்றன.

பகை நாட்டின் விளைவாயல்கள், நீர்நிலைகளை அழித்தல், மதில், அகழி, கோட்டை முதலான பாதுகாப்பு அரண்களை அழித்தல் என்று நாட்டின் அழிவு அமைகிறது. பகைநாட்டை அழித்து அந்நாட்டு மக்களை மீள முடியாது துயரத்திற்கு ஆட்படுத்துவது அரசர்களின் எண்ணம். தனது பலத்தை நிரூபிக்கவும், தன் மீதான அச்சத்தை ஏற்படுத்தவும் இவ்வாறான நடவடிக்கைகளில் அரசர்கள் ஈடுபட்டனர்.

3.12.2. உயிர்களின் அழிவு

போரில் உயிரழிவு குறித்த வருணனைகள் வீரத்திற்காகவும் அவலத்திற்காகவும் சங்க இலக்கியங்களில் காட்டப்பட்டுள்ளன. போரின் போது

மனித உயிர்களுக்கும், குதிரை, யானை முதலான பிற உயிர்களுக்கும் அழிவு ஏற்படுகிறது.

போரில் தனக்கு அடங்காத பகையரசரின் கண்ணைக் கிழித்து, அவருடைய பட்டத்து யானை வருந்தும்படி அதனுடைய தந்தத்தை வெட்டி தெய்வத்தன்மை உடைய கட்டிலை செய்தான் என்பதை,

“நின்னொடு வாரார் தம் நிலத்து ஒழிந்து
கொல் களிற்று யானை எருத்தம் புல்லென
வில் குலை அறுத்து, கோலின் வாரா
வெல் போர் வேந்தர் முரசு கண் போழ்ந்து அவர்
அரசு உவா அழைப்பக் கோடு அறுத்து இயற்றிய
அணங்குடை மரபின் கட்டில்மேல் இருந்து”¹⁷²

என்ற அடிகள் தெரிவிக்கின்றன. மேலும், கரிகால்வளவன் வெண்ணிப் பறந்தலை என்னும் இடத்தில் பதினொரு வேளிருடன் இருபெரும் வேந்தரும் நிலைகுலைய செய்தான். இச்செய்தியை,

“காய்சின மொய்ம்பின் பெரும் பெயர்க் கரிகால்
ஆர்கலி நறவின் வெண்ணி வாயில்
சீர்கெழு மன்னர் மறலிய ஞாட்பின்
இமிழ்இசை முரசம் பொருகளத்து ஒழிய
பதினொரு வேளிரொடு வெந்தர் சாய
மொய்வலி அறுத்த ஞான்றை”¹⁷³

என்ற அடிகள் மூலம் ஏழு வேளிரும் போர்க்களத்தில் அழிந்தனர் என்ற செய்தி விளக்கப்படுகிறது.

களங்காய்க் கண்ணி நார் முடிச்சேரல் என்னும் சேரமன்னன் வாகை மரங்கள் சூழ்ந்த பெருந்துறை என்னும் போர்க்களத்தில் நன்னன் என்பானுடன் போரிட்டு அவனைக் களத்திலே இறந்துபடச் செய்தான். இதனை,

“இரும்பொன் வாகைப் பெருந்துறைச் செருவில்
பொலம்பூண் நன்னன் பொருதுகளத்து ஒழிய”¹⁷⁴

என்ற அடிகளால் பகை மன்னனைக் கொன்ற செய்தியை அறியமுடிகிறது. அத்துடன், பகைவரைக் கொன்றழிக்கும் பேராற்றல் மிக்க தலைவன் என்று “கோள் வல் என்னை”¹⁷⁵ என்ற அடிகள் உணர்த்துகின்றன.

அதேபோல் வேல் பகைவரின் உடம்பை தைத்துப் புண்ணை ஏற்படுத்தும். அதனால் கடல் நீர், சிவப்பு நிறமாயிற்று. இதனை,

“செவ்வாய் எஃகம் விலங்குநர் அறுப்ப
அருநிறம் திறத்த புண்உமிழ் குருதியின்
மணிநிற இருங்கழி நீர்நிறம் பெயர்ந்து”¹⁷⁶

என்ற அடிகளால் போரில் ஏற்பட்ட உயிரிழப்பையும் அழிவையும் அறியமுடிகிறது.

போரில் பகைவரை அழிப்பதே வீரனின் தலையாய நோக்கமாகக் கருதப்படும். போரிலே உயிர்விட்டாலும் அவர்கள் வீரமரணத்தை எய்தினர் (புறம். 26). மேலும்,

“தண்டமிழ் வரைப்பு அகம் கொண்ட யாகப்
பணித்துக்கூட் டுண்ணும் தணிப்பருந் கடுந்திறல்
நின்னேர ரன்னநின் புதல்வர்”¹⁷⁷

“செற்றோரை வழி தபுத்தனன்”¹⁷⁸

முதலிய புறநானூற்று வரிகளில் பகைவரை அழித்தச் செய்தி புலப்படுகிறது.

“மூதூர் வாயில் பனிக்கயம் மண்ணி
மன்ற வேம்பின் ஒண்குழை மலைந்து
தெண்கிணை முன்னர்க் களிற்றின் இயலி
வெம்போர்ச் செழியனும் வந்தனன்; எதிர்ந்த

வம்ப மள்ளரோ பலரே

எஞ்சவர் கொல்லோ, பகல்தவச் சிறிதே!”¹⁷⁹

என்ற பாடலடிகள் பகல் நேரம் குறைவாக இருப்பதால் இன்னும் சிறிது நேரமே போர் நடக்கும். ஆகையால் சிலர் உயிர் பிழைக்கக் கூடும் என்று குறிப்பிடப்படுகிறது. இது தலையாலங்கானத்துச் செருவென்ற பாண்டிய நெடுஞ்செழியனின் வீரத்தையும் அவனால் அழிக்கப்பட்ட உயிர்களின் நிலையையும் பற்றிக் குறிப்பிடுகிறது.

மேலும் நன்னனின் படைவீரர்கள் பகைவீரர்களைக் கொன்று அவர்களின் குறையுட்களைப் பருந்துகள் உண்ண செய்யும் ஆற்றலுடையவர்கள்.

“பொருந்தாத் தெவ்வர் இருந்தலை துமிய

பருந்துபடக் கடக்கும் ஒள்வாள் மறவர்”¹⁸⁰

என்ற அடிகள் அரண் சேர்க்கின்றன. இவ்வடிகள் பாண்டிய நெடுஞ்செழியனின் வீரத்தை அறிவித்தாலும், அப்போரில் உயிர்களுக்கு ஏற்பட்ட பேரழிவைத் தெரியப்படுத்துகின்றன. சங்க காலப் போர்கள் முழுவதும் அறத்தைப் பின்பற்றி நடத்தப்பட்டன என்று சொல்வதற்கில்லை. மேலும், “அக்காலப் போர்கள் ஊர்களை பாதிக்கவில்லை என்று ஆசிரியர் கூறுவன பொருந்தா. ஊரைச் சுடுதல், வெள்வரகு விதைத்தல் போன்ற பல பாடல்களில் கூறப்பட்டுள்ளன.”¹⁸¹ போரில் உயிர்த்தலும், உயிர்விடுதலும் வீரமாகக் கருதப்பட்டது. போருக்குத் தங்களின் புதல்வன், கணவன்மார்களை அனுப்ப வேண்டும் என்று வலியுறுத்தப்பட்டது.

3.13. பேய் கூத்தாடுதல்

சங்க இலக்கியத்தில் பேய்கள் குறித்த செய்தி விரிவாக காணப்படுகிறது. பேய்களுக்குப் பலியிடுதல், பேய்கள் பிணங்களைத் தின்னுதல், கூத்தாடுதல் போன்ற நிகழ்வுகள் காணப்படுகின்றன. “காய்ந்த மயிரினையும், நிரை ஒவ்வாத பல்லினையும், பெரிய வாயினையும், கோபத்தாற் சுழலுகின்ற கண்ணினையும், கொடிய பார்வையினையும், பிதுங்கிய கண்ணையுமுடைய கூகையோடே கூடிய

பாம்பு தூங்குகையினாலே பெரிய மலையை வருத்துகின்ற காதினையும், குறைபாடுடைய உடலினையும், கண்டார் அஞ்சும் நடையினையுமுடைய வெருவருந் தோற்றத்தையுடைய பேய்மகள் தோளையசைத்து நிணத்தைத் தள்கின்ற வாயளாய் துணங்கைக் கூத்தாடுவாள்.”¹⁸² இவ்வாறாக பேய்களின் வருணனை இருப்பதாக ந.சி. கந்தையா குறிப்பிடுகிறார்.

போர்க்களத்தில் வெண்மையான கொம்புகளை உடைய ஆண் யானைகள் சுற்றித் திரிய நீண்ட தேரின் சக்கரங்கள் பரந்த போர்க்களத்தில் பரந்து ஓடின. பருந்துகள் வீரர்களின் தசைகளைத் தின்றன. தலைகள் வெட்டப்பட்ட உடல்கள் போர்க்களத்தில் ஆடின. போர்க்களத்தில் குருதி எங்கும் பரவிக் கிடந்தது. அத்தகைய குருதி மன்றத்தின் பேய்கள் ஆடின என்பதை,

“இருங் களிற்று யானை இலங்கு வால் மருப்பொடு
நெடுந் தேர்த் திகிரி தாய வியன் களத்து
அளகுடைச் சேவற் கிளை புகா ஆர,
தலை துமிந்து எஞ்சிய மெய் ஆடு பறந்தலை
அந்தி, மாலை விசும்பு கண்டன்ன
செஞ்சுடர் கொண்ட குருதி மன்றத்து
பேளய் ஆடும் வெல்போர்
வீயா யாணர் நின்வயினானே”¹⁸³

என்ற அடிகள் அறிவிக்கின்றன.

போரில் மடிந்த வீரர்களைக் காப்போரின்மையால் பேய்கள் காக்கின்றன.

“பசும் பூண் வேந்தர் அழிந்த பாசறை
ஒளிறுவேல் அழுவத்துக் களிறு படப் பொருத
பெரும் புண்ணுறுநர்க்குப் போய் போல”¹⁸⁴

என்ற அடிகளால் உணரப்படுகிறது.

போரிலே யானைகளின் துதிக்கைகள் வெட்டப்பட்டு அவையாவும் இறந்து கிடந்தன. அத்துடன் குதிரைகளும் வீரர்களும் இறந்துபட்டன. அப்பிணங்களை

உண்ணும் பொருட்டு ஆண்கழுகுகளும், பெண்கழுகுகளும், புல்லாறு என்னும் பறவையுடன் கீழே இறங்கின. வரிசையாகக் கிடக்கும் பிணங்களை உண்டு, அவற்றைச் சுமந்து கொண்டு அச்சம் தரும் வகையில் பேய்கள் கூத்தாடின. இதனை,

“நிலம் இழி நிவப்பின் நீள்நிரை பல சுமந்து
உரு எழு கூளியர் உண்டு மகிழ்ந்து ஆட”¹⁸⁵

எனும் அடிகளில் பேய்கள் கூத்தாடிய செய்தி விளக்கப்படுகிறது.

3.14. தொகுப்புரை

சங்க இலக்கியப் பாக்கள் தன்னுணர்ச்சி மிகுந்தவை. கற்பனைகளும், கட்டுக்கதைகளும் குறைவாகவும், இயல்புத் தன்மையும், வரலாறும் மிகுதியாகவும் காணப்படுகின்றன. இதனால் போர்க்குறித்த வருணனைகள் இயல்பானவையாக அமைகின்றன. போர்க்கருவிகள் அதனைக் கையாளும் திறன் ஆகியவை போரில் ஒரு சாராரின் வெற்றியைத் தீர்மானிப்பதில் பெரும் பங்காற்றுகின்றன. அக்கருவிகளோடு நால்வகை சேனைகளும் வெற்றிக்குப் பக்கபலமாகின்றன. அவற்றின் செயல்பாடுகள் இலக்கியங்களில் விளக்கப்பட்டுள்ளன. போர்க்களம் ஊருக்குப் புறத்தே அமைந்திருந்தன. போரினால் ஏற்படும் வெற்றி அரசர்களுக்கு உற்சாகத்தை அளிக்கின்றது. புலவர்கள் அரசனது வெற்றிகளைப் புகழ்ந்துப் பாடும் பேறு பெற்றனர். வீரம் மிகுதியால் அரசர்களிடம் செருக்குக் காணப்படுகிறது. மேலும் போரினால் ஏற்படும் அவலம் இலக்கியங்களைப் படிப்போருக்கே அச்சவுணர்வையும், இரங்க தக்க நிலையையும் எடுத்தியம்புகின்றன.

சான்றெண் விளக்கம்

1. க்ரியாவின் தற்காலத் தமிழ் அகராதி, ப. 900.
2. தமிழ்ப் பேரகராதி தொகுதி-VI, ப. 3521.
3. அரங்க. சுப்பையா, இலக்கியத் திறனாய்வு, இசங்கள்-கொள்கைகள், ப. 95.
4. தமிழ்ப்பேரகராதி தொகுதி-II, ப. 765.
5. கலைக்களஞ்சியம் தொகுதி-III, ப. 273.
6. புறநானூற்று முன்னுரை, கழக வெளியீடு.
7. நெ.து. சிங்கார வேலு முதலியார், அபிதான சிந்தாமணி, ப. 134.
8. அகம். பா. 336:19-21.
9. அ. தட்சிணாமூர்த்தி, சங்க காலப் போர் முறை, ப. 37.
10. தொல்.பொருள்.இளம். நூ. 616.
11. புறம். பா. 95:1-5.
12. பெரும்பாண், செ.அ. 118-121.
13. டாக்டர் கே.கே. பிள்ளை, தமிழக வரலாறும் மக்களும் பண்பாடும், ப. 166.
14. அகம். பா. 127:3-5.
15. பதிற். இ.பத்து, பதி. 3-5.
16. கலி. பா. 15:1-4.
17. அகம். பா. 25:19-20.
18. புறம். பா. 74:1-2.
19. பு.வெ. கரந்தைப் படலம்.
20. அகம். பா. 78:20-21.
21. புறம். பா. 4:1-2.
22. மேலது., பா. 312:3.
23. நற். பா. 171:8.
24. அகம். பா. 123:8-10.

25. மேலது., பா. 62, 365.
26. மேலது., பா. 389.
27. புறம். பா. 347.
28. மேலது., பா. 297:8-10.
29. மேலது., பா. 15:13.
30. பதிற். பா. 50:8-9.
31. நற். பா. 86:2-3.
32. அகம். பா. 138:6-7.
33. ஆ. சிங்காரணவேலு முதலியார், அபிதான சிந்தாமணி, ப. 1013.
34. தமிழ் பேரகராதி தொகுதி-III, ப. 2445.
35. பதிற். பா. 45:20-22.
36. மேலது., பா. 20:2-4.
37. புறம். பா. 55:7-9.
38. பதிற். பா. 49:4-7.
39. அகம். பா. 144:11-17.
40. மேலது., பா. 322:6-8.
41. பதிற். பா. 22:17-20.
42. மேலது., பா. 82:6-10.
43. அகம். பா. 369:13.
44. பதிற். பா. 90:31.
45. க. அப்பாத்துரை, ஆயிரத்தொண்ணூறு ஆண்டுகட்கு முற்பட்ட தமிழகம், ப. 227.
46. அகம். பா. 392:6-7.
47. குறுந். பா. 392:5-7.
48. பதிற். பா. 50:8-11.

49. மேலது., பா. 51:29-30.
50. நற். பா. 197:11.
51. மேலது., பா. 387:8.
52. மதுரை.செ.அ. 53-57.
53. பதிற். பா. 32:3-5.
54. மேலது., பா. 43:10-11.
55. அகம். பா. 336:19-28.
56. பதிற். பா. 52:5-7.
57. அகம். பா. 123:8-10.
58. மேலது., பா. 204:2.
59. மதுரை.செ.அ. 49-50.
60. டாக்டர் ரா.பி. சேதுபிள்ளை, தமிழர் வீரம், ப. 13.
61. நற். பா. 141:7-9.
62. மேலது., பா. 225:1-2.
63. மேலது., பா. 296:2.
64. ஐங். பா. 356:2.
65. மேலது., பா. 444:2-3.
66. மதுரை. செ.அ. 43-46.
67. மேலது. செ.அ. 225-227.
68. பதிற். பா. 11:18.
69. மேலது., பா. 77:11-12.
70. மேலது., பா. 79:11-12.
71. அகம். பா. 201:1-3.
72. மேலது., பா. 164:11-13.
73. மேலது., பா. 62:12-13.

74. பதிற். பா. 15:22-24.
75. நெடுநல். செ.அ. 80-81.
76. ஐங். பா. 429:4.
77. கலி. பா. 57:10.
78. மேலது., பா. 135:4.
79. ஐங். பா. 498:3.
80. தொல்.பொருள்.இளம். நூ. 17.
81. மதுரை. பா. 49-50.
82. புறம். பா. 312:1.
83. டாக்டர் ரா.பி. சேதுப்பிள்ளை, தமிழர் வீரம், ப. 131.
84. கலிங். பா. 491.
85. அகம். பா. 77:15-18.
86. மேலது., பா. 143:9-12.
87. மேலது., பா. 326:8-12.
88. புறம். பா. 321:9-10.
89. மதுரைத் தமிழ்ப் பேரகராதி, பாகம்-2. ப. 22.கூ.
90. தமிழ்ப்பேரகராதி தொகுதி-V, ப. 2824.
91. க. அப்பாத்துரை, தென்னாட்டுப் போர்க்களங்கள்.
92. குறுந். பா. 1:1.
93. குறிஞ்சி. செ.அ. 229.
94. மதுரை, செ.அ. 24-29.
95. புறம். பா. 371:14-16.
96. கலிங். பா. 476.
97. அகம். பா. 47:8.
98. பட்டினப். செ.அ. 59.

99. பிங்கல நிகண்டு, ப. 194.
100. அகம். பா. 187:5-8.
101. பதிற். பா. 21:16-19.
102. மேலது., பா. 24:1-5.
103. முனைவர் கு.வெ. பாலசுப்பிரமணியன், சங்க இலக்கியத்தில் புறப்பொருள், ப. 85.
104. அகம். பா. 135:10-12.
105. மேலது., பா. 137:5.
106. மேலது., பா. 152:6-10.
107. மேலது., பா. 212:15-19.
108. மேலது., பா. 296:10-13.
109. மேலது., பா. 125:19-21.
110. பதிற். பா. 42:16.
111. அகம். பா. 57:14-16.
112. பதிற். பா. 40:9-16.
113. அகம். பா. 335:9-10.
114. மேலது., பா. 354:1-3.
115. மேலது., பா. 106:10-12.
116. புறம். பா. 31:9.
117. அகம். பா. 27:6-8.
118. மேலது., பா. 46:11-13.
119. பதிற். பா. 57:1-4.
120. அகம். பா. 142:10-14.
121. மேலது., பா. 253:4-7.
122. க்ரியாவின் தற்காலத் தமிழ் அகராதி, ப. 473.

123. நற். பா. 14:3-5.
124. பதிற். பா. 14:8-10.
125. மேலது., பா. 148:11-12.
126. மலை.செ.அ. 424-425.
127. பிங்கல நிகண்டு. ப. 206.
128. அகம். பா. 226:13-17.
129. மேலது., பா. 347:3-4.
130. மேலது., பா. 181:3-7.
131. கலி. பா. 120:14.
132. க்ரியாவின் தற்காலத் தமிழ் அகராதி, ப. 50.
133. மதுரைத் தமிழ்ப்பேரகராதி, பாகம்-1, ப. கருசா
134. புறம். பா. 372.
135. கலிங். பா. 478.
136. புறம். பா. 373.
137. மேலது., பா. 370:12-17.
138. மேலது., பா. 368:1-6.
139. பதிற். பா. 46:8-9.
140. புறம். பா. 42.
141. மேலது., பா. 291:1-4.
142. மேலது., பா. 41.
143. கௌ. வீரலெட்சுமி, கலை வல்லுநர்களின் வாழ்வாதாரப் போராட்டம், ப. 311.
செவ்வியல் நூல்களில் தமிழ்ச் சமுதாயம் ஆய்வுக்கோவை, தொகுதி-3.
144. புறம். பா. 371:9-12.
145. மேலது., பா. 372.
146. மேலது., பா. 370:1-5.

147. அ.மு. பரமசிவானந்தம், தமிழக வரலாறு, ப. 131.
148. புறம். பா. 113-120.
149. மேலது., பா. 118:1-3.
150. மேலது., பா. 119:3.
151. மேலது., பா. 332.
152. மேலது., பா. 93:12-14.
153. கலிங். பா. 429.
154. புறம். பா. 97:6-9.
155. மேலது., பா. 126:9-10.
156. மேலது., பா. 323:6-7.
157. மேலது., பா. 303:8-9.
158. மேலது., பா. 302:9-11.
159. மேலது., பா. 44:1-5.
160. அரங்க. இராமலிங்கம், சங்க இலக்கியத்தில் வேந்தர், ப. 200.
161. பதிற். பா. 23:18-25.
162. மேலது., பா. 23:11-15.
163. மேலது., பா. 26:1-5.
164. புறம். பா. 15.
165. மேலது., பா. 92:5.
166. மேலது., பா. 93:13-14.
167. மேலது., பா. 355:1-3.
168. மேலது., பா. 2241.
169. கலி. பா. 61:8.
170. அகம். பா. 338:12.
171. ஐங். பா. 4592-4.

172. பதிற். பா. 79:9-14.
173. அகம். பா. 246:8-13.
174. மேலது., பா. 199:19-20.
175. ஐங். பா. 312:4.
176. பதிற். பா. 11:7-11.
177. புறம். பா. 26.
178. மேலது., பா. 198:12-14.
179. மேலது., பா. 239:4.
180. மேலது., பா. 79.
181. மலை.செ.அ. 488-489.
182. முனைவர் கு.வெ. பாலசுப்பிரமணியன், சங்க இலக்கிய ஆய்வுகளின் மதிப்பீடு, ப. 237.
183. பதிற். பா. 35:3-10.
184. நற். பா. 349:6-8.
185. பதிற். பா. 36:11-12.

இயல் - 4

சங்க இலக்கியங்களில் போரைத் தவிர்த்தலும்

அமைதி காத்தலும்

4.1. முன்னுரை

தமிழ் இலக்கிய வரலாற்றில் சங்க இலக்கியங்கள் மரபு இலக்கியங்கள் எனப் போற்றப் பெறுகின்றன. இவை புலவர்களின் தன்னுணர்ச்சிப் பாடல்களின் தொகுப்பாகும். அகமாயினும், புறமாயினும் வாழ்க்கையை நெறிப்படுத்துவதே இவ்விரு இலக்கியங்களின் நோக்கமாகும். இவை அளவுக்குட்பட்ட கற்பனையுடன் கருத்துக்களை எடுத்தியம்புவன. காதலும் போரும் பழந்தமிழ் இலக்கியத்தின் பிழிவாக இருந்தாலும் உலகம் தோன்றிய காலந்தொட்டு இன்றுவரை மனிதனுக்குப் போர் வலிமையே புகழ் கொடுத்து வருகின்றது.

போர் என்பது மனிதன் வாழ்வில் தவிர்க்க முடியாத ஒன்று. ஒருவனை ஒருவன் அடுதலும், தொலைதலும் புதுவதன்று இவ்வுலகத்து இயற்கை என்பர். ஆயினும் முடிந்தவரைப் போரைத் தவிர்த்து அதனால் ஏற்படும் பொருளிழப்பு, உயிரிழப்பைத் தடுத்தல் நலம். சங்க கால மன்னர்கள் எக்காலத்தும் போர்பரிந்து வாழ்தலில் இன்புற்றிருந்தனர். புலவர்கள் சிலர் அதற்கு எதிர்நின்று அப்போரினால் நேரும் கேடுகளையும் அழிவுகளையும் எடுத்துரைத்துப் போரைத் தவிர்க்குமாறு அறிவுறுத்தி அமைதிப்பணியை மேற்கொண்டிருந்தனர்.

4.2. போர் வெறி

அரசர்கள் முன்னோர்களின் வழியைப்பற்றி ஆட்சி செய்யத் தொடங்கும் போது கிடைக்கும் வெற்றி அவர்களுக்கு மீண்டும் போர் செய்ய வேண்டும் என்ற ஆசையைத் தூண்டும். அந்த ஆசை பின்னர் போர் வெறியாக மாறி மீண்டும் மீண்டும் போரினை விரும்புவர். “மன்னர்களின் இயல்பு உணர்ந்தவர்கள் புலவர்கள். போர் வெறியால் காழ்ப்பேறிவிட்ட அவர்கள் உள்ளத்தில்

அறவுணர்வைக் குடியேற்றுவது அத்துணை எளிது அன்று என்பதை அவர்கள் அறிவார்கள்; அதனால், அறங்காட்டி, அரசர்களின் மறவுணர்வை மங்க வைக்க முயலாது அதற்கு மறத்தின் துணையையே நாடினார்கள்”¹ என்பது ஏற்புடைய கருத்தாகும்.

பாண்டியன் பல்யாகசாலை முதுகுடுமிப் பெருவழுதி வடக்கே இமயமலையையும், தெற்கே குமரியாறும், கிழக்கே நீலக் கடல் வேலியும் மேற்குக் கடல்வரையும் ஆட்சி செய்ததாக காரிக்கிழார் கூறுகிறார். இதற்கு,

“வடாஅது பனிபடு நெடுவரை வடக்கும்
தெனாஅது உருகெழு குமரியின் தெற்கும்
குணாஅது கரைபொரு தொடுகடற் குணக்கும்
குடாஅது தொன்றுமுதிர் பௌவத்தின் குடக்கும்”²

என்ற அடிகள் சான்றாக அமைகின்றன. அத்துடன் “இமயவரம்பன் நெடுஞ்சேரலாதன் வடதிசையில் படையெடுத்துச் சென்று இடைப்பட்ட நாடுகளை வென்று இமயத்தில் விற்கொடியைப் பொறித்தான்”³ என்ற செய்திகள் வேந்தர்களிடம் காணப்பட்டப் போர்வெறிக்கு உதாரணமாகும். ஒருமுறை ஏற்பட்ட வெற்றியால் கிடைத்த புகழ் மேலும் மேலும் வெறியைத் தூண்டுகிறது. அலெக்ஸாண்டரிடம் காணப்பட்டது நாடுபிடிக்க வேண்டும் என்ற பேராசையும், கஜினி முகம்மது, மாலிக்காப்பூர், படையெடுப்புக்குப் பொன் மற்றும் புகழ் மோகமும் காரணமாக அமைந்திருக்கக் காணமுடிகின்றது.

தொண்டைமான் இளந்திரையன் மிகுந்த போர் விருப்பம் உடையவன். பகையரசர் பலரை அழித்தும் அவனது போர் விருப்பம் குறையவில்லை. ஆனால் பகையரசர்கள் அமைதி விருப்பம் கொண்டு சந்து செய்விக்கும் முயற்சியில் ஈடுபட்டனர். அதற்கு மனம் உடன்படாமல் போரையே மீண்டும் விரும்பினான் என்பதை,

“..... பகைவர்
கடிமதில் எறிந்து குடுமி கொள்ளும்

வென்றி அல்லது, வினைஉடம் படினும்,
ஒன்றல், செல்லா உரவுவாட் தடக்கை”⁴

பகைவர்கள் உடன்பட்டாலும் தான் உடன்படாத மன்னர்கள் சங்க காலத்தில் இருந்தனர். என்பதை அறியமுடிகிறது.

சோழன் குளமுற்றத்துத் துஞ்சிய கிள்ளிவளவன் போர்க்கலையின் மீது நீங்காத பற்றுக் கொண்டவன். அவன் விரும்பிய இடங்களில் விரும்பிய நேரங்களில் எல்லாம் போர் செய்யத் தொடங்கிவிடுவான். இதனை,

“காலனும் காலம் பார்க்கும்; பாராது
வேல்ஈண்டு தானை விழுமியோர் தொலைய
வேண்டு இடத்து அடூஉம் வெல்போர் வேந்தே!”⁵

என்ற அடிகளில் குறிப்பிடுகிறார். இதில் “எமனாவது நேரம் பார்த்து உயிர்களைக் கொல்லுவான். ஆனால் கிள்ளிவளவனுக்கு அது கிடையாது என்ற செய்திப் பெறப்படுகிறது. அமைதியை விரும்பியவர்கள், அமைதிக்காக முயற்சி செய்ய விரும்பியவர்கள் என்போரைவிடப் போரிட விரும்பியவர்கள் அதற்கான வலுவுடையவர்கள், அதனால் பலனடைந்தவர்கள் என்போர் மிகப்பலராயினர். அதனால் தான் போர்கள் பல்கின.”⁶ இவ்வாறாக பல போர்கள் நிகழ்த்தி நாட்டை விரிவு செய்து நீங்காப் புகழை அடைய வேண்டும் என்ற வெறி சங்கத் தமிழரிடையே காணப்பட்டது.

4.3. வீரத்தை வலியுறுத்துதல்

சங்க காலத்தில் போர் செய்தலைத் தொழிலாகக் கருதினர். போரால் விளையும் இன்னல்களைப் பொருட்படுத்தாமல் அதனால் விளையும் பயனாகப் புகழைக் கருதினர். போர் பொதுமக்களுக்கு கட்டாயமாக்கப்பட்டது.

“கொல்லேற்றுக் கோடஞ்சுவானைமறுமையும்
புல்லாளே, ஆய மகள்”⁷

என்ற அடிகளில் கொல்லவரும் காளையின் கொம்புகளுக்கு அஞ்சுகிறவனை இப்பிறவியில் மட்டுமல்ல மறுபிறவியிலும் சங்கப் பெண்கள் மணக்கமாட்டார்கள் என்று மணவாழ்க்கையிலும் வீரம் அறிவுறுத்தப்பட்டது.

“போர் செய்தல் என்பது புகழ்பெறுதற்குரிய நல்வினையென்றும், போரில் இறந்தோர் பிறரால் அடைதற்கரிய துறக்கம் புகுவரென்றும் புலவர்கள் வேந்தர்களுக்கு ஆதரவாகச் செய்தியைப் பரப்பும் பாடல்களில் வீரம் விளைந்ததாகக் கூறப்பெறும் வீரர்கள் கற்பனையாகவும் இருக்கலாம்”⁸ என்ற கு.வெ. பாலசுப்பிரமணியன் அவர்களின் கருத்து இங்கு நோக்கத்தக்கது. வேந்தர்களின் சார்பாகப் புலவர்கள் மக்களுக்கு வீரத்தை வலியுறுத்திக் கூறியிருக்கக் கூடும்.

4.3.1. ஆடவரின் வீரம்

மறவுணர்வைக் காலப்போக்கில் வளர்ந்த, நாகரிகச் சமூகம் வீரமென்றும், வீரப்பண்பென்றும் புகழ்ந்தது. ஆண்மையின் அடையாளமாக வீரத்தை மதிப்பிட்டனர்.

“பெருமையும் உரனும் ஆடு உமேன”⁹

ஆண்மகனுக்கு உரிய குணமாக உயர்ந்த பண்பையும் உள்ளத்தின் துணியையும் சுட்டுகிறார் தொல்காப்பியர்.

ராமச்சந்திர தீக்ட்சிதர் எனும் ஆங்கில எழுத்தாளர் தமது நூலில், “சத்திரியர்கள் சமாதானம் என்பதனை, ஒருவித செயலற்ற தன்மையாகவும், மெதுவான செயல் என்றும், முன்னேற்றத்தை தடுக்கும் நிகழ்வாகவும் கருதுகின்றனர். செயலற்று இருப்பது அவர்களின் இயல்பில் இல்லை. அமைதி என்பது அனைத்து உன்னத சேவைகளையும், சிறந்த ஆற்றலையும் நிராகரிப்பதாக அவர்கள் நம்பினர். அமைதி அவர்களின் உற்சாகத்தையும் உள்ளுணர்வையும் குறைத்தது. மறுபுறம் போரை உருவாக்குவது என்பது சிறந்த மற்றும் உன்னத சேவை என்றும், அது அவர்களின் சமூக நலனையும், நாட்டின்

நலனையும் ஊக்குவிக்கும் என்றும் அவர்கள் உண்மையாக நம்பினர்”¹⁰ என்று அரசர்களின் மனப்போக்கைக் குறிப்பிட்டுள்ளார். புறநானூறு,

“ஒளிறுவாள் அருஞ்சமம் முருக்கி
களிறுஎறிந்து பெயர்தல் காளைக்குக் கடனே”¹¹

என்று வீரனின் கடமையை சுட்டுகிறது. வீரனுக்கு மட்டுமன்று,

“குழவி இறப்பினும், ஊன்தடி பிறப்பினும்
ஆள் அன்றுஎன்று வாளின் தப்பார்”¹²

எனும் அடிகளில் குழந்தை இறந்தே பிறந்தாலும், குறையாக உருவமில்லாமல் பிண்டமாகப் பிறந்தாலும் அதனையும் ஓர் ஆளாகக் கருதி நெஞ்சில் கீறிப் புதைப்பர் என்ற செய்தி ஆடவர் அனைவரும் போரில் வீரமரணம் அடைவதன் மூலம் சிறப்படைவர் என்று உணர்த்தப்பட்டது. அதியமான் நெடுமான் அஞ்சியின் வீரச்சிறப்பை ஒளவையார்,

“..... வைகல்
எண்தேர் செய்யும் தச்சன்
திங்கள் வலித்த கால்அன் னோனே”¹³

எனும் அடிகளில் தச்சன் ஒருவன் நாளொன்றுக்கு எட்டுத் தேர்களைச் செய்யும் திறமையுடையவன். ஆனால் அதே தச்சன் ஒரு மாதம் முழுவதும் முயன்று தேரின் ஒரு சக்கரத்தை மட்டுமே செய்வானேயானால் அது மிகவும் பலம் பொருந்தியதாக இருக்கும். அத்தகைய வலிமைப் பொருந்தியவன் என்று அதியமானின் வீரம் எடுத்துரைக்கப்படுகிறது.

தலையாலங்கானத்து பாண்டிய நெடுஞ்செழியன் வெற்றிபெற்ற வரலாற்றை,

“..... செழியன்
பீடும் செம்மலும் அறியார் கூடிப்

‘பொருதும்’ என்று தன்தலை வந்த
புனை கழல் எழுவர் நல்வலம் அடங்க,
ஒரு தான் ஆகிப் பொருது, களத்து அடலே”¹⁴

எனும் புறநானூற்றுப் பாடலடிகள் ஒருவருக்கு ஒருவர் மாறுபட்டுப் போர்புரிதல் புதிதன்று. ஆனால் நெடுஞ்செழியனோ ஒரே சமயத்தில் எழுவருடன் தான் ஒருவனே களத்தில் நின்று போரிட்டுக் கொன்றான் என்பதை அறியமுடிகிறது. இதனால் ஆடவருக்கு உயிரினும் மேலானது வீரம் என்ற செய்தி பெறப்படுகிறது.

4.3.2. மகளிரின் வீரம்

சங்ககாலப் போரில் பெண்களுக்கு நேரடியான தொடர்பில்லை எனினும் ஜான்சி ராணி, இராணி மங்கம்மாள் போன்றோர் பங்கெடுத்த வரலாறு பிற்காலத்தில் நடந்தேறின.

“அச்சமும் நாணும் மடனும் முந்துறுதல்
நிச்சமும் பெண்பாற் குரிய என்ப”¹⁵

என்னும் நூற்பாவில் அச்சம், நாணம், மடம் முதலியவற்றைப் பெண்களின் குணங்களாகக் குறிப்பிடுகிறார். இருப்பினும் பெண்களின் வீரம் பற்றி தொல்காப்பியப் புறத்திணையில் சிறப்பாகப் பேசுகிறது.

“சங்க காலத்தில் பெண்மை பெரும் சிறப்பாகப் பேசப்பட்டுள்ளது. பெண்கள் பண்பாலும் வாழ்வு நெறியாலும் சிறந்தவர்கள் என்ற குறிப்பு நுண்ணிதின் உணர்த்தப் படுகிறது.”¹⁶ பொதுவாகப் பெண்கள் மிகவும் மென்மையானவர்கள். அவர்கள் தன் குழந்தை, கணவன், தந்தை, தனையன்களை இழக்க விரும்ப மாட்டார்கள். அவர்களும் மறவுணர்வை உடையவர்கள் என்பதற்கு இலக்கியங்களில் பாடல்கள் உள்ளன. சில செய்யுட்களைப் பெண்களே பாடியும் உள்ளனர். சான்றாக, பெற்ற தாயிடம் மகன் எங்கே என்று கேட்கின்றனர். அவளோ அவன் போர்க்களத்தில் காணப்படுவான் என்று பதிலளிக்கிறாள். இதனை,

“ஈன்ற வயிறோ இதுவே;
தோன்றுவன் மாதோ போர்க்களத் தானே;”¹⁷

என்ற அடிகள் பறைசாற்றுகின்றன.

போர்க்களத்தில் வீரன் புறமுதுகிட்டு ஓடுதலை அவரது குடும்பத்தினர் கூட விரும்பவில்லை. மாறாகப் போரில் வீரமரணம் அடைவதையே விரும்பினர். தாயொருத்தி தன் மகன் போர்க்களத்தில் புறங்கொடுத்து ஓடினான் என்று கூறக் கேட்டு அவ்வாறாயின் அவனுக்குப் பால்கொடுத்த என் மார்பகங்களை அறுத்தெறிவேன் என வஞ்சினம் கூறிப் புறப்படுகிறாள். போர்க்களத்தில் உள்ள பிணக்குவியலில் இருந்து துழாவி தன் மகனைக் கண்டாள். அவன் மார்பில் புண்பட்டு இறந்துகிடப்பதைப் பார்த்து அவனை ஈன்ற பொழுதினும் பேருவகை கொண்டாள் என்பதை,

“முலைஅறுத் திடுவென், யான்’ எனச் சினைஇக்
கொண்ட வாளொடு படுபிணம் பெயராச்
செங்களம் துழவுவோள், சிதைந்துவே றாகிய
படுமகன் கிடக்கை காணூஉ,
ஈன்ற ஞான்நினும் பெரிதுஉவந் தனளே”¹⁸

எனும் அடிகள் உணர்த்துகின்றன.

ஒரு முதுகுடிப்பெண் முதல் நாள் போரில் யானையைக் கொன்று தானும் இறந்த தந்தையை இழந்தாள். மறுநாள் அவளது கணவன் பசுக்கூட்டத்தை மீட்டு அங்கு இறந்தான். இன்று பறையோசைக் கேட்டு தன் ஒரே புதல்வனுக்கு வெள்ளாடையுடுத்தி, தலைக்கு எண்ணெய் தடவி போருக்குத் துணிகிறாள். இவளது செயலை,

“கெடுக சிந்தை; கடிதுஇவள் துணிவே”¹⁹

என்று சங்க மகளிரின் வீரத்தை வியந்து பாராட்டுவதாக அமைந்துள்ளது. பெண்களுக்கு மனவலிமையை ஊட்டும் வகையில் சங்க காலப் பாடல்கள்

அமைகின்றன. ஆடவருக்கும், மகளிருக்கும் வீரம் கட்டாயமாகப் புகட்டப்பட்டது. இதற்கு ஒரு கருவியாக புலவர்களை வேந்தர்கள் பயன்படுத்தியிருக்கக்கூடும்.

4.4. அமைதி

அமைதி என்ற சொல் தற்காலத்தில் வழங்கப்பட்டுவரும் ஒரு சொல் வழக்காகும். அமைதி என்ற சொல் சங்க இலக்கியங்களில் காணப்படவில்லை. “அமைதி என்றச் சொல்லுக்குப் பொருந்துகை, தன்மை, நிறைவு, சமயம், செய்கை, அடக்கம், திருப்தி, சாந்தம், தாழ்வு, மாட்சிமை என்பது பொருள்.”²⁰ மேலும் அமைதி ஆராவாரமின்மையைக் குறிப்பதாகத் தமிழ் அகராதி தெரிவிக்கிறது.²¹ மேலும் “அமைதி என்றால் போர் நிகழாதிருக்கும் நிலைமை மட்டுமல்ல ஒன்றையொன்று எதிர்த்து நிற்கும் சக்திகளுக்கிடையே ஒரு சமநிலையைக் கொண்டுவதிலும் அமைதியை அடக்கிவிட முடியாது. அடக்கியாளுகின்ற ஆட்சி முறையிலிருந்து பிறப்பதன்று அமைதி. மாறாக அமைதி என்றால் நீதியில் விளைவது தார்மீகத்தால் உண்டாக்குவது என்பது சரியானதே”²² என்ற இ. அமல்ராஜ் அவர்களின் கருத்து அமைதிக்கு ஒரு வரையரையைச் செய்கிறது.

போரினைப் பொருத்தமட்டில் அமைதி என்ற சொல் சண்டை, சச்சரவு இல்லாத இணக்கமானச் சூழலைக் குறிக்கிறது. அதனால் மனதளவில் தோன்றும் குழப்பமும், அச்சமும், பதட்டமும் நீங்கிய நிலை மக்களிடையே காணப்படும். இதனையே சங்கப்புலவர்களும், குடிமக்களும் விரும்பினர்; சில வேந்தர்களும் இக்கருத்தை ஏற்றுக்கொண்டனர்.

4.5. சந்து செய்வித்தல்

சந்து செய்தல் என்ற சொல்லுக்கு இணக்கப்படுத்தல், இசை விணக்கம் என்பது பொருள். போரைத் தவிர்க்கும் பொருட்டு அரசனே சான்றோர்களைத் தூது அனுப்பதலும், அரசர்களுக்கு நெருக்கமான புலவர், சான்றோர் முதலானோர் தாமே சென்று போரைத் தவிர்க்கும் முயற்சியில் ஈடுபடுவர். அவ்வாறு தூது செல்வதற்கு ஏற்றோராகத் தொல்காப்பியர்,

“ஓதுலுந் தூதும் உயர்ந்தோர் மேன”²³

என்பர். இதில் அறிவில் சிறந்த சான்றோரும், அரசர், அந்தணர், வணிகர் ஆகிய மூவருணத்தவரும் தூது செல்வதற்கு ஏற்றோராவர்.

இரு வேந்தர்களுக்கிடையே போர் நிகழும் போது அதனைப் புலவர் முதலான சான்றோர்கள் தவிர்க்க முயற்சி செய்துள்ளனர். இதனைக் கபிலர்,

“இகன்மீக் கடவும் இருபெரும் வேந்தர்

வினையிடை நின்ற சான்றோர் போல”²⁴

என்ற அடிகள் மூலம் பரணர், கழாத் தலையார், கோவூர்க்கிழார், ஆலத்தூர்க் கிழார், ஒளவையார் போன்ற புலவர்கள் ஆற்றியப் பணியை நமக்கு எடுத்துக் காட்டுகிறார். மேலும், சந்து செய்விப்பவரை வினைவர் என்று கலித்தொகை குறிப்பிடுகிறது. இதை,

“வலிமிகு வெகுளியான் வாள் உற்ற மன்னரை

நயன்நாடி நட்பு ஆக்கும் வினைவர் போல்”²⁵

என்னும் அடிகள் சுட்டுகின்றன. சினத்தால் போர் செய்பவர்களை நட்பாக்கி போரைத் தவிர்த்தல் நிகழ்ந்திருப்பதைச் சங்க இலக்கியங்கள் வழி அறியமுடிகிறது.

ஓர் அமைச்சன் திறனுடையவனாக இருந்தால் தேவையில்லாமல் நிகழும் போர்களைத் தவிர்த்துவிடலாம். அவ்வாறு செய்யாததால் அவனது நாட்டில் பகையரசர்கள் தங்கிவிடுவர் என்பதை,

“பேதையோன் வினைவாங்க, பீடு இலா அரசன் நாட்டு

ஏதிலான் படைபோல”²⁶

என்ற அடிகள் நிறுவுகின்றன.

அரசன் தம்மைச் சுற்றி அறிவுடைய சான்றோர்களை வைத்திருக்க வேண்டும். “மதுரைக்காஞ்சி நாற்பெருங்குழு என்று பேசியுள்ளது. அரசவையில்

தனக்கு அறிவுரை வழங்க மந்திரியர், புரோகிதர், சேனாபதியர், தூதுவர், ஒற்றர் ஆகியோர் அடங்கிய குழு செயல்படும்”²⁷ என்று “மன்னனை வழிப்படுத்த இக்குழு மன்னனால் நியமிக்கப்பட்டதாகும்.”²⁸ பொது முடிவுகளை எடுக்கும் போது அவையில் கூடி விவாதித்து முடிவெடுக்க வேண்டும். ஐம்பெருங்குழு, எண்பேராயம் போன்ற குழுக்கள் இருந்திருக்கின்றது. அவர்கள் மன்னனுக்கு அறிவுரை கூறி அவனை வழி நடத்திச் சென்றிருக்கின்றனர். சங்ககாலப் பெண்பாற் புலவரான ஔவையார், அதியமான் நெடுமான் அஞ்சியின் நெருங்கிய நண்பர். தன் வலிமையை உணர்ந்த அஞ்சி தன் மீது பகைக் கொண்ட தொண்டைமானிடம் போரைத் தவிர்க்கும் பொருட்டு ஔவையைத் தூதாக அனுப்பினான். அவர்,

“இவ்வே, பீலி அணிந்து, மாலை சூட்டிக்
கண் திரள் நோன் காழ் திருத்தி, நெய் அணிந்து
கடியுடை வியல் நகரவ்வே; அவ்வே,
பகைவர்க் குத்தி, கோடு, நுதி, சிதைந்து,
கொல் துறைக் குற்றிலமாதோ”²⁹

என்ற அடிகளில் தொண்டைமான் ஔவையிடம் தனது படைக்கலக் கொட்டிலைக் காட்ட, அவனை புகழ்வது போல அதியமானைப் புகழ்ந்து உமது படைக்கலங்கள் நெய் பூசப்பட்டு அழகுடன் விளங்குகின்றன. அதியனின் படைக்கலங்கள் பகைவர்களைக் குத்தியதால் முனை மழுங்கி கொல்லரின் உலைக்களத்தில் கிடக்கின்றன என்கிறார். இதனால் அதியன் போர்க்கலையில் நாட்டம் கொண்டவன் என்பதும், அவனைப் பகைத்தால் இறுதியில் தோல்வியே மிஞ்சும் என்பதையும் அறிந்து தொண்டைமான் போரைக் கைவிட்டான் என்ற செய்தி பெறப்படுகிறது. அதுபோல, போரிட தயாராக இருக்கும் ஒரு மன்னரின் நாட்டில் தடையை மீறி அந்தணன் உள் நுழைந்தான். அவன் கூறிய வார்த்தைகளில் இணக்கப்பட்டு அவ்வரசன் மதில் மீதேறி தாக்க வல்ல ஏணியையும் பகைவரின் தாக்குதலை எதிர்க்கப் பயன்படும் சீப்பு எனப்படும் பாதுகாப்பு கருவியையும், யானைகள் தாம் அணிந்திருந்த மணிகளையும் நீக்கினான் என்பதை,

“..... பயலைப் பார்ப்பான்

எல்லிவந்து நில்லாது புக்கு

சொல்லிய சொல்லோ சிலவே; அதற்கே

ஏணியும் சீப்பும் மாற்றி,

மாண்வினை யானையும் மணி களைந்தனவே”³⁰

என்ற அடிகள் மூலம் ஓர் அந்தணன் உள் நுழைந்து போர் நடக்காமல் சந்து செய்வித்த செய்தியை அறிய முடிகிறது.

பாண்டிய மன்னன் இலவந்திகைப் பள்ளி துஞ்சிய நன்மாறன் தன் பகைவருடன் போர்புரிய ஆயத்தமானான். அதனைத் தவிர்க்க புலவர் காரிக் கண்ணனார், பாண்டியனை நோக்கி, “நீ பகைவரது ஊரைத் தீயிட்டு எரிப்பதனாலும், உன் பகைவரை அழிப்பதனாலும் அழித்துக் கொள். எதிரிகளின் காவல் மரங்களை மட்டும் விட்டுவிடு. ஏனெனில் அம்மரங்கள் உன் யானையைக் கட்டும் கட்டுத்தறியாக கூடப் பயன்படாத இள மரங்கள் என்பதை,

“..... பிறர் நாடு கொள்ளும் காலை, அவர் நாட்டு

இறங்கு கதிர்க் கழனி நின் இளையரும் கவர்க

நனந்தலைப் பேர் ஊர் எரியும் நைக்க

மின்னு நிமிர்ந்தன்ன நின் ஒளிறு இலங்கு நெடு வேல்

ஒன்னார் செகுப்பினும் செகுக்கு; என்னதூஉம்

கடிமரம் தடிதல் ஒம்பு - நின்

நெடு நல் யானைக்குக் கந்து ஆற்றாவே”³¹

என்ற அடிகள் மூலம் நின் பகைவன் உனக்கு ஒப்பானவன் அல்லன் என்று கூறிப் போரைத் தவிர்க்க முற்படுகிறார். கோவூர்க்கிழார் பாடல்களில் போரைத் தவிர்க்கும் முயற்சி காணப்படுகிறது. ஒரே குடியினராய் இருந்தும் நலங்கிள்ளியும் நெடுங்கிள்ளியும் பகை கொண்டனர். நலங்கிள்ளி பகை காரணமாக நெடுங்கிள்ளி ஆளும் உறையூரை முற்றுகையிட்டான். இதனால் ஏற்படும் பழியை,

“இரும் பனை வெண் தோடு மலைந்தோன் அல்லன்;
 கருஞ் சினை வேம்பின் தெரியலோன் அல்லன்;
 நின்ன கண்ணியும் ஆர் மிடைந்தன்றே; நின்னொடு
 பொருவோன் கண்ணியம் ஆர் மிடைந்தன்றே”³²

என்று கூறி போரைத் தவிர்க்க அறிவுறுத்துகிறார்.

ஒருமுறை சோழன் நலங்கிள்ளியிடமிருந்து நீங்கி நெடுங்கிள்ளியிடம் பாடல் பாடி பரிசில் பெறவந்த இளந்தத்தன் என்ற புலவனை நெடுங்கிள்ளி ஒற்றன் என்று சந்தேகித்து அப்புலவனைக் கொல்ல ஆணையிட்டான். கோவூர்க் கிழார் இதனைத் தடுத்து இருநாட்டிற்கும் போர் ஏற்படாதவாறு செய்தார். இதனை,

“வள்ளியோர்ப் படர்ந்து, புள்ளின் போகி,
 ‘நெடிய’ என்னாது சுரம் பல கடந்து
 வடியா நாவின் வல்லாங்குப் பாடி
 பெற்றது மகிழ்ந்து. சுற்றம் அருத்தி,
 ஒம்பாது உண்டு, கூம்பாது வீசி,
 வரிசைக்கு வருந்தும் இப் பரிசில் வாழ்க்கை
 பிறர்க்குத் தீது அறிந்தன்றோ? இன்றே”³³

என்ற அடிகளில் புலவர்களின் தன்மையை, கொடை வண்மையுடையவரை நாடி வருதல் புலவரியல்பு அவ்வாறு தான் புலவர் இளந்தத்தன் உம்மை நாடிவந்தார் என்று வலியுறுத்தினார். மேலும் சோழன் குளமுற்றத்துத் துஞ்சிய கிள்ளிவளவன், இமயவரம்பன் நெடுஞ்சேரலாதனுடன் பகைக்கொண்டு, சேரனின் கருவூர்க் கோட்டையை முற்றுகையிட்டான். சோழனை எதிர்க்கும் அளவிற்கு தம்மிடம் படைவலிமை இல்லையென்பதை அறிந்த சேரன் கோட்டைக்குள்ளேயே அடங்கியிருந்தான். அவனது காவல் மரங்களை வெட்டும் ஓசைக் கேட்டும் கோட்டையை விட்டு வெளிவரவில்லை. ஆதலால் இத்தகைய வலியை இழந்த பகைவேந்தனைக் கொன்றாலும் கொல்லாது விடுத்தாலும் புகழ் உன்னையே சேரும் என்று கூறி இப்போரைத் தவிர்க்க வேண்டினார். இதனை,

“..... காவு தொறும்
 கடி மரம் தடியும் ஓசை தன் ஊர்
 நெடு மதில் வரைப்பின் கடி மனை இயம்ப
 ஆங்கு இனிது இருந்த வேந்தனோடு, ஈங்கு, நின்
 சிலைத் தார் முரசம் கறங்க,
 மலைத்தானை என்பது நாணுத் தகவு உடைத்தே”³⁴

என்ற அடிகள் உணர்த்துகின்றன. “மாண்புகளாவன வீரம், போர்ச்சிறப்பு, கொடை, அன்பு செலுத்துதல், நீதி உரைத்தல், மக்கள் நலம் பேணுதல், நாடுகாத்தல் என்பன போன்றவை மன்னர்களின் மாண்புகள், சிறப்புகள் விளங்கிட மன்னர்கள் அருகே வீற்றிருந்த புலவர்கள், நீதிமான்கள், அறம் சார்ந்த பிற வல்லுநர்கள், வானியல் மற்றும் நிலவியல் அறிவு பெற்றோர் போன்றோர் அவ்வப்போது மன்னனுக்கு எடுத்துரைக்கும் திறன்கள் வழியே பெற்ற அறிவுரைகள் காரணமாயின.”³⁵ இவ்வாறாகப் போரைத் தவிர்க்கும் முயற்சியில் புலவர்கள் ஈடுபட்டுள்ளனர்.

கோப்பெருஞ்சோழனுக்கு எதிராக அவன் மக்களேப் போருக்கு எழுந்த செய்தியைப் புறப்பாடல் வழி அறியமுடிகிறது. பகைவரை எதிர்த்து பலபோர்களில் வெற்றிப் பெற்றிருக்கிறான். ஆனால் இப்போர் சற்று வித்தியாசமானது. இதனை ‘உன்னோடு போர்புரிய வந்திருப்பவன் உன் பகைவனான சோழனோ, பாண்டியனோ அல்லன். நின் புதல்வன், அவனை நீ போரில் வெற்றிகொண்டால் உனக்குப் பிறகு இந்த அரசாட்சியையும் அரிய பெரும் செல்வங்களையும் யாருக்கு அளிப்பாய். இதனால் பெரும்பழி ஏற்படும் என்பதை,

“எண் இல் காட்சி இளையோர் தோற்பின்
 நின் பெருஞ் செல்வம் யார்க்கு எஞ்சுவையே?
 எமர் வெஞ் செல்வ! நீ அவர்க்கு உலையின்
 இகழுநர் உவப்ப, பழி எஞ்சுவையோ;
 அதனால், ஒழிகதில் அத்தை, நின் மறனே! வல் விரைந்து”³⁶

என்ற அடிகள் மூலம் புல்லாற்றார் எயிற்றியனார் கோப்பெருஞ்சோழனைப் போரிலிருந்து விலக்கி அறத்தின்வழி செலுத்தினார்.

மூவேந்தர் மரபில் வந்த மூவரையும் ஒருசேரக் காணப்பெற்ற ஒளவையார் அகம் மகிழ்கின்றாள். வேந்தராயினும் இறக்கும் போது ஆட்சி புரிந்த நாடு அவனுடன் செல்லாது. வாழும் நாட்களில் நல்வினைபுரிந்து வாழவேண்டும். இறந்த பிறகு அந்நிரல்வினையே அவர்களுக்கு துணையாகும் என்பதை,

“இரவலர்க்கு அருங்கலம் அருகாது வீசி
வாழ்தல் வேண்டும், இவண் வரைந்த வைகல்
வாழச் செய்த நல்வினை அல்லது
ஆழுங் காலைப் புணைபிறிது இல்லை;”³⁷

என்று மூவேந்தரை நோக்கி உலக நிலையாமையை எடுத்துக் கூறி இன்று போல் என்றும் ஒற்றுமையுடன் வாழ வேண்டும் என்று தம் விருப்பத்தை எடுத்துக் கூறுகிறார். சோழன் குராப்பள்ளித் துஞ்சிய பெருந்திருமாவளவனும் பாண்டியன் வெள்ளியம்பலத்துச் துஞ்சிய பெருவழுதியும் ஒரு சேர இருந்தமையைப் புலவர்,

“இன்றே போல்க நூம் புணர்ச்சி”³⁸

என்று வாழ்த்துகிறார். இவ்வாறாக போரைத் தவிர்க்கும் பொருட்டு புலவர், அந்தணர் முதலான சான்றோர்கள் ஓர் அரசனிடமிருந்து மற்றோர் அரசனிடம் சென்று சந்து செய்வித்துள்ளனர்.

சந்து செய்விக்கும் போது தான் சார்ந்த மன்னரின் வீரத்தைப் புகழ்ந்து பாராட்டிப் பகை மன்னன் அவனோடு போர்புரியும் தகுதி அற்றவன் என்றுக் கூறிப் போரைத் தவிர்க்க முற்படுதல் உண்டு. அதுபோல் உலக நிலையாமையைக் கூறி போரைத் தவிர்ப்போருமுண்டு. மேலும் இரு நாடுகளுக்கும் இடையே போர் மேற்கொண்டால் அதனால் விளையும் அழிவு இரு நாடுகளுக்கும் தான் என்று உரைக்கும் கூற்றும் உண்டு. போரைத் தவிர்க்கும் அமைதி முயற்சியில் புலவர்களின் பங்கு அளப்பறியது.

4.6. தொல்காப்பியத் துறைகள் வழிப் போரமைதி

தமிழுக்கு கிடைத்த நூல்களுள் மிகவும் பழமையான நூலான தொல்காப்பியம் ஓர் இலக்கண நூலாகும். பழம்பெருமை வாய்ந்த தொல்காப்பியம்

மாந்தரின் வாழ்வியலுக்கும் ஒழுகலாறுகளுக்கும் பொருளிலக்கணத்தைத் தந்துள்ளது. அகத்திணையியல் தமிழரின் காதல் வாழ்வையும், புறத்திணையியல் போர்மரபையும் எடுத்துரைப்பனவாகும். பொருளதிகாரம் குறிப்பிடும் வெட்சி, வஞ்சி, உழிஞை, தும்பை, வாகை, காஞ்சி, பாடாண் ஆகிய ஏழுத்திணைகளில் சில துறைகள் போரமைதியைப் பேசுவனவாக அமைகின்றன. அவற்றுள் தும்பைத்திணையின் தொகைநிலை எனும் துறையும், காஞ்சித்திணையின் மகட்பாற்காஞ்சி, பெருங்காஞ்சி ஆகிய மூன்று துறைகள் விரிவாக ஆராயப்படுகிறது.

4.6.1. தொகைநிலைத் துறைவழிப் போரமைதி

தொகைநிலை என்பது தொல்காப்பிய புறத்திணையியலில் தும்பைத்திணையின் பன்னிரு துறைகளில் ஒரு துறையாகும். இதனை,

“.....வாள்வாய்த்து

இருபெரு வேந்தர் தாமுஞ் சுற்றமும்

ஒருவரும் ஒழியாத் தொகைநிலைக் கண்ணும்”³⁹

என்று தொல்காப்பியர் விளக்கியுள்ளார். இருபெரும் வேந்தரும் அவர்களுக்குத் துணையாகிய வேந்தரும், படைத்தலைவரும், படையும் ஒருவரும் ஒழியாமல் போர்க்களத்தில் மடிந்ததைக் குறிப்பிடுவது இத்துறையாகும்.

தும்பைத்திணையின் துறையான தொகை நிலையில் புறநானூற்றில் அமைந்த பாடல்கள் இரண்டு காணப்படுகின்றன. குடக்கோ நெடுஞ்சேரலாதனும், பெருவிறற்கிள்ளியும் பெரும்போர் புரிந்தனர். இருவர்தம் படைகளும் ஒருவருடன் மற்றொருவர் போரிட்டு இருவரும் மடிந்தனர். இதனை,

“.....செரு முனிந்து

அறத்தின் மண்டிய மறப் போர் வேந்தர்

தாம் மாய்ந்தனரே; குடை துளங்கினவே;

மார்பகம் பொருந்தி ஆங்கு அமைந்தனரே”⁴⁰

என்ற அடிகளில் அரசனின் போற்றத்தக்க, உயர்வுக்குரிய வெண்கொற்றக் குடையும், முரசும் கூட ஒழிந்தன. போர்க்களத்தில் மடிந்த வீரர்களின் மனைவியரோ, கைம்மை நோன்பு நோற்க உயிரோடில்லாமல் அவர்களுடன் உயிர் துறந்தனர் என்று போரின் பேரழிவை உணர்த்துவனவாகத் தொகைநிலை துறையின் பாடல்கள் அமைந்துள்ளன.

புறநானூற்றில் பரணர் பாடிய தொகைநிலைப் பாடலில் போரின் வெம்மைக் குறித்து அழகாகச் சித்தரிக்கப்பட்டுள்ளது. போர்க்களத்தில் அம்பினால் வருந்திய யானைகள் செய்தொழில் இன்றி மடிந்தன. குதிரைகள் வீரர்களுடன் மடிந்தன. போர் முரசானது அடிப்பாரில்லாமையால் பயனில்லாமல் போனது. சந்தனம் பூசப்பட்ட வேந்தர்களின் மார்பில் நெடிய வேல்பட்டு களத்தில் மடிந்தனர். என்பதை,

“ஆம்பல் வள்ளித் தொடிக் கை மகளிர்

பாசவல் முக்கித், தண் புனல் பாயும்

யாணர் அறாஅ வைப்பின்

காமர் கிடக்கை அவர் அகன் தலை நாடே”⁴¹

என்ற அடிகளில் செழுமையான இவ்வேந்தர்களின் நாடுகள் இனி ஆட்சி செய்வோர் இல்லாமையால் பாழடைந்து போனது என்று நாட்டின் நிலையை எண்ணி வருந்துவதாக அமைந்துள்ளது. இவ்விரு தொகைநிலைப் பாடல்களும் போரினால் ஏற்படும் பேரழிவைச் சித்தரிக்கின்றன. போர் அவர்களை மட்டுமல்லாமல் சார்ந்தவர்களையும் அழிக்கக் கூடியது. இவ்வாறாக போரில் இரு தரப்பினர்களும் மட்டுமல்லாமல் அவர்களைச் சார்ந்தவர்களும் வீரர்களும், குதிரைகளும் யானைகளும் மடிகின்றன. போரினால் ஏற்படும் அழிவைக் கூறி வருந்தும் பாடல்களில் சமுதாயத்தின் அமைதியை நாடும் மனப்போக்கு உய்த்துணரப்படுகிறது.

4.6.2. மகட்பாற்காஞ்சி குறிப்பிடும் போரமைதி

தொல்காப்பியப் புறத்திணையியல் குறிப்பிடும் காஞ்சித்திணையின், இருபது துறைகளில் ஒன்று மகட்பாற் காஞ்சியாகும். தமிழகத்தில் வாழ்ந்த முதுகுடி மன்னருக்கும், புதிதாக உருவெடுத்த பேரரசர்களுக்கும் இடையே ஏற்பட்ட போராட்டத்தை இத்துறை வரையறுக்கிறது. இதனை,

“நிகர்த்து மேல்வந்த வேந்தனொடு முதுகுடி
மகட்பாடு அஞ்சிய மகட்பா லானும்”⁴²

என்று தொல்காப்பியர் குறிப்பிடுகிறார்.

முதுகுடித் தலைவன் மகளை மணம் செய்துகொள்ள வேண்டுமென்ற பெருவிருப்புடன் படையோடு வந்த வேந்தனுக்கு மகளைத் தரமறுத்தலே மகட்பாற் காஞ்சியாகும். புறநானூற்றில் மகட்பாற்காஞ்சித் துறையில் மொத்தம் இருபது⁴³ பாடல்கள் அமைந்துள்ளன. மகட்பாற்காஞ்சி பாடலைப் பாடியப் புலவர்கள் பரணர் ஆறு பாடல்களையும்,⁴⁴ கபிலர் இரண்டு பாடல்களையும்,⁴⁵ அண்டர் நடுங்கல்லினார் இரண்டு பாடல்களையும்,⁴⁶ குன்றூர்க் கிழார் மகனார்,⁴⁷ அள்ளர் நன்முல்லையார்,⁴⁸ அரிசில் கிழார்,⁴⁹ அண்டர் மகன் குறுவழுதியார்,⁵⁰ மதுரை மருதனிளநாகனார்,⁵¹ மதுரை மேலக்கடைக் கண்ணம் புகுத்தாராயத்தனார்,⁵² மதுரை மடைமங்கு மன்னியார்,⁵³ கடுமான் கிள்ளி,⁵⁴ காவிரிப்பூம்பட்டினத்துக் காரிக் கண்ணனார்⁵⁵ ஆகிய ஒவ்வொருவரும் ஒரு பாடலைப் பாடியுள்ளனர். பெயர் தெரியாப் புலவர் பாடல்களில் பாட்டுடைத் தலைவர்களாக தொல்குடி மன்னர்கள் இருந்துள்ளனர். இத்துறைப்பாடல்களில் மகட்கொடை வேண்டிய வேந்தர்களின் பெயர்கள் இடம்பெறவில்லை.

பெண்ணின் திருமணத்தை உரிய நேரத்தில் முடிக்காமல் விட்டனர். ஆதலால் மகட்கொடை கேட்டு வேந்தன் வந்தனன். அதற்கு அவன் தந்தை உடன்படாமையால் இதற்குக் காரணம் உரிய காலத்தில் மணமுடிக்கப் பெறாமையே என்கிறார் பரணர். இதை,

“கடவன கழிப்பு இவள் தந்தையும் செய்யான்”⁵⁶

என்னும் பாடலடி புலப்படுத்துகின்றது. மேலும் அழகுவாய்ந்த இப்பெண்ணை மகிழ்ச்சியோடு வளர்த்தெடுத்தனர். அத்துடன் வேந்தர்களின் பகைமையும் வளரும்படியாக செய்த இவளின் தாய் பண்பற்றவள் என்ற

“அறன் இலள் மன்ற தானே - விறல்மலை

வேங்கை வெற்பின் விரிந்த கோங்கின்

மூகைவனப்பு ஏந்திய முற்றா இளமுலைத்

தகை வளர்த்து எடுத்த நகையொடு

பகை வளர்த்திருந்த இப்பண்பு இல் தாயே”⁵⁷

பரணரின் அடிகள் மூலம் இப்பெண்ணால் போர் மூண்டது. அப்போரால் பலரும் பாதிக்கப்படுவர் என்பதால் இப்பெண்ணைப் பெற்ற தாயை இழித்துரைக்கிறார்.

தமிழ் சமூகத்தில் தாயை உயர்வாகக் கருதுவர். ‘தாயிற் சிறந்த கோயிலுமில்லை’ என்பது பழமொழி, அத்தகைய சிறப்பிற்குரிய தாயினை இகழ்வதால் போரின் வன்மையையும், அதனை மக்கள் விரும்பாத மனப்பாங்கையும் அறியமுடிகிறது. மேலும் ஒரு பாடலில் வேந்தன் மாற்றரசன் மகளை மணமுடிக்க வேண்டினான். அதற்கு உடன்படாத மன்னன் தம் வீரர்களைப் போருக்குத் தயாராகும்படி ஏவினான். அதனால் அஞ்சிய புலவர் நாளை இப்பெண்ணை அப்பகை மன்னன் மணமுடிக்க நேரிடும் அல்லது வேல் பாய்ந்து அப்பகை மன்னன் வீரசொர்க்கம் அடைய நேரிடும், அல்லது யானை கலக்கிய நீர்நிலைப் போல இவ்வூர் அழிய நேரிடும் என்று போரின் அழிவு குறித்து வருந்துகிறார். இதனை,

“.....

களிறு பொரக் கலங்கிய தண்கயம் போலப்,

பெருங்கவின் இழப்பது கொல்லோ

மென்புனல் வைப்பின் இத்தண் பனை ஊரே!”⁵⁸

என்ற அடிகள் மூலம் போரினால் ஊர் அழிய நேரிடும் சூழலை நம் கண்முன் நிறுத்துகிறார் பரணர். பெண்கேட்டு வேந்தர்கள் வந்த போதிலும் பெண்ணின் விருப்பத்தை அறிந்து மறுத்ததாகச் செய்திகள் இல்லை. மறுக்கும் உரிமை அப்பெண்ணின் தந்தை, தமையன்களிடமே இருந்ததாகத் தெரிகிறது.

யானை, குதிரை, தேர், காலாள் என்னும் நாற்படையை உடைய வேந்தர்கள் மகள் வேண்டி வருகின்றனர். மேலும் மகள் வேண்டிய அவ்வரசனுக்கு இவளது தந்தையும் தனையனும் மகள் மறுத்தலால் போர் ஏற்படும். அப்போது இவர்களது படைகளும் இயங்குதல் கூடும். ஆதலால் இவ்வூர் என்னவாகும் என கலக்கமடைகின்றனர். என்பதை,

“.....

கழாஅத் தலையர், கருங்கடை நெடுவேல்

இன்ன மறவர்த்து ஆயினும், அன்னோ!

என் ஆவதுகொல் தானே

பன்னல் வேலி இப் பணை நல் ஊரே”⁵⁹

என்ற அடிகள் ஊரின் நிலையை எடுத்துரைக்கிறன.

இவ்வாறு ஊரின் அழிவு கண்டு இரங்குதலை மகட்பாற்காஞ்சிப் பாடல்களில் காணமுடிகிறது. மகட்பொருட்டால் எழுந்த நிலையாமையை உணர்த்துகிறது. இதே பொருளைத் தரும் மற்றுமொரு பாடலில் மருதனிளநாகனார், வேந்தன் அஞ்சத்தக்க மொழிகளைக் கூறி நின்றான், இவள் தந்தையும் நெடுமொழிகளைத் தவிர பணிவுடையச் சொற்களைப் பயன்படுத்தினாரில்லை. இவ்வாறு இருவரும் மோதிக்கொள்ள போர் உறுதியானது. வேந்தன் வெற்றிப் பெற்று இவ்வூரை அழிப்பது உறுதியானது. ஆகையால் அழகான இந்தப் பெண்தான் அவளது ஊரின் அழிவிற்கே காரணமாகிறாள் என்று வருந்தி,

“..... வேந்தே தந்தையும்

நெடிய வல்லது பணிந்துமொழி யலனே

இஃதிவர் படிவ மாயின் வையெயிற்

றரிமதர் மழைக்க ணம்மா வரிவை

மரம்படு சிறுதீப் போல

அணங்கா யினள்தான் பிறந்த ஓர்க்கே”⁶⁰

என்ற பாடலடிகள் மூலம் தன் மன வருத்தத்தையும் போரினால் ஏற்படும் விளைவுகளையும் காட்டுகிறார். இவ்வாறாக மகட்பாற் காஞ்சிப் பாடல்களில் “பெண்ணின் தந்தையான முதுகுடி மன்னர்கள் வேளாண் குடியினராக இருந்திருக்கின்றனர். மகட்கொடை வேண்டுவவர்கள் வேந்தர்களாக இருந்தனர். மகளைத் தர மறுப்பவர்கள் தந்தை மற்றும் தனையர்கள் ஆவர். மூவேந்தர்களும் மகட்கொடை வேண்டி போர் தொடுத்து வந்த செய்திகள் இடம் பெற்றுள்ளன. முதுகுடி மன்னர்களுக்கு குறிப்பிட்ட சமுதாயத்தோடு இருந்த திருமண உறவு, ஊரது அழிவு சித்தரிக்கப்படுகிறது. தாயையும், மகளையும் போர் மூல்வதற்கும், ஊரது அழிவிற்கும் காரணமாகக் காட்டுகின்றனர். மகட்கொடை வேண்டித் தரும் பொன்னையும் பொருளையும் மறுத்தல், முதுகுடி மன்னர் பெயர்கள் குறிப்பிடப்பெறாமை”⁶¹ என்ற பத்து பொருட் பாகுபாட்டுள் அடக்கி பெ. மாதையன் இதை வகைப்படுத்தியுள்ளார். மகட்பாற்காஞ்சி எனும் துறை உலக நிலையாமையை எடுத்துக்கூறும். மேலும் போரின் விளைவால் ஏற்படும் அழிவை விரிவாகப் பேசுகின்றன. தமிழகத்தில் பெண்ணாசையால் நிகழ்ந்தப் போர்கள் பற்றி மகட்பாற்காஞ்சிப் பாடல்கள் வழி அறியமுடிகிறது. இப்பாடல்களில் போர் நடந்தால் ஏற்படும் விளைவுகளைப் புலவர்கள் திறம்பட பாடியுள்ளனர்.

4.6.3. பெருங்காஞ்சிப் பாடல்களில் போர் அமைதி

பெருங்காஞ்சி, தொல்காப்பியக் காஞ்சித்திணையின் ஒரு துறையாகும். புறநானூற்றில் ஒன்பது பாடல்கள் பெருங்காஞ்சித் துறையிலமைந்த பாடல்களாகும்.⁶² இப்பாடல்கள் போருக்கு எதிரான அமைதியை வலியுறுத்தும் பாடல்களாக அமைந்துள்ளன. பெருங்காஞ்சியைத் தொல்காப்பியம்,

“மாற்றருங் கூற்றஞ் சாற்றிய பெருமையும்” ⁶³

என்று சுட்டுகிறது. அதாவது எவராலும் தடுக்க முடியாத இறப்பு வரும் எனக் குறிப்பிடுவது ‘பெருங்காஞ்சி’ ஆகும்.

உலகத்தில் இன்பதுன்பம் இயற்கையானது. ஒருபுறம் திருமணம் நிகழும் போது கொட்டும் மணமுழுவின் ஒலி கேட்கிறது. மறுபுறம் இறப்பின் போது ஒலிக்கும் சாக்காட்டுப் பறையின் ஒலி கேட்கிறது என்பதை,

“ஓர் இல் நெய்தல் கறங்க, ஓர் இல்

ஈர்ந் தண் முழுவின் பாணி ததும்ப”⁶⁴

என்று புறம் குறிப்பிடுகிறது. மேலும் வாழ்ங்காலம் குறைவே ஆகையால், வீடுபேறு அடைவதற்குரிய நற்செயல்களைச் செய்து வாழவேண்டும் என்பதைத் தெரிவிக்கிறது.

மேலும் சேர, சோழ, பாண்டியராகிய மூவரும் ஆண்ட மிகப்பெரிய நிலப்பரப்பைத் தான் ஒருவனாக ஆண்ட வேந்தருக்கும் இறப்பு உறுதி. அவர்கள் சேர்த்து வைத்த செல்வங்களும் அழியக்கூடியவை. எனவே வீடுபேறு அடைய அறச்செயல்களாகிய தெப்பத்தைக் கைவிட வேண்டாம் என வலியுறுத்துகிறது. இதனை,

“புணைகை விட்டோர்க்கு அரிதே துணை அழித்

தொக்குஉயிர் வெளவும் காலை

இக்கரை நின்று இவர்ந்து உக்கரை கொளலே”⁶⁵

என்ற அடிகள் சில அரசர்கள் பெரும் நிலப்பரப்பை ஆள வேண்டும் என்ற ஆசையில் தொடர்ச்சியாகப் போர்புரிந்து, எல்லையை விரிவு செய்கின்றனர். சிலர் பொன், பொருளுக்கு ஆசைப்பட்டுப் போர்செய்து நாட்டைச் சூறையாடுகின்றனர். இத்தகைய செயல்களால் யாரும் இவ்வுலகில் நீண்ட நாள் நிலைத்து வாழப்போவதில்லை என்பதை உணர்த்துவதாக அமைந்துள்ளது. மேலும் ஒரு பாடலில் இடுகாட்டின் அவலம் சித்தரிக்கப்படுகிறது. இடுகாட்டில் வேறுபட்ட ஓசைகள் எழுகின்றன. கோட்டான்களும், பிணங்களைத் தின்னும் குறு நரிகளும் காணப்படுகின்றன. பேய் மகளிர் பிணங்களைத் தழுவி அச்சம் தரும் வகையில் சுடுகாட்டில் ஆடுகின்றன என்பதை,

“பாறுபடப் பறைந்த பல்மாறு மருங்கின்
 வேறுபடு குரல வெவ்வாய்க் கூகையொடு
 பிணந் தின் குறுநரி நிணம்திகழ் பல்ல
 பேய் மகளிர் பிணம் தழுஉப் பற்றி
 விளர்ஊன் தின்ற வெம்புலால் மெய்யர்”⁶⁶

என்னும் அடிகள் குறிக்கின்றன. மேலும் அத்தகைய சுடுகாட்டின் வெம்மையைக் கூறி முடியுடைய மன்னர்களும் இத்தகைய காட்டினை அடைவர் என்று கூறுவதால், மன்னர்களின் பேராசை போராசையாக மாறி அழிவை ஏற்படுத்தியிருக்கின்றது என்பது உணர்த்தப்படுகின்றது. மேலும் பல மன்னர்கள் அறம் தவறி ஆட்சி செய்திருக்கின்றனர். சிலரே அறநெறிப்படி ஆட்சி செய்திருக்கின்றனர். அவர்கள் சேர்க்கும் செல்வமும் நிலையில்லாதது என்பதை,

“பயன் உறுப்பப் பலர்க்கு ஆற்றி
 ஏமம் ஆக இந்நிலம் ஆண்டோர்
 சிலரே; பெரும! கேள், இனி; நாளும்,
 பலரே தகையஃத அறியா தோரே;
 என்னோர் செல்வமும் மன்னி நில்லாது”⁶⁷

என்ற அடிகள் உணர்த்துகின்றன. அவ்வாறு அறநெறிப்படி ஆட்சி செய்தவர்களையே உலகம் இன்றளவும் நினைவுகூர்கிறது. மேலும் மிகுந்த போர் வேட்கையால் போரை விரும்பி நின்றனர். அதனால் சுடுகாட்டில் சிறிதும் இடமில்லையாதலால் தம் பூத உடலுடன் மேலுலகம் சென்றனர். இதனை,

“காடுகண் மறைத்த கல்லென் சுற்றமொடு
 இல் என்று இல்வயின் பெயர், மெல்ல
 இடம்சிறிது ஒதுங்கல் அஞ்சி
 உடம்பொடும் சென்மார் உயர்ந்தோர் நாட்டே”⁶⁸

என்ற அடிகள் போரினால் ஏற்படும் அதீத உயிரிழப்பைச் சுட்டுவதாக அமைந்துள்ளது. இதேபோன்று,

“இருங்கடல் உடுத்த இப்பெருங்கண் மாநிலம்
 உடையிலை நடுவணது இடைபிறர்க் கின்றி
 தாமே ஆண்ட ஏமங் காவலர்
 இடுதிரை மணலினும் பலரே”⁶⁷

என்ற அடிகளில், கரிய கடல் சூழ்ந்த இவ்வுலகில் பிறருக்கு ஒரு சிறிய இடம் கூட தராமல் தமக்கே உரித்தாகக் கொண்டு வாழ்ந்த மன்னர்கள் பலர் அவர்களும் இறுதியில் சுடுகாட்டையே அடைந்தனர் என்று கூறும் பெருங்காஞ்சித் துறையைச்சார்ந்த செய்யுள் மன்னர்களுக்கு நிலையாமையை வலியுறுத்துகிறது. போரினால் பேரிழப்பு இரு தரப்பினருக்கும் ஏற்படும். ஆகையால் புலவர்கள் மன்னனுக்கு நிலையாமையை வலியுறுத்தி போரைக் கைவிட்டு இரவலருக்கும், வறியோருக்கும் கொடுத்து உதவி பிறவிப்பயனை அடைய வலியுறுத்தினர். இக்கருத்தை,

“..... இறப்போர்க்கு ஈத்தும்
 மகிழ்கம் வம்மோ, மறப்போ ரோயே!”⁷⁰

என்னும் பாடலடிகளில் விளக்கியுள்ளார். உலகத்தை ஒரே குடையின் கீழ் போர்புரிந்து கைக்கொண்ட நம் முன்னோர்கள் அதைக் கொண்டு செல்லப் போவதில்லை. அவர்களுக்குப் பிறகு அப்பகுதியை வலிமையும் திறமையும் கொண்ட வேறொரு மன்னன் தான் ஆட்சி செய்வான் என்றுக் கூறி மிகுந்த பேராசையால் மண்ணுக்காகப் போர்புரிய வேண்டாம் என்பதை,

“பொருநர்க் காணாச் செருமிகு முன்பின்
 முன்னோர் செல்லவும் செல்லாது, இன்னும்
 விலைநலப் பெண்டிரின் பலர்மீக் கூற
 உள்ளேன் வாழியர் யான்”⁷¹

என்று தம்மை ஆண்ட அரசர்கள் விண்ணுலகம் புகுந்தனர். ஆனால் தன்னால் செல்ல முடியவில்லை என்று வருந்துவதாக அமைந்த பாடலில் இவ்வுலகில் நாம்

வாழப்போவது சிலகாலமே. அந்த காலத்தில் பொன்னுக்காகவும் பொருளுக்காகவும் போரிட்டுக் கொண்டு நாட்களைக் கழிக்காமல், செய்ய வேண்டிய அறச் செயல்களைச் செய்யுமாறு கூறுகிறது. இதற்கு மேலும் ஒருபடியாக மற்றுமொரு பாடலில் “நல்லன செய்யினும் அல்லன செய்யினும் இவ்வுலகில் எவரும் நிலைத்து வாழ முடியாது. இருப்பினும் நீங்காப் புகழைத் தரக்கூடிய நற்செயல்களைச் செய்திடுக”⁷² என்றப் பொருள்படும் புறநானூற்றுப் பாடல் அமைந்துள்ளது.

வாழ்க்கை நெறிகளில் நல்லொழுக்கங்களை மேற்கொண்ட வாழ்வே நல்வாழ்வாகும். அதிலும் குறிப்பாக அறநெறியை முதன்மைப்படுத்தும் வாழ்வே நல்வாழ்வுக்கு அடிப்படையாகும். போரை வெறுத்தல், வாழ்வை அனுபவித்தல், ஈகையின் மூலம் பெறும் புகழ் அடைதல் ஆகியவை நல்வாழ்விற்குரிய கூறுகளாகும். ஆளும் வார்க்கத்தின் அதிகார வெறியே போரில் அறமற்ற செயல்கள் மிகுவதற்குக் காரணமாயின என்பதைக் காஞ்சித்திணையின் பெருங்காஞ்சித் துறையில் அமைந்த பாடல்களின் வழி அறியமுடிகிறது.

4.7. நிலையாமை

நிலையாமை என்பது உலகியல் வாழ்வு நிலையில்லாதது என்பதைக் குறிக்கும் ஒரு பதமாகும்.

“உண்பது நாழி; உடுப்பவை இரண்டே

பிறவும் எல்லாம் ஓர்ஓக் கும்மே;”⁷³

எனும் நக்கீரனாரின் பாடலடிகள் கடல் சூழ்ந்த இவ்வுலகையே ஆண்ட அரசனுக்கும், அன்றாட உணவை வேட்டையாடி உண்ணும் வேடனுக்கும் உண்ணும் உணவின் அளவு ஒன்றுதான். உடுத்துவது மேலாடை கீழாடை ஆகிய இரண்டு தான் என்று உரைக்கிறார். இவ்வடிகள் நிலையாமைக்குச் சான்றாக அமைகின்றன.

இதனை, இளமை நிலையாமை, பொருள் நிலையாமை, யாக்கை நிலையாமை என மூவகைப்படுத்தலாம். போருக்குக் காரணங்களான பொன்

வேண்டிப் போர் மேற்கொள்ளுதலுக்கு எதிராகப் பொருள் நிலையாமையையும், பெண் வேண்டிப் போர் மேற்கொள்வோருக்கு இளமை நிலையாமையையும், எல்லையை விரிவு செய்யும் நோக்கோடு போர்புரிவோருக்கு யாக்கை நிலையாமையையும் பற்றி கூறுவது காஞ்சி திணையாகும். பெருந்திணைக்குப் புறனானது. போரின் விளைவுகளையும் நிலையாமையையும் கூறுவது. பல நெறியானும் நில்லா உலகத்தைப் பொருந்திய நெறியை மொழிவது இதன் இலக்கணமென்பர். இதனைத் தொல்காப்பியர்,

“காஞ்சி தானே பெருந்திணைப் புறனே
பாங்கருஞ் சிறப்பின் பன்னெறி யானும்
நில்லா உலகம் புல்லிய நெறித்தே”⁷⁴

என்று கூறுவர். “நிலையாமையை உணர்ந்தால்தான் அறம் பொருளின்பங்களைச் சரியானபடி அடையமுடியும். நிலையாமையினை உணராதார் அறம் பொருளின்பங்களைச் சரியானபடி நுகர முடியாது. அறம் பொருளின்பங்களை அளவறிந்து நுகரும் பொருட்டு அந்நிலையாமைகளைச் சான்றோர் கூறுவது காஞ்சித்திணையாகும்”⁷⁵ என்று காஞ்சித்திணைப் பற்றி புலவர் குழந்தைக் குறிப்பிடுகிறார். வெட்சித்திணை சிறு போர்த்திணையாக அமைய, வஞ்சியும் உழிஞையும் தற்காப்புத் திணையாக, தும்பை பெரும்போர் பற்றிய திணையாம். வாகை வெற்றி மேம்பாடுகளைப் பேச, காஞ்சித்திணை இழவுத்திணையாக அமைகிறது. போர்க்களத்தில் இறவாமல் இயல்பாக இறந்து பட்டோரின் இழவும், அதற்குரிய வருத்தமும் பேசப்படுகின்றன. இத்திணைத்துறைக்குரிய நூற்பாவில் இரு பகுதிகள் காணக்கிடைக்கின்றன. முதல் பகுதியில் பத்துத் துறைகளைக் கூறும் தொல்காப்பியர்,

“தலையோடு முடிந்த நிலையொடு தொகை
ஈரைந்தாகம் என்ப.....”⁷⁶

என்று கூறிப் பின்னர் பத்துத் துறைகளைக் கூறிய நிலையில்,

“பலர்செலச் செல்லாக் காடு வாழ்த்தொடு
நிறையருஞ் சிறப்பின் துறையிரண் டுடைத்தே”⁷⁷

என முடிப்பர். நச்சினார்க்கினியர் முதற்பத்தினை ‘ஆண்பாற்காஞ்சி’ என்றும், அடுத்த பத்தினைப் ‘பெண்பாற்காஞ்சி’ என்றும் கூறுவர். இவற்றுள் தொல்காப்பியர் போரியல் இறப்பையும், உலகியல் இறப்பையும் காட்டுகிறார் எனலாம். போரியல் இறப்பில் அழுகையும் அரற்றலும் இல்லை. உலகியல் இறப்பில் புலம்பல் உண்டு. இதனைத் தாங்கரும் பையுள், புலம்பிய முதுபாலை, புலம்பிய கையறுநிலை ஆகிய துறைகள் புலப்படுத்தும். போர் குறித்த இப்புறத்திணைப் பகுப்பில் ஒன்றான இக்காஞ்சித்திணையில் தொல்காப்பியர் உலகியல் இறப்புக்களைப் பாடக் காரணம், நிலையாமைகளைப் பாடி அதன் வாயிலாக முரட்டுணர்வைக் குறைத்து வாழ்வியல் அமைதிகாண முற்படுவது காஞ்சித்திணை எனலாம். இவ்வாறாக நிலையாமையை வலியுறுத்தும் பாடலடிகள் சங்க இலக்கியங்களில் ஆங்காங்கு காணப்படுகின்றன. இவ்வுலகை ஆண்ட மன்னரும் இறுதியில் தாழியில் கவிழ்க்கப்படுவர் என்பதை,

“முரசுடைத் தாயாத்து அரசு பல ஓட்டி,
துளங்கு நீர் வியலகம் ஆண்டு, இனிது கழிந்த
மன்னர் மறைத்த தாழி”⁷⁸

என்ற அடிகளில் நிலையாமை குறித்த செய்தியைச் சங்ககாலப் புலவர்கள் விதைத்துள்ளனர். இவ்வுலகத்தில் நிலையானது நிலையில்லாமையே என்ற கருத்தைக் குறுந்தொகை,

“நில்லா மையே நிலையிற் றாகலின்”⁷⁹

என்ற அடிகள் மூலம் வலியுறுத்தியுள்ளது.

போரின் வன்மையை அறிந்த புலவர்கள் போர் துன்பத்தைத் தரும் தொழிலெனவும், அதனால் நிலையாமையை அறிந்தவர்கள் போர்வீரர்கள் எனவும்,

“நோய்த் தொழில் மலைந்த வேல் ஈண்டு அழுவத்து
முனை புகல் புகல்வின் மாறா மைந்தரொடு

உரும் எறி வரையின் களிறு நிலம் சேரக்,
காஞ்சி சான்ற செருப் பல செய்து, நின்
குவவுக் குரை இருக்கை இனிது கண்டுகுமே”⁸⁰

என்ற அடிகளில் போரில் ஈடுபடுவோருக்கு துன்பத்தைச் செய்யும் வீரர்கள் மலைபோன்ற களிற்றுடன் களத்தில் வீழ்ந்தனர். போரில் தன் உயிரை எந்த நேரத்திலும் இழக்க நேரிடலாம் என்பதை அறிந்த வீரர்களின் குடியிருப்புகள் என்று குறிப்பிடுவதால் அவர்களின் வாழ்வு நிலையில்லாமையை எடுத்துரைக்கிறது. இவ்வாறாகப், “பேரரசு அமைக்கப் போர் போர் எனப் போர் வெறி கொண்டு திரிகின்றனர்; அதனால் அன்னார் போர் வெறியைத் தணிக்க வேண்டுமாயின் முதற்கண், இவ்வுலகம் நிலை பேறுடையது என எண்ணும் உள்ளத்தின் அறியாமையை அறவே அகற்ற வேண்டும்; இவ்வுலகம் நிலையற்றது என்று நிலையாமை கூறிப் போர் ஒழிக்கும் பணியினை விரும்பி மேற்கொண்டார்கள்.”⁸¹

போரினைத் தவிர்க்க நிலையாமையை வலியுறுத்தி கூற வேண்டியது அவசியம். அதனால் மக்கள் அமைதியை நாடி வீடுபேறு அடைவதற்குரிய வழியைத் தேடினர்.

4.8. அமைதி விருப்பம்

போர் நிகழ்தலால் மக்களின் வாழ்வு பெரிதும் பாதிப்படைகின்றது. அதனால் மக்கள் ஒரு அமைதியான சூழலை எதிர்நோக்கினர். பாண்டிய நெடுஞ்செழியன் வீரனாக மட்டுமின்றி சிறந்த அறவோனாகவும் விளங்கினான். எனவே அவன் செய்ய வேண்டிய செயலாகக் குடியோம்பல், கொடை கொடுத்தல் முதலிய செயல்களைச் சுட்டுகிறார். மதுரை மாநகரின் வீதிகளில் படைகள் உளவுவதால் அங்கு பொருட்களை வணிகர்கள் விற்பனை செய்ய அஞ்சினர். இதனை,

“நீடு கொடி இலையினர், கோடு சுடு நூற்றினர்
இருதலை வந்த பகை முனை கடுப்ப,

இன் உயிர் அஞ்சி, இன்னா வெய்து உயிர்த்து
ஏங்குவனார் இருந்து,”⁸²

என்ற அடிகளில் இருபுறமும் படைகள் வந்து நின்ற பகைப்புலம் எவ்வாறு அச்சத்தை ஏற்படுத்துமோ? அதுபோல் அஞ்சினார். இதனால் அவர்கள் போரின் மீது கொண்ட அச்சவுணர்வும் அமைதி விருப்பமும் புலப்படுகிறது. மேலும் வாழ்வில் இன்பம் வேண்டும் என உரைக்கும் இவர் இதற்குப் போரினைத் தவிர்த்தல் வேண்டும் எனக் கூறுமுகத்தான் படைவீரர்களைத் திருப்பி அழைக்கும்படியும் வேண்டுகிறார். இதனை,

“வருபுனற் கற்சிறை கடுப்ப விடையறுத்
தொன்னா ரோட்டிய செருப்புகன் மறவர்”⁸³

எனும் அடிகள் தெரிவிக்கின்றன. தன்னுடன் வைத்தும் பாணர், கூத்தர், விறலியர் முதலியோருடன் சேர்ந்தும்,

“பாணர் வருக பாட்டியர் வருக
யாணர்ப் புலவரொடு வயிரியர் வருகென”⁸⁴

அழைத்துக் கேட்பவருக்குக் கேட்பவை அளித்தும், உணவுகளைக் கொடுத்தும் வேள்வி பல செய்தும் அறவழியில் ஈடுபட்டும் நீதி நெறி தவறாமல் கடைப்பிடிக்கும் புகழ்பல பெருக்கியும் வாழ்வில் சிறத்தல் வேண்டும். இதனால் வாழ்வில் அமைதி நிலைபெறும் என்று மாங்குடி மருதனார் கூறுகிறார்.

அகவாழ்வில் தலைவனும் தலைவியும் கூடியிருப்பர். ஆனால் புறவாழ்வில் தலைவன் தலைவியைப் பிரிந்துப் போருக்குச் செல்ல நேரிடும். அச்சமயங்களில் தலைவி தலைவன் வரும்வரை ஆற்றியிருத்தல் வேண்டும். இது தலைவியின் கடமையாகும். தலைவி நேரடியாகப் போரைத் தவிர்க்கச் சொல்லாவிட்டாலும் மறைமுகமாக போரில் அவளுக்கு விருப்பம் இல்லாமையையே இலக்கியங்கள் காட்டுகின்றன. இதனை,

“செல்லாமை உண்டேல் எனக்குஉரை மற்றுநின்
வல்வரவு வாழ்வார்க்கு உரை”⁸⁵

என்று தலைவி கூறுகிறாள். தலைவன், பொருள், கல்வி, அரசுக்கு உதவி எனும் பல காரணங்களுக்காக தலைவியை பிரிந்து செல்ல நேரிடும். போரின் காரணமாக ஏற்படும் பிரிவிற்கு நெடுநல்வாடை சிறந்த உதாரணமாகும். பாண்டிய நெடுஞ்செழியன் தலைவியைப் (பாண்டிமாதேவியை) பிரிந்து பாசறையில் தங்கிப் போரின் அடுத்த நிகழ்வை எண்ணியிருப்பதும் தலைவி அரண்மனையில் தலைவனைக் காணாது வாடியிருப்பதும் இலக்கியம் முழுவதும் விவரிக்கப்பட்டுள்ளது.

மேலும் சேரனுடைய பகைநாட்டினர் தம் ஊர்களில் பசுக்கூட்டங்களையும் விளைநிலங்களையும் உழுவாரின்றி விட்டுச்சென்றனர். முன்பு இவ்வூர்கள் வளம் நிறைந்து காணப்பட்டன. இவ்வாறு அந்நாடுகள் அழிந்ததை எண்ணி காண்போர் கையற்று வருந்தினர். இதனை,

“இன்றோ அன்றோ; தொன்று ஓர் காலை
நல்லமன் அளியதாம் எனச் சொல்லி”⁸⁶

என்ற அடிகளில் போரினால் ஏற்படும் அவலத்தையும் அதை விரும்பாத புலவரின் மன நிலையையும் பதிற்றுப்பத்து வெளிப்படுத்துகிறது.

அரசர்கள் பாணர், கூத்தர் முதலான நாடகக் கலைஞர்களை ஆதரித்து வந்துள்ளனர். போர்க் காலங்களில் புலவர்கள் பரிசில் பெற முடியாமல் வருந்தியுள்ளனர். மேலும் போர்க்களத்தில் இறந்துபட்ட மன்னர்களை எண்ணியும் வருந்தியுள்ளனர். எவ்வி என்னும் சிற்றரசன் போர்க்களத்தே வீழ்ந்து கிடந்தான். இதனைக் கண்ட பாணர்கள் தங்களது கையிலிருந்த யாழினை முறித்தெறிந்தனர் என்று அகநானூற்றுப் பாடல் ஒன்று குறிப்பிடுகிறது.

“.....வாய் வாள்
எவ்வி வீழ்ந்த செருவில் பாணர்
கைதொழு மரபின் முன் பரித்து இடுஉப் பழிச்சிய”⁸⁷

என்ற அடிகள் மூலம் பாணர்களின் துயரத்தை அறியமுடிகிறது. “இருபத்தைந்து ஆண்டுகளாக வீரப்போரிலே ஆர்வங்கொண்டிருந்த குட்டுவன் மண்ணை அடக்கி

வாழ்வதைக் காட்டிலும் மனதை அடக்கி வாழும் தவ வாழ்வே மேம்பட்டது என்று கண்டுகொண்டான். தன் குலத்தில் உதித்த முதியோர்களிடத்தில் பேரன்பு கொண்டவனாய் விளங்கிய அவன் அவர்களுக்குத் தன் நாட்டைப் பிரித்துக் கொடுத்தான். தன் ஆசானாகிய நெடும்பார தாயனாரைப் பின்தொடர்ந்து காடு நோக்கிச் சென்று தவ வாழ்க்கையை மேற்கொண்டான்.”⁸⁸ இவ்வாறாக சமுதாயத்தில் மக்கள் பலரும் அமைதியை விரும்பியுள்ளனர். போர் வெறி ஒரு சார்பு மக்களிடையே காணப்பட்ட போதிலும் அமைதி விருப்பம் மறுசார்பு மக்களினுடே பயணித்துக் கொண்டிருந்திருப்பதனையும் அறியமுடிகிறது.

4.9. போரச்சம்

சங்க இலக்கியங்களில் போர் மூண்டுவிடுமோ என்ற அச்சம் சாதாரண குடிமக்களுக்கு இருந்திருக்கிறது. மேலும் புலவர்களும் பாணர்களும் போரின் விளைவுகளை எண்ணி வருந்திய செய்திகளைச் சங்க இலக்கியங்கள் எடுத்தியம்புகின்றன.

நற்றிணைப் பாடலொன்றில் இரு நாடுகளுக்கிடையே ஏற்படும் போரின் போது ஒரு தரப்பினருக்கு உதவுகிறேன் என்றுக் கூறிய வேற்றுநாட்டு அரசன் வராததால் அம்மன்னன் செய்வதறியாது வருந்தினான் என்ற செய்தி அறியப்படுகிறது.

“..... இவட்கே

அஞ்சல் என்ற இறை கைவிட்டென

பைங் கண் யானை வேந்து புறத்து இறுத்தலின்

களையுநர்க் காணாது கலங்கிய உடை மதில்

ஓர்எயின் மன்னன் போல”⁸⁹

போரினால் ஒரு மன்னன் மற்றொருவனைத் துணைக்கு அழைத்தல் நிகழும். இதனைத் ‘துணைக்கு ஏகல்’ என்பர். தான் நேரடியாகவோ அல்லது தன் படையை அனுப்பியோ தன் நண்பனுக்கு உதவுவர். அவ்வாறு உதவி கிடைக்கப்பெறாத

நிலையில் அம்மன்னன் போரைச் சந்திக்க முடியாத சூழ்நிலையையும் போர்ச்சத்தையும் அறிய முடிகிறது.

கலித்தொகையில்,

“.....பணிபுநின்

காமர் கழல் அடி சேரா

நாமம் சால் தெவ்வரின் நடுங்கினள் பெரிதே”⁹⁰

என்ற அடிகள் போரில் தோற்றபின் பணிந்து திருவடியை அடையாத பகைவர்களுக்கு அரசன் கொடுக்கும் தண்டனையை எண்ணி எண்ணி அவர்கள் நடுங்குவர் என்கிறது.. இதனால் போர் குறித்து சாதாரண மக்களிடையேக் காணப்படும் அச்ச உணர்வை இப்பாடலடிகள் உணர்த்துகின்றன. மேலும் இமயவரம்பன் நெடுஞ்சேரலாதனின் பகைவர்கள் தங்கள் நகரங்களில் நடுங்கி வாழ்வர் என்பதை,

“தோடுகொள் இனநிரை நெஞ்சு அதிர்ந்தாங்கு,

முரசு, முழங்கு நெடுநகர் அரசு துயிலீயாது

மாதிரம் பணிக்கும் மறம் வீங்கு பல்புகழ்”⁹¹

என்று பதிற்றுப்பத்து குறிப்பிடுகிறது. இதனால் சாதாரண குடிமக்களிடையே காணப்படும் அச்ச உணர்வு புலப்படுகிறது. பொதுமக்கள் பெரும்பாலும் அமைதி விருப்பம் உடையவர்களாக இருந்திருக்க வேண்டும். அதனை இலக்கியங்கள் அழுத்தமாக பதிவு செய்யாமல் விட்டுச் சென்றிருக்கின்றன.

பதிற்றுப்பத்தில் களங்காய்கண்ணி நார்முடிச்சேரல் என்னும் சேர மன்னனின் போர்ப்படை தன்னைச் சார்ந்தவர்களுக்கு அன்பானதாகவும் தன் பகைவர்களுக்கு அச்சம் தருகின்ற தெய்வம் போன்று விளங்குகின்றான் என்பதை,

“நகைவர்க்கு அரணம் ஆகி, பகைவர்க்குச்

சூர் நிகழ்ந்தற்று, நின் தானை;

போர் மிகு குருசில்! நீ மாண்டனை பலவே!”⁹²

என்ற பாடலடிகள் விளக்குகின்றன. மேலும், வலிமையற்ற வேந்தனின் செவிகளில் வலிமையுடைய வேந்தனின் போர் முரசத்தில் ஒலி எவ்வளவு அச்சம் தருமோ அத்தகையது என்ற உவமை கலித்தொகை பாடலில் இடம்பெற்றுள்ளது. இதனை,

“மெல்லியான் செவிமுதல் மேல்வந்தான் காலை போல்
எல்லாம் துயிலோ எடுப்புக”⁹³

எனும் அடிகள் உணர்த்துகின்றன. இருபெரு வேந்தர்களுக்கிடையேப் போர் நிகழும் போது, அவரவர் அவர்களது திறமையை வெளிப்படுத்தி வெற்றி தோல்வியைச் சந்திப்பர். ஆனால் ஒரு மன்னன் வலிமையற்றவனாக இருப்பின் அவன் செவிகளில் விழும் போர் குறித்த செய்தி அவனுக்கு அச்சத்தை ஏற்படுத்தும். போர்க்களத்திற்கு அருகில் உள்ள ஊரின் போரச்ச மிகுதியால் துயில் கொள்ளுதல் இயலாது. இதனை,

“கடும் பகட்டு யானை, நெடுந்தேர் அஞ்சி
கொன்முனை இரவுஊர் போல்”⁹⁴

என்ற அடிகளில் அஞ்சி போர் புரியும் போர்க்களம் அருகில் உள்ள ஊர்மக்கள் இரவிலும் அச்ச மிகுதியால் உறக்கம் கொள்ளவில்லை என்று குறிப்பிடுகிறது. போர்க்களம் இருக்கும் இடத்திற்கு அருகில் இருக்கும் ஊரில் உள்ள மக்கள் போர் குறித்த சிந்தனையில் இருப்பதால் உறக்கம் கொள்ள மாட்டார்கள் என்ற செய்தி பெறப்படுகிறது.

சேர மன்னனை முடியுடைய வேந்தரும் குறுநில மன்னரும் எதிர்த்து போரிட்டனர். கடல் அரணும், காட்டரணும் பெற்றிருந்தும் மனவலிமை பெறாமல் நடுங்குவர். அவர்களின் அச்சத்தைத் தூண்டுமாறு கேட்கும் முரசின் ஒலி விண்ணைத் தொடும். இதனை,

“பணை கெழு வேந்தரும் வேளிரும், ஒன்று மொழிந்து
கடலவும் காட்டவும் அரண் வலியார் நடுங்க
முரண் மிகு கடுங் குரல் விசம்பு அடைபு அதிர”⁹⁵

இந்த முரசொலி சோழ, பாண்டியனுக்கும், மற்றும் குறுநில மன்னருக்கும் அச்சத்தைத் தரும். இதனால் போர்க்குறித்த அச்சவுணர்வு வலியிழந்த மன்னனுக்கும், சாதாரண மக்களுக்கும், போரிலேத் தோற்ற பகைநாட்டு மன்னனுக்கு, ஏற்பட்டிருப்பதாக சங்க இலக்கியங்கள் தெரிவிக்கின்றன.

4.10. அடிபணிதல்

உலகையே ஒரேக் குடையின் கீழ் ஆள வேண்டும் என்று எண்ணிய பேரரசர்களும், மன்னர்களும் பிற மன்னர்களை அடிபணியச் செய்தனர். எதிர்த்துப் போரிடும் வலிமை இல்லாதவர்கள் பேரரசர்களைப் பணிந்து திறை செலுத்தி அவர்களின் குடையின் கீழ் ஆட்சி செலுத்தி வந்தனர். போரில் தோற்ற மன்னர்களிடம் திறையைப் பெற்றுக் கொண்டு ஆட்சி செய்ய அனுமதியளித்தனர். அவ்வாறு பல குறுநில மன்னர்கள், சிற்றரசர்களைத் தனது ஆட்சியின் கீழ் வைத்துக் கொள்வதைப் பெருமையாக எண்ணினர். செல்வக்கடுங்கோ வாழியாதன் அவையில் அரசர்கள் அனைவரும் அவனைப் பணிந்து செல்வர் என்பதை, 'அரசவை பணிய' (பதிற். 85:9) என்ற சொற்றொடர் விளக்குகிறது. இளஞ்சேரல் இரும்பொறையின் முன்னோர்கள் போர்வன்மை மிக்கவர்கள். அவர்களை வேந்தர்களும், சிற்றரசர்களும் பணியுமாறு ஆட்சி செய்தவர்கள். இதனை,

“வேந்தரும் வேளிரும் பின்வந்து பணிய”⁹⁶

என்ற அடி மூலம் மற்ற அரசர்களை அடிபணிய செய்து ஆட்சி செய்துள்ளனர் என்பதை அறியமுடிகிறது.

பகை மன்னர்கள் வேந்தனை அணுகி திறையாக அணிகலன்களைக் களிற்றோடு வழங்கினர். அவர்களை வணங்கி பணிவான மொழிகளைப் பேசி போரைத் தவிர்த்துச் 'சென்றருள்க' என வேண்டி நிற்பர். இதனை,

“நன்கலம் களிற்றொடு நண்ணார் ஏந்தி

வந்துதிறை கொடுத்து, வணங்கினர், வழிமொழிந்து

சென்றீக என்ப ஆயின் வேந்தனும்
நிலம்வருந் துறாஅ ஈண்டிய தானையொடு
இன்றே புகுதல் வாய்வது”⁹⁷

என்னும் அடிகள் உணர்த்துகின்றன.

அவ்வாறு வேண்டினால் வேந்தனும் போரினைக் கைவிட்டு தன் நிலம் திரும்புவான் என்பது உண்மை என்று கூறுவதாக அகநானூற்றுப் பாடலடிகள் அமைந்துள்ளன. இதனால் வேந்தர்களிடம் பகை மன்னர்கள் அல்லது வேந்தர்கள் தங்கள் தோல்வியை ஒப்புக்கொண்டு அடிபணிய வேண்டும் என்று எண்ணமுடிகிறது.

சேரனின் படை பகைநாட்டு விளைநிலங்களில் வந்து தங்கிற்று. படைவீரர்கள் போர்க்களத்தே வந்து தங்கினர். பகை மன்னர்களுக்கு இனி சேரனை அடிபணிவதைத் தவிர வேறு வழியில்லை என்று கருதி பேராரவாரம் நீங்கிப் பணிந்தனர். இதனை,

“இன் இசை இமிழ் முரசு இயம்பக் கடிப்பு இகூஉப்
புண் கோள் ஆடவர் போர்முகத்து இறுப்ப
காய்த்த கரந்தை மாக் கொடி விளை வயல்
வந்து இறை கொண்டன்று, தானை அந்தில்
களைநர் யார் இனிப் பிறர்? எனப் பேணி
மன் எயில் மறவர் ஒலி அவிந்து அடங்க”⁹⁸

என்ற அடிகளால் உய்த்துணரப்படுகிறது.

சோழன் கரிகால்பெருவளத்தானை வழிபடாத வேந்தர்கள் அவர்களின் அரசரிமையை இழந்தனர். அவனை பகைத்த வேந்தர்கள் இறுதியில் அவனது வீரக்கழலணிந்த திருவடிகளைத் தங்கள் மணிமுடி மீது சூடினர். இதனை,

“விசிபிணி முழுவின் வேந்தர் சூடிய
பசுமணி பொருத பருஏர் ஐழும் கழற்கால்”⁹⁹

எனும் அடிகள் விளக்குகின்றன. இதனால் வலிமை உடையவர்களை அடிபணிந்து தொழுது மன்னர்களும், சிற்றரசர்களும் ஆட்சி செய்த செய்தியைச் சங்க இலக்கியங்கள் வழி அறியலாம்.

“பகைவர்கள் போரினால் விளையும் அழிவை எண்ணி அச்சம் கொண்டு நல்ல அணிகலன்களைக் களிற்றோடு திறையாக கொடுத்து பணிவான மொழிகளைப் பேசுவர். அத்துடன் சென்றருளுங்கள் என்று வேண்டுவர்.”¹⁰⁰

“புதியதோர் உலகம் செய்வோம் - கெட்ட

போரிடும் உலகினை வேரொடு சாய்ப்போம்”¹⁰¹

என்பார் பாவேந்தர் பாரதிதாசன். இவ்வுலகம் படைக்கப்பட்டதன் நோக்கம் மகிழ்ச்சியாகவும் அமைதியாகவும் வாழ்வதற்காகும். அதனைவிடுத்து போரிட்டு மடிவதில் அர்த்தமில்லை. ஆகையால் உலகியலை அறிந்த மன்னர்களும், சிற்றரசர்களும் பேரரசர்களைப் பணிந்து அமைதிக்கான வித்திட்டனர்.

4.11. போருக்கு பிந்தைய நிலை

மனிதன் தோன்றிய காலந்தொட்டே பலப் போர்கள் நிகழ்ந்த வண்ணம் உள்ளன. நல்ல குணங்களும், மூர்க்க குணங்களும் எல்லா மனிதர்களிடமும் காணப்படுகின்றன. இந்த நல்ல குணம் போரில் அறத்தினைக் கடைப்பிடிக்க உதவுகிறது. வெற்றி அடைந்து வாகைசூடும் போது மனிதனுக்கு பேரானந்தம் ஏற்படுகிறது. அந்த களிப்பில் மனிதனின் மூர்க்கக் குணம் வெளிப்படுகிறது. பகைநாட்டை அழித்தல், தீயிட்டு கொளுத்துதல் போன்ற தவறான செய்கைகளில் ஈடுபடுகின்றனர். இதனால் அந்த நாடு மீளமுடியாத துயரை அடைகிறது. இதனால், பகை நாட்டின் குடிமக்கள் பெரிதும் அவதிப்படுவர்; உணவுக்கே பஞ்சம் ஏற்படும்; பிழைப்பு தேடி மற்ற நாட்டிற்கும் குடிபெயர்ந்து செல்லக்கூடும். இதனால் மீண்டும் தோற்ற மன்னன் வெற்றிப்பெற்ற மன்னனைப் போரில் சந்திக்க விரும்பமாட்டான்.

போரின் போது பொதுமக்கள் அஞ்சி நாடுவிட்டு வேறுநாட்டிற்கு பாதுகாப்பு கருதி செல்கின்றனர். அதனால் ஊர்ப் பொதுமன்றம் பெரிதும் கலக்கமுற்றது.

மனைகள் பாழடைந்து பீர்க்கம் கொடிகள் படர்ந்து காணப்பட்டன. காடுபோல் காணப்பட்டதால் மான்கள் வாழும் இடமானது. யானை உராய்ந்தமையால் விட்டங்கள் உடைந்து போயின. பழைய தூண்கள் பொலிவிழந்தன என்பதை அகநானூறு,

“முனைகவர்ந்து கொண்டெனக், கலங்கி, பீர்எழுந்து
மனைபாழ் பட்ட மரைசேர் மன்றத்துப்
பணைத்தாள் யானை பருஉப்புறம் உரிஞ்சச்
செதுகாழ் சாய்ந்த முதுகாற் பொதியில்”¹⁰²

என்ற அடிகளில் விளக்குகிறது. மேலும், நாட்டை ஆளுகின்ற அரசன் அலைத்தலால் அவன் பகைநாடு பாழாவதை,

“ஆள்பவர் கலக்குற அலைபெற்ற நாடு போல்
பாழ்பட்ட முகத்தோடு”¹⁰³

அதனை எண்ணி அம்மன்னன் பின்னர் வருத்தமுறுவான் என்ற செய்தி விளக்கப்படுகிறது. இவ்வாறு போருக்குப்பின் நாடு பொலிவற்றுக் காணப்பட்டது.

4.11.1. நீர்நிலைகளின் நிலை

வெற்றிபெற்ற வேந்தன் பகைவரின் காவலமைந்த நீர் நிலைகளையும், வயல்வெளிகளையும் பாழ்படுத்திய செய்தியைச் சங்கப்பாடல்கள் வழி அறிய முடிகிறது. சான்றாக,

“ஒளிறு மருப்பின் களிறு அவர
காப்புடைய கயம்படியினை”¹⁰⁴

என்று நெட்டிமையாரும்,

“களிறு படிந்து உண்டெனக் கலக்கிய துறையும்”¹⁰⁵

என்று கல்லாடனாரும் புறநானூற்றுப் பாடல்களில் குறிப்பிட்டுள்ளனர். இவ்வாறு சங்ககால அரசர்கள் போருக்குப் பின் அவர்களால் அழிக்கப்பட்ட பகைவர்,

விரைவில் நிலைபெற்று தம்மை எதிர்க்கும் ஆற்றலைப் பெற்றுவிடக் கூடாது என்பதில் உறுதியோடு இருந்துள்ளனர். அதன் பொருட்டு வாழ்வாதாரமான நீர் நிலைகளை அழிக்க முற்பட்டனர்.

4.11.2. பகை நாட்டின் நிலை

வெற்றிபெற்ற வேந்தர் தம் வெற்றிக்குப் பிறகு பகைவர் நாட்டைத் தீயிட்டுப் பாழாக்குவர். பகைவர் நாடுகளைத் தீயிட்டுக் கொளுத்திய செய்தியினைப் பதிற்றுப்பத்து மிகுதியாகக் கூறுகின்றது. சான்றாக,

“முனையெரி பரப்பிய துன்னரும் சீற்றமொடு”¹⁰⁶

“முனையகன் பெரும்பாழாக”¹⁰⁷

எரியூட்டுதல் செயலைப் புலவர்கள் வஞ்சித்திணையிலும், வாகைத் திணையிலும் பாடியுள்ளனர். அவர்கள் அதனை எண்ணி வருந்தியே பாடியுள்ளனர். அவ்வருத்தத்தை வெளிப்படையாகக் கூறாமல் குறிப்பால் உணர்த்தியுள்ளனர். இவ்வருத்தம் அமைதியை விரும்பும் அவர்களது மனப்போக்கை உணர்த்துகிறது. மேலும்,

“ஊர்ளிகவர உருத் தெழுந்துரை இப்

போர்ச்சுடு கமழ் புகை மாதிர மறைப்ப”¹⁰⁸

போன்ற தொடர்கள் இதனை உறுதிப்படுத்துகின்றன. போரில் வெற்றிப்பெற்றோர் பகை நாட்டைத் தீக்கிரையாக்குதலை “எரிபரந்தெடுத்தல்” அல்லது “உழபுல வஞ்சி” என்ற துறைகளில் அமைந்த பாடல்களில் காணமுடிகிறது. பாண்டியன் தலையாலங்கானத்துச் செருவென்ற நெடுஞ்செழியன் காற்றைப் போன்று விரைந்து சென்று பகை நாட்டிற்குத் தீ மூட்டியதை,

“காலென்ன கடிதுரா அய்

நாடுகெட வெரி பரப்பி

யாலங்கானத் தஞ்ச வரவிறுத்

தரசுபட வமருழக்கி”¹⁰⁹

என்ற மதுரைக்காஞ்சிப் பாடல் வழி அறியமுடிகிறது. பகைவர் நாட்டிலுள்ள வயல்களையும், சோலைகளையும் எரித்து பாழ்படுத்தியதால் அந்நாட்டிலுள்ள மக்கள் தம் உறவினரின் நாட்டுக்கு இடம்பெயர்ந்து சென்றனர் என்பதை,

“உறுசெறுநர் புலம்புக்கு அவர்
கடி காவின் நிலை தொலைச்சி
இழிபு அறியாப் பெருந்தண் பணை
குருஉக் கொடிய எரிமேய
நாடு எனும் பேர் காடு ஆக”¹¹⁰

“ஊர் இரந்த வழி பாழ் ஆக”¹¹¹

“கொழும் பதிய குடி தேம்பிச்
செழுங் கேளிர் நிழல் சேர”¹¹²

என்னும் மதுரைக்காஞ்சியின் பாடல் அடிகளால் அறிய முடிகிறது. இந்நிலையையே நந்திக்கலம்பகம்,

“ஊரும் அரவமும் தாமரைக் காடும் உயர் வளமும்
தேரும் உடைத்தென்பர் சீறாத நாள் நந்தி சீறிய பின்பு
ஊரும் அரவமும் தாமரைக்காடும் உயர்வளமும்
தேடும் உடைத்தென்பதே தெவ்வர் வாழும் செழும் பதியே”¹¹³

என்ற பாடல் உணர்த்துகின்றது. இதன் மூலம் தன் நாட்டையும் தன் நாட்டு மக்களையும் பாதுகாக்கும் ஓர் அரசனுக்கு பகையுணர்ச்சி வந்துவிட்டால் சிறிதும் மனித நேயமின்றி பிறநாடுகளை முன்னேற முடியாதவாறு அழித்து அந்நாட்டு மக்களைத் துன்புறுத்தும் இரக்கமற்ற பண்போடும் இருந்துள்ளனர் என்பது இதன் மூலம் புலனாகிறது. இந்நிகழ்வுகள் அரசர்களிடையே இருந்த பகை உணர்ச்சியையும் பேராற்றலையும் வெளிப்படுத்துகின்றது.

கருங்குழலாதனார் எனும் புலவர் சோழன் கரிகாற் பெருவளத்தானை,

“எல்லையு மிரவு மெண்ணாய் பகைவர்
ஊர்சுடு விளக்கத் தழுவிளிக் கம்பலைக்
கொள்ள மேவலை யாகலின் நல்ல
இல்லவா குபவால்”¹⁴¹

என்ற பாடலில் பகலென்றும் இரவென்றும் பாராமல் பகைவர் தம் ஊரினை எரியூட்டினாய். அதனால் அங்குள்ள மக்கள் அழுகின்ற அவல ஒலி எங்கும் கேட்கிறது. அத்துடன் நாட்டை கொள்ளையிடுகின்றனர் என்று பாடும் பாடல் பகைநாட்டு மக்களின் இரங்கதக்க நிலையை உணர்த்துகிறது. இதனுடன் பாண்டரங்கண்ணார் சோழன் இராச சூயம் வெட்ட பெருநற்கிள்ளியை பாடும் பாடலில்,

“மனைமரம் விறகாக
எல்லுப்பட விட்ட சுடுதீ விளக்கம்
செல்குடர் ஞாயிற்றுச் செக்கிறிற் றோன்று

மயங்குவள்ளை மலரம்பற்
பனிப்பகன்றைக் கனிப்பாகல்
கரும்பல்லது காடறியாப்
பெருந்தண்பணை பாழாக
ஏமநன்னா டொள்ளெரி யூட்டினை” ¹¹⁵

பனைமரத்தை விறகாகக் கொண்டு நாட்டைச் சுட்டெரித்தலைச் சுட்டுவர். மேலும் அவனால் எரியூட்டப்பட்ட நாடு எத்தகையது என்பதையும் விளக்குகிறார். காவலையுடைய நல்ல நாட்டை ஒள்ளிய தீயில் சுடுகிறான். அது மருதவளம் நிறைந்தது. அங்கு ஒன்றோடொன்று மயங்கிய வள்ளையும் மலர்ந்த ஆம்பலும், குளிர்ச்சி பொருந்திய பகன்றையும், பழுத்த பாகலும், காடுபோல் வளர்ந்த கரும்பும் நிறைந்துள்ளன. அப்படிப்பட்ட நாடு பாழாகிறது என்கிறார். அரசனின் வீரத்தை விளக்குவதாக அமைந்தப் பாடலானாலும் நாட்டின் அழிவை வெளிப்படுத்துவதாக இப்பாடல் அமைந்துள்ளது.

போர்த்தொழில் மிக்க அரசன் வந்து தங்கிய பகைவர் விளைநிலம் தீயின்வாய் அகப்பட்டுக் கரியினை உடையதால் வறண்டுள்ளது என்பதனை,

“செருமிகு சினவேந்தன் சிவந்து இறுத்த புலம்போல
எரி மேய்ந்த கரி வறல்வாய், புகவு காணவாய்”¹¹⁶

எனும் அடிகளில் போரில் வெற்றிப் பெற்றப்பின் பகைநிலங்களைத் தீயிட்டு அழிக்கும் வழக்கம் சுட்டப்பட்டது. இமயவரம்பன் நெடுஞ்சேரலாதனின் படை தங்கியதால் வயல்கள் பொலிவிழந்து காணப்பட்டன. விடத்தேரை என்னும் முள் மரங்களும் உடை மரங்களும் வளரப்பெற்றன. இதனை,

“நீ சிவந்து இறுத்தநீர் அழி பாக்கம்
விரிபூங் கரும்பின் கழனி புல்லென,
திரிகாய் விடத்தரொடு கார் உடைபோகிக்
கவைத் தலைப் பேய்மகள் கழுது ஊர்ந்து இயங்க”¹¹⁷

என்ற அடிகளில் வயல்கள் அழிந்து பாழ்ப்பட்ட செய்தியைப் பதிற்றுப்பத்து விளக்கியுள்ளது. இவ்வாறு பகை நாட்டையும், வயல் வளங்களையும் தீயிட்டு எரித்து பகைநாட்டு மக்களை மீளமுடியாத துயரத்தில் ஆழ்த்தினர்.

4.11.3. விளைநிலங்களின் நிலை

போரில் தோல்வியுற்ற பகைவரின் அரண்களை அழித்து அவர்கள் வாழும் இடங்களைக் கழுதை ஏரால் உழுது, வெள்ளை வரகும், கொள்ளும் விதைப்பர் என்பதை,

“வெள்வாய்க் கழுதைப் புல்லினம் பூட்டி
வெள்ளை வரகுங் கொள்ளும் வித்தும்”¹¹⁸

என்ற புறநானூற்றுப் பாடலால் அறிய முடிகிறது. மேலும், நெட்டிமையார் என்னும் புலவர் பாண்டியன் பல்யாக சாலை முதுகுடுமிப் பெருவழுதி பகை நாட்டை வென்று அதனைப் பாழ்படுத்தியதை,

“வெள்வாய்க் கழுதைப் புல்லினம் பூட்டிப்
பாழ் செய்தனை”¹¹⁹

என்ற பாடல் தெளிவுபடுத்துகிறது. சங்ககால அரசர்கள் இரக்கம், அன்பு, மனிதநேயம் போன்ற பல்வேறு நற்குணங்களைப் பெற்றிருந்த போதிலும், பகைவர்களை அழிக்க முற்படும் போது பகையை மட்டுமே மனதில் கொண்டு செயல்பட்டுள்ளனர். அதனால் தான் அந்நாட்டு மக்களையும், அவர்களுடைய உழைப்பால் உருவான வயல்களையும் அழித்துள்ளனர். உயிர் வாழ்க்கைக்கு இன்றியமையாத நீர் வளத்தினையும் பொருட்படுத்தாது அவற்றை அழிக்கும் நோக்கிலேயே செயல்பட்டுள்ளனர் என்பது புலனாகிறது.

“பகைவர் நாட்டின் அழிவிற்கிரங்குதல் என்னும் பொருண்மையுடைய கொற்றவள்ளைத் துறை கூட உண்மையில் மாற்றார் அழிவிற்கிரங்குவதாக அமையாது வென்றவனின் அழிவுத்திறம் பேசுவதாகவே அமைகிறது”¹²⁰ என்ற கு.வெ. பாலசுப்பிரமணியன் அவர்களின் கருத்து முற்றிலும் ஏற்படையதே. அரசருக்கு ஏற்படும் பல்வேறு சூழ்நிலைகளிலும் நல்வழியை வலியுறுத்தி அறிவுறுத்திய புலவர்களும் அரசருடைய இப்பகைமைச் செயலைக் கடிந்துரைக்காது போற்றியே பாடியுள்ளனர். போரில் புறமுதுகு காட்டாது போரிடுமாறும், விழுப்புண் ஏற்று வீரமரணம் அடையுமாறும், வீரசுவர்க்கம் அடையுமாறும் அரசரைப் புகழ்ந்து பாடிய புலவர்களும், போரில் பிறநாட்டிற்கு ஏற்படும் அழிவினை அரசனுக்கு எடுத்துக்காட்டி அச்செயல் புரியக்கூடாது என்று அறிவுறுத்தவில்லை. மாறாக அரசர் மேற்கொள்ளும் பகை நாட்டின் அழிவு குறித்து புகழ்ந்தே பாடியுள்ளனர்.

4.12. பகைவர்கள்

போரில் தன்னோடு மாறுபட்டு சண்டையிடுபவர் பகைவராவர். போரிடும் இருவரில் ஒருவர் மற்றொருவரின் பகைவர். சங்க இலக்கியங்கள் பகை என்பதற்கு முனை, முரண், உறழ்வு, தூவு, படி, தெவ், துப்பு, இகல், செறல் என்ற பலப்பெயர்களைத் தருவதாக பிங்கல நிகண்டு குறிப்பிடுகிறது.¹²¹ பகைவரை

அரிகள், செறுநர், சேரார், அமரார், உள்ளார், நள்ளார், மருவலர், தெவ்வர், மாணார், மாற்றலர், ஒன்னார், தரியலர், ஒட்டார், வட்கார், சார்பிலார், பற்றார், செற்றார், பரர், கேளார், ஒல்லா போன்ற சொற்களில் வழங்கப்படுகின்றன.¹²²

போரில் வெற்றி கொண்டாடப்படக் கூடியதாகவும், தோல்வி அவமானத்திற்கு உரியதாகவும் இருந்து வந்துள்ளது. போரில் அழிவு இருபுறமும் இருக்க பகையரசர்களை அவமதித்தல், அவர்களின் அரசியரை அவமதித்தல் போன்ற செயல்களில் ஈடுபடுவர். சங்க இலக்கியங்கள் குறிப்பிடும் பகைவர்களும் தமிழர்கள் ஆகையால் போர் அறம், மரபுகள் ஆகியவற்றை அவர்களும் கடைபிடித்தேப் போர்புரிந்தனர். இருப்பினும் வலிமை குறைவு, காலச்சூழல் படைவலிமை முதலிய காரணங்களால் தோல்வியைச் சந்தித்தனர்.

போரின் போது பகைவரின் வலிமை அழியவும், பெரிய முரசுகளை உடைய போர் கெடும்படியும் போர் செய்தான். இதனைப் பதிற்றுப்பத்து,

“மாற மைந்தர் மாறுநிலை தேய
முரைசுடைப் பெருஞ் சமம் ததைய”¹²³

என்ற அடிகளில் களங்காய்க்கண்ணி நார்முடிச் சேரல் எதிரிகளை அழித்த விதத்தைக் குறிப்பிடுகிறது. இளஞ்சேரல் இரும்பொறை பகைநாடுகளை அழித்து அவர்களிடமிருந்து ஆபரணங்களைக் கொண்டுவருபவன் அவனோடு மாறுபட்ட பகையரசனின் வீரர்கள் தங்கியிருக்கும் பாசறை அவர்களுக்கு இன்னாததாக அமையும் என்பதை,

“.....பல் மா
நாடு கெட எருக்கி, நன் கலட் தருஉம் நின்
போர் அருங் கடுங் சினம் எதிர்ந்து
மாறு கொள் வேந்தர் பாசறையோர்க்கே”¹²⁴

என்ற அடிகள் இரும்பொறையோடு மாறுபட்ட பகைமன்னனின் பாசறை துன்பத்தை விளைவிக்கும் என்று குறிப்பிடுகின்றன.

இளஞ்சேரல் இரும்பொறையின் பகைவர்கள் அவனது வலிமையை அறியாது போரிட வந்தனர். களிற்றின் காலின் கீழ் அகப்பட்டக் கிளை போல தப்புதல் அரிது என்பதை,

“பல் மா பரந்த புலம் ஒன்று என்று எண்ணாது,
வலியை ஆதல் நற்கு அறிந்தனர் ஆயினும்,
வார் முகில் முழக்கின் மழ களிறு மிகீஇ, தன்
கால் முளை மூங்கில் கவர் கிளை போல,
உய்தல் யாவது”¹²⁵

என்ற அடிகள் இளஞ்சேரல் இரும்பொறையின் வலிமையைப் புகழ்ந்துப் பாடுவதாக அமைந்துள்ளன. மேலும் பகைவர்களின் உடலிலிருந்து ஒழுகும் இரத்தத்தால் போர்க்களமே புலால் நாற்றம் வீசுவதாக மாறியது. இதனை,

“உறல்உறு குருதிச் செருக்களம் புலவக்
கொன்று,”¹²⁶

என்ற அடிகளில் எதிரிகளின் துன்பத்தை அறியமுடிகிறது. இதேபோல் சேரமன்னர்களின் புகழைப் பாடும் பதிற்றுப்பத்தில் சேரனின் வெற்றிச் சிறப்பைப் பாடும்போது,

“மடம் பெருமையின் உடன்று மேல் வந்த
வேந்து மெய்ம்மறந்த வாழ்ச்சி
வீந்துஉகு போர்க்களத்து ஆடும் கோவே”¹²⁷

அரசன் பகைவர்கள் அழிந்தொழிந்தப் போர்க்களம் என்று அழிவைப் பற்றி குறிப்பிடுகிறது. அதேபோல் அடுத்தடுத்துப் போர் நடக்கும் போர்க்களத்தில் விழுப்புண் பட்டு வீழ்ந்து கிடக்கும் வீரர்களின் புண்களைப் பருந்துகள் ஆராய்கின்றன என்று வீரர்களின் அவல நிலையை,

“மண்டு அமர் அழுவத்து, எல்லிக் கொண்ட
புண் தேர் விளக்கின்”¹²⁸

என்ற அடிகளில் விளக்கியுள்ளார். மேலும் ஓர் அகநானூற்றுப் பாடலில் பகைவர்களின் நெஞ்சை குத்தும் யானைக் கூட்டம் 'கேடு உழு களிற்றின்'¹²⁹ (அகம். 109:1) என்று குறிப்பிடுகிறது.

இருப்பை என்னும் ஊருக்கு சொந்தமான குறுநில மன்னன் விராஅன் என்பவனாவான். அவன்,

“.....முனை எழத்
தெவ்வர்த் தேயத்த செவ் வேல் வயவன்
மலி புனல் வாயில் இருப்பை அன்ன”¹³⁰

என்ற அடிகளில் அவன் பகை மன்னர்களை அழித்த செய்தியை நற்றிணை புலப்படுத்துகிறது.

4.13. போரிலிருந்து பின்வாங்குதல்

போர் தொடங்கிய பின்னர் தொடர்ந்து போர் செய்ய முடியாமல் உயிருக்கு பயந்து வீரர்கள் ஓடுதல் பின்வாங்குதல் எனப்படும்.

4.13.1. புறமுதுகிடல்

'புறமுதுகிடு' என்பதற்குப் புறமுதுகு காட்டுதல், போரில் எதிர்த்து நிற்காமல் கோழைத்தனமாகத் திரும்பிச் செல்லுதல், பின்வாங்குதல், (போர்களத்தில் செத்துமடிவோம், புறமுதுகுகாட்டமாட்டோம் என்பதுதான் வீரர்களின் சூளுரை) என அகராதி பொருள் கூறுகிறது.¹³¹

போரில் எதிரிகளைச் சமாளிக்க முடியாத நிலையில் சிறுபான்மையான வீரர்கள் தம் உயிரைக் காத்துக்கொள்ள ஓடுவதுண்டு. இதனையே உரையாசிரியர்கள் புறமுதுகிடல் என்கின்றனர். புலவர்கள் இதனை 'புறங்கொடுத்து',¹³² 'புறத்தில்பெயர்',¹³³ 'புறங்கொடுத்தலின்',¹³⁴ 'நீங்க',¹³⁵ 'ஓட்டிய',¹³⁶ 'பெயர்புறம்',¹³⁷ 'ஓடல்',¹³⁸ போன்ற சொற்களால் சுட்டினர்.

“இன்முகம் கரவாது உவந்துநீ அளித்த
அண்ணல் யானை எண்ணின் கொங்காக்
குடகடல் ஓட்டிய ஞானறைத்
தலைப் பெயர்த் திட்ட வேலினும் பலவே”¹³⁹

என்ற பாடலடிகள் ஆய் அண்டிரன் கொங்கர்களை வெற்றி கொண்டு மேற்குக் கடற்புறத்தில் துரத்தினான். அப்போது அவர்கள் புறங்கொடுத்து ஓடுவதால் தரையில் போட்ட வேல்களினும் நீ இரவலர்களுக்கு அளித்த யானைகள் பலவாகும் என்று புலவர் ஆய் அண்டிரனைப் புகழும் போது புறமுதுகிடலைக் குறிப்பிடுகிறார்.

போரில் புறமுதுகிட்டு ஓடுதலை,

“முனைபாழ் படுக்கும் துன் அருந் துப்பின்
பகைபுறம் கண்ட பல்வேல் இளைஞரின்”¹⁴⁰

என்ற அடிகள் புலப்படுத்துகின்றன. எதிர்த்து போரிட முடியாத சூழலில் புறமுதுகிட்டு ஓடுவர். அதேபோன்று யானைப் புறமுதுகிட்டு ஓடிய செய்தியை,

“.....வார் கோல்
உடுஉறும் பகழி வாங்கி, கடுவிசை
அண்ணல் யானை அணிமுகத்து, அழுத்தலின்
புண் உமிழ் குருதி முகம் பாய்ந்து இழிதர
புள்ளி வரிநுதல் சிதைய, நில்லாது,
எயர்ந்து புறங் கொடுத்த பின்னர்”¹⁴¹

கடும் விசையுடன் அம்பு யானையின் மத்தகத்தில் புண்ணை ஏற்படுத்தியது. அதனால் குருதி புறப்பட்டு முகத்தில் பாய்ந்தது. அதனை தாங்காத யானை புறமுதுகிட்டு ஓடியது என்றுக் குறிஞ்சிப்பாட்டின் பாடலடிகள் குறிப்பிடுகின்றன. அரசர்கள் எதிரிகளைப் புறமுதுகிட்டு ஓடசெய்த செய்தியை,

“பலர் புறம் கண்டு அவர் அருங்காலம் தரீஇ”¹⁴²

“..... பொலங் கழல் நோன் தாள்,
ஒடுங்காத் தெவ்வர் ஊக்கு அறக் கடைஇ
புறக்கொடை எறியார், நின் மறப் படை கொள்ளுநர்”¹⁴³

“ஒன்னார்
ஒருபுறம் கண்ட”¹⁴⁴

“.....முனைஎழு
முன்னுவர் ஓட்டிய முரண்மிகு திருவின்
மறம்மிகு தானை, கண்ணன் எழினி”¹⁴⁵

என்ற சங்க இலக்கியப் பாடலடிகள் உணர்த்துகின்றன. போரில் உயிரை இழக்க நேரிடும் சமயங்களில் உயிர் பிழைத்துக் கொள்ள போரிலிருந்து பின்வாங்குதலை குறிப்பது புறமுதுகிடுதலாகும். இது வீரத்திற்கு இழுக்காக இலக்கியங்கள் சித்தரிக்கின்றன. இதற்கு காரணம் அரசர்களின் போர் வேட்கையாகும்.

4.13.2. புறப்புண்ணுக்கு நாணுதல்

தவறுதலாக புறமுதுகில் காயம் ஏற்பட்டாலும் அதனை இழிவாக சங்ககால மன்னர்கள் கருதினர். வெண்ணி பறந்தலையில் சோழன் கரிகாற் பெருவளத்தானுக்கும் சேரமான் பெருஞ்சேரலாதனுக்கும் நிகழ்ந்த போரில் சோழன் கரிகாற் பெருவளத்தான் சேரமான் பெருஞ்சேரலாதனின் மார்பில் எறிந்த வேல் ஊடுறுவி முதுகில் புண்ணை ஏற்படுத்தியது. புறமுதுகில் ஏற்பட்ட புண்ணுக்கு நாணிச் சேரன் வடக்கிருந்து உயிர்விட்டான். அவன் உன்னை விட நல்லவன் என்று புலவர் சோழனைப் பாடுகிறார். சிறந்த வீரன் புறப்புண்ணை ஒருபோதும் ஏற்கமாட்டான். வெற்றிப்பெற்றது சோழனாக இருப்பினும் புறப்புண்ணுக்கு நாணி உயிர்விட்ட சேரனே சோழனைவிட உயர்ந்தவன் என்பதை,

“..... அமர்க் கடந்த நின் ஆற்றல் தோன்ற
வென்றோய் நின்னினும் நல்லன் என்றே
கலிகொள் யாணர் வெண்ணிப் பறந்தலை

மிகப் புகழ் உலகம் எய்திப்

புறப்புண் றாணி, வடக் கிருந்தோன்”¹⁴⁶

என்ற புறநானூற்று பாடல் வரிகள் உணர்த்துகின்றன. தெரியாமல் முதுகில் ஏற்பட்ட காயத்துக்கு வருந்தி சேரன் உயிர்விட்டான்.

இச்செய்தியை,

“கரிகால் வளவனொடு வெண்ணிப் பறந்தலைப்

பொருது புண் நாணிய சேரலாதன்

அழிகள் மருங்கின் வாள் வடக்கிருந்தென

இன்னா இன் உரை கேட்ட சான்றோர்

அரும் பெறல் உலகத்து அவனொடு செலீஇயர்”¹⁴⁷

என்ற அடிகள் உறுதி செய்கிறது.

4.13.3. புறமுதுகிடா நிலை

போரில் வீரர்களை எப்போதும் ஆயத்த நிலையில் வைத்திருக்க வேண்டும். அச்ச உணர்வு ஏற்படக் கூடாது. எனவே புலவர்கள் வீரர்களுக்கு எழுச்சியூட்டும் வகையில் உணர்ச்சி மிக்க பாடல்களைப் பாடினர். அவர்களுக்குப் போர் அவாவை ஏற்படுத்தினர்.

“வேல் வடித்துக் கொடுத்தல் கொல்லற்குக் கடனே

நன்னடை நல்கல் வேந்தற்குக் கடனே

ஒளிறு வாள் அருஞ்சமம் முருக்கிக்

களிறு எறிந்து பெயர்தல் காளைக்குக் கடனே”¹⁴⁸

என்ற பாடலடிகள் அத்தன்மையின. மேலும், புறங்கொடுத்து ஓடாத கொள்கையை உடையவர்கள் வீரர்கள் என்பதை, ஓடாப்பூட்கை¹⁴⁹ என்ற வரி அறிவிக்கின்றது.

பசுநிரைகளைக் கவர்ந்து சென்ற வெட்சி வீரர்களை வழி மறுத்துக் கரந்தை வீரர்கள் மீட்டுக்கொண்ட நிலையில் மற்ற வீரர்கள் எல்லாம் சிதறி ஓட தான் ஒருவனாய்ப் போர்புரிந்து ஆநிரைகளை மீட்டனன் என்பதை,

“பல்லாத் திரள்நிரை பெயர்தரப் பெயர் தந்து,
கல்லா இளையர் நீங்க நீங்கான்”¹⁵⁰

என்ற அடிகள் காட்டுகின்றன. மற்றுமொரு பாடலில் வீரர்களின் நெஞ்சுரத்தை,

“கால மாரியின் அம்பு தைப்பினும்,
வயல் கெண்டையின் வேல் பிறழினும்
பொலம்புனை ஓடை அண்ணல் யானை
இலங்குவாள் மருப்பின் நுதிமடுத்து ஊன்றினும்
ஓடல் செல்லாப் பீடுடை யாளர்”¹⁵¹

என்றவாறு புறப்பாடலடிகள் கூறுகின்றன. அதாவது, கார்காலத்தில் பொழியும் மழைப் போன்ற அம்புகள் உடலில் தைத்தாலும், வயல்களில் துள்ளும் கெண்டை மீன்களைப் போன்ற வேல்கள் மார்பில் வந்து பாய்ந்தாலும், பட்டத்து யானை தன் தந்தத்தால் குத்திக் கால்களால் மிதித்தாலும் புறமுதுகுக் காட்டி ஓடாது எதிர்க்கும் போர்வீரர்களை உடைய பெருமை மிகு நாடு என்று புலவர் பாடியுள்ளார். இஃது ஒரு போர்க்கள நிகழ்ச்சியைச் சித்தரிப்பதோடு அல்லாமல் பின் வருங்காலத்தில் மற்றவீரர்களும் போரில் புறமுதுகிடக் கூடாது என்பதை வலியுறுத்தவே இப்பாடலைப் புலவர் இயற்றியுள்ளார்.

4.14.1. பாசறை, பாடிவீடு குறித்த விளக்கங்கள்

”பாசறை என்பது பகைமேற் சென்ற படை தங்குமிடமாகும். ஒரு நாட்டின்மீது வேறொரு நாட்டு ராணுவம் படையெடுத்துச் சென்று போரிடும் போது அவர்கள் தங்குவதற்காகக் கூடாரம் முதலியன அமைத்துக் கொள்வார்கள். இத்தகைய ராணுவ முகாம் பாசறையாகும். மேல்கூரை, சுற்றிலும் மறைப்பு முதலியன உள்ள பாசறைகளும் மறைப்பு இல்லாத பாசறைகளும் உண்டு. பாசறை ஓர் ஊர் போலவே அமைக்கப்பெறும். இது பாடி வீட்டினின்றும் மாறுபட்டது. பாடிவீடு, ராணுவம் தங்கும் நிரந்தரமான கட்டடம். பாசறையோ ராணுவம் தற்காலிகமாகத் தங்குமிடம். இது படைவீடெனவும் தமிழில் வழங்கும்.”¹⁵²

“பாசறை - பகைமேற்சென்ற படை தங்குமிடம்”¹⁵³ பாடிவீடு என்பதற்கு பாசறை என்றே பொருள் தருவதாக தமிழ்ப்பேரகராதி குறிப்பிடுகிறது.¹⁵⁴ தமிழ் மொழியகராதி பாசறை என்பதைப் பகைமேற் சென்றோர் உறைவிடம் என்கிறது.¹⁵⁵

4.14.2. பாசறையின் தன்மை

பாசறையில் போர் முடிந்து வீரர்கள் உறங்கும் இரவு நேரத்தில் போர் செய்த ஒற்றை தந்தத்தை உடைய யானை சினம் தணியாமல் அங்கும் இங்கும் அலைந்துக் கொண்டிருந்தன. யானையின் மதம் அடங்கியதும் வீரர்கள் பயம் நீங்கி உறங்கச் சென்றனர் என்பதனை,

“.....பாசறை
நெஞ்சம் நடுக்குறாஉம் துஞ்சா மறவா
திரை தபு கடலின் இனிது கண் கடுப்ப
கடாஅம் கழீஇய கதன் அடங்கு யானைத்
தடாஎ நிலை ஒரு கோட்டன்ன”¹⁵⁶

என்ற அடிகளில் பாசறையின் இயல்பை இலக்கியங்கள் சுட்டுகின்றன.

வாளால் வெட்டப்பட்ட களிறுகளை உடைய புலால் நாற்றம் வீசுகின்ற பாசறை என்று பாசறையின் தன்மையை,

“.....ஒள் வாள்
உரவுக் களிற்றுப் புலாஅம் பாசறை”¹⁵⁷

என்று பதிற்றுப்பத்து குறிப்பிடுகிறது.

நடுயாமத்திலும் உறங்கச் செல்லாமல், சில வீரர்களுடன், அரசன் பாசறையில் புண்பட்டோரின் வருத்தத்தைப் போக்குவதற்காகத் திரிந்த வண்ணம் இருந்தனன் என்பதை,

“தவ்வென்று அசைஇ, தா துளி மறைப்ப,
நள்ளென் யாமத்தும் பள்ளி கொள்ளான்”¹⁵⁸

என்ற அடிகள் உணர்த்துகின்றன.

4.14. பகைவயிற் பிரிவு

தொல்காப்பியர் பாலை நிலத்திற்குரிய பிரிவுகளாக,

“ஓதல் பகையே துதிவை பிரிவே”¹⁵⁹

என்ற நூற்பாவிற்கு இளம்பூரணர் மாற்று வேந்தரோடு போர்புரிய பிரிதலை பகைவயிற் பிரிவு என்கிறார். அவ்வாறு பகையின் காரணமாக பிரிந்து நீண்ட காலம் பாசறையில் தங்கி இருக்கும் தலைவனும், தலைவனைப் பிரிந்த தலைவியும் வருந்துவர். போர் விரைவில் முடிந்து வீட திரும்ப வேண்டும் என்று இருவரும் விரும்புவர்.

4.14.3. பாசறையில் தலைவன் வருந்துதல்

அரசனுடன் போருக்குத் துணையாகச் சென்ற தலைவன் போர்வினை முடிந்தால் தலைவியுடன் இணைவான். அதனால் தலைவி விருந்து உணவு உபசரிக்கும் பேரினைப் பெருவாள் என்று தலைவன் கருதுகிறான். இதனை,

“பெருஞ்சின வேந்தன் அருந் தொழில் தணியின்
விருந்து நனி பெறுதலும் உரியள் மாதோ”¹⁶⁰

என்ற அடிகளில் தலைவி தலைவனைப் போர் நிமித்தமாக பிரிந்து வாடுவதால் அவளால் விருந்து உபசரிக்க முடியாத நிலை ஏற்பட்டதைக் குறிப்பிடுகிறான். மேலும் பாசறையில் தங்கி இருக்கும் தலைவன், அரசன் போர்வினை முடிந்தால்தான் தலைவியின் சுடர்விடும் அழகிய நெற்றியைக் காணச் செல்வோம் என்று தன் பிரிவு துயரை வெளிப்படுத்தியுள்ளான்.¹⁶¹ அதேபோன்று பகைவனை வென்று தன் நாட்டுக்கு செல்ல வேண்டும் என்ற விருப்பத்தையே தலைவன் வெளிப்படுத்துகிறான். மாறாகப் போரை வெறுக்கும் எண்ணம் தலைவனிடம் இல்லை. இதனை,

“பெருந் தோள் மடவரல் காண்குவெம் தில்ல
நீள் மதில் அரணம் பாய்ந்தெனத் தொடி பிளந்து

வைந் நுதி மழுகிய தடங் கோட்டு யானை
வென்வேல், வேந்தன் பகை தணிந்து
இன்னும் தன் நாட்டு முன்னுதல் பெறினே”¹⁶²

என்ற ஐங்குறுநூற்றுப் பாடல் வழி அறியப்படுகிறது. தன் காதலியைப் பிரிந்து
போர்வினைக் காரணமாக பாசறையில் தங்கியிருத்தலை,

“புகழ் சால் சிறப்பின் காதலி புலம்பத்
துறந்து வந்தனையே, அருந்தொழிற் கட்டு”¹⁶³

என்ற அடிகள் உணர்த்துகின்றன. மன்னன் போர்த் தொழிலை மேற்கொண்டான்.
அதனால் தான் தலைவியைப் பிரிந்து கண் துஞ்சாது சுழல்கின்ற நிலைமையை
மேற்கொண்டோம் என்று,

“தழீங்குரல் முரசம் காலை இயம்ப,
கடுஞ் சின வெந்தன் தொழில் எதிர்ந்தனனே

.....
துஞ்சாது அலமரல் நாம் எதிர்ந்தனமே”¹⁶⁴

தலைவனின் பிரிவுத்துயரை மேற்கண்ட அடிகள் பறைசாற்றுகின்றன.

வலிமை மிக்க குதிரைகள் பூட்டப்பட்டத் தேர் ஆயத்தமாக உள்ளது.
அரசன் போரை விடுத்தால் யான் தலைவியைக் காணச் செல்வோன் என்று,

“முரம்பு கண்உடையத் திரியும் திகிரியொடு
பணை நிலை முணைஇய வய மாப் புணர்ந்து
திண்ணிதின் மாண்டன்று தேரே;
ஒண்ணுதற் காண்குவம், வேந்து வினை விடினே”¹⁶⁵

என்ற பாடலில் பிரிவு துயரால் தலைவன் தலைவியைக் காண விழைந்து வேந்தன்
போரைக் கைவிட்டால் சிறந்தது என்ற தலைவனின் மனநிலையை அப்பாடல்
காட்டுகிறது. மேலும் அதேப் பொருளில்,

“முரசு மாறு இரட்டும் அருந்தொழிற் பகை தணிந்து
நாடு முன்னியரோ, பீடு கெழு வேந்தன்”¹⁶⁶

என்ற அடிகளில் அரசன் பகை தணிந்து நாடு திரும்புதலை விரும்புவானாக என்று தலைவன் விரும்புகிறான். மேலும் இரவில் பாசறையின் தன்மையை அகநானூற்றின் அடிகள்,

“கடிமதில் கதவம் பாய்தலின், தொடி பிளந்து
நுதி முகம் மழுகிய மண்ணை வெண் கோட்டு,
சிறு கண் யானை நெடு நா ஒண் மணி
கழிப் பிணிக் கறைத் தோல் பொழி கணை உதைப்பு
தழங்கு குரல் முரசுமொடு முழங்கும் யாமத்து
கழித்து உறை செறியா வாளுடை எறுழ்த் தோள்,
இரவுத் துயில் மடிந்த தானை
உரவுச் சின வேந்தன் பாசறையேமே”¹⁶⁷

என்று குறிப்பிடுகின்றன. போர் செய்ததால் முனை மழுங்கிய கோடும், இரவில் மணியின் ஒலியும் கேடயத்தில் அம்பு பொழிந்ததால் ஏற்படுகின்ற ஓசையும் நள்ளிரவில் முழங்கும் வெற்றி முரசுடன் சேர்ந்தொலித்தது. உறையிலிருந்து உருவிய வாளினை உறைக்குள் போடவும் நேரமின்றி சேனைகள் அயர்ந்து உறங்கியது. அத்தகைய சினம் மிகுந்த பாசறையில் யாம் தங்கியுள்ளோம் என்று கூறுகிறான். இப்பாடல் பாசறையின் நிலையை சித்தரித்துக் காட்டுவனவாக அமைந்துள்ளது. பாசறையில் நிகழும் நிகழ்வுகளில் பகைவர்கள் திறையைக் கொடுத்து போரை நிறுத்த முற்படும் நிகழ்வும் ஒன்றாகும். இதனை அகநானூறு,

“தண்ணடை தழீஇய கொடி நுடங்கு ஆர் எயில்
அருந்திறை கொடுப்பவும் கொள்ளான், சினம் சிறந்து
வினைவயின் பெயர்க்கும் தானைப்
புனைதார், வேந்தன் பாசறையேமே!”¹⁶⁸

பகைவர் அரிய மதிலை திறையாகக் கொடுத்தும் அதனை ஏற்றுக் கொள்ளாமல் சினம் அடங்கப்பெறாமல் இருக்கும் அரசனது பாசறை என்று அகப்பாடல் குறிப்பிடுகிறது.

அரசன் பாசறைக் கண் தங்கி மேலும் மேலும் போரை விரும்பினான். அதனால் போரினை நடத்த வேண்டியப் பொறுப்பு தலைவனைச் சார்ந்ததாயிற்று. ஆனால் தான் குறித்தப் பருவத்தில் வருவேன் என்று கூறிய வார்த்தைகளை எண்ணி ஆற்றியிருக்கிறாள்.

“வேந்தனும் வெம்பகை முரணி, ஏந்துஇலை
விடுகதிர் நெடுவேல் இமைக்கும் பாசறை”¹⁶⁹

மேலும் பாசறையில் இருந்த தலைவன் தன் அசரன் போரினை முடித்ததால் தலைவியைக் காணச் சென்றான். இதனை,

“இருந்த வேந்தன் அருந்தொழில் முடித்தென”¹⁷⁰

என்று குறிப்பிடுகிறது. பாசறையில் மழைப் பொழிவதால் குளிர்ந்த வாடைக்காற்று வீசுகிறது. அந்த சூழ்நிலையில் துணையில்லாமல் தலைவன் வருந்துதல் உண்டு. இதனை,

“வெம் பகை அரு முனைத் தண் பெயல் பொழிந்தென
நீர் இரங்கு அரை நாள் மயங்கி, கூதிரொடு
வேறு புல வாடை அலைப்ப
துணை இலேம், தமிழேம், பாசறையேமே”¹⁷¹

எனும் அடிகள் உணர்த்துகின்றன.

“இரு நிலம் கவினிய ஏழுறு காலை
நெருப்பின் அன்ன சிறுகட் பன்றி

.....
வினைவயின் பெயர்க்கும் தானை
புனைதார், வேந்தன் பாசறையேமே”¹⁷²

எனும் அடிகளிலும்,

“.....காதலா
நம்நிலை அறியார் ஆயினும் தம் நிலை

அறிந்தனர் கொல்லோ தாமே - ஓங்கு நடைக்

காய்சின யானை கங்குல் சூழ

அஞ்சுவர இறுத்த தானை

வெஞ்சின வேந்தன் பாசறை யோரே”¹⁷³

எனும் அடிகளிலும் காட்டப்பட்டுள்ளது. மேலும், தலைவன் கடும் சினம் கொண்ட பாசறையில் இருந்துக் கொண்டு தம்மை மறந்தார் என்று தலைவி குறிப்பிடுகிறாள். இதனை,

“.....காதலர்

வெஞ்சின வேந்தன் வியன்பெரும் பாசறை

வென்றி வேட்கையொடு நம்மும் உள்ளார்”¹⁷⁴

தலைவன் வெற்றிப்பெரும் ஆவலோடு இருப்பதால் தம்மை மறந்ததாக தலைவி குறிப்பிடுகிறாள்.

ஓதல், பகை, தூது ஆகிய மூவகை பிரிவுகளுள் பகை ஒழிந்த ஏனையப் பிரிவுகளின் போது ஆடவர் வருந்துவதாக இலக்கியங்களில் குறிப்புகள் இல்லை. ஆகையால் பகை குறித்து சமுதாயத்தில் பெரும்பாலானோர் பிரிந்து சென்றிருக்கின்றனர் என்றும், இப்பிரிவுக்கான காலம் மிக நீண்டதாக இருந்திருக்க வேண்டும் என்றும் ஊகித்தறிய முடிகிறது.

4.15. தொகுப்புரை

ஒருவன் போர்வெறி கொண்டு மோத அவன் எதிரி அடங்கிப்போனால் போர் எழ வாய்ப்பில்லை. ஆளும் வர்க்கத்தினர் வரலாற்றில் தங்கள் பெயரை நிலைக்கச் செய்யும் முயற்சியில் அமைதியைப் பற்றிய சிந்தனையை விடுத்தனர். அதனால் போர் வெறி மேலோங்கி காணப்பட்டது. அத்துடன் தனது ஆட்சியின் கீழுள்ள மக்களுக்கு வீர உணர்வு ஊக்குவிக்கப்பட்டது. அதனால் மக்கள் அழிவை சந்தித்தனர். மீளா துயருக்கு ஆளாகி பொன்னையும் பொருளையும் இழந்ததோடு தங்கள் இன்னுயிரையும் நீத்தனர்.

சமுதாயத்தில் காணப்பட்ட களவரத்தையும், அமைதியின்மையையும் கண்ட புலவர்கள் இருநாடுகளுக்கிடையே போர்நிகழாமல் தடுக்க சந்து செய்விக்கும் முயற்சியில் ஈடுபட்டு வெற்றிகண்டனர். தொல்காப்பியத் துறைகள் சில போருக்கு எதிரான நிலையாமைக் கருத்துக்களை எடுத்துரைக்கின்றன.

மனிதனுக்கு உலகியல் வாழ்க்கையின் மீது பற்றற்ற சூழல் ஏற்படும் போது போர் அவசியமில்லாததாகிறது. எனவே சங்கப் புலவர்கள் நிலையாமை கருத்துக்களை எடுத்துக்கூறி மன்னர்களை வழி நடத்தியுள்ளனர். போரைத் தவிர்க்க மக்களுக்கு ஏற்படும் போரின் மீதான அச்சம், வேந்தர்களிடம் அடிபணிதல், போரினால் ஏற்பட்ட விளைவுகள், பகைவரின் இறங்கத்தக்க நிலை, போரிலிருந்து பின்வாங்கக் கூடிய புறமுதுகிடல், பாசறையில் பிரிவுதுயர் ஆகிய காரணிகள் காரணமாக அமைகிறது. போரினால் விளையும் பயன்களைக் காட்டிலும் பாதிப்புகள் அதிகம். ஆனால் ஆளும் அதிகார வர்க்கத்தின் நன்மைக்காக அவை மறைக்கப்பட்டன. இவற்றையும் தாண்டி அமைதிக்கான விதை அன்றே விதைக்கப்பட்டுவிட்டது.

சான்றெண் விளக்கம்

1. கா. கோவிந்தன், பண்டைத் தமிழர் போர்நெறி.
2. புறம். பா. 6:1-4.
3. அகம். பா. 127, பதிற். இ.ப. பதிகம்.
4. பெரும்பாண். செ.அ. 450-453.
5. புறம். பா. 41:1-3.
6. டாக்டர் ந. சுப்ரமணியன், சங்ககால வாழ்வியல், ப. 181.
7. கலி. பா. 103:63-64.
8. கு.வெ. பாலசுப்பிரமணியன், தொல்காப்பியத்தில் வீரநிலைக்கால எச்சங்கள், ப. 60.
9. தொல்.பொருள்.இளம். நூ. 95.
10. VR. Ramachandra Dikshitar, War in Ancient India, p. 12.
11. புறம். பா. 312:5-6.
12. மேலது., பா. 74:1-2.
13. மேலது., பா. 87:2-4.
14. மேலது., பா. 76:9-13.
15. தொல்.பொருள்.இளம். நூ. 96.
16. சி. பாலசுப்பிரமணியன், சங்ககால மகளிர், ப. 6.
17. புறம். பா. 86:4-5.
18. மேலது., பா. 278:5-9.
19. மேலது., பா. 279:1.
20. தமிழ்ப் பேரகராதி, தொகுதி-I, ப. 108.
21. தமிழ் அகராதி, ப. 17.
22. பேராசிரியர் இ. அமல்ராஜ், இரண்டாம் வத்திக்கான் - சங்க ஏடகளில் போரமைதிச் சிந்தனைகள், ஆய்வுப் பொழில், ப. 9.
23. தொல்.பொருள்.இளம். நூ. 28.

24. குறிஞ்சி. செ.அ. 27-28.
25. கலி. பா. 46:7-8.
26. மேலது., பா. 27:7-8.
27. க. அப்பாத்துரை (மொ.ஆ.), ஆயிரத்தெண்ணூறு ஆண்டுகட்கு முற்பட்ட தமிழகம்.
28. தமிழ் பேரகராதி, தொகுதி-I, ப. 177.
29. புறம். பா. 95:1-5.
30. மேலது., பா. 305:2-6.
31. மேலது., பா. 57:5-11.
32. மேலது., பா. 45:1-4.
33. மேலது., பா. 47:1-7.
34. மேலது., பா. 36:8-13.
35. ஜெ. பாரதி, பதிற்றுப்பத்தில் மன்னர்கள் கொண்டுள்ள அறநெறிகள், பதிற்றுப்பத்து ஆய்வுக்கோவை, ப. 480.
36. புறம். பா. 213:15-19.
37. மேலது., பா. 367:9-11.
38. மேலது., பா. 58:28.
39. தொல்.பொருள்.இளம். நூ. 72.
40. புறம். பா. 62:6-14.
41. மேலது., பா. 63:11-15.
42. தொல்.பொருள்.இளம். நூ. 77:14-15.
43. புறம். பா. 336-355.
44. மேலது., பா. 336, 341, 343, 348, 352, 354.
45. மேலது., பா. 337, 347.
46. மேலது., பா. 344, 345.
47. மேலது., பா. 338.
48. மேலது., பா. 340.

49. மேலது., பா. 342.
50. மேலது., பா. 346.
51. மேலது., பா. 349.
52. மேலது., பா. 350.
53. மேலது., பா. 351.
54. மேலது., பா. 355.
55. மேலது., பா. 353.
56. மேலது., பா. 336:9.
57. மேலது., பா. 336:8-12.
58. மேலது., பா. 341:10-19.
59. மேலது., பா. 345:14-20.
60. மேலது., பா. 349:2-7.
61. பெ. மாதையன், சங்க இலக்கியத்தில் வேளாண் சமுதாயம், பக். 63-64.
62. புறம். பா. 194, 357, 359, 360, 363, 363, 364, 365, 366.
63. தொல்.பொருள்.இளம். நூ. 77.
64. புறம். பா. 194:1-2.
65. மேலது., பா. 357:7-9.
66. மேலது., பா. 359:1-5.
67. மேலது., பா. 360:8-11.
68. மேலது., பா. 362:19-22.
69. மேலது., பா. 363:1-4.
70. மேலது., பா. 364:7-8.
71. மேலது., பா. 365:6-9.
72. மேலது., பா. 366.
73. மேலது., பா. 189:5-6.
74. தொல்.பொருள்.இளம். நூ. 76.

75. புலவர் குழந்தை, தொல்காப்பியர் காலத் தமிழர், ப. 260.
76. தொல்.பொருள்.இளம். நூ. 77:17,18.
77. மேலது., நூ. 77:35, 36.
78. பதிற். பா. 44:20-22.
79. குறுந். பா. 143:3.
80. பதிற். பா. 84:16-20.
81. கா. கோவிந்தன், பண்டைத் தமிழர் போர் நெறி, ப. 198.
82. மதுரை. செ.அ. 401-404.
83. மேலது., செ.அ. 725-745.
84. மேலது., செ.அ. 749-780.
85. குறள். 1151.
86. பதிற். பா. 19:24-25.
87. அகம். பா. 115:17-20.
88. ம. வெண்ணிலா (க.ஆ.), எட்டுத்திக்கும் பரவட்டும் சங்கொலி, பதிற்றுப்பத்து ஆய்வுக்கோவை, 2010, ப. 690.
89. நற். பா. 43:7-11.
90. கலி. பா. 30:19-21.
91. பதிற். பா. 12:6-8.
92. மேலது., பா. 31:34-36.
93. கலி. பா. 70:20-21.
94. குறுந். பா. 91:6-7.
95. பதிற். பா. 30:30-32.
96. மேலது., பா. 85:9.
97. மேலது., பா. 88:13.
98. அகம். பா. 124:1-5.
99. பதிற். பா. 40:3-8.

100. பட்டினப். செ.அ. 293-294.
101. அகம். பா. 124:1-3.
102. பாரதிதாசன் கவிதைகள், ப. 45.
103. அகம். பா. 373:1-4.
104. கலி. பா. 5:12-13.
105. புறம். பா. 15:9-10.
106. மேலது., பா. 23:2.
107. பதிற். பா. 15:2.
108. மேலது., பா. 25:9.
109. மேலது., பா. 71:9-10.
110. மதுரை. செ.அ. 125-128.
111. மேலது. செ.அ. 152-156.
112. மேலது. செ.அ. 167-168.
113. நந்தி. பா. 4.
114. புறம். பா. 7:1-10.
115. மேலது., பா. 16:5-16.
116. கலி. பா. 13:1-2.
117. பதிற். பா. 13:12-15.
118. புறம். பா. 392:9-10.
119. மேலது., பா. 15:2-3.
120. கு.வெ. பாலசுப்பிரமணியன், சங்க இலக்கியத்தில் புறப்பொருள், ப. 79.
121. பிங்கல நிகண்டு, ப. 203.
122. குடாமணி நிகண்டு, ப. ருசு.
123. பதிற். பா. 34:9-10.
124. மேலது., பா. 83:6-13.
125. மேலது., பா. 9-13.

126. மேலது., பா. 86:1-2.
127. மேலது., பா. 56:6-8.
128. அகம். பா. 11113-14.
129. மேலது., பா. 109:1.
130. நற். பா. 260:5-7.
131. க்ரியாவின் தற்காலத் தமிழ் அகராதி, ப. 997.
132. புறம். பா. 8.
133. மேலது., பா. 78.
134. மேலது., பா. 167.
135. மேலது., பா. 263.
136. மேலது., பா. 264, 230.
137. மேலது., பா. 284.
138. மேலது., பா. 287.
139. மேலது., பா. 130:5-7.
140. குறிஞ்சி. செ.அ. 128-129.
141. மேலது. செ.அ. 169-174.
142. மலை. செ.அ. 71.
143. பதிற். பா. 31:31-33.
144. அகம். பா. 312:10-11.
145. மேலது., பா. 197:5-7.
146. புறம். பா. 66:4-8.
147. அகம். பா. 55:10-14.
148. புறம். பா. 312:3-6.
149. பதிற். பா. 34:2.
150. புறம். பா. 263:5-6.
151. மேலது., பா. 287:3-7.

152. கலைக்களஞ்சியம், ப. 99.
153. தமிழ்ப்பேரகராதி, ப. 2585.
154. மேலது., ப. 2593.
155. தமிழ்மொழியகராதி, ப. கூஎகூ.
156. நற். பா. 18:5-9.
157. பதிற். பா. 61:14-15.
158. நெடுநல். செ.அ. 185-186.
159. தொல்.பொருள்.இளம். நூ. 27.
160. ஐங். பா. 442:1-2.9.
161. மேலது., பா. 161.
162. மேலது., பா. 444.
163. மேலது., பா. 445:1-2.
164. மேலது., பா. 448:1-2,6.
165. மேலது., பா. 449.
166. மேலது., பா. 450:1-2.
167. அகம். பா. 24:11-18.
168. மேலது., பா. 84:14-16.
169. மேலது., பா. 214:5-6.
170. மேலது., பா. 384:1.
171. நற். பா. 3431:7-10.
172. அகம். பா. 84:5-17.
173. மேலது., பா. 263:10-15.
174. மேலது., பா. 364:9-11.

சங்க இலக்கியங்களில் போர் வேண்டா மனநிலை

5.1. முன்னுரை

உயிரினங்கள் தன் இனத்தோடு போரிடலும், மற்ற இனத்தோடு போரிடலும், இயற்கையோடு போரிடலும் என உயிரினம் பன்முனைப் போரை நிகழ்த்துவதாக உள்ளது. எஸ்கிமோ துருவப் பகுதிகளில் பனியோடு போராடுகிறான்; அராபியன் பாலைவனத்தில் வெயிலோடு போராடுகிறான்; ஜப்பானியன் எரிமலையோடு போராடுகிறான்; இந்தியன் வடமேற்கெல்லையில் மழையோடு போராடுகிறான். இவர்கள் யாரும் போராடுவதற்கு அஞ்சிப் புலம்பெயர்ந்து செல்வதில்லை. போர்க்குணம், நோய் எதிர்ப்புச் சக்தி போல மனிதனின் குருதியில் இயல்பாக உள்ளது. மதம் காரணமாகவும் சாதி, குலம் காரணமாகவும், வட்டாரத் தொடர்பு காரணமாகவும் போர்கள் எழுந்துள்ளன. உடல் வலிமையையே மூலதனமாகக் கொண்ட தொடக்க கால மனிதன் உணவுக்காகவும் உறவுக்காகவும் போராடினான். போர் வேண்டாமென்ற மனநிலையை அடைவதற்கு, அவனுடைய வாழ்க்கை, நாகரிகத்தை நோக்கி நகரவேண்டியிருந்தது.

மனித இனம் நாகரிகம் அடைவதற்குப் பல்லாயிரம் ஆண்டுகள் ஆகிறது. நாகரிகம் அரும்பிய நிலையில் நெருப்பின் பயனைக் கண்டான். விலங்கினின்றும் வேறுபட்ட உணர்வு தோன்றிய காலத்தில் உறையுள் காணத் தொடங்கினான். படிப்படியாகப் பருத்தியால் ஆடையும், கற்களால் வீடும், சமையலால் உணவும் கண்டான். மனிதன் தன் தேவைகளுக்காக இயற்கையோடு போராடிய நிலையில் அவனிடத்து ஓர் அகப் பரிணாமம் நிகழ்ந்தது. உடலுறுப்புகள் பல வினைகளை ஆற்றுகின்றன தகுதிகளைப் பெருக்கிக் கொண்டேயிருந்தது. கைகள் உழைப்புக்குரிய நுண்கருவிகளாக மாறின. கைகள் கருவிகளை ஏந்தின. மரத்திற் பழுத்த கனியை ஏறிப் பறித்த நிலையிலிருந்து துறட்டியைக் கண்டபோது, முதல் அறிவியல் ஊழி தன் தொடக்கத்தைக் காட்டியது. கைகளும் கால்களும் சேர்ந்தியங்கும் நிலையில் நீச்சல் தொழில் மலர்ந்தது; படகும் தோணியும் உருவான நிலையில் அறிவியல் சிறகு விரித்தது. நெருப்பில் குளிர்காய்ந்த

நிலையிலிருந்து, அடுப்புக் கண்ட நிலையில் நாகரிகம் புன்னகைத்தது. இரும்பின் பயன்கண்டபோது, அரிவாளும், கத்தியும், ஈட்டியும், வேலும், வாளும் தன் வசதிகளுக்காக உருவாக்கிக் கொண்டான். கருவிகளின் பெருக்கமும் செருக்கும் உடலில் மீக்கூர்ந்த வலிமையும் தோன்றிய காலத்தில் பூசல், சண்டை, இகல், மாறுபாடு, முரண் எனும் போர் தொடங்கி பேருருக் கொண்டது.

போருக்கு தமிழில் “முரண், வினை, காளபம், சினவல், அமர், ஞாட்பு, தாக்கு, செரு, மறல், மலைப்பு, இரணம், ஆகவம், நிகர்த்தல், இகல், சமம், உடன்றல், பொருதல், சங்கிராமம், தெவ்வு, பூசல், ஆயோதனம்”¹ போன்ற சொற்கள் கையாளப்படுவதாகச் சூடாமணி நிகண்டு கூறுகிறது.

போரின் காரணங்கள் எவையாக விளக்கப்பட்டனும், மனச்செருக்கு, உடல்வலிமை என்னும் இரண்டில் எல்லாம் அடங்கி விடும். போர் வேண்டும், வேண்டாம் என்பதற்கிடையே மனநிலைகளைக் கீழ்க்கண்டவாறு வகைப்படுத்தலாம்.

போர் மனநிலை அடிப்படைகள்

1. உடற்செருக்கு
2. மண், பொன், பெண் என்னும் மூவுடைமை
3. அறியாமை, சிந்தனை செய்யாமை
4. தற்காப்பு
5. கருவிகளை ஆள்வதில் விருப்பம்
6. அரசபதவி, தலைமை மறஉணர்வு பரம்பரை
7. புகழ்விருப்பம்
8. துய்ப்புணர்வு, போகத்தில் விருப்பம்
9. யாருக்கும் கட்டுப்படாத தன்னிச்சை
10. தூண்டுதலுக்கு உள்ளாதல்

போர் வேண்டா மனநிலை அடிப்படைகள்

1. கட்டுப்படுத்தியாளும் அடக்கவுணர்வு
2. உடைமைகளைப் பெருக்கிக் கொள்ளாத மனநிலை
3. அறிவுடைமை, சிந்தித்தல்
4. பகையை உடன்பாடாக்கிக் கொள்ளும் மனநிலை
5. கருவிகளை ஆக்கத்திற்கே பயன் படுத்தும் வரையறை
6. வழிவழி வரும் பண்புகளை மாற்றிக் கொள்ளும் மனப்பாங்கு
7. தன்னடக்கம்
8. துறவு மனப்பாங்கு விருப்பம்
9. அமைப்புக்கும் சட்டத்திற்கும் கட்டுப்படும் மனநிலை
10. தூண்டுதலுக்கு உட்படாமை

இப்பத்துச் செய்திகளுக்கும் உலக வரலாற்றில் சான்றுகள் உள்ளன. போர் செய்யுங்கால் உள்ள மனநிலைக்கும், போர் வேண்டாம் எனக்கருதும் மனநிலைக்கும் உடல் உள்ளம் இரண்டும் காரணமாகும். அறிவுமிக்குந்த நிலையினும், உடல் வலிமை குறைந்த காலத்தில் போரிலிருந்து பின்வாங்க நேரிடும். அப்போதும் மாற்றான் போர்நிலையிலேயே தொடர்வானாகில்,

1. பொருது தோற்று உயிர் நீங்கல்
2. பின்வாங்கி, புறமுதுகிட்டுப் பிழைத்தல்

என இரண்டிலொன்று நிகழும்.

5.2. முதல் உலகப்போர் (காலம்: கி.பி. 1914 - கி.பி. 1918)

உலக வரலாற்றில் முதல் முறையாக உலகின் பெரும்பான்மை நாடுகள் நேரடியாகவோ, மறைமுகமாகவோ இப்போரில் பங்கேற்றனர். எனவே இது உலகப்போர் என அழைக்கப்பட்டது. இப்போர் ஐரோப்பாவில் நடைபெற்றாலும் உலக நாடுகள் பெரும்பான்மையாக இப்போரில் பங்கெடுத்தன. இப்போரில் நாடுகள் இரு அணிகளாகப் பிரிந்தன. அவை நேச நாடுகள், மைய நாடுகள் என்றழைக்கப்பட்டன. நேச நாடுகள் அணியில் பிரான்ஸ், ரஷ்யா, பிரிட்டன், அமெரிக்கா ஆகிய நாடுகளும், மைய நாடுகள் அணியில் ஆஸ்திரியா, ஹங்கேரி, ஜெர்மனி, இத்தாலி ஆகிய நாடுகளும் நின்று போரிட்டன. இப்போரில் 60 மில்லியன் ஐரோப்பியர்களை உள்ளடக்கிய சுமார் 70 மில்லியன் போர்வீரர்கள் பங்கெடுத்தனர்.

5.2.1. முதல் உலகப்போரின் தீவிரம்

புதிய தொழில் நுட்பங்களின் வழிவந்த இயந்திரத் துப்பாக்கிகள், உயர்தரமான கனரகப் பீரங்கிகள், மேம்பட்டப் போக்குவரத்து. நச்சு வளிமம், வான்வழிப் போர்முறை, நீர்மூழ்கிகள் என்பன போன்றவை போரின் தாக்கத்தைப் பெரிதும் அதிகப்படுத்தின. போரில் 40 மில்லியன் பேருக்குக் காயங்களும் உயிரிழப்புகளும் ஏற்பட்டன. அதில் குடிமக்களும் போராளிகளுமாக சுமார் 20

மில்லியன் பேர் இறந்தனர். ஆரம்பத்தில் மையநாடுகள் சில வெற்றிகளைப் பெற்ற போதிலும் இறுதியில் அவை தோல்வியையே தழுவின. இப்போர் 1914-ம் ஆண்டு தொடங்கி 1918 ஆம் ஆண்டு 'வெர்செய்ல்ஸ்' உடன்படிக்கை மூலம் முடிவுக்கு வந்தது.

5.2.2. சர்வதேச சங்கம் 1920 (League of Nations)

முதல் உலகப்போர் உலக நாடுகளுக்கிடையே மிகப்பெரிய அளவிற்குப் பொருட்சேதத்தையும் உயிர்ச் சேதத்தையும் ஏற்படுத்தியது. உலக நாடுகள் அனைத்தும் இப்போரினால் நேரடியாகவோ, மறைமுகமாகவோ பாதிக்கப்பட்டன. இதுபோன்று மீண்டும் ஒரு போர் ஏற்பட்டுவிடக் கூடாது என்பதை உலக நாடுகள் உணர்ந்தன. அமெரிக்க ஜனாதிபதி உட்ரோ வில்சன் என்பவரின் முயற்சியால் பாரிசில் அமைதி மாநாடு கூட்டப்பட்டது. இதில் 42 நாடுகள் கலந்து கொண்டன. இம்மாநாட்டில் உலக அமைதியை நிலைநாட்ட வேண்டும் என முடிவெடுக்கப்பட்டது. இனி போர் மூள்வதைத் தடுக்கவும் நாடுகளுக்கிடையே ஒற்றுமையை வளர்க்கவும் சர்வ தேச சங்கம் தேவை என்று முடிவு செய்யப்பட்டது. இதன் அடிப்படையில் 1920 ஆம் ஆண்டு ஜனவரி 20 ஆம் நாள் ஜெனிவாவில் சர்வதேச சங்கம் தோற்றுவிக்கப்பட்டது. இதற்கு முன்னர் சில சங்கங்கள் அமைதிக்காக ஏற்படுத்தப்பட்ட போதிலும், சர்வதேச சங்கம் என்ற அமைப்பு, உலக நாடுகள் அமைதியை உணர்ந்து, போரின் பின்னர் விளைவுகளுக்கு அஞ்சி ஏற்படுத்தப்பட்ட முதல் அமைப்பாகும்.

5.3. இரண்டாம் உலகப்போர் (காலம்: கி.பி. 1939 - கி.பி. 1945)

கி.பி. 1939 முதல் கி.பி. 1945 வரை நடைபெற்றது இரண்டாம் உலகப்போர் ஆகும். இது உலகளாவிய பெரும் போராகக் கருதப்பட்டது. இதில் பேரரசுகள் உட்பட உலக நாடுகளில் பெரும்பாலானவை ஏதேனும் ஒரு வகையில் இப்போரில் ஈடுபட்டன. இவை அச்ச நாடுகள், நேசநாடுகள் என இரு பெரும் பிரிவுகளாகப் பிரிந்திருந்தன. உலக வரலாற்றில் அதுவரை கண்டிராத வண்ணம் மிகப்பெரும் அளவில் இப்போர் நடைபெற்றது. ஏறத்தாழ 10 மில்லியன் போர் வீரர்கள் பங்கு

கொண்டனர். இப்போரில் ஈடுபட்ட நாடுகள் தங்களது ஒட்டுமொத்த பொருளாதாரம் தொழில், படைத்துறை, அறிவியல் வளங்களைப் பயன்படுத்தி எதிரிகளை அழிக்க முயன்றன. இதனால் இராணுவம் மற்றும் குடிசார் வளங்களுக்கிடையேயான வேறுபாடு மறைந்து போனது.

முதல் உலகப்போரில் ஜெர்மனி தோல்வியடைந்தது. பாரிஸ் அமைதி மாநாட்டுக்கு ஜெர்மனி அழைக்கப்படவில்லை. கடுமையான விதிமுறைகள், அவமானப்படுத்தும் உடன்படிக்கையில் கையெழுத்திடும்படி அது வற்புறுத்தப்பட்டது. ஜெர்மனியின் நிலப்பகுதிகள் அதனிடமிருந்து பறிக்கப்பட்டது. அதன் குடியேற்றங்களும் பறிமுதல் செய்யப்பட்டன. கடற்படை முற்றிலும் கலைக்கப்பட்டது. ஜெர்மனியில் நிறுவப்பட்டிருந்த வெய்மார் குடியரசால் போருக்குப்பின் தோன்றிய பிரச்சனைகள் எதையும் சமாளிக்க முடியவில்லை. ஜெர்மனிக்கு நேர்ந்த அவமானத்தைத் துடைத்தெரிய அதன் மக்கள் துடித்தனர். எனவே, இரண்டாம் உலகப்போரைப் பழிவாங்குவதற்கானப் போராக கருதினர். இப்போரில் அச்ச நாடுகள் என்ற அணியில் ஜெர்மனி, இத்தாலி, ஜப்பான் போன்ற நாடுகளும். நேச நாடுகள் என்ற அணியில் சோவியத் யூனியன், பிரிட்டன், அமெரிக்கா, பிரான்ஸ் போன்ற நாடுகளும் கலந்து கொண்டன. ஹிரோஷிமா, நாகசாகி ஆகிய இரு இடங்களில் வீசப்பட்ட அணுகுண்டின் அழிவைத் தாக்குப்பிடிக்க முடியாமல் ஜப்பான் நிபந்தனையின்றி சரணடைந்தது.

5.3.1. போரின் விளைவுகள்

முதல் உலகப்போரைக் காட்டிலும் இரண்டாம் உலகப்போர் ஏராளமான உயிரிழப்பையும், பொருளாதார அழிவையும் ஏற்படுத்தியது. சுமார் 50 மில்லியன் மக்கள் உயிரிழந்தனர். இத்தாலியிலும் ஜெர்மனியிலும் செயல்பட்டு வந்த சர்வாதிகார ஆட்சி முடிவுக்கு வந்தது. ஜெர்மனி கூட்டு நாடுகளால் கைப்பற்றப்பட்டு இரு கூறுகளாகப் பிரிக்கப்பட்டது. உலக அரங்கில் அமைதியைப் பாதுகாக்கவும், உலக மக்களிடையே ஒற்றுமையையும் நல்லிணக்கத்தையும் ஏற்படுத்த ஐக்கிய நாடுகள் சபை நிறுவப்பட்டது.

5.3.2. ஐக்கிய நாடுகள் சபை

ஐக்கிய நாடுகள் சபை என்ற பன்னாட்டு நிறுவனம் அக்டோபர் 24, 1945-ல் நிறுவப்பட்டது. இதன் தலைமையகம் நியூயார்க்கில் அமைந்தது. உலக அரங்கில் அமைதி மற்றும் பாதுகாப்பை நிலைநாட்டுதல், அனைத்து நாடுகளுக்கிடையே நட்புறவை வளர்த்தல், நாடுகளுக்கிடையேயான சிக்கலை அமைதியான முறையில் தீர்த்தல் ஆகியவை அதன் முக்கிய நோக்கங்களாகும். தற்சமயம் ஐ.நா. சபை 193 உறுப்பினர்களைக் கொண்டுள்ளது.

5.3.3. ஐ.நா. சபையின் உறுப்புகள்

ஐ.நா. சபை முக்கிய ஆறு உறுப்புகளைக் கொண்டுள்ளது.

5.3.3.1. பொதுச்சபை

பொதுச்சபை ஐ.நா.வின் நிரந்தர அமைப்பாகும். இந்த அவை ஐ.நா.வின் அனைத்து நடவடிக்கைகளையும் கலந்தாய்வு செய்து தனது பரிந்துரையை வழங்குகிறது. ஐ.நா. சபையின் உறுப்பு நாடுகள் பொதுச் சபையின் உறுப்பினராக உள்ளன. ஒவ்வொரு நாடும் பொது அவைக்கு ஐந்து பிரதிநிதிகளை அனுப்பலாம். எனினும் ஒவ்வொரு நாட்டிற்கும் ஒரு வாக்கு மட்டுமே உண்டு. இந்த அவை ஆண்டிற்கு ஒருமுறை மட்டுமே கூட்டப்படும்.

5.3.3.2. பாதுகாப்பு மன்றம்

பாதுகாப்பு மன்றம் ஐ.நா.வின் முக்கிய உறுப்பாகும். இந்த அவை உலகில் அமைதியையும் பாதுகாப்பையும் நிலைநாட்டுகிறது. அமெரிக்கா, இங்கிலாந்து, பிரான்ஸ், இரஷ்யா, சீனா ஆகிய ஐந்து நாடுகளும் பாதுகாப்பு மன்றத்தின் நிரந்தர உறுப்பினர்களாகும். நிரந்தர உறுப்பினர்கள் தவிரப் பத்து தற்காலிக உறுப்பினர்களும் உண்டு. தற்காலிக உறுப்பினர்கள் இரண்டாண்டுகளுக்கு ஒருமுறை பொதுச்சபையால் தேர்ந்தெடுக்கப்படுவர். நிலையான உறுப்பினர்களுக்கு அவையின் முடிவுகளை ரத்து செய்யும் எதிர்வாக்கு உரிமை (Veto) உண்டு.

5.3.3.3. பொருளாதார மற்றும் சமூக மன்றம்

பொருளாதார மற்றும் சமூக மன்றம் 54 உறுப்பினர்களைக் கொண்டது. இவர்களின் பதவிக் காலம் ஒன்பது ஆண்டுகள். இருப்பினும் மூன்றில் ஒரு பங்கு உறுப்பினர்கள் மூன்றாண்டுகளுக்கு ஒரு முறை பதவி விலகுவார்கள். இந்த மன்றம் ஐ.நா. மற்றும் அதன் சிறப்பு நிறுவனங்களின் மூலம் உறுப்பு நாடுகளின் பொருளாதார மற்றும் சமூக செயல்பாடுகளை ஒருங்கிணைக்கிறது.

5.3.3.4. பொறுப்பாட்சி மன்றம் (தர்மகர்த்தா அவை)

ஐ.நா. அவையின் கீழுள்ள சில நாடுகளைத் தர்மகர்த்தா அவை கண்காணிக்கிறது. இதில் உறுப்பு நாடுகளாக இருக்கும் ஒவ்வொரு நாட்டிலிருந்தும் தகுதியுள்ள பிரதிநிதியை இந்த மன்றத்திற்கு அனுப்ப வேண்டும்.

5.3.3.5. பன்னாட்டு நீதிமன்றம்

ஐ.நா. அவையின் நீதிமன்றம் பன்னாட்டு நீதிமன்றம் என்று அழைக்கப்படுகிறது. இது நெதர்லாந்து நாட்டின் தலைநகரான 'ஹேக்கில்' அமைந்துள்ளது. இம்மன்றத்தில் 15 நீதிபதிகள் இடம்பெற்றுள்ளனர். பன்னாட்டு நீதிமன்றம் ஐ.நா.வின் பிற உறுப்புகளுக்கு ஆலோசனை வழங்குகிறது. இது நாடுகளுக்கிடையே ஏற்படும் பிணக்குகளை அனைத்துலக சட்டத்தின் அடிப்படையில் தீர்க்கிறது.

5.3.3.6. செயலகம்

ஐ.நா. சபையின் நிர்வாகப் பணிகள் அனைத்தையும் தலைமைச் செயலகம் நிறைவேற்றுகிறது. ஐ.நா.வின் கொள்கைகளை நடைமுறைப்படுத்தி அதன் கீழ் அனைத்து அவைகளையும் செயல்படச் செய்கின்றது. தலைமைச் செயலகத்தின் தலைமை நிர்வாகி, பொதுச் செயலாளர் ஆவார். அவருடைய பதவிக்காலம் 5 ஆண்டுகள் ஆகும். பாதுகாப்பு அவையின் பரிந்துரையின் பேரில் பொதுச்சபை, பொதுச் செயலரைத் தேர்வு செய்கிறது. தற்போது உள்ள பொதுச் செயலர் 'அண்டோனியோ கட்டரோ' ஆவார். இவ்வாறு ஐ.நா. அவை உலக

அமைதிக்காகவும், நாடுகளுக்கிடையே ஏற்படும் பிணக்குகளைத் தீர்த்து போர் மூளாமல் தவிர்ப்பதற்காகவும் செயல்பட்டு வருகிறது.

5.3.4. உலகப்போர்களும், அமைதி விருப்பமும்

உலகப்போர்கள் முன் எப்போதும் இல்லாத அளவிற்கு உலக நாடுகளுக்கிடையே பெரிய அளவில் பாதிப்பை ஏற்படுத்தியது. உலக நாடுகள் பொருளாதார வீழ்ச்சியையும், உயிரிழப்பையும் சந்தித்தன. இதுபோன்ற போர்கள் மீண்டும் ஏற்பட்டுவிடக் கூடாது என்பதற்காக ஐ.நா. சபை செயல்பட்டு வருகிறது. இரண்டாம் உலகப்போரில் அணுகுண்டு வீச்சினால் பாதிக்கப்பட்ட ஹிரோஷிமா, நாகசாகி ஆகிய நகரங்களில் இன்றளவும் அணுக்கதிர்வீச்சின் பாதிப்பு காணப்படுகிறது. போரினால் ஏற்படும் இழப்புகளாக சன் டியூ “போரினால் பொருளிழப்பும் சோர்வும் ஏற்படும் அவர்களின் வீடுகள் முற்றிலும் அகற்றப்படும். அத்துடன் வருமானத்தில் மூன்றில் ஒரு பங்கு வீணடிக்கப்படும். உடைந்த ரதங்கள், தேய்ந்த குதிரைகள், மார்புக் கவசங்கள் தலைக் கவசங்கள், வில் அம்புகள், ஈட்டிகள், கேடயங்கள் பாதுகாப்பு கவசங்கள் ஆகியவற்றினைச் சரிசெய்வதால் அரசாங்க மொத்த வருவாயில் நான்கு பத்துகள் செலவாகும்”² என்கிறார்.

தற்போது பல மடங்கு சக்தி வாய்ந்த அணு ஆயுதங்களும், ஏவுகணைகளும் கண்டுபிடிக்கப்பட்டுவிட்டன. நாடுகளுக்கிடையே இன்றைய சூழலில் போர் நிகழுமானால் உலகமே அழிந்துவிடும் இதனை நன்குணர்ந்த உலக நாடுகள் ஐ.நா. சபையின் மூலம் அமைதியை நிலைநாட்டி வருகின்றன. இவ்வாறு பல சக்திவாய்ந்த ஆயுதங்கள், ஏவுகணைகள் போன்றவை இல்லாத போதிலும் சங்க காலத்தில் பெரும்போர்கள் நிகழ்ந்திருக்கின்றன. “ஒருபால் போரைத் திறம்பட நடத்திப் பகைவரை அழிக்கும் கலை வளர்ந்து வந்தாலும், ஒரு பால் போரே நிகழாமல் அமைதியை நிலைநிறுத்த வேண்டும் என்ற கருணையும் படர்ந்து வருகிறது. உலகில் எந்தச் சமுதாயத்திலும் கருணையுடைய சான்றோர் மிகச் சிலரே இருக்கக்கூடும். ஆதலின் போர் நிகழ்வது அதிகமாகவும் நிகழாமல்

அமைவது குறைவாகவும் இருக்கின்றன. ஆயினும் அந்த நல்லோர்களுடைய அறிவும் கருணையும் போரை அறவே தடுத்து நிறுத்தாவிட்டாலும், போரிலும் சில வரையறைகளைக் கடைபிடிக்கும்படி செய்தன.”³

5.4. சமயக் கோட்பாடுகள்

சங்க காலத்தில் வைதீகம், சமணம், பௌத்தம் போன்ற சமயங்கள் தமிழகத்தில் காணப்பட்டன. அவற்றுள் சமணமும் பௌத்தமும் வடக்கிலிருந்து வந்த சமயங்களாகும். சமணம் பௌத்தத்திற்குப் பல நூற்றாண்டுகளுக்கு முந்தையது. பௌத்த மதத்தைத் தோற்றுவித்த கௌதம புத்தரும், சமண சமயத்தின் கடைசி தீர்ந்தங்கரரான மகாவீரரும் சமக்காலத்தவர். இவர்களின் கொள்கைகள் சங்கம் மருவிய காலத்தில் எழுச்சி பெற்றன. இம்மதக் கொள்கைகள் சங்க இலக்கியங்களிலும் காணப்படுகிறது. சமண சமயம் கடைப்பிடித்த ஐந்து ஒழுக்கங்கள்,

- (1) எந்த ஓர் உயிரினத்திற்கும் தீங்கு விளைவிக்கக் கூடாது
- (2) பொய் கூறுதல் கூடாது
- (3) பிறர் பொருட்களைக் களவாடுதல் கூடாது
- (4) எதிலும் பற்றற்ற நிலையாமையை வலியுறுத்தல்
- (5) ஐம்பொறிகளை அடக்கி வாழ்தல்

ஆகியவைகளாகும்.

பௌத்த மதம் ஆசையே துன்பத்திற்கு காரணம் என்பதை வலியுறுத்துகிறது. பேராசை கொள்ளாமை, பொய் பேசாமை, பிறரைத் துன்புறுத்தாமை போன்ற நெறிகளைப் பின்பற்றச் சொல்கிறது. பௌத்த மதம் வலியுறுத்தியது. துன்பத்தைப் பற்றி புத்தர் கூறிய கருத்துகள் நான்கு பேருண்மைகளாகும். அவை,

- (1) உலகம் துன்பமயமானது
- (2) துன்பத்திற்குக் காரணம் ஆசையே

(3) ஆசையை ஒழித்தால் துன்பத்திலிருந்து விடுபடலாம்

(4) ஆசையை ஒழிக்க எட்டு நெறிகள் என்பனவாகும்.

ஆசையை ஒழிப்பதற்கான எட்டு நெறிகள்,

(1) நல்ல நம்பிக்கை

(2) நல்ல முயற்சி

(3) நல்ல பேச்சு

(4) நல்ல நடத்தை

(5) நல்ல வாழும் நெறி

(6) நல்ல செயல்

(7) நல்ல சிந்தனை

(8) நல்ல தியானம்

போன்றவையாகும். தான் கண்ட உண்மைகளை ஊரூராகச் சென்று பரப்பினார். இவ்விரு மதக்கருத்துகள் சங்க இலக்கியங்களில் காணப்படுகின்றன. தமிழகத்தைப் பொறுத்தவரை கி.மு. 3 ஆம் நூற்றாண்டிலிருந்தே சமண சமயம் பரவி இருந்ததாக அறிகிறோம். 6-ம் நூற்றாண்டில் சமூக மாறுதல்கள், பௌத்த தத்துவங்களையும் மாற்றியிருந்தது. இங்கு வந்த தத்துவம் 'ஹினாயனி தத்துவம்' "சக்ரவர்த்திகள் பல பிறப்புகளில் செய்த புண்ணியம் காரணமாக அப்பதவியடைகிறார்கள் என்ற கருத்துக்கள் காணப்படுகின்றது. ஆணைச் சக்கரமும், தர்மச் சக்கரமும் இணைக்கப்படுகின்றன. இக்காலத்தில் போர் அவசியமில்லை."⁴ ஆகவே அஹிம்சையை ஒரு தத்துவமாகக் கொண்டு ஹினாயன பௌத்தம் ஆளும் வர்க்கத்தினரால் ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டது.

பத்துப்பாட்டில் ஒன்றான மதுரைக்காஞ்சி சமணர்களின் இருப்பிடமாக இருந்துள்ளது. கல்வெட்டுகளும் சாசனங்களும் இதனை உறுதி செய்கின்றன. மதுரை நகரில் அந்தணர் பள்ளி, பௌத்தப் பள்ளிகளுடன் சமணப் பள்ளியும் இருந்ததாகக் கூறுகிறது. சமண சமயத்தில் வினை விதைத்தவன் வினையறுப்பான் என்ற கோட்பாடு மிக ஆழமாக வலியுறுத்தப்படுகிறது. இக்கொள்கை அகநானூற்றிலும்⁵ கலித்தொகையிலும்⁶ புறநானூற்றிலும்⁷ இடம்பெற்றுள்ளது.

“யாதும் ஊரே யாவரும் கேளிர்

தீதும் நன்றும் பிறர்தர வாரா”⁸

போன்ற கருத்துகள் சமணர்களின் கோட்பாடாகும்.

“மெல்ல மெல்லக் கால மாற்றத்தில் புறப்பொருளில் தலைமையிடம் பெற்ற வீரத்திற்கும் இலக்கணம் மாறிவிடுகிறது. குருதி சிந்தலும், நூழிலாட்டும், தலையறுத்தலும், கைவேல் களிற்றோடு போக்கலும் வீரம் என்றிருந்த நிலைமாறித் தன்னை ஒறுத்துக் கொள்ளும் ஒருவனையும், புலனடங்கிய ஒருவனையும் வீரரெனப் போற்றும் நிலை உருவாகியிருக்கிறது. ‘தாபத வாகை’ என்ற துறை இதனை நன்கு காட்டுகின்றது. இவ்வகை மாற்றமே சமயங்கள் பெருகி வளரக் காரணமாகியிருக்கிறது.”⁹ சங்ககால மக்களின் வாழ்வியலில் நிலையாமைக் கருத்தும் ஆங்காங்கே இடம்பெற்றுள்ளன. ஆயினும் பிற்கால நீதி நூல்களில் இடம்பெற்றுள்ளதைப் போன்று அவை அழுத்தம் பெறவில்லை. மன்னன் வரையாது வழங்க வேண்டும் என்பதை வளர்பிறையும், தேய்பிறையும் மாறிமாறி வருவது நிலையாமையைக் காட்டுவதால் துன்புறுவோருக்கு பொருளை வழங்கவேண்டும் உலக வாழ்க்கை நிலையற்றது. என்பதை,

தேய்தல் உண்மையும், பெருகல் உண்மையும்

மாய்தல் உண்மையும் பிறத்தல் உண்மையும்”¹⁰

என இயன்ற வரை உதவி செய்ய வேண்டும் என்ற உண்மையை மேற்கண்ட புறநானூற்று¹¹ அடிகள் வலியுறுத்துகின்றன. மேலும் இதே கருத்தை இரண்டு புறப்பாடல்கள் தெளிவுபடுத்துகின்றன.

5.4.1. சங்க நூல்களில் பௌத்தம்

பழந்தமிழ் நூல்களில் தலைசிறந்து விளங்கும் பத்துப் பாட்டில் ஒன்று மதுரைக்காஞ்சி என்னும் நூலாகும். இது பாண்டியன் தலையாலங்கானத்துச் செருவென்ற நெடுஞ்செழியன் பாடப்பட்டுள்ளது. பாண்டியனின் ஆட்சியில் அமைந்த மதுரைநகரில் பின்பற்றிய சமயங்களின் சிறப்பு புலவரால் பெரிதும் விளக்கமாகக் கூறப்படுகிறது. அழகு விளங்கப் பெண்கள் பலர் பூசைக்கு வேண்டிய மலர், புகை முதலியவற்றோடு புத்தரை வழிபாடு செய்கின்றனர். வாயால் புகழ்ந்து பாடுகின்றனர். இதனால் பௌத்தப்பள்ளி சிறந்து விளங்குகியது என்பதனை,

“திண்கதிர் மதாணி யொண்குறு மாக்களை
 ஒம்பினர்த் தழீஇத் தாம்புணர்ந்து முயங்கி
 தாதணி தாமரைப் போதுபிடித் தாங்குத்
 தாமும் அவரும் ஓராங்கு விளங்கக்
 காமர் கவினிய பேரிளம் பெண்டிர்
 பூவினம் கையினர் தொழுவனர் பழிச்சிக்
 சிறந்து புறங்காக்குங் கடவுட் பள்ளியும்”¹²

என்ற அடிகள் மூலம் தமிழகத்தில் பௌத்த மதமும் அதன் கருத்துகளும் பரவிக் காணப்பட்டன என்பது புலனாகிறது.

உயிர்களுக்குத் துன்பம் விளைவிக்கக் கூடாது என்ற தத்துவத்தைச் சமண பௌத்தம் ஆகிய இரு மதங்களுமே போதித்தன. இம் மதக் கொள்கைகளின் தாக்கம் சங்க இலக்கியத்தில் சில இடங்களில் காணப்படுகின்றன. மக்களிடையே மதக்கொள்கைகளின் தாக்கம் போர் வேண்டா மனநிலையை ஏற்படுத்தி இருக்கின்றன. மத உணர்வும், அறவுணர்வும் போரை வெறுக்கும் மனநிலைக்கு அடிப்படையாகும்.

கணியன் பூங்குன்றனாரின் புறப்பாடல்¹³ தமிழர்களிடையே காணப்பட்ட போர் வெறியினைப் போக்கி அனைவரையும் சமமாக மதிக்கும் பெருந்தன்மையான மனப்பக்குவத்தை ஏற்படுத்தியுள்ளது. இதனை கு.வெ. பாலசுப்பிரமணியன் “போர் செய்வதில் நீங்கா விருப்பமும் குருதி வெளிப்பட நிகழ்த்தும் மறச்செயல்களைப் பொழுதுபோக்காகக் கொள்ளும் மனப்பாங்கும் மிக்க வீரநிலைக்காலப் பண்பிலிருந்து சங்ககாலம் மாறிப் போர் வேண்டா மனநிலைக்கு வந்து கொண்டிருப்பதைச் சங்க இலக்கியப் பாடல்கள் பல காட்டுகின்றன”¹⁴ என்று குறிப்பிடுகிறார்.

5.5. அசோகர் போரைக் கைவிடுதல்

அசோகர் இந்தியாவை ஆண்ட பேரரசர்களில் தலைசிறந்தவராக கருதப்படுகிறார். இவருடைய ஆட்சிக்காலம் கி.மு. 269 முதல் கி.மு. 232 வரை

ஆகும். கலிங்கத்துப் போரை வென்ற பின் போரை வெறுத்து புத்த மதத்தைத் தழுவினார்.

கலிங்கநாடு என்பது தற்போதுள்ள ஒடிசா மாநிலப் பகுதியாகும். சந்திர குப்தரும் அவருடைய மகன் பிந்துசாரரும் கலிங்க நாட்டின் மீது படையெடுத்து வென்றனர் சில கால இடைவெளிக்குப் பிறகு கலிங்க மன்னர் தனித்து இயங்க ஆரம்பித்துள்ளார். எனவே கலிங்க நாட்டை அடக்க அசோகர் விரும்பினார். கலிங்க நாட்டின் மீது படை எடுத்து அதனை நிர்மூலமாக்கினார். இதுவே உலகப் புகழ்பெற்ற கலிங்கப்போராகும். அரியணை ஏறிய பிறகு அசோகர் செய்த மிகப்பெரிய போர் இதுவேயாகும். உலக வரலாற்றில் இரத்த ஆறு பெருக்கெடுத்தப் போர்களில் இதுவும் ஒன்றாகும். இதில் 1,50,000 வீரர்கள் சிறைப்பிடிக்கப்பட்டனர். சுமார் 1,00,000 வீரர்கள் களத்திலே கொல்லப்பட்டனர். இக்கொடிய போர்க்களக் காட்சியைக் கண்டு அசோகர் மனமிறங்கினார். இனி போர் புரிவதில்லை என உறுதிபூண்டார்.

“அசோகருடைய மண்ணாசையே கலிங்கப் போருக்குக் காரணம். இப்போரில் ஒன்றரை இலட்சம் கலிங்க வீரர்கள் சிறைப்பிடிக்கப்பட்டனர். ஒரு இலட்சம் கலிங்க வீரர்கள் போரில் கொல்லப்பட்டனர். இறுதியில் கலிங்கப் படை தோற்றது. கலிங்கம் மகதப் பேரரசின் ஒரு பகுதியாயிற்று. போர்க்களத்தில் அசோகர் கண்ட காட்சி அவரது மனப்போக்கினை மாற்றிவிட்டது. உயிரிழந்தோர், உயிருக்கு ஊசலாடிக் கொண்டிருந்தவர்கள், உறுப்புகளை இழந்தோர், உற்றாரையும் உறவினரையும் இழந்து களத்தில் புலம்பிக் கொண்டிருந்தோர் இவர்களை எல்லாம் பார்த்தும் அசோகர் மனத்தில் திடீரென்று மாறுதல் ஒன்று ஏற்பட்டது. போரினால் பிறருக்கு ஏற்படும் துன்பங்களை நன்குணர்ந்த அவர் இனி போர்புரியவே கூடாது என்ற முடிவிற்கு வந்தார்.”¹⁵ இதனால் அவர் புத்த மதத்தைத் தழுவினார்.

“மூன்று மகத்தான யுத்தங்களில் இந்தியாவினுடைய மகோன்னதமான வாழ்வு, படிப்படியாக மங்கிவிட்டது. ஜீலம் நதிக்கரைப் போராட்டத்தில் அதாவது

மகா அலெக்ஸாந்தர் போரஸ் மன்னனை எந்த யுத்தத்தில் தோல்வியுறச் செய்தானோ அந்த யுத்தத்தில் ஆத்மீக இந்தியா போய்விட்டது. குருசேஷதிர யுத்தத்தில், அதாவது கி.பி. 1192 ஆம் வருஷம் முகம்மது கோரி பிரிதிவிராஜனைத் தோற்கடித்த யுத்தத்தில், அரசியல் இந்தியா போய்விட்டது. பிளாசி யுத்தத்தில் அதாவது இந்தியா இறந்துவிட்டது என்று வில் ட்யூரண்ட் என்ற அமெரிக்க அறிஞன் கூறுகிறான்¹⁶ என்றக் கூற்று உண்மையாகும். ஏனெனில் ஒவ்வொரு போரிலும் இழப்பும் அழிவும் ஏற்படுகிறது. “அசோகருடைய பெருமையை அவரது உயர்ந்த குறிக்கோள்களில் காண்கிறோம். வெற்றிக்குப் பின் போரை வெறுத்த பெருமை அசோகருக்கே உரியது.”¹⁷ ஆகையால் போரினைக் குறித்த தமது எண்ணத்தை மாற்றிக்கொண்டார் என்ற செய்தி வெளிப்படுகிறது.

5.6. சங்க இலக்கியம் காட்டும் போர்கள்

சங்க இலக்கிய காலத்தில் நிகழ்ந்த “செங்குட்டுவனின் வடநாட்டுப் போர்கள், காரியாற்றுப் போர்கள், திருக்கோவலுர்ப் போர்கள், பழம் சோழர்களின் போர்கள்”¹⁸ எனப் பலப் போர்கள் நடைபெற்றுள்ளது. அவற்றுள் வெண்ணிப்போர், தலையாலங்கானத்துப்போர், தகடூர்ப்போர் ஆகிய மூன்றும் பேரழிவை ஏற்படுத்தியப் போர்களாகும்.

5.6.1. வெண்ணிப் போர்

“வெண்ணி அல்லது வெண்ணில் என்ற ஊர் தஞ்சாவூரை அடுத்த 25 கிலோ மீட்டர் தொலைவில் அமைந்த ஊராகும். இங்குள்ள வெண்ணிப் பறந்தலை என்ற போர்க்களத்தில் நடைபெற்றதால் இது வெண்ணிப் பறந்தலைப் போரென்று அழைக்கப்படுகிறது. தமிழ்நாட்டில் மூன்று வெண்ணிப் போர்கள் நடைபெற்று இருப்பதாக பன்மொழிப்புலவர்¹⁹ கா. அப்பாதுரையார் குறிப்பிடுகிறார். முதல் வெண்ணிப்போரில் முதல் கரிகாலன் பதினொரு வேளிகளுடன் சில அரசர்களையும் போரில் ஒருங்கே சாய்த்தான் என்ற செய்தியை,

“காய்சின மொய்ம்பின் பெரும்பெயர்க் கரிகால்

ஆர்கலி நறவின் வெண்ணி வாயில்

சீர்கெழு மன்னர் மறலிய ஞாட்பின்
இமிழ்இசை முரசம் பொருகளத்து ஒழிய
பதினொரு வேளிரொடு வேந்தர் சாய”²⁰

என அகநானூறு குறிப்பிடுகிறது. இதில் கரிகாலனோடு போரிட முடியாமல் தாம் கொண்டு வந்த முரசுகளைக் கூட உடன் எடுத்துச் செல்ல நேரமில்லாமல் ஓடினர் என்று பாராட்டுகிறது. அடுத்து வெண்ணிப்போரும் முதலாம் கரிகாலன் நிகழ்த்தியதாகும். முதலாம் கரிகாலன் புகழ்பெற்ற சேர மன்னன் பெருஞ்சேரலாதனை எதிர்த்துப் போரிட்டான். இப்போரினால் சேரநாடே ஒளியிழந்ததாக குறிப்பிடும் குறிப்பிடுகிறது. இதனை,

“மண் முழா மறப்ப, பண் யாழ் மறப்ப
இருங் கண் குழிசி கவிழ்ந்து இழுது மறப்ப
சுரும்பு ஆர் தேறல் சுற்றம் மறப்ப
உழவர் ஓதை மறப்ப, விழவும்
அகலுள் ஆங்கண் சீறார் மறப்ப.....
புறப் புண் நாணி, மறத் தகை மன்னன்
வாள் வடக்கிருந்தான்”²¹

என்று குறிப்பிடுகிறது. “முரசு முழங்குவதற்கு மார்ச்சனையிடுதலை மறந்தது. யாழ் இசையொலிப்பதை மறந்தது. பாணை பாலின்மையால் நெய்க்கடையும் ஓசையின்றி கவிழ்ந்தது. தம் உறவினர்கள் மது உண்ணுதலை மறந்தனர். உழவர்கள் அவர்களின் உழவுத்தொழிலைச் செய்யாது நீங்கினர். சிற்றூர்கள் விழாக் கோலம் பூணுவதை மறந்தது” இவ்வாறாகச் சேரநாடு பொலிவிழந்து காணப்பட்டது. இதற்கு காரணம் கரிகாலன், பெருஞ்சேரலாதனின் மார்பில் எறிந்த வேல் ஊடுறுவி அவனது முதுகில் புண்ணை ஏற்படுத்தியது. அவ்வாறு ஏற்பட்ட புறப்புண்ணுக்கு நாணி பெருஞ்சேரலாதன் வடக்கிருந்தான். அதனால் சேரநாடே பொலிவிழந்து காணப்பட்டது போரில் வென்ற கரிகாலனை விடப் போரினால் ஏற்பட்ட புறப்புண்ணுக்கு நாணி உயிர்விட்ட பெருஞ்சேரலாதனே நல்லவன் என்பதை,

“சென்று, அமர்க் கடந்த நின் ஆற்றல் தோன்ற
 வென்றோய்! நின்னினும் நல்லன் அன்றே -
 கலி கொள் யாணர் வெண்ணிப் பறந்தலை
 மிகப் புகழ் உலகம் எய்தி,
 புறப் புண் நாணி, வடக்கிருந்தோனே”²²

என்ற அடிகளில் வெண்ணிக் குயத்தியார் சேரனைப் புகழ்ந்து பாடியுள்ளார். அவ்வாறு சேரன் உயிர் நீத்த செய்தியறிந்த சான்றோர் பலரும் அவ்விடம் வந்து தாமும் பெறுதற்கரிய சிறப்பினைப் பெற்றதாக கருதி அவ்விடத்திலே வடக்கிருந்து உயிர் நீத்தனர். இதனை,

“கரிகால் வளவனொடு வெண்ணிப்பறந்தலைப்
 பொருது புண் நாணிய சேரலாதன்
 அழிகள மருங்கின் வாள் வடக்கிருந்தென
 இன்னா இன்னுரை கேட்ட சான்றோர்
 அரும் பெறுலுலகத் தவனொடு செலீஇயர்
 பெரும் பிறிதாகி யாங்கு”²³

என்ற அடிகளில் மாமூலனார் படம்பிடித்துக் காட்டியுள்ளார். சங்க காலத்தில் பேரழிவை சந்தித்தப் போராக வெண்ணிப் பறந்தலை போர் இருந்திருக்கிறது. சேரநாடும் அந்நாட்டு மக்களும் சொல்லுணாத் துயரத்திற்கு ஆட்பட்டிருக்கின்றனர் என்பதை இலக்கியங்கள் வழி அறிய முடிகிறது.

இரண்டாம் கரிகாலன், திருமாவளவன் என்ற பெயரை உடையவன். அவன் பனம் பூ மாலை அணிந்த சேர வேந்தனையும், வேப்பம் பூ மாலையணிந்த பாண்டிய வேந்தனையும் ஒருங்கே எதிர்த்துப் போர் நிகழ்த்தினான். என்பதை வேம்பம்பூ

“இரும் பனம் போந்தைத் தோடும், கருஞ்சினை
 அரவாய் வேம்பின் அம்குழைத் தெரியலும்

ஒங்கிருந் சென்னி மேம்பட மிலைந்த
 இருபெரு வேந்தரும் ஒரு களத்தவிய
 வெண்ணித் தாக்கிய வெருவரு நோன்தாள்
 கண்ணார் கண்ணிக் கரிகால் வளவன்”²⁴

என்ற அடிகளில் இருபெரும் வேந்தர்களும் களத்திலே ஒழிந்ததை குறிப்பிட்டுள்ளார். இதுவும் வெண்ணிப்பறந்தலையில் நடைபெற்ற போராகும்.

5.6.2. தலையாலங்கானத்துப் போர்

தலையாலங்கானம் என்பது சோழநாட்டில் தற்காலத் திருவாரூர் மாவட்டத்தைச் சேர்ந்த நன்னிலம் வட்டத்திலுள்ள ஓர் ஊராகும். இது தற்போது தலையாலங்காடு என்றழைக்கப்படுகிறது. சங்க இலக்கியப் போர்களில் தலைசிறந்த போராகக் கருதப்படுகிறது. நக்கீரர் பாடிய நெடுநல்வாடையும், மாங்குடி மருதனார் பாடிய மதுரைக்காஞ்சியும் பாண்டிய நெடுஞ்செழியனின் தலையாலங்கானத்துப் போர் வெற்றியைச் சிறப்பித்துப் பாடியுள்ளன.

தலையாலங்கானத்துப் போரில் பாண்டியனிடம் தோற்ற எழுவரின் பெயர்களை,

“கொய் சுவல் புரவிக் கொடித் தேர்ச் செழியன்
 ஆலங்கானத்து அகன் தலை சிவப்ப
 சேரல், செம்பியன், சினம் கெழு திதியன்
 போர் வல் யானைப் பொலம் பூண் எழினி
 நார் அரி நறவின் எருமையூரன்
 தேம் கமழ் அகலத்துப் புலர்ந்த சாந்தின்
 இருங்கோ வேண்மான், இயல் தேர்ப் பொருநன், என்று
 எழுவர் நல்வலம் அடங்க”²⁵

என்று குறிப்பிடுகிறது. முதிரா இளைஞனான நெடுஞ்செழியனின் பாண்டிய நாட்டைக் கைப்பற்ற இரண்டு பேரரசர்கள், ஐந்து வேளிகள் ஆகிய எழுவர்

சென்று தாக்கினர். சேரமான் யானைக்கட்சேய் மாந்தரஞ்சேரல் இரும்பொறை, சோழன் கிள்ளிவளவன், வேளிகளான திதியன், எழினி, எருமையூரன், இளங்கோ வேண்மான், பொருநன் ஆகிய எழுவரைத் தோற்றோட செய்தான்.

தலையாலங்கானத்து செருவென்ற பாண்டிய நெடுஞ்செழியன் எழுவரை வென்ற செய்தியினை அகநானூறு,

“பொன் அணி நெடுந்தேர்த் தென்னர் கோமான்
எழுஉறழ் திணிதோள் இயல்தேர்ச் செழியன்
நேரா எழுவர் அடிப்படக் கடந்த
ஆலங் கானத்து ஆர்ப்பு”²⁶

எனப் பாண்டியனை இளையோன் என்று எண்ணி அவனது நாட்டைக் கைப்பற்றும் நோக்கோடு வந்த எழுவரையும் வென்றான் எனக் குறிப்பிடுகிறது. அவர் போரின்போது வஞ்சினம் கூறியதை,

“குடி பழி தூற்றும் கோலேன் ஆகுக;
ஓங்கிய சிறப்பின் உயர்ந்த கேள்வி
மாங்குடி மருதன் தலைவன் ஆக
உலகமொடு நிலைஇய பலர் புகழ் சிறப்பின்
புலவர் பாடாது வரைக, என் நிலவரை”²⁷

என இப் போரில் வெற்றி பெறாவிட்டால் புலவர்கள் என் சிறப்பை பாடாது போகட்டும் என்று குறிப்பிட்டுள்ளான். போரில் வென்ற பின்னர் இடைக்குன்றார் கிழார்,

“ஒருவனை ஒருவன் அடுதலும் தொலைதலும்
புதுவது அன்று; இவ்உலகத்து இயற்கை;
இன்றின் ஊங்கோ கேளலம்; திரளரை
மன்ற வேம்பின் மாச்சினை ஒண்தளிர்
நெடுங்கொடி உழிஞைப் பவரொடு மிடைந்து

செறியத் தொடுத்த தேம்பாய் கண்ணி
 ஒலியல் மாலையொடு, பொலியச் சூடிப்
 பாடின தெண்கிணை கறங்கக் காண்தக....
 பொருதும் என்று தன்தலை வந்த
 புனைகழல் எழுவர் நல்வலம் அடங்க
 ஒருதான் ஆகிப் பொருது, களத்து அடலே!”²⁸

என்ற பாடலில் போர்க்களத்தில் இறப்பும், மாண்டு போதலும் புதுமையான செயலன்று. அது காலங்காலமாக நடைபெற்று வருவதே ஆகும். ஆனால் பாண்டிய நெடுஞ்செழியனின் வீரத்தை அறியாத சேரன், சோழன் உள்ளிட்ட எழுவர் ஒருங்கே வந்த போதும் தான் ஒருவனாக நின்று வெற்றி பெற்றதே புதுமை என்று புலவர் வியந்து பாடியுள்ளார். போரில் நிகழ்ந்த அவலத்தை புலவர் கல்லாடனார் போரின் முடிவில் சேர, சோழர் ஆகிய இரு பெரும் வேந்தர்களும் மாண்டனர். அவர்களின் மனைவிமார்கள் கைம்மை நோன்பு நோற்றனர். தலைவிரிக் கோலத்துடன் மார்பில் அடித்துக்கொண்டு அழுதனர். அதனைக் கண்ட பாண்டியன் போரை நிறுத்திக் கொண்டான் என்பதை,

“நிலை திரிபு எறிய, திண் மடை கலங்கிச்
 சிதைதல் உய்ந்தன்றோ, நின்வேல் செழிய!
 முலை பொலி ஆகம் உருப்பு நூறி,
 மெய்ம் மறந்து பட்ட வரையாப் பூசல்
 ஒள் நுதல் மகளிர் கைம்மை கூர,
 அவிர் அறல் கடுக்கும் அம் மென்
 குவை இருங் கூந்தல் கொய்தல் கண்டே”²⁹

என்ற அடிகளில் கூறியுள்ளார். இவ்வாறாக பாண்டியன் நிகழ்த்திய தலையாலங்கானத்துப் போர் பெரிய அழிவைச் சந்தித்தப் போர்களுள் ஒன்றாகும். தலையாலங்கானத்து போரில் பாண்டியன் பெற்ற வெற்றியைப் பற்றிக் குறிப்பிடும் நெடுநல்வாடை போரில் வெற்றிபெற்ற பின்னர் அவன் உள்ளம் மகிழ்ச்சியடையவில்லை. போரில் காயமடைந்த யானைகளையும், எதிரிகளின்

யானைகளைக் கொன்று விழுப்புண் பட்ட வீரர்களையும் எண்ணி வருந்தினான். பாசறையில் புண்பட்ட வீரர்களுக்கு முகத்தில் மகிழ்ச்சி தரும்படியான ஆறுதல் மொழிகளைக் கூறினான். இவ்வாறாக உறக்கம் வராமல் அரசன் திரிந்துக்கொண்டு இருந்தான் என்பதனை,

“..... மின் அவிர்
 ஓடையொடு பொலிந்த வினை நவில் யானை.....
 வேம்புதலை யாத்த நோன்காழ் எஃகமொடு
 முன்னோன் முறைமுறை காட்ட, பின்னர்.....
 நள்ளென் யாமத்தும் பள்ளி கொள்ளான்
 சிலரொடு திரிதரும் வேந்தன்
 பலரொடு முரணிய பாசறைத் தொழிலே”³⁰

என்ற அடிகளில் கூறியுள்ளார். போரில் வெற்றியடைந்தச் சூழலிலும் நிம்மதி இல்லாத சூழல் காணப்பட்டதை அறிய முடிகிறது. இதனைச் சங்க இலக்கியப் பாடல்கள் வழி அறியமுடிகிறது. மேலும் அகநானூறு (36, 175, 209), நற்றிணை (387), மதுரைக்காஞ்சி (55, 127) ஆகிய பாடல்களில் இப்போரைப் பற்றியக் குறிப்புகள் காணப்படுகின்றன.

5.6.3. தகடூர்ப் போர்

அதியமானுக்கும், சேரனுக்கும் இடையில் நடந்த போர் தகடூர்ப் போராகும். அப் போர் பற்றிக் குறிப்பிடுவது தகடூர் யாத்திரை என்னும் நூலாகும். இந்நூல் முழுமையாக கிடைக்கப்பெறவில்லை. பதிற்றுப்பத்தில் கூறப்படும் போரும் ஔவையார் பாடல்வழி அறியப்படும் போரும் முதல் தகடூர் போராகும். தகடூர் யாத்திரை பாடல்கள் வழி அறியலாகும் போர் இரண்டாவது தகடூர் போராகும்.

தகடூர் என்பது தற்காலத்தில் தருமபுரி என்ற ஊரைக் குறிக்கும். முதல் தகடூர் போர் அதியமான் அஞ்சி காலத்தில் நடைபெற்றது. திருக்கோவலூர்ப் போரில் அதியமானிடம் தோற்ற காரி, சேரன் பெருஞ்சேரல் இரும்பொறையிடம்

தஞ்சமடைந்தான். ஓரியைத் துரத்திவிட்டு காரி கொல்லி மலையைப் பிடித்துக் கொண்டான். ஓரி அதியமானிடம் தஞ்சமடைந்தான். இதனால் சேரமான் பெருஞ்சேரல் இரும்பொறையும் மலைமான் காரியும் சேர்ந்து அதியமானின் தகடூர் மீது படையெடுத்தனர். இப்போரில் சேரமான் வெற்றி பெற்றான். இப்போரில் அதியமான் நெடுமான் அஞ்சி கொல்லப்பட்டான். தகடூர் அழிந்த செய்தியை அரிசில்கிழார்,

“வெல்போர் ஆடவர் மறம் புரிந்து காக்கும்
வில் பயில் இறும்பின், தகடூர் நூறி”³¹

என்று குறிப்பிடுகிறார். மேலும்,

“பொய்இல் செல்வக் கடுங்கோவுக்கு
கொல்லிக் கூறறத்து நீர் கூர் மீமிசை
பல்வேல் தானை அதிகமானோடு
இரு பெரு வேந்தரையும் உடன்நிலை வென்று
துகள்தீர் மகளிர் இரங்க, துப்பு அறுத்து
தகடூர் எறிந்து.....”³²

என்ற அடிகளில் அதியமானைச் சேரன் வென்ற செய்தி தெளிவாகக் கூறப்பட்டுள்ளது.

இரண்டாம் தகடூர்ப் போர் பெருஞ்சேரல் இரும்பொறைக்கும் அதியன் மகன் எழினிக்கும் இடையே நடைபெற்றது. கோட்டைக்கு வெளியே முதல் நாள் நடந்த போரில் தகடூர் படைகள் பேரழிவைச் சந்தித்தன. சேர வீரர்கள் காவல் காட்டை அழித்து மறுநாள் கோட்டைக்குள் நுழைந்தனர். இந்தப் போரில் பொகுட்டெழினி கொல்லப்பட்டான். தகடூர் சில காலம் சேரனின் நேரடி ஆட்சியின் கீழ் இருந்தது. இதனால் தகடூர் எரிந்த பெருஞ்சேரல் இரும்பொறை என அழைக்கப்பட்டான். இதனை,

“மெய்ம்மலி மனத்தி னம்மெதிர் நின்றோ
னடர்வினைப் பொலிந்த சுடர்விடு பாண்டிற்

கையிகந் தமருந் தையணற் புரவித்
 தளையவிழ் கண்ணி யிளையோன் சீறின்
 விண்ணுயர் நெடுவரை வீழ்புயல் கடுப்பத்
 தண்ணுறுங் கடாஅ முமிழ்ந்த வெண்கோட்
 டண்ணல் யானை யெறித லொன்றோ
 மெய்ம்மலி யுவகைய னம்மருங்கு வருதல்
 கடியமை கள்ளுண் கைவல் காட்சி
 துடிய னுண்க நோக்கிச் சிறிய
 கொலைமொழி மின்னுச் சிதர்ந் தனையந்
 வேறரித் திட்டு நகுதலு நகுமே”³³

என்ற அடிகள் சுட்டும். இப்பாடலில் தம்முன்னே நிற்கும் அரசன் தம்மைவிட வலிமை உடையவன். பெரிய படைப்பலத்தை உடையவன் என்றெல்லாம் எண்ணாது, சிறிதும் அச்சமின்றி போர் முரசு கொட்டும் துடியனை அலட்சியம் செய்தவாறு புன்முறுவலுடன் பொருட்டெழினி நிற்பதாக பாடியுள்ளார். “சங்க காலப் போர்கள் பலவற்றிற்கும் வீர உணர்வும் மறப்புகழில் விருப்பமுமே காரணமாய் இருந்திருக்கின்றன. சங்ககாலம் வீரநிலைக் காலத்திற்குப் பிற்பட்ட காலம் எனினும் வீரநிலைக் காலப் பண்புகள் அறவே சங்க காலத்தில் அற்று போகவில்லை.”³⁴ இவ்வாறாக இருமுறை நடைபெற்ற தகடூர்ப் போரில் பேரிழப்பு ஏற்பட்டுள்ளது. முதற்போரில் உயிரிழப்பும் அடுத்தபோரில் உயிரிழப்போடு கோட்டையும், மதிலும், நாடு நகரங்களும் அழிக்கப்பட்டன என்பதை அறிய முடிகிறது.

5.7. போரில் தோற்று வரலாற்றில் இடம்பிடித்த காவலர்கள்

சங்க கால வரலாற்றில் ஆட்சியாளர்களாக விளங்கிய வேந்தர்கள், குறுநில மன்னர்கள் முதலானோர் போரிலே ஈடுபட்டுத் தங்களின் மறப்பண்பைக் கடைபிடித்தனர். அப்போட்டியில் வேந்தர்களின் கை மேலோங்கி இருந்தது. அக்காலத்தில் அறநெறியைக் கடைபிடித்து அன்புள்ளம் கொண்டவர்களாக

வாழ்ந்த மன்னர்கள் சிலர், போரிலே உயிரிழந்த போதிலும் வரலாற்றிலே இடம்பிடித்து, இன்றளவும் வாழ்ந்துக்கொண்டிருக்கின்றனர். “பெருவேந்தர்களுக்கும் புலவர்களுக்கும் இருந்த தொடர்பினும் குறுநிலமன்னர், சீறூர்த் தலைவர் ஆகியோர்க்கும் புலவர்களுக்கும் இருந்த தொடர்பே நெருக்கமும் இறுக்கமும் வாய்ந்ததாக இருந்திருக்கிறது”³⁵ என்பதை இலக்கியங்கள்வழி அறியமுடிகிறது.

5.7.1. சேரமான் கணைக்கால் இரும்பொறை

சேர, அரச மரபைச் சார்ந்தவன் சேரமான் கணைக்காலிரும்பொறை. அவனுக்கும் சோழன் செங்கணான் என்பவனுக்கும் திருப்போர்ப்புறம் என்னுமிடத்தில் போர் ஏற்பட்டது. இப்போரில் சோழன் வெற்றி பெற்றான். சேரன் கணைக்காலிரும்பொறை தோற்று குடவாயில் கோட்டத்தில் சிறைவைக்கப்பட்டான். தண்ணீர் வேட்கையால் காவலரிடம் நீர் வேண்ட அவர்கள் காலந்தாழ்த்தி வந்து கொடுத்தனர். அதனை இழிவாக எண்ணிய சேரன் அதனை பருகாது தமது குடிப்பெருமையை உலகுக்கு உணர்த்தும் வண்ணம் ஒரு பாடலை எழுதி உணவும் நீரும் இன்றி நோன்பிருந்து சிறையிலேயே உயிர் நீத்தான். இதனை,

“குழவி இறப்பினும்

.....

தொடர்ப்பு ஞமலியின் இடர்ப்படுத்து இரீஇய

கேள் அல் கேளிர் வேளாண் சிறுபதம்

மதுகை இன்றி, வயிற்றுத்தீர் தணியத்

தாம்இரந்து உண்ணும் அளவை

ஈன்ம ரோஇவ் உலகத் தானே?”³⁶

எனும் பாடலடிகள் சுட்டும். கணைக்காலிரும்பொறையைச் சிறையிலிருந்து மீட்க சோழன் செங்கணானின் போர் வெற்றியைச் சிறப்பித்து பொய்கையார் பாடியது களவழி நாற்பது ஆகும். இதற்குப் பரிசிலாக கணைக்காலிரும்பொறையை விடுவிக்க புலவர் வேண்டினார் என்று செவிவழி செய்திகள் தெரிவிக்கின்றன.

இதனால் சேரமான் கணைக்கால் இரும்பொறையின் வீரமும், ஆட்சி சிறப்பும் அம்மன்னனின் மீது புலவர்கள் கொண்டிருந்த அன்பும் வெளிப்படுகிறது.

5.7.2. அதியமான் நெடுமான் அஞ்சி

தகடூரை ஆண்ட சங்ககால மன்னர்களுள் ஒருவராக அதியமான் நெடுமான் அஞ்சி விளங்கினார். “தகடூர் அதியமானும், முதிரமலையில் குமணனும், பொதினியல் பேகனும், தோட்டி மலையில் நள்ளியும், கொல்லி மலையில் ஓரியும், முள்ளூர் மலையில் காரியும், பறம்பில் பாரியும் என இப்படிச் சிறுசிறு குன்றுகளை அரண்களாகக் கொண்டு சிறுசிறு மன்னர்கள் ஆண்டனர். இவர்கள் யாராவது ஒரு பேரரசனைச் சார்ந்து நின்றனர். சிலபோது அதியமான், பாரி போன்றோர் பேரரசர்களில் தலைமையினை எதிர்த்துள்ளனர்.”³⁷ “அக்காலத்தில் வாழ்ந்த அதியமான் எனும் பெயருடைய மன்னர்களுள் இவரைப் பற்றிய செய்திகள் சங்க இலக்கியங்களில் அதிகமாக காணக்கிடைக்கின்றன.”³⁸ இவர் கடையெழு வள்ளல்களுள் ஒருவராகப் போற்றப்படுகிறார். அதியமான் ஔவையாரின் நெருங்கிய நண்பர். அதியமானின் வீரத்தைச் சிறப்பித்துப் புறநானூற்றில் ஔவை பலப்பாடல்களை இயற்றியுள்ளார். அவற்றுள்,

“தாள்படு சில்நீர்க் களிறுஅட்டு வீழ்க்கும்

ஈர்ப்புடைக் கராஅத்து அன்ன என்னை

நுண்பல் கருமம் நினையாது

‘இளையன்’ என்று இகழின் பெறல் அரிது, ஆடே”³⁹

என்ற பாடலடிகள்வழி அதியமான் குறுநில மன்னன் என்று எண்ணி போரிட வருதல் வேண்டாம் ஏனெனில் கால் முட்டியளவே தண்ணீர் இருந்தாலும் அந்த நீரில் வரும் யானையையே முதலை வீழ்த்தக்கூடிய ஆற்றல் பெற்றது என்று அதியமானின் ஆற்றலை முதலையுடன் ஒப்பிட்டு ஔவையார் புகழ்ந்துரைத்துள்ளார்.

சேரமான் பெருஞ்சேரலிரும்பொறைக்கும், அதியமானுக்கும் இடையே நிகழ்ந்த போரில் அதியமானுக்குச் சோழனும், பாண்டியனும் உதவியதாகவும், ஆனால் இப்போரில் சேரமான் பெருஞ்சேரலிரும்பொறையே வெற்றிப்பெற்றதாகவும்

பதிற்றுப்பத்து குறிப்பிடுகிறது.⁴⁰ பதிற்றுப்பத்து தகடுரை வென்ற செய்தியைப்⁴¹ பதிவு செய்துள்ளது.

அதியமானின் இறப்பினைத் தாங்கமுடியாமல் ஒளவையார் பாடிய கையறுநிலைப் பாடலில்,

“இல்லா கியரோ, காலை மாலை!
அல்லா கியர், யான் வாழும் நாளே!
நடுகல் பீலி சூட்டி, நார் அரி
சிறுகலத்து உகுப்பவும் கொள்வன் கொல்லோ
கோடுஉயர் பிறங்குமலை கெழீஇய
நாடுஉடன் கொடுப்பவும் கொள்ளா தோனே?”⁴²

எனும் அடிகளில் அதியமான் இல்லாமல் காலையும் மாலையும் இல்லாமல் போக வேண்டும். தான் வாழும் நாள் பயனில்லாமல் போக வேண்டும் என்கிறார். அவன் இறந்தபின் அவனது பெயரெழுதி நடப்பட்ட கல்லின் முன்னே கள்ளை வைத்தாலும் அரிய நாட்டைக் கொடுத்தாலும் அதில் விருப்பம் இல்லாத பண்பாளன் என்று அவன் இறப்பை எண்ணி வருந்துகிறார். அதியமானின் இழப்பு ஒளவையாருக்கு மட்டுமல்லாது இரவலர் பலருக்கும் பேரிழப்பாக அமைந்தது.

5.7.3. பாரி

கடையெழு வள்ளல்களுள் முதன்மையானவன் பாரி. பறம்பு மலைக்குச் சொந்தக்காரன் மூவேந்தர்களும் பொறாமை கொள்ளும் அளவிற்குப் பாரியின் புகழ் தென்னகம் முழுவதும் பரவியிருந்தது. கபிலர் பாரியின் நெருங்கிய நண்பர். பாரியைக் குறித்து இறவாப் புகழுடைய பாடல்களைப் பாடியுள்ளார். இவ்வுலகில் “பாரி மட்டும் தலைசிறந்த வள்ளல் என நினைக்க வேண்டாம் மாரியாகிய மழையும் பாரியைப் போன்று கைமாறு கருதாமல் உதவக்கூடியது”⁴³ எனும் பொருள்படும்படியான பாடல் பாரியின் கொடை வண்மைக்குச் சான்றாகும். அத்தகையப் புகழ்வாய்ந்த பாரி மன்னனை வெல்லும் நோக்கில் பறம்பு மலையை

முற்றுகையிட்டனர். ஆனாலும் அம்மலை வளம் நிறைந்தது. மூங்கில் நெல்லும், பலாப்பழங்களும் கிடைக்கும் அவனது மலை வானம் வரை உயர்ந்து நிற்பது. பெருகிய நீர் நிலைகளை உடையது. அதனைக் கைப்பற்றுவது எளிதன்று.

மூவேந்தர்களும் பறம்பு மலையைப் பெற விரும்பினால் விறலியர் போல வேடமணிந்து ஆடிப் பாடி மகிழ்வித்தால் பரிசிலாக அவன் நாட்டைப் பெற்றுச் செல்லலாம் என்கிறார்.⁴⁴ இதனை,

“விரைஒலி கூந்தல்லும் விறலியர் பின்வர
ஆடினார் பாடினார் செலினே
நாடும் குன்றம் ஒருங்கு யும்மே”⁴⁵

என்பது விளக்கும்.

அவ்வாறு வஞ்சகமாக பாரியை மூவேந்தர்கள் கொன்றனர். அதனால் அவர்களது இருமகள்களும் ஆதரவின்றி இருந்தனர். அவர்களைப் பாதுகாக்கும் பொறுப்பைக் கபிலர் ஏற்றார். அந்நிலையில் பாரி மகளிர் தனது தந்தையை எண்ணிப் பாடுவதை,

“அற்றைத் திங்கள் அவ்வெண் நிலவின்;
எந்தையும் உடையேம்; எம்குன்றும் பிறர்கொளார்;
இற்றைத் திங்கள் இவ்வெண் நிலவின்
வென்றுஎறி முரசின் வேந்தர்எம்
குன்றும் கொண்டார்; யாம் எந்தையும் இலமே!”⁴⁶

என்பது சுட்டும் இப்பாடல் தந்தையின் இழப்பைத் தாங்க இயலாத மகளின் மனவோட்டத்தைக் காட்டுவதாக அமைந்துள்ளது. பாரியை இழந்த அவனது மகள்கள் வருந்துவதும், நண்பனை இழந்து கபிலர் வருந்துவதுமாகப் பல செய்யுட்கள் சங்க இலக்கியத்தில் காணப்படுகின்றன. “தனித்தனியாக வாழ்ந்த மலை நாட்டினரும், காட்டு சாதியனரும் பயிர் செய்து உற்பத்திச் சக்திகளை வளர்த்துவிட்ட மருத நிலத்தவருடைய ஆதிக்கத்திற்குட்பட்டனர். இவர்களிடையே

பல போராட்டங்கள் நிகழ்ந்தன. பாரி, பேகன் போன்ற மலைநாட்டு குறுநில மன்னர்கள் முடியுடை மன்னர் மூவரால் தோற்கடிக்கப்பட்டனர். வாழ்க்கை முறை மாறிற்று. சமூக அமைப்பும் மாறிற்று.”⁴⁷

இவர்களைப் போன்றே பழையன்,⁴⁸ மலையமான் திருமுடிக்காரி,⁴⁹ திதியன், எழினி, எருமையூரன், இருங்கோ வேண்மான், பொருநன்⁵⁰ முதலான பல குறுநில மன்னர்களும் போரிலே இறந்துள்ளனர். அவர்களின் குடிமக்களும், உறவினர்களும் பாதிக்கப்பட்டுள்ளனர். போர் புகழை மட்டுமல்லாமல் பல அழிவுகளையும் கொடுத்துள்ளது என்பதற்குச் சங்கப் பாடல்களே சான்றுகளாகும். பழங்காலப் போர்களுக்கும் இக்காலப் போர்களுக்கும் பெரிதும் வேறுபாடு உண்டு. அக்காலப் போர்கள் தனிப்பட்ட வீரர்களின் வீரத்தைக் குறிப்பனவாய் இருந்தன. கிரேக்கர் ரோமர் வரலாறு இதை நன்கு அறிவுறுத்தும். ஹோமர் எழுதிய டிராய் நகரக் கதையும், இராமாயண பாரதப் போர்களும் இவ்வுண்மையை உணர்த்தும். தற்காலந் தொடங்கிச் சீனர் வெடிமருந்து கண்டுபிடித்தப்பின் ஆயுத வளர்ச்சியும் முன்னேற்றம் அடைந்து கொண்டே வந்ததைச் சரித்திரம் நமக்குச் சொல்கிறது.⁵¹

5.8. தும்பைப் போரும் வீரர் நிலையும்

புறநானூற்றில் மட்டும் தும்பைத் திணையில் மொத்தம் இருபத்தியாறு பாடல்கள் இடம்பெற்றுள்ளன.⁵²

“போர்க்களம் புகுந்த அனைவரும் ஒருங்கே இறந்த நிலையைக் கூறும் தொகைநிலையில் இரண்டும், படைவீரர் புறமுதுகிட்டு நிலையிலும் தம் பகைப்படையை அஞ்சாது ஒருவன் எதிரிட்டு நின்றலாகிய எருமை மறத்தில் மூன்றும், இருபக்கப்படைகளும் தங்களுள் போரிட்டு மடியாதவாறு ஒருவீரன் பாதுகாத்த திறத்தைக் கூறும் தானை மறத்தில் ஆறும், ஒரு வீரனின் குதிரையின் வீர நிலையை எடுத்துக்கூறும் குதிரைமறத்தில் நான்கும், இருபக்கத்துப் படைவீரர்களும் பாராட்டும்படி ஒரு வீரன் சிறந்து நிற்கும் நிலையைக் கூறும் தானை நிலையில் ஒன்றும், புண்ணுற்ற கணவனைக் கண்டு மனைவி மகிழ்ச்சி கண்ணீர் வடித்தல் மகன் புண்ணுற்று இறந்தது கண்டு தாய் மகிழ்தலாகிய

உவகைக் கலுழ்ச்சியில் மூன்றும் போரில் இறந்துபட்ட வீரர்க்குப் பாணர் சாப்பண் பாடித் தம் கடன் கழித்தலாகிய பண்பாட்டில் மூன்றும், மறவர்க்கு அல்லாமல் அம்மறக்குடிப் பெண்டிர்க்கும், அமைந்த வீரமேம்பாடு கூறுதலாகிய மூதின் முல்லையில் ஒன்றும் யானையைத் தாக்கிய வீரன் யானையொடு தானும் வீழ்ந்து இறந்ததைக் கூறும் களிற்றுடனிலையில் ஒன்றும் ஒருவீரன் பகைவர் படை அழியும்படி தன் மார்பில் பட்ட வேலைப் பறித்து எறிதலாகிய நூழிலாட்டில் இரண்டும்”⁵³ என புறநானூற்றில் தும்பைத் திணையில் பத்து துறைகள் அமைந்துள்ளன.

“போர் நடந்து கொண்டிருக்குங் காலத்தினடுவில் கூதிர் காலம் வந்து விட்டதெனில் இருவர் சேனைகளும் பாசறை வகுத்து அங்கேயே தங்கியிருப்பார். அக்காலங்களில் அரசன் தன் படை வீரரைக் கண்டும் பேசியும், அவர் வீரச் செயல்களைப் புகழ்ந்தும், அவரவர்க்கு வேண்டிய சிறப்புகளைச் செய்தும், உடன் உண்டும், உடன் களித்தும் அவரை மகிழ்விப்பான்.”⁵⁴ தும்பைத் திணையே கடும்போர்ச் செயலைக் கூறுவது. இதில் தனிமனித வீரம் புலப்படும் திணையாகும். இங்கு வேந்தர்களினும் படைவீரர்கள் ஆற்றும் செயல்கள் பல துறைகளில் இடம்பெறுகின்றன. அவற்றால் அவ்வீரர்கள் வீரத்தை வெளிப்படுத்தி தானும் அழிந்த நிகழ்வுகள் சித்தரிக்கப்பட்டுள்ளன. போர்க்களத்தில் அனைவரும் ஒட்டுமொத்தமாக அழிந்த நிகழ்வைக் குறிப்பிடும் தொகைநிலைத் துறைப்பற்றி முன்னரே விரிவாகக் கூறப்பட்டது. முதியவள் ஒருவளின் மகன் வயதில் இளையவனாக இருப்பினும் போர்க்களத்திலே யானையைக் கொன்று தானும் இறந்துவிடுகிறான். அதனை கண்ட தாய்,

“..... உவகை

ஈன்ற ஞான்றினும் பெரிதே; கண்ணீர்

நோன்கழை துயல்வரும் வெதிரத்து

வான் பெயத் தூங்கிய சிதரினும் பலவே”⁵⁵

என மகிழ்ந்து ஆனந்த கண்ணீர் வடிப்பதாகப் பாடல் அமைந்துள்ளது. இதுபோன்று நிகழ்வை புறம். 278, 295 புறப்பாடல்களும் காட்டுகின்றன. பகைவர்

எறிந்த வேல் வீரனின் மார்பில் பட்டு குருதி ஒழுக விழுந்து கிடந்தான். அந்த மார்பை மனைவி தழுவ இடம்தராது பருந்துகள் மொய்த்தன என்பதை,

“குருதியொடு துயல்வரு மார்பின்
முயக்கிடை ஈயாது மொய்த்தன பருந்தே”⁵⁶

என்பர். இந்நிகழ்வு போர்க்களத்தில் நிகழும் அவலத்தைக் காட்டுவதாக அமைகிறது.

ஒருவீரன் களத்திலே யானையைக் கொன்று தானும் வீழ்ந்தான். புண்பட்டு வீழ்ந்து கிடப்பினும் அவ்வழியில் செல்லும் பலருடைய உயிரையும் மாய்த்தான். அவனின் வீரத்தைக் கண்டு வேந்தன் அஞ்சினான். தன்னுடைய ஊக்கம் ஒழிந்து போருடற்றும் முயற்சியைக் கைவிட்டான் என்பதை,

“குன்றத்து அன்ன களிறொடு பட்டோன்...
..... தெறுவர்
பேர்உயிர் கொள்ளும் மாதோ, அதுகண்டு
வெஞ்சின யானை வேந்தனும், இக்களத்து,
எஞ்சலின் சிறந்தது பிறிது ஒன்று இல்’ என
பண்கொளற்கு அருமை நோக்கி
நெஞ்சுஅற வீழ்ந்த புரைமையோனே”⁵⁷

எனும் புறநானூற்றுப் பாடல் தெளிவுப்படுத்துகிறது. தும்பைப் போரில் வீரர்களின் ஆற்றல் சிறப்பாக போற்றப்படுகிறது.

5.9. போரின் துயரங்கள்

5.9.1. கைம்மைத் துன்பம்

கைம்மை நோன்பு என்பது கணவனை இழந்த பெண்கள் இனி வாழும் காலத்தில் செய்ய வேண்டிய செயல்களைக் குறிக்கிறது. இத்தகைய பெண்கள் தான் வாழும் காலம் முழுவதும் அதனைக் கடைபிடிக்க வேண்டும். இது சங்க காலத்தில் பெண்களுக்கு இழைக்கப்பட்ட பெருங்கொடுமையாகும். “கணவனை

இழந்தார்க்கு காட்டுவது இல்”⁵⁸ என்கிறது சிலம்பு அவ்வாறு போரில் கணவனை இழந்த மகளிர் மிகுந்த துயரத்தை அடைந்துள்ளனர். வெளிமான் போர்க்களத்தில் துஞ்சினான். அவனது உரிமை மகளிர் வளையலை நீக்கினர். இதனை,

“ஊழின் உருப்ப எருக்கிய மகளிர்
வாழைப் பூவின் வளை முறி சிதற
முது வாய் ஒக்கற் பரிசிலர் இரங்க
கள்ளி போகிய களரிஅம் பறந்தலை
வெள்வேல் விடலை சென்று மாய்ந்தனனே”⁵⁹

என்ற அடிகளில் கூறியுள்ளார். கூந்தலை மழித்துக் கொள்ளுதல், வளையலை நீக்குதல், அல்லியரிசியாலாகிய உணவை உண்ணுதல் போன்றவற்றை மேற்கொள்ள வேண்டும்.

இச்செய்தியை கலிங்கத்துபரணி, கணவனை இழந்த மகளிர் களத்தை நோக்கி ஓடுவது இருள் மிக்க சோலையில் பலமானக் காற்று வீசியதால் அஞ்சி ஓடும் மயில்களை ஒத்திருந்தது என்பதை,

“கடி காவில் காற்று உற்று எறிய, வெடி பட்டு
வீற்று வீற்று ஓடும் மயில் இனம்போல், நூல் திசையும்
கேளிர் இழந்தார் அலமருப - செங்கண்
சின மால் பொருத களத்து”⁶⁰

என்ற பாடலடிகள் உணர்த்துகின்றன. இதனை,

“கூந்தல் கொய்து, குறுந் தொடி நீக்கி,
அல்லி உணவின்”⁶¹

என்ற அடிகளில் புறநானூறு காட்டியுள்ளது. பசுக்கூட்டங்களை மீட்கச் சென்ற கணவன் வீரமரணம் அடைந்தான். அவனுக்கு நடுகல் அமைக்கப்பட்டது. வீரனை இழந்த மனைவியின் நிலையை,

“.....நடுகல் ஆகிய
 வென் வேல் விடலை இன்மையின் புலம்பி,
 கொய்ம் மழித் தலையொடு கைம்மையுறக் கலங்கிய
 கழி கல மகடுஉ”⁶²

எனப் புறநானூறு குறிப்பிடுகிறது. போருக்குச் சென்ற ஆண்மகன் விழுப்புண்ணோ, வீரமரணமோ அடைவதில் பெருமையடைகிறான். ஆனால் அவனை மணந்த பெண்கள் வாழ்நாள் முழுவதும் கைம்மைத் துன்பத்தை மேற்கொள்கின்றனர். கணவன் விழுப்புண் பட்டு உயிர்விடும் தருவாயில் மனைவிக்கு சகுனங்கள் எதுவும் இனிதாகத் தோன்றவில்லை. கூகை ஒலி கூற்றுவன் வருவது போல் ஒலிக்கிறது. அப்பெண் அதனைக்கேட்டு அஞ்சுகிறாள். விரிச்சி கேட்ட முதுபெண்டிர் சொற்களும் பொய்த்துவிடும் போல் தோன்றுகிறது. இதனை,

“..... யானும்
 மண்ணுறு மழித் தலைத் தெண்ணீர் வாரா,
 தொன்று தாம் உடுத்த அம் பகைத் தெரியற்
 சிறு வெள் ஆம்பல் அல்லி உண்ணும்
 கழி கல மகளிர் போல”⁶³

என்பது உணர்த்தும். இதில் கைம்பெண் படும் துன்பத்தை ஒரு பெண்ணாக உணர்ந்து தானும் அதுபோன்று கைம்மை நோன்பு நோற்பதைவிட உயிர்விடுதலே சிறந்தது என ஒரு பெண் முடிவுக்கு வருகிறாள். போரில் பூதப்பாண்டியன் இறந்தான். அவனது மனைவி பெருங்கோப்பெண்டு பெருந்துயருற்றாள். தன் கணவன் இறந்த பின்னர் உயிர்வாழ்வதா? என்று தீப்பாய்ந்து உயிர்விடத் துணிந்தாள். அப்போது கைம்மைத் துயர் எத்தகையது என்பதை,

“அணில்வரிக் கொடுங்காய் வாள்போழ்ந்திட்ட
 காழ்போல் நல்விளர் கைபிழி பண்டம்
 வெள்ளட் சாந்தொடு புளிப்பெய்து அட்ட

வேளை வெந்தை வல்சி ஆக
 பரற் பெய்பள்ளிப் பாய்இன்று வதியும்
 உயவல் பெண்டிரேம் அல்லேம் மாதோ
 பெருங்காட்டுப் பண்ணிய கருங்கோட்டு ஈமம்
 நுமக்கு அரிதாகுகதில்ல எமக்கு எம்
 பெருந்தோட் கணவன் மாய்ந்தென”⁶⁴

என்று எடுத்துரைக்கிறாள். இப்பாடலில் கைம்மை நோன்பு மேற்கொள்வதை விட மாய்ந்து போவதே சிறந்தது என்று கைம்மை நோன்பின் துயரத்தை எடுத்துரைக்கிறாள்.

5.9.2. பெண்கள் போரினால் அவமதிக்கப்படுதல்

போரில் பெண்கள் நேரடியாக பங்கெடுத்துக் கொள்ளவில்லை. ஆனால் போருக்காகத் தம் வீட்டில் இருக்கும் ஆடவர்களைத் துணிச்சலுடன் அனுப்பும் மனப் பக்குவத்தைப் பெற்றிருந்தனர். போரில் தோற்றபின் தோற்ற நாட்டு மன்னரின் மனைவியர் கௌரவமாக நடத்தப்படவில்லை. அவர்களின் கூந்தலை அறுத்து அவமதித்தனர். பெண்களை இவ்வாறு நடத்துவதால் அவர்களின் கணவன்மார்கள் மீது கொண்ட கோபத்தைத் தணித்துக் கொண்டனர். நன்னன் என்ற மன்னன் பகை மன்னனைத் தோற்றோடச் செய்து அவர்களின் மனைவிமார்களின் கூந்தலைக் கயிறாகத் திரித்தான் என்ற செய்தியை நற்றிணை பதிவு செய்துள்ளது. இதனை,

“வேந்தர் ஒட்டிய ஏந்து வேல் நன்னன்
 கூந்தல் முரற்சியின்”⁶⁵

என்ற அடிகள் உணர்த்தும். கடல் பிறகோட்டிய செங்குட்டுவன் பெண்ணின் தலைமுடியை கயிறாக திரித்து, அதனைக் கொண்டு வெட்டப்பட்ட காவல் மரத்தை இழுத்துவரச் செய்ததை,

“பழையன் காக்கும் கருஞ் சினை வேம்பின்
 முழாரை முழு முதல் துமியப் பண்ணி,
 வால் இழை கழித்த நறும் பல் பெண்டிர்

பல் இருங் கூந்தல் முரற்சியால்

குஞ்சர ஒழுகை பூட்டி”⁶⁶

என்பது விளக்கும்.

கலிங்கத்து பரணியில் போரில் தோற்ற மன்னர்களின் மனைவியரை அவமதிக்கும் வகையில், அவர்களின் நகைகளைப் பறித்து அவற்றில் உள்ள இரத்தினக் கற்களைக் கோயில் கட்டும் போது கடைக்காலிடும் கற்களாகப் பயன்படுத்துவதை,

“பட்ட மன்னர்தம் பட்ட மங்கைமார்

பரு மணித்திருக் கரு இருத்தியே”⁶⁷

என்ற அடி சுட்டுகிறது. போரில் தோற்ற நாடுகளைச் சேர்ந்த பெண்கள் மரியாதையுடன் நடத்தப்பெறவில்லை.

5.9.3. போரினால் பொதுமக்கள் அவதியுறுதல்

ஒரு நாட்டில் போர் மூண்டால் ஏதும் அறியாத பொதுமக்களும் பாதிப்புக்கு உள்ளாகின்றனர். அந்த நாட்டில் வாழ இயலாத பட்சத்தில் பிழைப்புக்காகவும், உயிர்வாழ்வதற்காகவும் மற்ற நாடுகளுக்குக் குடிபெயர்ந்து செல்கின்றனர். சமீபத்தில் இலங்கையில் சிங்களவருக்கும் இலங்கைவாழ் தமிழருக்கும் இடையே போர் மூண்டது. அப்போரின் போது பல பொதுமக்கள் சிங்கள அரசால் கொடூரமான முறையில் கொல்லப்பட்டனர். சிலர் உயிருக்குப் பயந்து மற்ற நாடுகளுக்குத் தப்பிச்சென்றனர். அதுபோல பலர் அகதிகளாக தமிழகத்தில் வாழ்ந்து வருகின்றனர். அதுபோல சங்க காலத்திலும் பொதுமக்கள் தங்களைக் காத்துக்கொள்ள நாட்டைவிட்டு வெளியேறி இருக்கின்றனர். நற்றிணையில் பகை வேந்தனின் படை தங்கள் நாட்டில் அலைத்தலால், அவர்கள் தங்கி இருந்த இடத்தை விட்டு வெளியேறினர். அதனால் மக்களின்றி அவ்வூர் காட்சியளிப்பதை,

“.....விறல் போர்

வெஞ் சின வேந்தன் பகை அலைக் கலங்கி

வாழ்வோர் போகிய பேர் ஊர்ப்”⁶⁸

என்ற அடிகளில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. மேலும் போர் நடைபெற்ற சிற்றூரின் கண்ணும் பொது மன்றங்களிலும் ஆளில்லாமல் காணப்பட்டதை,

“அரசு பகை நுவலும் அரு முனை இயலின்,
அழிந்த வேலி அம் குடிச் சீறார்
ஆள் இல் மன்றத்து,.....”⁶⁹

என்னும் பாடலடிகள் உணர்த்துகின்றன. குடிமக்கள் போரினால் பாதிப்புக்கு உள்ளாகியிருக்கின்றனர். தாம் வாழ்ந்த வீட்டையும் ஊரையும் விடுத்து போரினால் உண்டாகும் உயிரிழப்பையும், உடமையிழப்பையும் தவிர்க்கப் போராடியிருக்கின்றனர். எழில் மிகுந்த ஊர்கள் அங்கு வாழும் மக்கள் இல்லாமையால் பாழ்பட்டு காணப்பட்டது. இமயவரம்பன் நெடுஞ்சேரலாதன் பகைநாட்டின்மீது போர் தொடுத்துச் செல்வதால், அங்கு வாழ்ந்த மக்கள் அனைவரும் அங்கிருந்து அகன்றனர். அதனால் அவ்வூரிலுள்ள வயல்கள் உழுவாரின்றி பாழ்பட்டுப் போனதை,

“இனம் தோடு அகல, ஊருடன் எழுந்து
நிலம் கண் வாட, நாஞ்சில் கடிந்து; நீ
வாழ்தலீயா வளன் அறு பைதிரம்
அன்ன ஆயின”⁷⁰

எனப் பதிற்றுப்பத்து குறிப்பிடும். போரினால் பொதுமக்கள், உண்ண உணவும் இருக்க இடமும் இன்றி தடுமாறினர். போர் பொதுமக்களுக்கு துன்பத்தையே அளித்துள்ளது.

5.9.4. எதிரிகளை இழிவுபடுத்துதல்

சோழ மன்னன், எழினி மீது கோபம் கொண்டு, அவனைப் பிடித்துவர மத்தி என்பவனை ஏவினான். அவன் எழினியை வென்று, அவனது பல்லைப் பிடுங்கி வாயிற் கதவில் பதித்ததை,

“கடுஞ்சின வேந்தன் ஏவலின் எய்தி,
நெடுஞ்சேண் நாட்டில் தலைத்தார்ப் பட்ட

கல்லா எழினி பல்எறிந்து அழுத்திய
வன்கண் கதவின் வெண்மணி வாயில்”⁷¹

என்ற அடிகளில் புலவர் மாமூலனார் குறிப்பிட்டுள்ளார். இதேபோன்று சோழன் இளம்பெருஞ்சென்னி, தன் மேல் போர் மேற்கொண்ட வடுக்களின் தலைகளை, யானைகளைக் கொண்டு இடறசெய்தான். என்பதை,

“.....இளம்பெருஞ் சென்னி
குடிக்கடன் ஆகலின், குறைவினை முடிமார்
செம்பு உறழ் புரிசைப் பாழி நூறி,
வம்ப வடுகர் பைந்தலை சவட்டி
கொன்ற யானைக் கோட்டின் தோன்றும்”⁷²

என்று அகநானூறு குறிப்பிடும். சேரன் கணைக்கால் இரும்பொறை, மூவன் என்பவனின் முட்போன்ற பற்களைப் பிடுங்கி தன் வாயிற் கதவுகளில் இழைத்தான் என்பதை,

“.....மூவன்
முழு வலி முள் எயிற அழுத்திய கதவின்”⁷³

என்ற அடிகள் உணர்த்துகிறது.

5.9.5. பாணன் வருந்துதல்

“எவ்வி என்னும் குறுநில மன்னன் உழவித்து உண்ணும் மரபைச் சார்ந்தவன். கடற்கரையின் அருகில் உள்ள நீழல் என்னும் ஊருக்குச் சொந்தக்காரன்”⁷⁴ “இவன் பாணர்களுக்கு பொற்பூக்களை அளித்து ஆதரித்து வந்தான்.”⁷⁵ “இவன் மிகப்பெரிய பாண் சுற்றத்துக்கு தலைவனாக விளங்கினான். இவன் பகைவரால் போரில் இறந்துபட்டான்.”⁷⁶ எவ்வி இறந்ததால் அவர்களின் யாமென்னும் இசைக்கருவி பயனற்றுப் போனது. எனவே அவற்றை முறித்தெறிந்தனர். இதனை,

“.....வாய் வாள்

எவ்வி வீழ்ந்த செருவில் பாணர்

கைதொழு மரபின் முன் பரித்து இடுஉப் பழிச்சிய”⁷⁷

எனும் அடிகளில் போரின் காரணமாக பாணர்கள் ஆதரவின்றி தவித்த செய்தி வெளிப்படுகிறது.

5.9.6. சூறையாடுதல்

ஒரு நாட்டின் மீது படையெடுத்து வரும் அரசன், மீண்டும் அந்நாடு தன் பழைய நிலையை அடையாமல் இருக்க அந்நாட்டு வளங்களை கொள்ளைக் கொண்டு செல்வர். “தலைநகர்களிலிருந்து தொலைவிலிருந்த சிற்றூர்களில் வாழ்ந்த ஏழை மக்கள் தான் அடிக்கடி அயலரசர் தாக்குதலுக்கு இலக்காகிக் கடும் துன்பங்களுக்கு ஆளாகி வந்தார்கள். அவர்கள் கன்றுகாலிகள் கொண்டேகப்பட்டன. அவர்கள் வீடுகள் எரியூட்டப்பட்டன. சில சமயம் அவர்கள் தம் ஊர்களிலிருந்து வெளியே துரத்தப்பட்டோ, மிகச் சிறிதளவு எதிர்ப்புக்காட்டினால் கூடக் கொல்லப்பட்டே அவதியுற்றனர்.”⁷⁸

“.....மன்னன்

முனை கவர் முது பாழ் உகு நெற் பெறுஉம்”⁷⁹

என்ற அடியில் பகைவரால் சூறையாடப்பட்ட நிலத்தில் தாமே விழுந்து முளைக்கும் நெற்கதிர் என்பதால் சூறையாடுதல் பரவலாக நிகழ்ந்திருப்பதை அறியமுடிகிறது.

சேரர்களின் துறைமுகமான முசிறி எனும் பட்டினத்தில் பாண்டியன் யானைகளையும், பகைவர்களையும் வென்று அங்குள்ள பொற்பாவையைக் கொள்ளை கொண்டு சென்றான் என்பதை,

“வளம்கெழு முசிறி ஆர்ப்புஎழ வளைஇ

அருஞ்சமம் கடந்து, படிமம் வவ்விய

நெடுநல் யானை அடுபோர்ச் செழியன்”⁸⁰

எனும் அடிகள் விளக்கும்.

5.10. போர் வேண்டா மனநிலை

போரில் அரசன் ஒருவன் வெற்றிபெற்ற பின் தனக்கென விதிக்கப்பட்ட திறைப்பொருளைப் பெற்று இரு நாட்டு படைகளும் ஒன்றாக இணைந்தனர் என்பதை,

“வந்து வினை முடித்தனன் வேந்தனும்; பகைவரும்
தம் திறை கொடுத்துத் தமர் ஆயினரே;
முரண் செறிந்திருந்த தானை இரண்டும்
ஒன்று என அறைந்தன பணையே”⁸¹

என்ற அடிகளில் குறிப்பிட்டுள்ளார். பாசறையில் தலைவன் தன் உள்ளத்துயரை வெளிப்படுத்திப் போரைத் தணிக என்று குறிப்பிடுவதை,

“முரசு மாறு இரட்டும் அருந்தொழிற் பகை தணிந்து
நாடு முன்னியரோ, பீடு கெழு வேந்தன்”⁸²

எனும் அடிகள் விளக்கும். அதேப் பொருளில்,

“அரசு பகை தணிய, முரசு படச் சினைஇ”⁸³

என்ற அடியில் பகை தணியும் விருப்பத்தை தலைவன் வெளிப்படுத்தியுள்ளான். மேலும், மிஞிலி என்பவன் போராற்றல் மிக்கவன். தானை பெருக்கம் உடையவன். இவன் நன்னனுடன் பகைக்கொண்ட ஆய் எயினன் என்பானுடன் பாழிப் போர்க்களத்தில் போரிட்டு வென்றவன். ஆய் எயினனை அதிகன்⁸⁴ என்றும் அழைப்பர். ஆய் வேளிர்குலத்தவன். பறவைகள் மீது அன்பு செலுத்துபவன். போர்க்களத்தில் ஆய் இறந்தபோது, பறவைகள் எல்லாம் ஒன்றுகூடி அவன் மீது ஞாயிற்றின் கதிர் படாதவாறு சிறகுகளால் பந்தரிட்டு மறைத்தன. வேளிர் மகளிர் அழகிய மாலைகளை அழித்துவிட்டு அழுது அரற்றி ஆராவாரம் செய்தனர். நன்னன் ஆய் எயினன் பட்ட களத்தைக் காண முடியாமல் மறைந்து கொண்டான். இதனை,

“.....புள் ஒருங்கு
அம்கண் விசம்பின் விளங்கு ஞாயிற்று

ஒண்கதிர் தெறாமை, சிறகரின் கோலி
 நிழல்செய்து உழறல் காணேன், யான்எனப்
 படுகளம் காண்டல் செல்லான், சினம் சிறந்து
 உருவினை நன்னன் அருளான், கர்ப்ப
 பெருவிதுப் புற்ற பல்வேள் மகளிர்
 குருஉப்பும் பைந்தார் அருக்கிய பூசல்,
 வசைவிடக் கடக்கும் வயங்குபெருந் தானை
 அகுதை களைதந் தாங்கு”⁸⁵

என்னும் அடிகள் விளக்கும்.

போரில் ஆய்எயினன் இறந்து வீழ்ந்தான். அதனால் வேளிர் மகளிர் அழுது
 அரற்றினர். பறவைகளும் பந்தல் போல் முகத்தில் சூரியக் கதிரொலி படாதவாறு
 பறந்தன. இதனைக் காணப்பொறாத நன்னன் மறைந்து கொண்டனன். இதனால்
 மனம் வருந்திய செய்தி புலப்படுகிறது. போருக்காக உயிரிழந்த மன்னனை
 எண்ணி பறவைகளும் வருந்திய நிகழ்வு போர் வேண்டா மனநிலைக்குச் சிறந்த
 எடுத்துக்காட்டாகும். “அதேபோல் இக்காலப் போர்களால் உலகத்துள்ள ஒவ்வொரு
 நாடும் பாதிக்கப்படுகிறது; ஒவ்வொரு மனிதனும் பாதிக்கப்படுகின்றான்.
 ஆக்கிரமிப்பாளரும் அடைவது ஒன்றுமில்லை. இலாபமில்லை என்பது மட்டுமன்று;
 பெருமைப்படவும் ஒன்றுமிருப்பதில்லை. போர் மக்களைக் கொல்கிறது; சமூக
 அமைப்பை அழிக்கிறது. பல்லாண்டுகளாக வந்த அறிவையும் வளர்ச்சியையும்
 குறுகிய காலத்தில் கலைத்துவிடுகின்றது. அதனால் மனிதர்களின் உன்னத
 வேலைகள் சிதைவுறுகின்றன”⁸⁶ என்ற செய்தி போர் அவசியமில்லா ஒன்று
 என்பதை நிறுவுகிறது.

5.11. போரென்னும் வெற்றுச்சொல்

“பிறப்பொக்கும் எல்லா உயிர்க்கும் சிறப்பொவ்வா
 செய்தொழில் வேற்றுமை யான்”⁸⁷

என்கிறது வள்ளுவம். உலகில் தோன்றிய அனைத்து உயிர்களும் தன்
 விருப்பத்திற்கு ஏற்றவாறு வாழ்வதற்கும், சுகதுக்கங்களை அனுபவிப்பதற்கும்

தகுதியுடையோர் ஆவர். ஆகையால் தனிமனிதனின் விருப்பு வெறுப்புக்காக நாட்டையும் மக்களையும் பலியிடுதல் முறையாகாது. உணர்ச்சி வயப்படுதலில் காரணமாகவே போர் ஏற்படுகிறது. அதனால் விளையும் பயன் எந்தவொரு பெரிய மகிழ்ச்சியையும் தந்துவிட முடியாது. சங்க கால மனிதனுக்கு உடல் திணவைப் பயன்படுத்த வேண்டியக் கட்டாயம் இருந்தது. காட்டு விலங்குகளையும் இயற்கையையும் அண்டி வாழ வேண்டும். எந்த ஒரு தொழிலையும் செய்யத் தன் உடல் வலிமையைப் பயன்படுத்த வேண்டியிருந்தது.

போரில்லா காலங்களில் தங்களின் உடல் வலிமையை வெளிப்படுத்த ஏறுகோள், மல்யுத்தம், யானைப்போர், சிலம்பம் முதலான விளையாட்டுகளில் பங்கெடுத்து, தங்களது போர் வெறி சற்றும் குறையாமல் பார்த்துக் கொண்டனர். அத்துடன் தன்னைக் காத்துக் கொள்ளவே போரிட்டாக வேண்டும் என்ற சூழல் இருந்தது.

இருந்த போதிலும் நிலையாமை சங்க பனுவல்களில் வலியுறுத்தி கூறப்பட்டுள்ளது. தொல்காப்பியக் காஞ்சித் திணையில் நிலையாமையைப் பற்றி விரிவாக கூறப்பட்டுள்ளதால் அவர் காலத்திற்கு முன்பிருந்தே போர் வேண்டா மனநிலை தோன்றியிருந்தது என்பதை உய்த்துணரலாம். புறநானூற்றில் சில பாடல்களில் போர்குறித்துப் பாடாமல் நிலையாமைச் செய்திகளை பாடியிருப்பது இதற்குச் சான்றாகும். “வேந்தரின் வீரத்தையும் அவர்தம் போர் வெற்றியையும் சிறக்கப் பாடிய பழந்தமிழ்ப் புலவர்கள் போரைத் தடுத்தும் அமைதி ஏற்படுத்தியுள்ளனர். போரின் கொடுமையையும், அறத்தின் அடிப்படையில் விளங்கும் மறப்பண்பையும் விளக்கிப்போரைத் தடுத்துள்ளனர்.”⁸⁸.

தற்போதைய சூழலில் போர் தவிர்க்கப்பட வேண்டிய ஒன்றாகும். நாகரிக வளர்ச்சியாலும் அறிவியல் முன்னேற்றத்தாலும் உலகம் உள்ளங்கையில் சுருங்கிவிட்டது. ஆயுதங்களைக் கொண்டு நேருக்கு நேர் போரிட்டது சங்க கால வாழ்வியல். நவீன துப்பாக்கிகள், ஏவுகணைகள், அணு ஆயுதங்கள் ஆகியவற்றைப் பயன்படுத்தி உலகத்தையே ஒரு நொடிக்குள் அழித்துவிட முடியும்.

அவ்வாறு நிகழுமாயின் அதனால் எந்த பயனும் விளையப்போவது இல்லை. ஆகவே 'போர்' என்பது வெற்றுச் சொல்லாகவே எண்ணத் தோன்றுகிறது.

உலகத்திலுள்ள அனைவரும் புகழை விரும்புகின்றனர். ஆனால் அதற்கான வழியை மட்டும் மேற்கொள்ளவில்லை. புகழ் வேண்டின் அறம் செய்ய வேண்டும். என்பதனை,

“மலைமிசைத் தோன்றம் மதியம்போர் யானைத்
தலைமிசைக் கொண்ட குடையர் - நிலமிசைத்
துஞ்சினார் என்றெடுத்தத் தூற்றப்பட் டாரல்லால்
எஞ்சினார் இவ்வுலகத் தில்”⁸⁹

என மண்ணை ஆளும் மன்னரும் இறுதியில் அம்மண்ணுக்கே அடிமையாயினர் என்பதைக் காட்டுகிறது.

இந்திய விடுதலையும் அறவழிப் போரும்

பல ஆண்டுகளாக இந்தியா ஆங்கிலேயரிடம் அடிமைப்பட்டு கிடந்த காலத்தில் அவர்களின் அடக்கு முறையினால் கொதித்து எழுந்த மக்கள் இந்திய விடுதலைக்குப் போர்க் கொடி உயர்த்தினர். இந்திய விடுதலைப் போராட்டத்தில் காந்தியடிகள் தலைமையேற்றப் பிறகு, ஒரு புதிய போராட்டத்தை முன்மொழிந்தார். அது 'அகிம்சை போராட்டம்' ஆகும். அகிம்சை என்பதற்கு திரு.வி.க. அவர்கள் “அஹிம்சை என்பது பிறரை ஹிம்சியாதிருத்தல் மட்டுமன்று; தன்னைப் பிறர் ஹிம்சிக்கும் போது, அவர்மீது காழ்ப்புக்கொள்ளாது, அக்கொடுமையினின்றும் அவரைக் காக்க வேண்டி, அவர்பால் அன்புகொண்டு துன்பம் பொறுத்தலும் அஹிம்சையின் பாற்பட்டதே.”⁹⁰ அவ்வாறே, இந்திய விடுதலைப் போராட்டத்தை நடத்தினார். இப்போராட்டத்திற்கு,

“கத்தியின்றி இரத்தமின்றி
யுத்தமொன்று வருகுது
சத்தியத்தின் நித்தியத்தை நம்பும்
யாரும் சேருவீர்”⁹¹

என்று தமிழ்நாட்டிலும் அழைப்பு விடுக்கப்பட்டது. ஒத்துழையாமை இயக்கம், உப்பு சத்தியாக்கிரகம், வெள்ளையனே வெளியேறு இயக்கம் போன்ற போராட்டங்களை அஹிம்சை வழியே நடத்திக் காட்டினார். இந்திய விடுதலைப் போராட்டத்திற்கு “காந்தியின் ஆளுமையும் அவர் வகுத்திருந்த போராட்டத் திட்டமும் இந்திய விடுதலைக்கான இயக்கத்திற்கு மக்களை அணி திரட்டுவதற்கு முதலாளி வர்க்கத்துக்குப் பெரிதும் உதவி புரிந்தன”⁹² என்று ஆங்கில எழுத்தாளர் இ.எம்.எஸ். நம்பூதிரிபாட் தமது இந்திய விடுதலைப் போராட்ட வரலாறு எனும் நூலில் குறிப்பிட்டுள்ளார். இவ்வாறாக நடைபெற்றப் போராட்டங்கள் நாட்டின் அமைதிக்கானப் போராட்டங்களாகும். தமிழ் மக்களிடையே அந்த அமைதிப் போராட்டம் வெற்றியடைய சங்க தமிழர்கள் நம்மிடையே விதைத்துச் சென்ற அறக்கருத்துக்களும், அமைதி சிந்தனையும் காரணமாகும். அமைதி குறித்த சிந்தனை தமிழருக்கு புதிதன்று. சங்க காலந்தொட்டு நம்மூடே பயணித்து வருகிறது. இதற்கு இருபதாம் நூற்றாண்டில் நடைபெற்ற அறப்போர் சிறந்த உதாரணமாகும்.

5.13. தொகுப்புரை

சங்க காலத் தமிழர்கள் புகழை விரும்பியும் எல்லையை விரிவு செய்வதற்காகவும் இன்னபிற காரணங்களுக்காகவும் போரை விரும்பினாலும் அப்போரினால் ஏற்படும் பேரழிவுகளுக்கும் அவலங்களுக்கும் அஞ்சி போர் வேண்டா மனநிலையும் அக்காலத்தே இருந்துள்ளது. இதனை சங்கப் பாடல்கள் பலவற்றில் காணமுடிகிறது.

இன்றைய சூழலில் முதல் மற்றும் இரண்டாம் உலகப் போர்கள் மக்களிடையே போர் குறித்த அச்சத்தை அதிகரிக்கச் செய்தன. அப்போர்களில் ஏற்பட்ட பாதிப்பிலிருந்து இன்றுவரை முழுமையாக மீண்டுவரமுடியாத நிலையில் சில நாடுகள் இருக்கின்றன. அமைதிக்கான அமைப்பை ஏற்படுத்தி இவைப் போன்ற போர்கள் மீண்டும் ஏற்பட்டு விடாமல் தடுக்கின்றன.

சமணம் மற்றும் பௌத்த சமயங்கள் சங்க இலக்கிய காலந்தொட்டே தமிழகத்தில் இருந்து வரும் சமயங்களாகும். அவை மக்களிடையே போரின் மீதான வெறுப்பை அதிகப்படுத்தியது எனலாம். பௌத்த சமயத்தின் மீது கொண்ட பற்றுதலும் அசோகர் போரை, வெறுக்க ஒரு காரணமாக அமைந்தது.

சங்க காலத்தில் பலப்போர்கள் நடைப்பெற்றன. அவற்றுல் சில மிகப்பெரிய அழிவை ஏற்படுத்தின வெண்ணிப்போர், தலையலங்கானத்துப்போர், தகடூர் போர்களினால் நிகழ்ந்த அழிவுகள் புகழடைய முடியும் என்று கருதிய வேந்தர்களின் மத்தியில் தங்களின் கொடைப்பண்பு, ஈகைப்பண்பு முதலியவற்றால் வெற்றிப்பெற்று வரலாற்றில் இடம்பிடித்த மன்னர்களும் உளர்.

கடும் போர்த் திணையாக கருதப்படும் தும்பைப் போர்த்திணை முழுமையும் போர்க்கள நிகழ்வுகளைச் சித்தரிப்பன. இதனால் போர்களத்தில் இறந்துபடும் வீரர்களின் நிலையை கண்முன்னே நிறுத்துவனவாக அமைகின்றன. போரினால் அவர்களை சார்ந்தோர் அடையும் துன்பங்களாக கைம்மை நோன்பு, பெண்கள் அவமதிக்கப்படுதல், பொதுமக்களின் நிலை, பாணர்களின் நிலை, சூறையாடுதல் போன்ற நிகழ்வுகள் ஆராயப்பட்டுள்ளன.

போர் வேண்டா மனநிலையை அரசர்களும் அடைந்துள்ளனர். அதற்கு போர்க்களத்தில் அவர்கள் கண்ட துயர நிகழ்வுகள் காரணமாக அமைகின்றன. காந்தியடிகளின் அறவழியைத் தமிழர்கள் ஏற்று இந்திய விதவைப் போராட்டத்தில் வெற்றிகண்டனர். எனவே, போர் என்பது சங்ககாலத்தில் நிகழ்ந்ததில் வேண்டுமானால் ஒருசில நியாயங்கள் இருக்கலாம். தற்காலத்தில் போரென்பது வேண்டாத தவிர்க்கப்பட வேண்டிய ஒன்றாகும்.

சான்ஹெண் விளக்கம்

1. சூடாமணி நிகண்டு, ப. 87.
2. Sun Tzu, The Art of War, p. 10.
3. கி.வா. ஜகந்நாதன், அறப்போர், ப. 16.
4. நா. வானமாமலை, தமிழர் வரலாறு பண்பாடு, பக். 42, 43.
5. அகம். பா. 369.
6. கலி. பா. 130.
7. புறம். பா. 192.
8. மேலது., பா. 192:1-2.
9. முனைவர் கு.வெ. பாலசுப்பிரமணியன், சங்க இலக்கியத்தில் புறப்பொருள், ப. 363.
10. புறம். பா. 27:11-12.
11. மேலது., பா. 189, 360.
12. மதுரை. செ.அ. 461-467.
13. புறம். பா. 192:1-2.
14. கு.வெ. பாலசுப்பிரமணியன், தொல்காப்பியத்தல் வீரநிலைக் கால எச்சங்கள், ப. 39.
15. எம்.எஸ். கோவிந்தசாமி, அசோகரும் அவருடைய காலமும், பக். 24, 25.
16. வெ. சாமிநாதசர்மா, புராதன இந்தியாவில் அரசியல், ப. 11.
17. எம்.எஸ்.கோவிந்தசாமி, அசோகரும் அவருடைய காலமும், ப. 93.
18. கா. அப்பாத்துரை, தென்னாட்டுப் போர்க்களங்கள், ப. xiii-xiv.
19. மேலது., ப. 84-49.
20. அகம். பா. 246:8-12.
21. புறம். பா. 65:1-11.
22. மேலது., பா. 66:4-8.

23. அகம். பா. 55:10-15.
24. பொருநர். செ.அ. 143-148.
25. அகம். பா. 36:13-20.
26. மேலது., பா. 209:3-6.
27. புறம். பா. 72:12-16.
28. மேலது., பா. 76.
29. மேலது., பா. 25:8-11.
30. நெடுநல் செ.அ. 168; 170, 176-177, 186-188.
31. பதிற். பா. 78:9-10.
32. பதிற். பா. 1:3-5, 9-10.
33. புலவர் அரிசில்கிழார், தகடூர் யாத்திரை, ப. 87.
34. கு.வெ. பாலசுப்ரமணியன், தொல்காப்பியத்தில் வீரநிலைக்கால எச்சங்கள், ப. 87.
35. முனைவர் கு.வெ. பாலசுப்ரமணியன், சங்க இலக்கியங்கள், ப. 85.
36. புறம். பா. 74:3-7.
37. அ. தட்சிணாமூர்த்தி, தமிழர் நாகரிகமும், பண்பாடும், ப. 29.
38. புறம். பா. 87-95, 97-101, 103, 104, 158, 206, 208, 231, 235, 310, 315, 390.
39. புறம். பா. 104:3-6.
40. பதிற்.எ.பத்து. பதிகம்.
41. பதிற். பா. 78:8-9.
42. புறம். பா. 232.
43. மேலது., பா. 107.
44. மேலது., பா. 110.
45. மேலது., பா. 109:16-18.
46. மேலது., பா. 112.

47. மா. வானமாமலை, தமிழர் வரலாறும் பண்பாடும், ப. 6.
48. பதிற். பா. 44.
49. புறம். பா. 46.
50. மதுரை. செ.அ. 125-130.
51. புருஷோத்தம நாயுடு, போரும் இலக்கியமும் - கட்டுரை, கதம்பகம், பக் 76, 77.
52. புறம். பா. 62, 63, 80, 87-90, 273, 278, 283, 284, 288, 294, 295, 300, 302, 303, 304, 307, 309-311.
53. சா.வே. சுப்ரமணியப் பிள்ளை, சங்க இலக்கியம்.
54. ஞா.சா. துரைசாமி பிள்ளை, சங்கத் தமிழ் இலக்கியம், ப. 68.
55. புறம். பா. 277:3-6.
56. மேலது., 288:8-9.
57. மேலது., பா.307:2-14.
58. சிலம்பு. வழக்குரைக்காதை.
59. புறம். பா. 237:10-141.
60. களவழி. பா. 29.
61. புறம். பா. 250:4-5.
62. மேலது., பா. 261:15-18.
63. மேலது., பா. 280:10-14.
64. மேலது., பா. 246.
65. நற். பா. 270:9-10.
66. பதிற். பதி:5:13-17.
67. கலிங். பா. 98:3-4.
68. நற். பா. 153:7-9.
69. மேலது., பா. 346:3-5.
70. பதிற். பா. 19:16-19.

71. அகம். பா. 211:11-14.
72. மேலது., பா. 375:11-15.
73. நற். பா. 18:2-3.
74. அகம். பா. 366:12.
75. குறுந். பா. 19:1-2.
76. புறம். பா. 2335-8.
77. அகம். பா. 115:7-9.
78. க. அப்பாத்துரை (மொ.ஆ.), ஆயிரத்தெண்ணூறு ஆண்டுகளுக்கு முற்பட்ட தமிழகம், ப. 190.
79. நற். பா. 384:4-5.
80. அகம். பா. 149:11-13.
81. மேலது., பா. 44:1-4.
82. ஐங். பா. 450:1-2.
83. மேலது., பா. 455:1.
84. அகம். பா. 148, 181, 208, 396.
85. மேலது., பா. 208:9-18.
86. புருஷோத்தம நாயுடு, போரும் இலக்கியமும் - கட்டுரை கதம்பம், ப. 77.
87. குறள். 972.
88. அரங்க. இராமலிங்கம், சங்க இலக்கியத்தில் வேந்தர், பக். 73, 74.
89. நாலடி. பா. 21.
90. திரு.வி.க., மனித வாழ்க்கையும் காந்தியடிகளும், ப. 268.
91. வெ. இராமலிங்கம் பிள்ளை, நாமக்கல் கவிஞர் பாடல்.
92. இ.எம்.எஸ். நம்பூதிரிபாட், இந்திய விடதலைப் போராட்ட வரலாறு, ப. 41.

முடிவுரை

தமிழகம் வீரம் விளைந்த மண்ணாகும். காரணம் சங்கத் தமிழர்கள் மறப்பண்பாகப் போற்றி வளர்த்து வந்துள்ளனர். இலக்கியங்கள் அவற்றைப் போற்றி பாதுகாத்து வருகின்றன. இலக்கணங்கள் அவற்றிற்கு வரையறை செய்துள்ளன.

தொல்காப்பிய வெட்சித்திணையின் துறைகள் ஒரே நிகழ்ச்சியில் நடைபெற்ற பல செயல்கள் போன்று சீரான முறையில் அமைந்தள்ளன. கரந்தையைத் தொல்காப்பியர் ஒரு துறையாக அமைத்துக் காட்டியிருக்கிறார். புறப்பொருள் வெண்பாமாலையில் திணையாக நிலைப்பெற்றது.

தொல்காப்பிய வெட்சித்திணையின் துறைகள் சிறுபூசல் என்ற அளவில் அமைந்தன. ஆனால் புறப்பொருள் வெண்பாமாலையில் போர்த்திணையாக மாற பல நூற்றாண்டுகளின் கால இடைவெளியில் ஏற்பட்ட மாற்றமே காரணமாகும். வஞ்சி, உழிஞை, தும்பை ஆகியவற்றின் துறைகள் போரின் பல்வேறுபட்ட நிகழ்வுகளை உள்ளடக்கியன.

பதிற்றுப்பத்து, புறநானூறு, மதுரைக்காஞ்சி ஆகிய மூன்று புறத்திணை நூல்களுள், புறநானூறு மட்டுமே பல திணைத் துறைகளைப் பெற்றுள்ளன. அத்துறைகள் யாவும் புறப்பொருள் வெண்பாமாலையில் இடம்பெற்றுள்ள துறைகள் ஆகும்.

போர் தொடங்குவதற்குப் பல காரணங்கள் இருந்தாலும் புகழ், பொன், பொருள், எல்லைகளை விரிவு செய்தல், வாரிசுரிமை, பெண்ணாசை, பாதுகாப்பு முதலியவை அடிப்படையான முக்கியக் காரணங்களாகும். புகழ் வேண்டும் என்பதற்காக தமிழர்கள் அறநெறிகளைத் தவறவில்லை, பெண்ணாசையால் நிகழ்ந்த போர்கள் பற்றி புறநானூறு விரிவாக விளக்குகிறது. மேலும் போர்க்காலங்களில் சில பழக்கங்களைப் பின்பற்றி வந்தனர். பின்னாளில் அது மரபாக மாறியது. வஞ்சினம், முரசறைதல், துணைக்கு ஏகல், புறமுதுகிட்டோரைத்

தாக்காமை, காவல் மரத்தை அழித்தல், ஆரம் செய்து அணிதல், பகைநாட்டை தலையளித்தல், திறை செலுத்துதல், வெற்றிக்குப்பின் கொடை, நடுகல்வழிபாடு முதலிய மரபுகள் ஆராயப்பட்டுள்ளன.

முழுப்போர்த் தொடங்குவதற்கு முன்னர் ஏற்படும் சூழலாக வெட்சி, வஞ்சி, உழிஞை போர்கள் கருதப்பட்டன. வெட்சி எனப்படும் நிரைகவர்தல், மீட்டல் சிறு பூசலாகவும், வஞ்சியாகிய மண்ணாசைக் கருதி போர் புரிதல் மற்றும் எதிர்த்துப் போரிடல் ஆகியவையும், உழிஞை போராகிய எயில் வளைத்தல் காத்தல் ஆகியவையும், இருநாட்டவரிடையே போர் நடந்தாலும் போர் புரிய வேண்டும் என்ற எண்ணம் ஒரு நாட்டுக்கே முதலில் தோன்றும். மற்றொரு நாடு தற்காப்புக்காகப் போர் செய்யும். ஆகையால் இதுவும் முழுப்போர்த்திணை ஆகாது என்ற செய்தி பெறப்படுகிறது. சங்ககாலத்தில் தும்பைத்திணை மட்டுமே முழு போர்த்திணையாக அமைகிறது. போரின்போது கடைபிடிக்கப்பட்ட அறங்கள் அந்த அறத்தின் வழியே அரசன் என்ற நிலையை அறியமுடிகிறது. நடுநிலை திரிந்தால் இடித்துரைக்க சான்றோர்கள் இருந்தனர். எனவே அக்கால வேந்தர்கள் தகுந்த காரணங்களுக்காக அறநெறிப்படி போர்ப்புரிந்து வெற்றியை நிலைநாட்டியுள்ளனர்.

போர்க்குறித்த வருணனைகள் இயல்பானவையாக அமைகின்றன. போர்க்கருவிகள் அதனைக் கையாளும் திறன் ஆகியவை போரில் ஒரு சாராரின் வெற்றியைத் தீர்மானிப்பதில் பெரும் பங்காற்றுகின்றன. அக்கருவிகளொடு நால்வகை சேனைகளும் வெற்றிக்குப் பக்கபலமாகின்றன. அவற்றின் செயல்பாடுகள் இலக்கியங்களில் விளக்கப்பட்டுள்ளன. போர்க்களம் ஊருக்குப் புறத்தே அமைந்திருந்தன. போரினால் ஏற்படும் வெற்றி அரசர்களுக்கு உற்சாகத்தை அளிக்கின்றது. புலவர்கள் அரசனது வெற்றிகளைப் புகழ்ந்துப் பாடும் பேறு பெற்றனர். வீரம் மிகுதியால் அரசர்களிடம் செருக்குக் காணப்படுகிறது. மேலும் போரினால் ஏற்படும் அவலம் இலக்கியங்களைப் படிப்போருக்கே அச்சவுணர்வையும், இரங்க தக்க நிலையையும் எடுத்தியம்புகின்றன.

ஒருவன் போர்வெறி கொண்டு மோத அவன் எதிரி அடங்கிப்போனால் போர் எழ வாய்ப்பில்லை.ஆளும் வார்க்கத்தினர் வரலாற்றில் தங்கள் பெயரை

நிலைக்கச் செய்யும் முயற்சியில் அமைதியைப் பற்றிய சிந்தனையை விடுத்தனர். அதனால் போர் வெறி மேலோங்கி காணப்பட்டது. அத்துடன் தனது ஆட்சியின் கீழுள்ள மக்களுக்கு வீர உணர்வு ஊக்குவிக்கப்பட்டது. அதனால் மக்கள் அழிவை சந்தித்தனர். மீளா துயருக்கு ஆளாகி பொன்னையும் பொருளையும் இழந்ததோடு தங்கள் இன்னுயிரையும் நீத்தனர்.

சமுதாயத்தில் காணப்பட்ட களவரத்தையும், அமைதியின்மையையும் கண்ட புலவர்கள் இருநாடுகளுக்கிடையே போர்நிகழாமல் தடுக்க சந்து செய்விக்கும் முயற்சியில் ஈடுபட்டு வெற்றிகண்டனர். தொல்காப்பியத் துறைகள் சில போருக்கு எதிரான நிலையாமைக் கருத்துக்களை எடுத்துரைக்கின்றன.

மனிதனுக்கு உலகியல் வாழ்க்கையில் மீது பற்றற்ற சூழல் ஏற்படும் போது போர் அவசியமில்லாததாகிறது. எனவே நிலையாமை கருத்துக்களைச் சங்கப் புலவர்கள் எடுத்துக்கூறி மன்னர்களை வழி நடத்தியுள்ளனர். போரைத் தவிர்க்க மக்களுக்கு ஏற்படும் போரின் மீதான அச்சம், வேந்தர்களிடம் அடிபணிதல், போரினால் ஏற்பட்ட விளைவுகள், பகைவரின் இறங்கத்தக்க நிலை, போரிலிருந்து பின்வாங்கக் கூடிய புறமுதுகிடல், பாசறையில் பிரிவுதுயர் ஆகிய காரணிகள் காரணமாக அமைகிறது. போரினால் விளையும் பயன்களைக் காட்டிலும் பாதிப்புகள் அதிகம். ஆனால் ஆளும் அதிகார வர்க்கத்தின் நன்மைக்காக அவை மறைக்கப்பட்டன. இவற்றையும் தாண்டி அமைதிக்கான விதை அன்றே விதைக்கப்பட்டுவிட்டது.

சங்க காலத் தமிழர்கள் புகழ் விரும்பியும் எல்லையை விரிவு செய்தலுக்காகவும் இன்னபிற காரணங்களுக்காகவும் போரை விரும்பினாலும் அப்போரினால் ஏற்படும் பேரழிவுகளுக்கும் அவலங்களுக்கும் அஞ்சி போர் வேண்டா மனநிலையும் அக்காலத்தே இருந்துள்ளது. இதனை சங்கப் பாடல்கள் பலவற்றில் காணமுடிகிறது.

இன்றைய சூழலில் முதல் மற்றும் இரண்டாம் உலகப் போர்கள் மக்களிடையே போர் குறித்த அச்சத்தை அதிகரிக்கச் செய்தன. அப்போர்களில்

ஏற்பட்ட பாதிப்பிலிருந்து இன்றுவரை முழுமையாக மீண்டுவரமுடியாத நிலையில் சில நாடுகள் இருக்கின்றன. அமைதிக்கான அமைப்பை ஏற்படுத்தி இவைப் போன்ற போர்கள் மீண்டும் ஏற்பட்டு விடாமல் தடுக்கின்றன.

சமணம் மற்றும் பௌத்த சமயங்கள் சங்க இலக்கிய காலந்தொட்டே தமிழகத்தில் இருந்து வரும் சமயங்களாகும். அவை பரப்பிய கருத்துக்கள் மக்களிடையே போரின் மீதான வெறுப்பை அதிகப்படுத்தியது எனலாம். பௌத்த சமயத்தின் மீது கொண்ட பற்றுதலும் அசோகர் போரை, வெறுக்க ஒரு காரணமாக அமைந்தது.

சங்க காலத்தில் பலப்போர்கள் நடைபெற்றன. அவற்றுல் சில கோர அழிவை ஏற்படுத்திய வெண்ணிப்போர், தலையாலங்கானத்துப்போர், தகடூர் போர்களினால் நிகழ்ந்த அழிவுகள் புகழடைய முடியும் என்று கருதிய வேந்தர்களின் மத்தியில் தங்களின் கொடைப்பண்பு, ஈகைப்பண்பு முதலியவற்றால் வெற்றிப்பெற்று வரலாற்றில் இடம்பிடித்த மன்னர்களும் உளர்.

கடும் போர்த் திணையாக கருதப்படும் தும்பைப் போர்த்திணை முழுமையும் போர்க்கள நிகழ்வுகளைச் சித்தரிப்பன. இதனால் போர்களத்தில் இறந்துபடும் வீரர்களின் நிலையை கண்முன்னே கொண்டுச் சேர்ப்பனவாக அமைகின்றன. போரினால் அவர்களைச் சார்ந்தோர் அடையும் துன்பங்களாக கைம்மை நோன்பு, பெண்கள் அவமதிக்கப்படுதல், பொதுமக்களின் நிலை, பாணர்களின் நிலை, சூறையாடுதல் போன்ற நிகழ்வுகள் ஆராயப்பட்டுள்ளன.

போர் வேண்டா மனநிலையை அரசர்களும் அடைந்துள்ளனர். அதற்கு போர்க்களத்தில் அவர்கள் கண்ட துயர நிகழ்வுகள் காரணமாக அமைகின்றன. காந்தியடிகளின் அறவழியைத் தமிழர்கள் ஏற்று இந்திய விதவைப் போராட்டத்தில் வெற்றிகண்டனர். எனவே, போர் என்பது சங்ககாலத்தில் நிகழ்ந்ததில் வேண்டுமானால் ஒருசில நியாயங்கள் இருக்கலாம். தற்காலத்தில் போரென்பது வேண்டாத தவிர்க்கப்பட வேண்டிய ஒன்றாகும்.

முடிவுரை

தமிழகம் வீரம் விளைந்த மண்ணாகும். காரணம் சங்கத் தமிழர்கள் மறப்பண்பாகப் போற்றி வளர்த்து வந்துள்ளனர். இலக்கியங்கள் அவற்றைப் போற்றி பாதுகாத்து வருகின்றன. இலக்கணங்கள் அவற்றிற்கு வரையறை செய்துள்ளன.

தொல்காப்பிய வெட்சித்திணையின் துறைகள் ஒரே நிகழ்ச்சியில் நடைபெற்ற பல செயல்கள் போன்று சீரான முறையில் அமைந்தள்ளன. கரந்தையைத் தொல்காப்பியர் ஒரு துறையாக அமைத்துக் காட்டியிருக்கிறார். புறப்பொருள் வெண்பாமாலையில் திணையாக நிலைப்பெற்றது.

தொல்காப்பிய வெட்சித்திணையின் துறைகள் சிறுபூசல் என்ற அளவில் அமைந்தன. ஆனால் புறப்பொருள் வெண்பாமாலையில் போர்த்திணையாக மாற பல நூற்றாண்டுகளின் கால இடைவெளியில் ஏற்பட்ட மாற்றமே காரணமாகும். வஞ்சி, உழிஞை, தும்பை ஆகியவற்றின் துறைகள் போரின் பல்வேறுபட்ட நிகழ்வுகளை உள்ளடக்கியன.

பதிற்றுப்பத்து, புறநானூறு, மதுரைக்காஞ்சி ஆகிய மூன்று புறத்திணை நூல்களுள், புறநானூறு மட்டுமே பல திணைத் துறைகளைப் பெற்றுள்ளன. அத்துறைகள் யாவும் புறப்பொருள் வெண்பாமாலையில் இடம்பெற்றுள்ள துறைகள் ஆகும்.

போர் தொடங்குவதற்குப் பல காரணங்கள் இருந்தாலும் புகழ், பொன், பொருள், எல்லைகளை விரிவு செய்தல், வாரிசுரிமை, பெண்ணாசை, பாதுகாப்பு முதலியவை அடிப்படையான முக்கியக் காரணங்களாகும். புகழ் வேண்டும் என்பதற்காக தமிழர்கள் அறநெறிகளைத் தவறவில்லை, பெண்ணாசையால் நிகழ்ந்த போர்கள் பற்றி புறநானூறு விரிவாக விளக்குகிறது. மேலும் போர்க்காலங்களில் சில பழக்கங்களைப் பின்பற்றி வந்தனர். பின்னாளில் அது மரபாக மாறியது. வஞ்சினம், முரசறைதல், துணைக்கு ஏகல், புறமுதுகிட்டோரைத்

தாக்காமை, காவல் மரத்தை அழித்தல், ஆரம் செய்து அணிதல், பகைநாட்டை தலையளித்தல், திறை செலுத்துதல், வெற்றிக்குப்பின் கொடை, நடுகல்வழிபாடு முதலிய மரபுகள் ஆராயப்பட்டுள்ளன.

முழுப்போர்த் தொடங்குவதற்கு முன்னர் ஏற்படும் சூழலாக வெட்சி, வஞ்சி, உழிஞை போர்கள் கருதப்பட்டன. வெட்சி எனப்படும் நிரைகவர்தல், மீட்டல் சிறு பூசலாகவும், வஞ்சியாகிய மண்ணாசைக் கருதி போர் புரிதல் மற்றும் எதிர்த்துப் போரிடல் ஆகியவையும், உழிஞை போராகிய எயில் வளைத்தல் காத்தல் ஆகியவையும், இருநாட்டவரிடையே போர் நடந்தாலும் போர் புரிய வேண்டும் என்ற எண்ணம் ஒரு நாட்டுக்கே முதலில் தோன்றும். மற்றொரு நாடு தற்காப்புக்காகப் போர் செய்யும். ஆகையால் இதுவும் முழுப்போர்த்திணை ஆகாது என்ற செய்தி பெறப்படுகிறது. சங்ககாலத்தில் தும்பைத்திணை மட்டுமே முழு போர்த்திணையாக அமைகிறது. போரின்போது கடைபிடிக்கப்பட்ட அறங்கள் அந்த அறத்தின் வழியே அரசன் என்ற நிலையை அறியமுடிகிறது. நடுநிலை திரிந்தால் இடித்துரைக்க சான்றோர்கள் இருந்தனர். எனவே அக்கால வேந்தர்கள் தகுந்த காரணங்களுக்காக அறநெறிப்படி போர்ப்புரிந்து வெற்றியை நிலைநாட்டியுள்ளனர்.

போர்க்குறித்த வருணனைகள் இயல்பானவையாக அமைகின்றன. போர்க்கருவிகள் அதனைக் கையாளும் திறன் ஆகியவை போரில் ஒரு சாராரின் வெற்றியைத் தீர்மானிப்பதில் பெரும் பங்காற்றுகின்றன. அக்கருவிகளொடு நால்வகை சேனைகளும் வெற்றிக்குப் பக்கபலமாகின்றன. அவற்றின் செயல்பாடுகள் இலக்கியங்களில் விளக்கப்பட்டுள்ளன. போர்க்களம் ஊருக்குப் புறத்தே அமைந்திருந்தன. போரினால் ஏற்படும் வெற்றி அரசர்களுக்கு உற்சாகத்தை அளிக்கின்றது. புலவர்கள் அரசனது வெற்றிகளைப் புகழ்ந்துப் பாடும் பேறு பெற்றனர். வீரம் மிகுதியால் அரசர்களிடம் செருக்குக் காணப்படுகிறது. மேலும் போரினால் ஏற்படும் அவலம் இலக்கியங்களைப் படிப்போருக்கே அச்சவுணர்வையும், இரங்க தக்க நிலையையும் எடுத்தியம்புகின்றன.

ஒருவன் போர்வெறி கொண்டு மோத அவன் எதிரி அடங்கிப்போனால் போர் எழ வாய்ப்பில்லை.ஆளும் வார்க்கத்தினர் வரலாற்றில் தங்கள் பெயரை

நிலைக்கச் செய்யும் முயற்சியில் அமைதியைப் பற்றிய சிந்தனையை விடுத்தனர். அதனால் போர் வெறி மேலோங்கி காணப்பட்டது. அத்துடன் தனது ஆட்சியின் கீழுள்ள மக்களுக்கு வீர உணர்வு ஊக்குவிக்கப்பட்டது. அதனால் மக்கள் அழிவை சந்தித்தனர். மீளா துயருக்கு ஆளாகி பொன்னையும் பொருளையும் இழந்ததோடு தங்கள் இன்னுயிரையும் நீத்தனர்.

சமுதாயத்தில் காணப்பட்ட களவரத்தையும், அமைதியின்மையையும் கண்ட புலவர்கள் இருநாடுகளுக்கிடையே போர்நிகழாமல் தடுக்க சந்து செய்விக்கும் முயற்சியில் ஈடுபட்டு வெற்றிகண்டனர். தொல்காப்பியத் துறைகள் சில போருக்கு எதிரான நிலையாமைக் கருத்துக்களை எடுத்துரைக்கின்றன.

மனிதனுக்கு உலகியல் வாழ்க்கையில் மீது பற்றற்ற சூழல் ஏற்படும் போது போர் அவசியமில்லாததாகிறது. எனவே நிலையாமை கருத்துக்களைச் சங்கப் புலவர்கள் எடுத்துக்கூறி மன்னர்களை வழி நடத்தியுள்ளனர். போரைத் தவிர்க்க மக்களுக்கு ஏற்படும் போரின் மீதான அச்சம், வேந்தர்களிடம் அடிபணிதல், போரினால் ஏற்பட்ட விளைவுகள், பகைவரின் இறங்கத்தக்க நிலை, போரிலிருந்து பின்வாங்கக் கூடிய புறமுதுகிடல், பாசறையில் பிரிவுதுயர் ஆகிய காரணிகள் காரணமாக அமைகிறது. போரினால் விளையும் பயன்களைக் காட்டிலும் பாதிப்புகள் அதிகம். ஆனால் ஆளும் அதிகார வர்க்கத்தின் நன்மைக்காக அவை மறைக்கப்பட்டன. இவற்றையும் தாண்டி அமைதிக்கான விதை அன்றே விதைக்கப்பட்டுவிட்டது.

சங்க காலத் தமிழர்கள் புகழ் விரும்பியும் எல்லையை விரிவு செய்தலுக்காகவும் இன்னபிற காரணங்களுக்காகவும் போரை விரும்பினாலும் அப்போரினால் ஏற்படும் பேரழிவுகளுக்கும் அவலங்களுக்கும் அஞ்சி போர் வேண்டா மனநிலையும் அக்காலத்தே இருந்துள்ளது. இதனை சங்கப் பாடல்கள் பலவற்றில் காணமுடிகிறது.

இன்றைய சூழலில் முதல் மற்றும் இரண்டாம் உலகப் போர்கள் மக்களிடையே போர் குறித்த அச்சத்தை அதிகரிக்கச் செய்தன. அப்போர்களில்

ஏற்பட்ட பாதிப்பிலிருந்து இன்றுவரை முழுமையாக மீண்டுவரமுடியாத நிலையில் சில நாடுகள் இருக்கின்றன. அமைதிக்கான அமைப்பை ஏற்படுத்தி இவைப் போன்ற போர்கள் மீண்டும் ஏற்பட்டு விடாமல் தடுக்கின்றன.

சமணம் மற்றும் பௌத்த சமயங்கள் சங்க இலக்கிய காலந்தொட்டே தமிழகத்தில் இருந்து வரும் சமயங்களாகும். அவை பரப்பிய கருத்துக்கள் மக்களிடையே போரின் மீதான வெறுப்பை அதிகப்படுத்தியது எனலாம். பௌத்த சமயத்தின் மீது கொண்ட பற்றுதலும் அசோகர் போரை, வெறுக்க ஒரு காரணமாக அமைந்தது.

சங்க காலத்தில் பலப்போர்கள் நடைபெற்றன. அவற்றுல் சில கோர அழிவை ஏற்படுத்திய வெண்ணிப்போர், தலையாலங்கானத்துப்போர், தகடூர் போர்களினால் நிகழ்ந்த அழிவுகள் புகழடைய முடியும் என்று கருதிய வேந்தர்களின் மத்தியில் தங்களின் கொடைப்பண்பு, ஈகைப்பண்பு முதலியவற்றால் வெற்றிப்பெற்று வரலாற்றில் இடம்பிடித்த மன்னர்களும் உளர்.

கடும் போர்த் திணையாக கருதப்படும் தும்பைப் போர்த்திணை முழுமையும் போர்க்கள நிகழ்வுகளைச் சித்தரிப்பன. இதனால் போர்களத்தில் இறந்துபடும் வீரர்களின் நிலையை கண்முன்னே கொண்டுச் சேர்ப்பனவாக அமைகின்றன. போரினால் அவர்களைச் சார்ந்தோர் அடையும் துன்பங்களாக கைம்மை நோன்பு, பெண்கள் அவமதிக்கப்படுதல், பொதுமக்களின் நிலை, பாணர்களின் நிலை, சூறையாடுதல் போன்ற நிகழ்வுகள் ஆராயப்பட்டுள்ளன.

போர் வேண்டா மனநிலையை அரசர்களும் அடைந்துள்ளனர். அதற்கு போர்க்களத்தில் அவர்கள் கண்ட துயர நிகழ்வுகள் காரணமாக அமைகின்றன. காந்தியடிகளின் அறவழியைத் தமிழர்கள் ஏற்று இந்திய விதவைப் போராட்டத்தில் வெற்றிகண்டனர். எனவே, போர் என்பது சங்ககாலத்தில் நிகழ்ந்ததில் வேண்டுமானால் ஒருசில நியாயங்கள் இருக்கலாம். தற்காலத்தில் போரென்பது வேண்டாத தவிர்க்கப்பட வேண்டிய ஒன்றாகும்.